

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CLAIRE LEGRAND

ÖFKELİDOĞAN

EMPIRIUM ÜÇLEMESİ • 1. KİTAP

SALON
yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantei.org>

ÖFKELİDOĞAN İÇİN ÖVGÜLER

Claire Legrand'ın elemental büyü, efsanevi tanrısal yaratıklar ve zalim suikastçıların hüküm sürdüğü uçsuz bucaksız epik bir dünyada geçen *Öfkelidoğan*'ı, büyüleyici hayal gücüyle bağımlılık yapıyor. Kesinlikle kaçırılmaması gereken bir roman! Farklı dönemlerde kendi savaşlarını veren iki öfkeli kraliçenin üzerine kurulmuş bu hikâyeyi okurken heyecandan yerinizde duramayacaksınız!”

—Kendare Blake, *Three Dark Crowns* serisiyle *New York Times*'in çok satan yazarı

“Claire Legrand'ın *Öfkelidoğan* üçlemesi, kitaptaki melekleri kadar karmaşık; alımlı ve bir o kadar da güzel, dengesiz ve bir o kadar da ölümcül. Zarif, görkemli bir aşk ile kanlı bir savaş; değişen tarih akışı, belirsiz kehanetler ve git gide büyüyen karakterlerle o kadar mükemmel bir şekilde dengeleniyor ki, her bölüm bir öncekinden daha çekici bir hal alıyor. *Öfkelidoğan* baştan çıkarıcı, enfes bir kitap.”

—Sara Raasch, *Kül Gibi Kar* üçlemesiyle *New York Times*'in çok satan yazarı

“*Öfkelidoğan* kitabını elimden bırakıp uyumaya çalıştım... Sonra kalktım ve okumaya devam ettim. Destansı bir anlatım, sonsuz bir hayal gücü ile bu kitap sizi ele geçirecek ve onu asla elinizden bırakamayacaksınız.”

—Amie Kaufman, *Illuminae Dosyaları* ve *Benim Uzak Yıldızım* ile *New York Times*'in çok satan yazarı

“Claire Legrand'ın *Öfkelidoğan* epik destanı, iki birbirinden son derece farklı ve büyüleyici genç kadının, etkileyici kötü karakterlerin, bitmek bilmeyen bir aksiyonun ve insanın adeta kalbini sıkıştıran bir romantizmin bir araya geldiği Genç Yetişkin fantastik üçlemesinin başlangıcı. Olağanüstü bir kitap!”

—Morgan Rhodes, *Falling Kingdoms* serisiyle *New York Times*'in çok satan yazarı

“Sürükleyici ve karmaşık *Öfkelidoğan*, iki kraliçenin hikâyesiyle aklınızı başınızdan alıp kalbinizi ele geçirecek!”

—Roshani Chokshi, *Yıldızlara Sarılı Kraliçe* ve *A Crown of Wishes* ile *New York Times*'in çok satan yazarı

“Güzel, acımasız, yürekleri durduran hikâyesiyle, *Öfkelidoğan* kendinizi kaybedeceğiniz bambaşka bir dünya! Silahlarınızı hazırlayın, bu dünya çok tehlikeli!”

—Laini Taylor, *Strange the Dreamer* ve *Duman ve Kemiğin Kızı* üçlemeleriyle *New York Times*'in çok satan yazarı

“Legrand her sayfada ayrı bir büyü yaratmış. Kusurları olduğu kadar zeki ve coşkulu kahramanlar başımı döndürmekle kalmayıp her sayfasında beni heyecandan soluksuz bıraktı. *Öfkelidoğan* patlamaya hazır bir bomba gibi ve bir o kadar da baş döndürücü!”

—Mary E. Pearson, *Remnant Serisi, Aldatıcı Öpücük ve Hayata Uyanmak, Jenna Fox Chronicles 1* serisiyle *New York Times*’in çok satan yazarı

“Daha ilk sayfasından itibaren Claire Legrand’ın *Öfkelidoğan*’ı okuyucuları büyüleyerek entrikalarla dolu hayali bir dünyaya çekiyor. İki güçlü kadının verdiği muhteşem savaş şiddetlenerek çarpıcı sonuçlarla iç içe geçiyor. *Öfkelidoğan* sizi soluksuz bırakmakla kalmayacak, daha fazlasını okumak isteyeceksiniz!”

—Lisa Maxwell, *The Last Magician* ile *New York Times*’in çok satan yazarı

“Bin yıllık bir döneme yayılan hikâyesiyle, Legrand bizlere zengin bir büyü ziyafeti sunuyor. Mistik varlıklar, acımasız güç savaşları ve ihtişamlı sinematik anlatımıyla ayaklarınızı yerden kesecek.”

—Traci Chee, *Sea of Ink and Gold* serisiyle *New York Times*’in çok satan yazarı

“*Öfkelidoğan* unutulmaz bir epik roman. Çok geçmeden iki güçlü genç kadının bu canlı, eşsiz fantastik dünyadaki hayatta kalma savaşı ile büyülandım. Kesinlikle okunması gereken bir kitap!”

—Amy Tintera, *Ruined* serisiyle *New York Times*’in çok satan yazarı

Amazon’da Ayın En İyi Kitabı

BuzzFeed’de Bahar 2018 En Çok Beklenen Kitap

Goodreads’de Bahar 2018 En Çok Beklenen Kitap

Bustle’da Bahar 2018 En Çok Beklenen Kitap

“Kesinlikle okunması gerek.” —*Refinery 29*

“İzlemek isteyebileceğiniz bir seri.” —*Paste Magazine*

“Düşsel.” —*Bustle*

“En büyük yeni Genç Yetişkin Fantastik kitaplarından biri.” —*Entertainment Weekly*

“Çok güçlü!” —*BuzzFeed*

ÖFKELİDOĞAN

EMPIRIUM ÜÇLEMESİ • I. KİTAP

CLAIRE LEGRAND

SALON
yayınları

Öfkelidoğan

© 2018, Salon Yayınları

Özgün Adı: Furyborn

© 2018, Sourcebooks Fire

© Claire Legrand

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Salon Yayınları markasına aittir. Salon Yayınları, ® Eğitim Yayınevi'nin tescilli markasıdır. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, kopyalanamaz, yayımlanamaz ve çoğaltılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Yusuf Ziya Aydoğan

Genel Yayın Koordinatörü/Editör: Yusuf Yavuz

Sayfa Tasarımı: Eğitim Yayınevi Grafik Birimi

Kapak Tasarımı: Eğitim Yayınevi Grafik Birimi

İllüstrasyon: David Curtis

Çeviren: Eda Aksan Pak

Son Okuma: Ayşe Çakır

Baskı Cilt: Dizgi Ofset Matbaacılık

Matbaacılar Sit. 10451. Sk. No: 4 Karatay/KONYA

0 (332) 342 07 42

ISBN: 978-605-9530-74-3

4. Baskı, Ağustos 2020

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı

Yayıncı Sertifika No: 47830

SALON YAYINLARI

Atakent Mah, Yasemen Sok, No: 4/B Ümraniye/İSTANBUL

Merkez Tel: 0 (332) 351 92 85

E-Posta: editor@salonyayinlari.com

www.salonyayinlari.com

Celdaria'yı ilk keşfeden Brittany için,

tg: kaktusunx

BİR SON VE BİR BAŞLANGIÇ

*“Bazıları son dakikalarında Kraliçenin korktuğunu söyler,
Oysa ben olsam onun sadece,
Öfkeli olduğunu düşünürdüm.”*

—Kâhinin Sözü

Kraliçenin çığlıkları tam gece yarısı son buldu.
Simon Kraliçenin dolabına saklanmış, gürültüyü bastırmak için kulaklarını elleriyle kapamıştı. Saatlerdir, dizlerini göğsüne çekmiş ve başını eğmiş bir halde öylece bekliyordu.

Kraliçenin odası saatlerdir çığlıklarla inliyordu.

Oysa şimdi sessizlik hakimdi. Simon nefesini tuttu, şimşekten sonra gök gürlemesini beklercesine saniyeleri saydı...Fırtına dinmiş miydi yoksa daha da yaklaşıyor muydu?

Bir. İki. Üç.

Yirmiye geldiğinde ellerini indirmeye cesaret etti.

Sessizliğin içinde bir bebeğin ağlaması duyuldu. Simon gülümsedi, güçlkle ayağa kalktı, içi rahatlamıştı.

Kraliçenin bebeği *sonunda* doğmuştu. Artık babasıyla arkalarına dahi bakmadan bu şehirden çekip gidebilirlerdi.

Simon sendeleyerek Kraliçenin odasına girdi. Soluk soluğa, “Baba?” dedi.

Simon'ın babası Garver Randell ona döndü, gözleri yorgundu ama yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Hemen arkasında ise Kraliçe Rielle, koyu renk saçları solgun yüzüne yapışmış bir halde uzanıyordu, çarşaf ve beyaz geceliği kıpkırmızıydı. Kollarında ise kıpırdanan bir kundak vardı.

Simon merakla yatağa biraz daha yaklaştı, Kraliçeyi görmek bile göğsünde öfkeli bir ateşe neden oluyordu. Yeni prenses çok minikti. Buruşturduğu kırmızı bir yüzü, annesininkine nazaran daha açık renk teni, geniş kahverengi gözleri ve başında bir tutam ıslak siyah saçı vardı.

Simon'ın boğazı düğümlendi.

Bebek, ölen babasına çok benziyordu.

Rielle bebeğe baktı, sonra gözleri hayretle Simon'ın babasıyla buluştu.

“Onu öldüreceğimi sanıyordum,” dedi Kraliçe. Güldü, titreyen parmaklarıyla yüzünü sildi. “Onu öldüreceğimi hayal etmişim. Oysa işte burada.” Beceriksizce bebeği kollarında tutmaya çalıştı. Bebekleri tutmak konusunda pek başarılı sayılmazdı.

Kraliçeyi böyle görmek çok tuhaftı. Yastıkların arasında adeta küçülmüştü, artık yirmi yaşında olmasına karşın küçük bir çocuktan farksız görünüyordu. Bu, meleklerle müttefik olan ve binlerce insanı öldürmelerine yardım eden Kraliçeydi.

Bu, kendi kocasını öldürmüş bir Kraliçeydi.

“Audric yaşasaydı onu severdi,” diye fısıldadı Rielle yüzünü acıyla ekşitip.

Simon iki küçük yumruğunu sıktı. Onu bizzat kendi elleriyle öldürmüşken Kral Audric'in adını nasıl ağzına alabilirdi?

Başkentin düştüğü o gece hakkında çok az şey biliyordu. Kral Audric, kalenin dördüncü katına bağlı geniş verandada Kraliçe Rielle ile dövüşmüştü. Kralın kılıcı güneş ışığıyla parlamış, elmas ve ayna işlemeli zırhı yıldızlardan daha çok ışıldamıştı.

O ışıkgetirendi, yüzyıllardır gelmiş geçmiş en güçlü güneşegiren Kral Audric'ti. Ama o bile Kraliçe Rielle'yi yenememişti.

Kraliçe havadan bir kılıç oymuş, empirium'un kendisiyle dövülmüş kör edici bir silah yapmıştı. Rielle ve Audric kılıç kılıca dövüşmüş ama bu çok uzun sürmemişti.

Rielle, ışıldayan elini, kalbini söküp almak için Audric'in göğsüne soktuğunda, kocasının ayaklarının dibinde küllere dönüşmesini izlerken gözlerinde sadece kana susamışlık vardı.

Simon vahşi bir çocuk değildi, buna karşın, Kraliçeye bir saniye daha bakarsa ona vurmak isteyeceğini biliyordu.

Böylece Audric'in şerefine Güneş Kraliçesinin Duasını mırıldandı... *Kraliçenin ışığı ona rehberlik etsin...* Sonra babasına döndü.

Garver Randell ansızın kaskatı kesildi ve "O biliyor," diye fısıldadı, sonra soluksuz bir halde yere kapaklandı.

Simon onun yanına koştu. "Baba? Neyin var? Ne oldu?"

Garver elleriyle başını kavradı, bedeni sarsılıyordu. "O biliyor, Tanrı yardımcımız olsun, *o biliyor*," diye inledi. Başını kaldırdığında, gözleri grileşmiş ve bulutlanmıştı.

Simon'un kalbi paramparça oldu. Bu bakışları ve ne anlama geldiklerini biliyordu.

Bir melek babasının zihnine girmişti.

Babasının yüzündeki dehşete bakılırsa, Simon bunun Corien olduğunu anlamıştı.

"Baba, beni dinle! Ben yanımdayım!" Simon babasının koluna girdi.

"Hadi gidelim. Artık gidebiliriz! Lütfen, acele et!"

Simon Kraliçenin sesini duydu, kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu: "İşte bebeğini böyle tutarsın. İşte kocanı böyle öldürürsün." Gözyaşları kahkahasına karışıyordu.

Garver boğuk bir sesle, "Benim ne olduğumu biliyor," dedi.

Git gide artan korku ve endişeyle Simon'ın bedeni de taş kesilmişti.

Corien babasının bir melez olduğunu öğrenmişti, elbette Simon'ın da.

Birden Simon'ın sırtında, gömleğinin altındaki gizli izler sanki fethedilen bu şehirdeki herkese nerede saklandığını belli edecek alevlere dönüştü. Yıllardır o ve babası Celdaria'nın başkentinde gizlice yaşamış, işaretli sırtlarını ve yasaklanmış büyülerini saklamışlardı. Dürüst ve çok çalışkan şifacıları. Avamlar, tapınak görevlileri ve hatta asil aileler bile onlara gelirdi.

Şimdi... Şimdi, Corien öğrenmişti.

Simon babasını kapıya doğru sürükledi. "Baba, hadi, lütfen!"

Garver boğulurcasına öksürdü, "Benden uzak dur! Seni de bulacak!" Simon'ı yakasından yakaladı ve ileriye itti.

Simon başını Kraliçenin sayvanlı karyolasına çarptı, yere düştü, şaşırmıştı. Babasının arkasını dönüp kahkahalar atarak başını ellerinin arasına alışını izledi. Öfkeli, yarı kendine yarı Corien'e ait bir sesle yabancı kelimeler söylüyordu, sonra ansızın topallayarak terasa koştu.

Garver Randell boğuk bir haykırıyla kendini Kraliçenin kulesinden aşağıya bıraktı.

Simon sendeledi, ayağa kalkabilmek için yatağın perdelerine tutundu, başaramadı ve geriye düştü. Baş zonkluyor, kusmamak için kendini zor tutuyordu, sürünerek terasa ilerledi. Korkuluğa geldiğinde dağ rüzgârı yanaklarına çarparken kendinde aşağıya bakma cesaretini bulamadı. Yüzünü soğuk taşa bastırdı, kollarıyla bedenini sardı. Biri ya da bir şey tuhaf bir boğulma sesi çıkarıyordu.

Arkasından bir ses, "Simon," dedi.

İşte o zaman, o tuhaf sesin kendisinden geldiğini anladı. Ayağa fırladı ve Kraliçe Rielle'ye döndü.

“Bunu sen yaptın!” diye bağırdı Simon. “Hepimizi öldürdün! Sen bir canavarsın! Sen bir şeytansın!”

Daha pek çok şey söylemek istiyordu. Kraliçe Rielle, Celdaria krallığındaki herkese, dünyadaki herkese ihanet etmişti. Onun Güneş Kraliçesi, kurtarıcı ve koruyucu olması gerekirdi. Oysa o Kan Kraliçesine dönüşmüştü. Kralın Katili. Ölüm Kraliçesi.

Ama Simon’ın gözyaşları sözlerine engel oldu. Dağdan gelen keskin rüzgârla titredi. Küçük bedeni kasıldı, güçlkle soluk alıyordu.

Kollarıyla kendini sımsıkı sardı, dünya kayıp giderken gözlerini yumdu. Babasının terasa koşup kendini korkuluklardan aşağıya attığı o sahne gözlerinin önünden gitmiyordu.

“Baba,” diye fısıldadı. “Lütfen, geri gel.”

Kraliçe dikkatle Simon’ın karşısındaki koltuğa geçti, bebeği hâlâ kollarındaydı. Ayakları çıplak ve kanlıydı, geceliği ise terden sırlıklam olmuştu.

“Biliyor musun, haklısın,” dedi Rielle. “Bunu ben yaptım.”

Simon, Kraliçe özür dilemeye kalkışmadığı için memnundu, söyleyebileceği hiçbir şey olanları düzeltemezdi

“Sanırım,” diye usulca devam etti Rielle. “Onu öldürecek.”

Simon burnunu çekti, ağzını sildi. Dişleri birbirine vuruyor, gözyaşlarına engel olamıyordu. “Ne demek istiyorsun?”

Rielle ona baktı, dudakları çatlamıştı. Simon bir zamanlar Kraliçenin ne kadar güzel olduğunu düşündüğünü hatırladı.

“Kızımı.” Rielle’nin sesi artık derinlerden geliyordu. “Sanırım Corien onu öldürecek. Ya da öldürmeye çalışacak.”

Simon, “Onun yerine seni öldürmeli!” diye bağırdı.

Rielle duyduklarına güldü, çılgınlar gibi gülüyordu. Simon ona öfke ve korkuyla baktı. Sonra bebeği yüzüne doğru kaldırdı, yanağını yanağına sürttü. Bebek mutlu bir ses çıkarıp iç geçirdi.

“İşte bebeğini böyle tutarsın,” diye fısıldadı Rielle. Derin, üzgün bir ses çıkardı, “Audric yaşasaydı onu severdi.”

Sonra ansızın Kraliçenin yüzü kasıldı ve acıyla haykırdı. Bebeğini karnına doğru götürüp sımsıkı tuttu, acıyla kıvranıyordu.

Simon’ın ayaklarının altındaki taşlar sarsılmaya başladı. Kraliçenin odasının duvarları adeta onunla birlikte nefes alırcasına genişleyip daraldı.

Rielle’nin teni parıldamaya başladı, değişiyordu ve Simon bir an için Kraliçenin derisinin altındaki kan, kemik ve ışığı görebileceğini düşündü. Kraliçe altın gibi parlayan, ışıltılı bir yaratığa dönüşmüştü.

Sonra ışık kayboldu, Rielle bir kez daha insan formuna döndü.

Simon öfkeyle atıldı. “O da neydi?”

“Uzun sürmeyecek.” Rielle ışıltılı bakışlarını ona çevirince Simon irkildi. Kraliçenin gözlerinin çevresindeki ten koyu ve inceydi. “Kendimi daha fazla bir arada tutamayacağım.”

“Demek istediğin... Ölüyor musun?”

“Çok uzun zamandır çabalıyorum,” diye mırıldandı Rielle, sonra bir kez daha acıyla haykırıp taş kesildi. Parmaklarının ucundan fışkıran ışık geceyi delip geçerek karanlık şehrin üzerine yayıldı. Işık terasın zemininde yanık izleri bırakıyordu.

Rielle başını kaldırdı, yüzü ter içindeydi. Işık teninin altında parıldayarak hareket ediyordu. Simon başka tarafa bakamıyordu. O, gördüğü en güzel ve en korkutucu şeydi.

“Canın... Canın yanıyor mu?” diye sordu Simon.

Rielle güldü, şaşkın küçük bir ses çıkardı. “Canım hep yanıyor.”

“Güzel,” diye karşılık verdi Simon, ama içinde az da olsa pişmanlık da vardı. Evet, Kraliçe bir canavardı ama aynı zamanda çıplak ayaklı, bebeğini zarifçe kollarında tutan tükenmiş bir canavardı.

Simon ne zaman ona öfkelense babası *Kraliçenin de bir zamanlar küçük bir kız çocuğu* olduğunu söylerdi. *Bunu unutma. Kraliçeyi öyle hatırla.*

Rielle birden sessizleşti.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı. “Geliyor.”

Simon geri çekildi, kulakları çınlıyordu. “Corien mi?”

Rielle duvardan destek alarak ayağa kalktı, yüzü acıyla kasılıyordu. “Onun seni bulmasına izin veremem. Garver seni çok iyi sakladı, ama Corien senin burada olduğunu ve senin ne olduğu anlarsa...”

Simon izlerini saklamak istercesine sırtına dokundu. “Sen... Sen bizi biliyor muydun?”

Rielle'nin yüzünden Simon'ın anlam veremediği bir şey geçti. “Bir arkadaşım söyledi. Her ihtimale karşı... Yani. Yani bilmem gerekirse diye.”

“Anlamıyorum...”

“Sana bunu açıklayacak zamanım yok. Bebeğimle saklan, buradan uzaklaş. Corien'i ben oyalarım.”

Bunu der demez Rielle kızını Simon'ın kollarına bırakıp odaya koştu.

Simon bebeğe baktı. Bebeğin koyu renk, ciddi bakışlı gözleri dünyanın en ilginç varlığı oymuşçasına Simon'a kilitlenmişti. Ağrıyan başına ve göğsündeki o derin acıya karşın Simon ona gülümsedi.

“Merhaba,” dedi ve bebeğin yanağına dokundu. “Benim adım Simon.”

“Al bunu.” Rielle geri dönmüştü, elinde üzerinde kanatlı bir at oyması olan altın bir kolye vardı. Atın üzerinde uçuşan siyah saçlarıyla bir kadın oturuyor, kılıcını zaferle havaya kaldırıyordu. Arkasında güneş ışıkları parıltıyordu.

Bu, Kilise, Rielle'nin öngörülen Güneş Kraliçesi olduğunu ilan ettiğinden bu yana, son iki yıldır Celdaria'ya hâkim bir motifti.

Bir zamanlar onu ne kadar çok sevmişlerdi.

Kraliçe gerdanlığı bebeğin kundağına sıkıştırırken Simon onu sessizce izledi. “Yaptıkların için pişman mısın?”

“Pişman olduğumu söylesem kendini daha iyi hisseder miydin?”

Simon’ın buna verebilecek bir cevabı yoktu.

Kraliçe kızını alnından öptü. “Sana sahip olamayacak,” diye fısıldadı. “Sana değil, benim en değerlim.”

Sonra Simon’a döndü ve çocuğun karşı çıkmasına izin vermeksizin kül rengi saçlarını kenara çekip alına bir öpücük kondurdu. Kraliçenin dudaklarının değdiği yer sızladı, Simon’ın gözleri doldu. Kendini bir uçurumun kenarında gibi hissediyordu, sanki kötü şeyler olacaktı ve Simon’ın olacıkları durdurma gücü yoktu.

“Borsvall’a git,” dedi Rielle. “Kral Ilmaire ve Komutan Ingrid’i bul. Onlara bu gerdanlığı göster. Sizi saklayacaklardır.”

Rielle’nin odasının kapıları ardına dek açıldı.

Corien, “Rielle?” diye kükredi.

Rielle iki eliyle Simon’ın yanaklarını kavradı, göz göze geldiler. “Ne olursa olsun, seni görmesine izin verme.”

Rielle gitmek üzereyken Simon elini yakaladı. O olmadan bu bebekle tek başına kalacaktı ve birden tek isteği yüzünü Rielle’nin kollarına saklamak olmuştu. Canavar olsun olmasın, o bir ebeveyndi ve Simon’ın şu an her şeyden çok istediği tek şey buydu.

“Lütfen gitme,” diye fısıldadı.

Rielle ona güçlkle gülümsedi. “Sen güçlüsün, Simon. Bunu yapabileceğini biliyorum.”

Sonra içeri koştu ve Corien’i odanın ortasında karşıladı.

“O nerede?” Corien’in sesi alçak ama tehlikeliydi.

Simon yavaşça yer değiştirip, teras perdelerinin arasındaki bir boşluktan onlara baktı. Meleklerin liderini görünce kalbi

yerinden fırladı. Corien yakışıklı, solgun, koyu renk saçları parlayan ve kalın dudaklı, acımasız bir melekti.

“Kızım,” diye düzeltti Rielle. “Bir kızım oldu.” Corien’in bakışları değişmemiştir. “O halde kızın nerede?”

“Onu uzağa gönderdim. Hem de onu asla bulamayacağın kadar güçlü biriyle.”

Simon’ın kalbi hızla atmaya başladı. Birileri onlara yardım etmeye mi geliyordu? Corien acımasız bir kahkaha attı. “Ah, öyle mi? Peki, kimmiş o?”

“İstersen deneyip gerçeği öğrenebilirsin,” dedi Rielle. “Ama çok geçmeden seni artık içimde istemediğimi anlayacaksın.”

Corien hırlayarak Rielle’nin ağzına sert bir tokat indirdi, Kraliçe dudakları kan içinde sendeledi ve Simon ile göz göze geldiler. Altın ışıklı gözleri sertti ve zafer doluydu. Yorgun yüzünde Simon’ın daha önce hiç şahit olmadığı bir güç vardı.

Onu uzağa gönderdim. Hem de onu asla bulamayacağın kadar güçlü biriyle. Sen güçlüsün Simon. Bunu yapabilirsin.

Simon anlamıştı, kimse yardımlarına gelmeyecekti.

Güçlü olan kişi oydu.

Prensesin kurtulması ona bağlıydı.

Türünün neredeyse tamamının lanetlenmesine sebep olan, onları yüzlerce mil ötedeki Borsvall’a, güvenli bir yere gönderebilecek melez büyüsünü kullanabilirdi.

Rielle Coriene döndü.

“Bu kadar öfkelenmemelisin,” dedi. “Öfkelendiğinde hata yapıyorsun. Gözlerin öfkeden bu kadar körleşmeseydi, benimle birlikte kalabilir ve onu doğar doğmaz alıp gırtlığını hemen burada kesebilirdin.”

Corien ona soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Onu benim için sen de öldürebilirdin.” Kraliçe omuz silkti. “Belki de onun yerine seni öldürürüm.”

Simon başını başka yöne çevirdi, kalbi korkuyla atıyordu. Bunu nasıl yapacaktı? O sadece sekiz yaşındaydı. Elbette seyahatle ilgili kitaplarını tekrar tekrar okumuştı ama yine de henüz kitapların içindeki her şeyi anlamıyordu. Babasının eski günler hakkında ona öğrettiklerine bakılırsa; melezler, insanlar ve melekler tarafından avlanmadan önce, türünün büyük bir kısmı yetişkin olmadan seyahat etmeye kalkışmıyordu.

İçinden bir ses, *bunu yapabilirsin, Simon*, dedi. Bu bir kadın sesiydi ama Kraliçeye ait değildi. Tanıdık ama...

Hızla arkasını döndü, karanlığı yokladı, kimseyi bulamadı.

Ses bu kez, *bunu yapmak zorundasın*, dedi. *Bizi sadece sen ve o çocuk kurtarabilir, Simon. Acele et, hemen şimdi. Seni fark etmeden yap. Baban seni çok iyi sakladı ama ben seni daha fazla koruyamam.*

Kraliçenin odasında bir gümbürtü koptu. Camlar yere düşüp parçalandı. Kraliçe haykırdı ve Corien öfke dolu sözler mırıldandı.

Kale inledi. Simon'ın saklandığı duvar, derinlerde bir şey uyanırcasına sarsıldı. Yatak odasından fışkıran sıcak hava dalgası tüm camları patlattı. Simon bebeğin üzerine eğildi. Bebek ise Simon'ın göğsüyle bastırıldığı öfkeli bir çığlıkla karşılık verdi. "Lütfen, sus," diye fısıldadı Simon. Çevresindeki hava dalgalanıyor, ayaklarının altındaki teras sallanıyordu. Sırtından aşağıya ter boşandı. Odanın içinden parlak bir ışık yayılmaya başladı, git gide büyüyordu.

Simon gözlerini yumdu, tuhaf kadının sesini unutmayı ve konsantre olmayı denerdi. Zihninde yasaklı kitaplara ait kelimeleri aradı, şimdi o kitaplar babasının dükkânının döşeme tahtaları altında kalmıştı...

Empirium her canlının içindedir ve her canlı empirium'un bir parçasıdır.

Onun gücü sadece eti kemiğe, kökü toprağa, yıldızı gökyüzüne değil, aynı zamanda yolu yola, şehri şehre bağlar.

Ve anı bir diğer ana.

Simon biliyordu, sadece melezler bu yeteneğe sahipti. Seyahat edebilme yeteneği. Çok uzak diyarlara sadece bir anda gidebilme, insanların kolaylıkla yolda yürüdüğü gibi zamanın içinde yürüyebilme yeteneği.

Çoğu kez, Geçit yapılmadan önce, zamanda geriye gitmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmişti. Eski savaşlardan öncesine, meleklerin dünyada dolaştığı ve gökyüzünü ejderhaların kapladığı zamana gitmeyi...

Ama zaman hakkında düşünemezdi. Zaman tehlikeli ve kaygandı. O şimdi sadece mesafeye odaklanmalıydı: Celdariadan Borsvall'a olan mesafeye.

"Hayır, Rielle!" diye haykırdı Corien. "Hayır! Bunu yapma!"

Simon içeri bakınca Kraliçe Rielle'nin dizlerinin üzerine çökmüş başını gökyüzüne çevirmiş olduğunu gördü, etrafı bir ışık patlamasıyla çevrilirken dimdik durmaya çalışıyordu. Corien ışığa saldırdı, yumrukları yandı ama ona dokunamadı. Haykırdı, bağırdı, ona lanetler yağdırdı ve durması için yalvardı.

Ama bu haykırırları faydasızdı. Rielle'nin bedeninden ışık selleri fışkırıyor, derisi rüzgârdaki küller gibi dağılıyordu.

Simon arkasını döndü ve prensese, "Sakın endişelenme, seni bırakmayacağım," diye fısıldadı.

Gözlerini yumdu, Corien'in umutsuz haykırırlarını ve Kraliçenin gözleri kör eden ışığını görmezden geldi. Zihnini kuzeydoğuya, Borsvall'a odaklamaya çalıştı. Kitaplarının ona öğrettiği gibi bedeninin içindeki nefesini, her bir kasını ve kemiğini yönlendirdi.

Şimdi.

Gözlerini hızla açtı.

Önünde bükülerek dalgalanan hafif, ince ve dumanlı ışıktan iplikler havada süzülüyordu.

Kalbi deli gibi atan Simon, bir koluyla prensesi sımsıkı tutup diğeriyle ipliklere uzandı. Kanını dinledi, o adım atmak, yutkunmak ve nefes almak gibi doğru yolu biliyordu. Gecenin içinde *dört bir yandaki* doğru iplikleri hissetmeye çalıştı. Orada bir yerde gözlerden gizli ama şüphesiz damarlarında dolaşan güç sayesinde ona açık bir yol vardı. Doğru ipliği bulabilir, ona asılıp ayaklarının altında rüzgârda salınan bir halı gibi uzanmasını sağlayabilirse...

İşte orada.

Diğerlerinden daha parlak tek bir ip parmak uçlarında dans etti.

Simon ona uzanmaya cesaret edemiyordu. Çok yavaş ya da çok hızlı hareket ederse, zihni dağılırsa, ip kolaylıkla elinden kayıp gidebilirdi.

Kraliçe arkasında Coriene bağıırıyordu, sesi kaba ve öfkeliydi: "Artık sana ait değilim!"

Şüpheye yer yoktu. Simon en parlak ipliğe uzandı, parlak bir bukle saçtan farksız olan ipliği dikkatlice parmaklarına doladı.

Biraz bekle, diyordu kitapta, ipliğini tanı. Onu ne kadar çok tanırsan, seni istediğin yere götürme olasılığı o kadar artar. Simon elinde dalgalanan ipliğe bakarken diğerleri parladı ve konsantrasyonunun gücüyle ona biraz daha yaklaştı.

Her ne kadar avucunun derisini yakıyor olsa da Simon iplikleri elinde topladı, soğuk gecede onları yönlendirdi. İplikleri çok geçmeden titreyen bir halkaya çevirdi ve halkanın gerisinde karanlığa doğru uzanan bir geçit açıldı.

En parlak olan ilk iplik sürünerek Simon'ın göğsüne çıktı ve orada bir diken gibi kalıp onu hafifçe ileri doğru çekti.

Bu Simon'a biraz aptalca geliyordu, yine de ipliği düşündü ve ona içinden *merhaba*, dedi.

İpliğin baskısı hafıfledi.

Simon geçidin içinde belli belirsiz şekiller görüyordu. Rüzgârlı, siyah taşlı bir patika, uzun, dar bir kapı. Karla kaplı dağlar. Şaşkınlıkla onu işaret edip Borsvall dilinde bağırان askerler...

Simon'ın genç bedenindeki her bir kas sertleşti. Her nefesiyle dünya biraz daha karardı. Öte yandan içinden kahkahalar atmak geliyordu. Kendini daha önce hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. Bu güç kolay değildi ama doğruydu ve ona aitti.

Tam o sırada Kraliçe Rielle arkasından Simon'ın anlamadığı dilde bir şey haykırdı. Sesi titredi.

Corien'in ümitsiz çığlıkları acıyla katlandı.

Simon güçlükle yutkundu, korku bir böcek akını gibi bedenini kaplıyordu.

Büyük, ani bir sessizlik tüm sesleri, bebeğin haykırışlarını, ipliklerin uğultusunu bastırdı. Dünya ansızın sustu.

Simon arkaya baktığında Kraliçenin odasından patlayan bir ışık sütunu olduğunu gördü, gökyüzü sabah şafağı gibi bembeyaz oldu. Simon yüzünü kollarındaki bebeğin üzerine gömdü. Seyahat etmek için uzanan kolu titriyordu. Bir an sonra sessizliğin yerini dağları sallayan ve Simon'ın ayaklarının altını kasıp kavuran bir patlama aldı.

Altındaki kale yıkılıyordu. Havada yanık kokusu vardı. Başkenti çevreleyen dağlardan biri çöktü, onu bir diğeri ve sonrakiler takip etti.

Zihnindeki kadın sesi bir kez daha, *onu sıkı tut*, dedi. *Sakın bırakma*.

Simon'ın zihnindeki ipler kaymaya başlamıştı. Ayaklarının olduğu yer ile göğsündeki ip arasında bir esneme olduğunu hissetti.

Git, Simon! diye bağırdı kadın. Şimdi!

Simon doğuya uzanan ışık halkasına adım attığı an ayaklarının altını alevli bir sıcaklık kapladı.

Son hatıraları yavaş çekimde gerçekleşti:

Dört bir yandan gelen ve bin fırtınaya bedel patlayan bir ateş çemberi... İpliklerin geçidine adım atarken havanın soğuk teninden kayıp gitmesi gibi etrafında dolaşması... Kollarındaki prensesin çığlıkları...

Borsvall dağlarının görüntüsünün kaybolması.

Kalbine bağlı ipliğin değişmesi. Bükülmesi. Kararması.

Gök gürültüsünü andıran bir sesle kırılması.

Onu ileriye doğru iten büyük bir gücün bedenine çarpması.

Kollarındaki bebeğin, ona ne kadar sımsıkı tutunursa tutunsun, kayıp gitmesi.

Elinde kalan bir kumaş parçası.

Ve ardından gelen hiçlik.

- 1 -

RIELLE

“Komutan Lord Dardenne gece yarısı bana geldi, kızı kollarındaydı. Kan içindeydi. Annesi öldü, diyebildi. Güçlükle konuşabiliyordu. O adamı daha önce hiç bu kadar korkmu  görmemiştim. Rielle'yi kollarıma bıraktı ve bana ‘Bize yardım et. Ona yardım et. Onu benden almalarına izin verme,’ dedi.”

—Yüce Büyücü Taliesin Belounnon'un, Leydi Rielle Dardenne hakkındaki ifadesi, Büyük Yarı  katliamı, 29 Nisan 998, İkinci  a 

İKİ YIL ÖNCE

Rielle Dardenne, Tal'in ofisine daldı ve serçenin mesajını adamın masasına bıraktı.

“Prenses Runa  lm  ,” dedi.

Aslında ruh hali için *heyecanlı* demek doğru olmazdı. Ama kendi krallığı, Celdaria ve kuzeydoğu komşusu, Borsvall uzun yıllardır gerginlik içindeydi. İşte bu nedenle, bir Celdaria ticaret gemisi Borsvall kıyılarında battığında ya da devriyeler sınır yakınlarına geldiğinde bu artık sıradan sayılıyordu.

Oysa bir Borsvall prensesinin  l m ! İşte bu gerçek bir haberd . Rielle her bir ayrıntısını dikkatle incelemek istiyordu.

Tal derin bir iç geçirdi, kalemini bıraktı, mürekkep lekesi olmuş elleriyle karışık sarı saçlarını düzeltti. Yakasındaki cilalı altın alev güneş ışığında parıldadı.

“Belki de,” diyen Tal, Rielle’ye döndü ve onaylamadığı kadar bu durumdan eğlenmediği de belli bir bakış atarak, “Bir prensesin öldürülmesinden daha az heyecan duymalısın, buna ne dersin?” dedi.

Rielle karşısındaki sandalyeye oturdu. “Ben sevindiğimi söylemiyorum. Sadece meraklandım.” Masanın üzerindeki kâğıdı çekti ve mürekkepli yazıyı bir kez daha okudu. “Sence bir suikast mıydı? Audric öyle olduğunu düşünüyor.”

“Lütfen bana bugün aptalca bir şey yapmayacağına söz ver, Rielle.”

Rielle ona tatlı tatlı gülümsedi. “Ne zaman aptalca bir şey yaptım ki?” Tal tek kaşını kaldırdı.

“Şehir alarmı geçti. Senin herhangi bir tehlikeye karşın burada, tapınakta güvende olmanı istiyorum.” Mesajı ondan aldı, içeriğini inceledi. “Bu arada bu mesajı nasıl aldın? Hayır, dur, biliyorum. Onu sana Audric verdi.”

Rielle doğruldu. “Audric beni bilgilendiriyor. O iyi bir arkadaş. Bunda ne kötülük var ki?”

Tal cevap vermedi, vermesine gerek yoktu.

“Eğer bana söylemek istediğin bir şey varsa,” diye atıldı Rielle, yanakları git gide kızarıyordu, “O halde şimdi söyle. Aksi halde dersimize başlayabiliriz.”

Tal onu bir süre daha izledi, sonra arkasındaki raftan son derece büyük bir kitap yığını aldı.

Kızın yüzündeki isyankâr ifadeyi görmezden gelip, “Al,” dedi. “Okuman için bazı sayfaları işaretledim. Bugünü sessiz okumaya ayıracağız. Sonra sınav yapacağım, yani kurtulabileceğini sanma.”

Rielle yığının en üstündeki kitaba gözlerini kısarak baktı. *"İkinci Çağın Özet Tarihi, Cilt I: Melek Savaşlarının Akıbeti"* Yüzünü buruşturdu. "Bu hiç de özet gibi durmuyor."

"Her şey bakış açısıyla ilgili," diyen Tal masasının üstündeki kağıtlara geri döndü.

Rielle'nin Tal'in ofisinde en sevdiği yer, tapınağın ana avlusuna bakan pencere önüydü. Camın önünde altın çizgileri olan kırmızı minderler vardı ve Rielle oraya oturup ayaklarını güneşe sarkıttığında, neredeyse bu tapınağın ötesindeki o büyük, asla göremeyeceği dünyayı unuturdu.

Camın kenarına kuruldu, çizmelerini çıkardı, dantelli eteklerini topladı ve çıplak ayaklarını pervaza dayadı. Bahar güneşi bacaklarını ısıttı, çok geçmeden Audric'in böyle güneşli günlerde nasıl da bir çiçek gibi açtığını düşünmeye başlamıştı. Teni parlar, adeta dokunması için onu davet ederdi.

Tal boğazını temizledi ve Rielle'nin dikkatini dağıttı. Onu çok iyi tanıyordu.

Rielle, Özet Tarihi kitabını açtı, tek bir soluk yazıya bakmasıyla kitabı pencereden aşağıya tapınak avlusuna fırlatmayı hayal etmesi bir oldu. Halk, sabah duası için avluyu dolduruyor, hiç şüphesiz bugünkü Büyük Yarışta bahis oynadıkları yarışçıların kazanmasını diliyordu. Tek dolup taşan Tal'in ateşyakan Aziz Marzana'ya dua etmek için geldikleri Ateşin Evi tapınağı olmayacaktı. Işığın Evi'nde, Gecenin Evi'nde, Kaplıcalar'da, Gökkubbe, Demir Ocağı ve Toprağın Evi'nde, başkentin tüm tapınaklarında heyecanlı ruhlar olacaktı. Yedi tapınaktaki yedi azize ve elementlerine dualar fısıldanacaktı.

Boşa harcanan dualar, diye düşündü Rielle heyecanla. *Diğer yarışçılar benimle karşılaştırıldıklarında midillilerin üzerindeki çocuklar gibi görünecek.*

Birkaç sayfayı çevirdi, konuşabilecek kadar sakinleşinceye dek dudağının içini dişledi ve sonra, "Borsvall mahkemesinin

Runa'nın ölümü için Celdaria'yı suçladığını duydum. Biz böyle bir şey yapmış olamayız, öyle değil mi?"

Tal'in kalemi kâğıda bir şeyler çizmeye devam etti. "Mümkün değil!"

"Ama doğru olup olmamasının bir anlamı yok, öyle değil mi? Eğer Kral Hallvard'ın danışmanları onu kızını bizim öldürdüğümüze ikna ederse, sonunda bize savaş açar."

Tal homurdanarak kalemini bıraktı. "Bugün çalışamayacağım, değil mi?"

Rielle gülümsemesini bastırdı. *Bunun ne kadar doğru olduğunu bir bilseydin, sevgili Tal.*

Rielle, "Ülkemizin politik durumu hakkında sorularım olduğu için özür dilerim," diye soğuk bir ses tonuyla cevap verdi. "Bu da savunmasız beynimin stresten parçalara ayrılmaması için tartışılmayacak konulardan biri mi?"

Tal'in ağzının kenarında bir gülümseme belirdi, "Evet, Borsvall bize savaş ilan edebilir."

"Bu olasılık seni endişelendirmiyor gibi görünüyorsun."

"Bunu pek mümkün görmüyorum. Uzun yıllardır Borsvall ile savaşın eşiğindeyiz ve bu savaş asla olmadı. Asla da *olmayacak*. Borsvall halkı savaş çıkırtkanı olabilir ancak Kral Hallvard'ın sağlığı iyi değil ve bir aptal da sayılmaz. Ordusunu yerle bir ederiz. Savaşamaz, hele Celdaria ile savaşmayı hiç göze alamaz."

"Audric diyor ki..." Rielle tereddüt etti. Boğazına huzursuz bir yumru takıldı. "Audric'e göre Prenses Runa'nın ölümü ve Kirvaya'daki köle isyanına bakılırsa zamanı geldi. Yani Kraliçeler geliyor."

Sessizlik odayı adeta bir kefen gibi kapladı.

"Audric her zaman kehanetten etkilenmiştir," diye karşılık verdi Tal, sesinde aldatıcı bir sakinlik vardı. "Uzun yıllardır Kraliçelerin gelişine dair işaretleri araştırıyor."

“Bana bu kez yeterince ikna edici gibi göründü.”

“Köle isyanı ve ölü bir prenses pek de...”

Rielle “Ama Yüce Büyücü Duval’ın Meridian’daki okyanuslarda fırtınalar olduğundan bahsettiğini duydum,” diye bastırdı, adamın yüzünde bir şeyler yakalamayı umut ediyordu. “Ventera ve Astavar’da bile olmuş. Vakitsiz, tuhaf fırtınalar.”

Tal gözlerini kırptırdı, *Ah*, diye düşündü Rielle, *bundan haberin yoktu, öyle değil mi?*

“Fırtınalar bazen mevsim dışı zamanlarda gerçekleşebilir,” dedi Tal. “Empirium gizemli şekillerde çalışır.”

Rielle parmaklarıyla eteğini kıvrırdı, çok geçmeden pantolon ve çizmeleriyle, göğsü açık, rüzgâra karşı yol alacağı gerçeğinin keyfini sürdü.

Çıkış çizgisinde olacaktı.

“Okuduğum rapora bakılırsa,” diye devam etti, “Meridian’ın güneyindeki bir kum fırtınası Morsia limanının tamamını günlerce kapatmış.”

“Audric masasına gelen her raporu sana göstermeye bir son vermeli.”

“Audric bana hiçbir şey göstermedi. Onu ben kendim buldum.”

Tal tek kaşını kaldırdı. “Yani Audric orada değilken gizlice ofisine girip kağıtlarını karıştırdığını mı söylüyorsun?”

Rielle’nin yanakları kızardı. “Orada bıraktığım bir kitabı arıyordum.”

“Öyle mi? Peki ya ofisine izinsiz girdiğini öğrense Audric ne derdi?”

“Umurunda olmazdı. İstedğim zaman girip çıkmakta özgürüm.”

Tal gözlerini yumdu. “Leydi Rielle, prensin ofisini gece gündüz canınızın istediği gibi ziyaret edemezsiniz. Siz onun nişanlısı değilsiniz.”

Bir an için Rielle'nin nefesi kesildi. "Bunun gayet farkındayım, *lordum!*"

Tal eliyle onu geçiştirip sandalyesinden kalktı ve böylece kehanet ve Kraliçelere dair sohbetleri son buldu.

"Şehir bugün kalabalık, neler olabileceğini kestirmek mümkün değil," diyerek odanın diğer ucuna gidip kendine bir fincan çay doldurdu. "Prenses Runa'nın ölüm haberi yayılacaktır. Böyle bir ortamda empirium da tahmin edilemez hareket edebilir. Belki de zihinlerimizi sağlamlaştırmak için dua etmeliyiz. Kaosunun ortasında, yanan alev bir çapa görevi görür ve bizi huzurla empirium'a ve Tanrı'ya bağlar."

Rielle ona dik dik baktı. "Büyücü gibi konuşma, Tal. Seni çok yaşlı gösteriyor."

Tal derin bir iç geçirdi, çayından bir yudum aldı. "Yaşlıyım ve senin sayende huysuzun tekiyim." "Otuz iki yaşlı sayılmaz, özellikle de Ateşin Ev'i'nin Yüce Büyücüsü olan biri için." Durdu. Şimdi dikkatli olmalıydı. "Bir sonraki Başyargıç sen olursan şaşırmam. Hiç şüphe yok ki, yanımda senin kadar yetenekli biriyle, yarışı senin locandan güvenle seyrede..."

"Beni pohpohlama, Leydi Rielle." Gözleri kıvılcımlar saçıyordu. İşte onun sevdiği Tal böyle biriydi, dindar öğretmen değil, şiddetli bir ateşyakan. "Dışarısı senin için güvenli değil. Bir şey seni tetiklerse ve kontrolünü kaybedersen başkaları için oluşturabileceğin tehlikeyi hiç saymıyorum."

Rielle Özet Tarihi kitabını sertçe kapadı ve cam kenarından kalktı. "Lanet olsun, Tal!"

Tal fincanının üzerinden onu "Tapınakta olmaz, lütfen," diye azarladı. "Ben çocuk değilim. Şimdiye dek yeterince şey öğrenmedim mi sanıyorsun?"

Sesinde alaycı bir ton vardı. "Rielle, hadi seni sakinleştirmek için dua edelim." "Rielle, hadi zihnini boşaltmak için Görkemli Aziz Katell hakkında bir şarkı söyleyelim." "Hayır, Rielle, maskeli baloya gidemezsin. Çünkü

kendini kaybedebilirsin. Hatta Tanrı korusun, eğlenebilirsin.' Babama kalsa hayatımın geri kalanını kilit altında, burnumu kitaplardan kaldıramadan ya da sürekli dizlerimin üzerinde dua ederek geçirirdim. Ne zaman öfkeye kapılsam kendimi kırbaçlamak zorunda kalırdım. Benim için istediğin böyle bir hayat mı?"

Tal onu hareketsiz izledi. "Bu, senin ve başkalarının güvenliği demekse mi? Evet, isterdim."

"Bir suçlu gibi kilit altında tutulmamı mı?" Rielle'nin içinde tanıdık bir hayal kırıklığı yükseldi, onu büyük bir şiddetle bastırdı. Kontrolünü kaybetmeyecekti, hele ki bugün.

Rielle, "Babamın," dedi, sesinde sahte bir neşe vardı, "Fırtına çıktığında beni hizmetçilerin bölümüne götürüp uykuotu verdiğini, beni uyuttuğunu ve sonra kapıyı üzerime kilitleyip beni orada bıraktığını biliyor musun?"

Kısa bir sessizlikten sonra Tal, "Evet," diye cevap verdi.

"Eskiden ona karşı koyardım. Beni sınıksız tutar, tokat atar, nefes alamayacak hale gelip ağzımı açana dek burnumu sıkardı. Sonra küçük şişeyi dudaklarımın arasından boşaltır, içmeye zorlardı. Tükürürdüm ama o içmem için zorlamaya devam eder, bana bunca zaman yaptığım tüm hataları fısıldardı. Ondan ne kadar nefret ettiğimi haykırırken uyuyakalırdım. Uyandığımda fırtına dinmiş olurdu."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Tal bu kez daha yumuşak bir sesle, "Evet," diye onayladı. "Biliyorum."

"Fırtınaların benim için fazla kışkırtıcı olduğunu düşünüyor. Söylediğine göre bana *fikirler*, veriyorlarmış."

Tal boğazını temizledi. "Bu benim hatam."

"Biliyorum."

"Ama ilaç onun fikriydi."

Rielle ona acıyla baktı. "Peki onu vazgeçirmeyi hiç denedin mi?" Tal cevap vermedi, yüzündeki sabır Rielle'nin

içini alevlendiriyordu. “Artık onunla savaşıyorum,” dedi. “Gök gürültüsünü duyar duymaz o daha sormadan onunla birlikte aşağıya iniyorum. Ne kadar zavallıyım.”

“Rielle...” diyen Tal derin bir iç geçirdi. “Sana söyleyebileceğim her şeyi defalarca dile getirdim.”

Rielle ona yaklaştı, Tal'den ve herkesten gizlediği o yalnızlık duygusunun yüzünü yumuşatmasına izin verdi. *Güzel, gel bakalım Yüce Büyücü Belounnon. Tatlı Rielle'ne acı.* Gözlerini kaçırıp başını ilk çeviren Tal oldu. Yüzünden kederli bir ifade geçti, çenesi kasıldı.

Güzel.

“Elinden gelse bir ömür uyumama izin verirdi,” dedi Rielle.

“Baban seni seviyor, Rielle. Senin için endişeleniyor.”

Rielle'nin parmak uçları ısınmaya başladı, sıcaklık, içindeki öfkeyle birlikte artıyordu. İnatçı bir hiddetle, güce izin verdi. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu, en ufak bir taşkınlık sadece gizlice kaçmasını zorlaştıracaktı. Ama bu hiç umurunda olmadı.

Baban seni seviyor, Rielle.

Kızını seven bir baba onu tutsak etmezdi.

Tal'in masasındaki mumlardan birini aldı ve gaddarca bir memnuniyetle fitilin kontrol edilemez bir alevle yanmasına izin verdi. Mumu yaktığı sırada bir yandan da öfkesinin taşkın bir nehir olduğunu hayal etti, istikrarlı bir şekilde kıyılarından taşıyor ve ellerindeki alevleri besliyordu.

Alev git gide büyüdü, önce bir kalem boyutundayken yavaşça bir hançer ve bir kılıca dönüştü. Sonra odadaki tüm mumlar alevli bıçaklara dönüşene dek yanmaya başladı.

Tal masasından kalktı, güzelce cilalanmış kalkanını odanın diğer ucundaki yerinden aldı. Bugüne dek yaşamış tüm elementaller, tüm suişleyen ve rüzgâruçuran, gölgedöken

ve Tal gibi ateşyakanlar güçlerine erişebilmek için kendi elleriyle dövülmüş fiziksel bir obje, bir güç elementi kullanmak zorundaydı. Eşsiz güçleriyle ancak tek bir elementi kontrol edebiliyorlardı.

Ama Rielle öyle değildi.

Onun güç elementine ihtiyacı yoktu ve ona boyun eğen tek element ateş değildi.

O hepsini kontrol edebiliyordu.

Tal arkasında dikildi, bir eliyle kalkanını diğeriyle kızı tutmuştu. Rielle çocukken ve hâlâ Tal'i sevdiğini düşündüğü geçmiş günlerde, böyle dokunuşlar onu heyecanlandırırdı.

Oysa şimdi ciddi ciddi ona bir tane patlatmak istiyordu.

“Parlak Aziz Marzana adına,” diye mırıldandı Tal, “Bu duamızı alevlere sunuyoruz, empirium yakarışımızı duysun ve bize güç bahşetsin: Ömürsüz alev, ne öfkeyle ne de coşkuyla parla. Saf ve doğru yan, temiz ve parlak yan.”

Rielle bu acı sözleri dişlerini gıcırdatarak tekrarladı. Dua etmekten ne kadar da nefret ediyordu. Aşına olduğu her kelime babasının ve Tal'in onun için yarattığı parmaklıklara eklenen yepyeni demir bir çubuktan farksızdı.

Oda sarsılmaya başladı. Tal'in masasındaki mürekkep hokkası, açık pencerenin camları, Tal'in yarısını içebildiği çay fincanı titriyordu.

Kalkanının yerini değiştirerek, “Rielle?” dedi. Rielle, arkasında duran bedenden sıcak bir gerginliğin yükseldiğini, Tal'in gücüyle onunkini bastırmaya hazırlandığını hissedebiliyordu. Tüm çabalarına karşın, adamın sesindeki endişe içinde bir pişmanlık dalgasına sebep oldu. Tal'in kötü bir niyeti yoktu. Umutsuzca Rielle'nin mutlu olmasını istiyordu.

Hem de babasının aksine.

Böylece Rielle başını eğdi ve öfkesini yuttu. Ne de olsa yapmak üzere olduğu şey Tal'in sonsuza dek ona cephe almasına neden olabilirdi. Onun bu küçük zaferi yaşamasına izin verdi.

"Ne öfkeyle ne de coşkuyla parla," diye tekrarladı, gözlerini yumdu. Tüm sesleri, tüm düşünceleri ve en ufak bir duygu kırıntısını bile bir kenara bırakmayı hayal etti; ta ki zihnini geniş bir karanlık kaplayana dek... Geriye sadece ellerindeki minik alevler kalmıştı.

Sonra karanlığın o alevlere de sızmasına izin verdi, zihninin boşluğundaki soğukta bir başına kalmıştı.

Oda sakinleşti. Tal ellerini çekti.

Rielle onun kalkanını yerine koymasını dinledi. Dua onu temizlemiş, uyanmakta olan öfkesinden geriye... Hiçbir şey kalmamıştı. Bomboş bir kalp ve bomboş bir zihin.

Onları yeniden açtığı anda, gözleri kupkuru ve yorgundu. Düşüncelerini sürekli engelleyen dualar, kendi öz duygularına karşı uyarılar olmaksızın yaşamanın nasıl bir şey olacağını buruk bir şekilde merak etti.

Tapınağın çanları on bir kez çaldı, Rielle'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi attı. Ludivine'nin işareti her an gelebilirdi.

Pencereye döndü. Ne başka dua, ne de okuma olmayacaktı.

Bedenindeki tüm kaslar enerjiyle dolup taşıyordu. *Ata binmek* istiyordu.

Sonunda, "Babamın tutsağı olmaktansa ölmeyi yeğlerim," dedi.

Fazla dramatik olsa da umurunda değildi.

"Annen gibi mi?"

Rielle donup kalmıştı. Tafe döndüğünde adam bakışlarını kaçırmadı. Onun bu kadar acımasız olmasını beklemiyordu. Babasından belki, ama Tal'den asla.

Geçmişe ait alevlerin anıları görüşünü gölgeledi. Sesini sakın tutmaya çabaladı.

“Kontrolde çıkarsam bu konuyu gündeme getirmeni sana babam mı söyledi?” diye sordu. “Yarışa ve tüm bu olanlara karşın mı?”

Tal kararlı bir şekilde, “Evet,” dedi.

“O halde söylemekten gurur duyuyorum ki, sadece bir kez öldürdüm. Kendin için endişelenmene gerek yok.”

Tal arkasını dönüp masasının üzerindeki kitapları düzeltti. “Bu senin olduğu kadar başkalarının da güvenliği için. Eğer kral bunca yıldır senin güçlerin hakkındaki gerçeği sakladığımızı öğrenirse... Neler olabileceğini biliyorsun. Özellikle de babana. Oysa o tüm bunları seni asla anlayamayacağı kadar sevdiği için yapıyor.”

Rielle acımasızca güldü. “Bana bu şekilde davranması için yeterli bir sebep değil. Onu asla affetmeyeceğim. Bir gün seni affetmeyi de bırakacağım.”

Tal, “Biliyorum,” dedi ve sesindeki keder yüzünden Rielle neredeyse ona merhamet edecekti.

Neredeyse.

Ama tam o sırada alt kattan korkunç bir gürültü ve arkasından da çığlıklar duyuldu.

Ludivine.

Tal, Rielle'ye her zamanki bakışlarından birini fırlattı. Yedi yaşındayken Kaplıcalar'daki havuzları taşırdığında, on beş yaşındayken onu ilk kez Odo'nun tavernasına kaçarken yakaladığında da gözlerinde aynı ifade vardı. *Böyle bir baş belasını hak etmek için ne yaptım, bakışı.*

Rielle ona masum bir bakışla karşılık verdi.

“Burada kal,” diye emretti Tal. “Ciddiyim, Rielle. Hayal kırıklığını anlıyorum, gerçekten anlıyorum, ama bu seni sıkıan adaletsizlikten çok daha fazlası.”

Rielle pencere kenarındaki yerine geri döndü, yüzündeki ifadenin yeterince mahcup görünmüş olmasını diledi.

“Seni seviyorum, Tal,” dedi. Bu, kendinden biraz nefret etmesine sebep olacak kadar doğrudu.

“Biliyorum,” diye karşılık verdi adam. Sonra büyücü cüppesini giydi ve çıkıp gitti.

Tal'in genç yardımcılarında biri koridordan, “Yüce Büyücü, Leydi Ludivine!” diye panikle bağırdı. “Tam tapınağa geldiği sırada yüzü bembeyaz oldu ve bayıldı. Sonra ne oldu bilmiyorum!”

Tal, “Şifacımı çağırın,” diye emretti. “Kraliçeye haber gönderin. Çıkış çizgisindeki locasında olmalı. Yeğenin rahatsızlandığını ve ona katılamayacağını bildirin.”

Herkes gittikten sonra Rielle kendi kendine gülümsedi ve hızla çizmelerini giydi. Burada kalmak mı?

Asla!

Tal'in ofisinin dışındaki oturma odasına koştu, oradan kırmızı damarlı mermerlerle döşeli koridora çıktı. Işıltılı alevler işlemeli süsleri olan pelüş halılara vuruyordu. Tapınak girişinin parke zemini altın renkte cilalanmıştı; dua etmeye gelenlerin, yardımcılarının ve hizmetçilerin şapel kapılarına koşuşturdukları bir karmaşayla çalkalanıyordu.

Rielle yanlarından geçerken genç bir yardımcı yanındakine “Leydi Ludivine,” diye fısıldıyordu. “Anlaşılan hastalanmış.”

Rielle sırtıttı, herkesin trajik bir şekilde tapınak zeminine yığılan Leydi Ludivine için yaptığı telaşı hayal etti. Ludivine bu ilgiden hoşlanıyor olmalıydı. Böylelikle bir kukladan farksız olan başkentin iplerini elinde tuttuğunu bir kez daha hatırlayacaktı.

Yine de Rielle ona bu olaydan sonra büyük bir iyilik borçlu olacaktı. Ne olursa olsun, buna değerdi.

Ludivine'nin atı tapınağın dışında Rielle'nin atının yanında duruyordu, atın ipleri panik halindeki bir seyisin elindeydi. Rielle'yi hatırladı ve derin bir oh çekti.

"Özür dilerim, Leydi Rielle, Leydi Ludivine iyi mi?" diye sordu.

"En ufak bir fikrim yok," diyen Rielle eyere atladı. Dizginleri aldı ve kısırağını Ateşin Evi'nden çıkıp şehrin kalbine giden ana yola doğru sürdü, atın toynakları taşlı kaldırımlara hızla vuruyordu.

Şehri çevreleyen bir dizi eski ev ve tapınak vardı; gri taş duvarına şehrin yaratılışını anlatan sahneler işlenmişti. Parlak bakırdan yuvarlak çatılar, göğe yükselen sarmaşıklı sütunlar ve beyaz çeşmeler, şehri dua eden yedi azizle taçlandırıyordu. Dünyanın pek çok yerinden ziyaretçi, yarış için Àme de la Terre'ye gelmişti, serin bahar havası şimdi yoğun ve kapalıydı. Şehir ter, baharat, terlemiş at ve para kokusuyla kaplanmıştı.

Rielle yola dalınca, kalabalık panikle iki yana kaçışıp öfkeyle lanetler yağdırdı. Ancak atın üzerinde kimin olduğunu anlamalarıyla sessizlik çöktü. Rielle kısırağını dolambaçlı sokakların içine doğru çevirdi ve bedenindeki tüm sinirler gerilirken ana kapıya yöneldi.

Ama bugün gücüne teslim olmayacaktı.

Tüm vatandaşların hakkı olduğu gibi, o da Büyük Yarış'a katılacak, babasına, hem de tüm şehrin gözleri önünde hayatı tehlikedeyken bile kendini kontrol edebileceğini ispatlayacaktı.

Ona ve Tale normal bir yaşam sürmeyi hak ettiğini gösterecekti.

- 2 -

ELIANA

“Eliana'nın söylediğine göre, İmparatorluk şehri ele geçirdiği gün, kan kokusundan nefes almak mümkün değilmiş. Sadece bir bebek olduğum için şanslı olduğumu söylerdi ama keşke hatırlayabilseydim. Belki o zaman daha güçlü olurdum. Bir savaşçı olurdum. Aynı onun gibi.”

—Remy Ferracora'nın günlüğü, Orlin vatandaşsı,
3 Şubat 1018, Üçüncü Çağ

1,020 YIL SONRA

Eliana ilk çığlığı duyduğunda yeni ava çıkmıştı. Orlin şehrinin bu bölgelerinde, özellikle de gecekonduların karanlık bir ovada nehir rıhtımı boyunca yayıldığı Barrens'te çığlık duymak olağandışı bir durum değildi.

Öte yandan, bu çok yüksekti, tizdi. Genç bir kıza aitti ve ansızın öyle bir sessizlik oldu ki, Eliana hayal görmüş olabileceğini düşündü.

Sırtı duvara dayanmış yanında dikilen Harkan'a “Sen de duydun mu?” diye fısıldadı.

Harkan gerildi. “Neyi duydum mu?”

“O ılığı. Kızın ılığını.”

“Ben ılık falan duymadım.”

Eliana yakınlardaki karanlık bir pencereye döndü, yeni kadife maskesini dzelitti, vücudunun zarif hatlarına hayranlıkla baktı. “Kulaklarının ne kadar ağır işittiğini hepimiz biliyoruz!”

“Kulaklarım ağır işitmiyor.”

“Hepimiz Orlin’e’nin Kâbusu kadar harikulade olamayız.”

Eliana i geçirdi. “Acı ama gerçek.”

“Sanırım, bu boktan kulaklarımla bile bir ılığı duyabilirim. Belki de hayal gördün.”

Oysa Eliana yle düşünmüyordu.

Orlin’e şehrinde son zamanlarda kızlar ve kadınlar kayboluyordu. İmparatorluğın alışma kampına ya da eğitilmek üzere Orlin’e Lordu’nun haremine de gnderilmiyorlardı. Böyle şeyler dedikodulara neden olur, geride kanıtlar bırakırdı.

Bu kızlar sadece kaırılıyordu. Bir an varken sonra yok oluyorlardı.

Eliana başlangıçta umursamadı. Onun bölgesinden kimse kaırılmamıştı, İmparatorluğın sevgili halkından insanları kaçırmaya başlayacağını da düşünmüyordu. Ailesi güvendeydi. Yani bu onun derdi değildi.

Ama daha fazla kız kayboldukça, kaçırılan kadınlar hakkında daha çok hikâye anlatıldı ve bu durumu görmezden gelmesi gleşti. Pek çok kız kardeş ve anne ortadan kaybolmuştu. Gece yarısı uykularında sevdiklerinden koparılmışlardı. Bunu yapan ne sululardı ne de Kızıl Ta isyancıları.

Bir de hiçbir anlam ifade etmeyen, dünyanın diğer tarafındaki gökyüzünde açılan bir deliğe ait söylentiler vardı. Bu büyük bir olasılıkla Celdaria’da olmalıydı. Ya da

Sunderlands'de. Her söylenti başka bir hikâye anlatıyordu. Bazı insanlar her şeyin, gökyüzündeki deliğin ve kaybolan kızların bağlantılı olduğunu düşünüyordu.

Eliana onlardan biri değildi. Gökyüzünde bir delik mi? Daha çok korku yaymak için söylenmiş gibiydi. İnsanlar git gide histerik bir hal alıyordu.

Tam o sırada çılgılığı bir kez daha duydu. İkinci bir çılgılık. Daha yakında.

Eliana bir terslik olduğunu hissetti, tüyleri diken diken olmuştu. Dünya ansızın eğildi, dondu, sonra eski haline döndü. Başının üzerindeki beyaz gemma ağacının çiçeklerinin tatlı kokusu ekşi bir hal aldı.

Harkan kıpırdandı. “İyi misin?”

“Sen de hissettin mi?”

“Neyi hissettim mi? Bu gece senin neyin var?”

“Sanki...” Görüşü sıcak bir serap gibi titriyordu. “Ne hissettiğimi bilmiyorum. Sanki yakınlarda bir adatrox var, ama daha kötüsü.”

İmparator askerlerinin adının geçmesiyle Harkan gerildi. “Ben etrafta hiç adatrox görmüyorum. Emin misin?”

Üçüncü çılgılık, bu kez daha umutsuz.

“Her kimse,” diye mırıldandı Eliana, sesi keskin ve öfkeliydi, “Yakındalar.”

“Ne? Kim?”

“Arabeth’in bir sonraki yemeği.”

Eliana Harkan’a gülümsedi, sonra kalçasında duran uzun, çentikli hançerini kılıfından çıkardı. “Oyun zamanı.”

Yansımasına son bir kez bakıp gölgelerin içinde alt Orlin’e’nin dar ve pis sokak aralarına daldı. Harkan arkasından seslense de onu duymazdan geldi. Eliana’yı durdurmak istiyorsa, deneyebilirdi, Eliana iki saniyede onu yere devirirdi.

Sırttı. Onu son kez sırt üstü Harkan'ın yatağına devirmişti.

Hangi durumu tercih edeceğinden emin olamadı.

Buna karşın, henüz onunla kavga etmek istemiyordu. Hele ki kızları kaçıranı avlamak üzereyken.

Barrense girdi, yamalı tentelerin, sönmekte olan alevlerle bel vermiş kulübelerin arasından geçti. Barrens'in ötesindeki geniş nehir yatağının kıyıları kanlı beyaz yosunlarla tıkanmıştı.

Bu kenar mahallelere on yaşında ilk kez geldiğinde kokudan az kalsın kusacaktı. Bu hareketi üzerine annesi ona dik dik bakmıştı.

Şimdi, on sekiz yıl sonra, kötü kokuyu artık güçlkle fark edebiliyordu.

Geceyi gözleriyle taradı: Bir dilenci bilincini kaybetmiş bir sarhoşun ceplerini boşaltıyordu. İnce, şapkalı, toza bulanmış genç bir adam, boyalı bir kapının yanındaki kadını tatlı sözlerle kandırmaya çalışıyordu.

Bir çılgılık daha. Bu kez daha güçsüz. Nehre doğru gidiyorlardı.

Omurgasından yukarı doğru tırmanan duygu arttı. Sanki bu duyguyu tarif edebileceği bir kelime yoktu. Bir *istek* gibiydi.

Ellerini dizlerine koydu, gözlerini yumdu. Göz kapaklarının önünde renk tanecikleri dans etti. Hemen yanındaki yıpranmış ahşap kirişe birisi siyahlar içinde maskeli bir kadının iki elinde hançerleriyle havaya zıpladığı çocuksu bir resim çizmişti.

Görüşünü engelleyen kötü hisse karşın, Eliana elinde olmadan gülümsedi. "El, azizler aşkına, ne yapıyorsun?" Harkan yanına gelip elini omzuna koydu. "Sorun ne? Yaralı mısın?"

"Ben mi? Yaralanmak mı?"

Boğazını kurutan berbat duyguyu yutkunarak bastırmaya çalıştı.

“Sevgili Harkan.” Nazikçe kırışteki ona ait çizimi işaret etti. “Online’nın Kâbusu için böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?”

İleri atıldı, rıhtımın en yüksek seviyelerinden birine sıçrayıp oradan otuz metre aşağıya atladı. Çarpmanın etkisi onu hafif bir acıyla sarstı. Hemen ayağa kalkıp koşmaya başladı. Böyle bir düşüş Harkan’ın bacaklarını kırabilirdi, uzun yolu kullanmak zorundaydı.

Remy orada olsaydı, ona bu kadar ortalıkta olmamasını tembihlerdi. Daha geçen gün Eliana’ya “İnsanlar fark etmeye başladı,” demişti.

“Onları fırında konuşurlarken duydum.”

Eliana yatak odasının zemininde esnerken masumca, “Ne konuşuyorlardı?” diye sordu.

“Bir kız Garden Meydanı’nın ortasında üç kat yüksekten düşüp hızla ayağa kalkarsa, insanlar bunu fark edecektir. Özellikle de bir pelerin giyiyorsa.”

Eliana insanların ağzı açık, şaşkın yüzlerini düşünürken gülümsedi. “Peki ya onların fark etmelerini istiyorsam?”

Remy uzun bir süre sessiz kalmıştı. Sonra, “Invictus’un gelip seni benden almasını mı istiyorsun?” dedi.

İşte bu Eliana’yı susturmuştu. Küçük erkek kardeşinin solgun, sıska yüzüne baktı, midesi alt üst oldu.

Usulca, “Üzgünüm,” dedi. “Pisliğin tekiyim.”

“Senin bir pislik olup olmaman umurumda değil,” diye karşılık verdi Remy. “Sadece gösteriş yapmayı bırak.” Eliana onun haklı olduğunu biliyordu. Sorun şu ki, gösteriş yapmayı seviyordu. Hiçbir düşüşün öldüremeyeceği muhteşem bir bedene sahip olacaksa, biraz eğlenmesinin bir sakıncası olmamalıydı.

Eğer biraz eğlenebilirse, bedeninin nasıl olup da bunları yapabildiğine kafa yormazdı.

Tüm bunların en anlama geldiğine de...

Rıhtımların arasında koşarken avını takip eden bir avcı gibi o tuhaf duygunun peşinden gitti. Rıhtımın en alt seviyesi sessiz, yaz gecesi sakin ve nemliydi. Koşarak bir köşeyi, sonra başka bir köşeyi döndü ve ansızın durdu. Koku, *o his*, bu çürük iskelenin ucunda son buluyordu. Kasılan midesi ve kanının bedenini gümbürdeyerek dolaşan her bir damlası uzak durmasını söylediği halde kendini zorlayarak ilerledi.

Maskeli ve koyu renk gezgin kıyafetleri giyen iki figür, iskelenin ucundaki uzun, parlak teknenin başında bekliyordu. Uzun ve güçlü yapıları onların erkek olduğunu gösteriyordu. Üçüncü bir figür Harkan'ınki gibi kızıl kahverengi teni olan küçük bir kıızı taşımaktaydı. Kız mücadele ediyordu, ağzına bir şey tıkamışlardı, el ve ayak bilekleri bağlanmıştı.

Kızıl Taç? Olası değildi. İsyancılar çocukları kaçırıp ne yapabilirdi ki? Ayrıca, kaçırmalardan Kızıl Taç sorumlu olsaydı, Eliana yeraltından şimdiye dek pek çok dedikodu duymuş olurdu.

Kendisi gibi ödül avcıları olabilirlerdi, ama Ölümsüz İmparator rahatlıkla alabileceği bir şey için para verir miydi? Ya da bir grupla çalışır mıydı? Pek mümkün değildi.

Teknedeki figürlerden biri kıızı almak için kollarını uzattı. Teknenin zemininde başka baygın ve bağlanmış kadınlardan ve kızlardan oluşan bir yığın yatıyordu.

Eliana'nın öfkesi alevlendi.

Sol çizmesindeki ince Whistler'ı çekip çıkardı

"Bir yere mi gidiyordunuz, beyler?" diye bağırp onlara doğru koştu.

Rıhtımdaki figür, Eliana ona ulaştığı sırada döndü. Eliana döndü, adamın çenesinin altına bir tekme attı. Adam nefes almaya çalışırken yere düştü.

Teknedeki figürlerden biri rıhtıma atladı. Eliana Arabeth'le onun gırtlığını kesti ve diğer arkadaşı gibi nehre fırlattı.

Hızla döndü, yüzünde bir zafer edasıyla hâlâ teknede bekleyen adamı işaret ederek çağırdı.

“Gel buraya tatlım,” diye şakıdı. “Yoksa benden korkuyor musun?”

Bir zamanlar öldürmek onu ürkütürdü. İlk kez altı yıl önce, on iki yaşındayken katil olmuştu. Eliana’nın annesi Rozen Ferracora işe giderken onu da yanında götürmüştü. Bu, Rozen’in sakatlanmadan önceki son işi oldu, birileri onları ele vermişti. İsyancılar geldiklerinden haberdardı. Pusuya düşmüşlerdi.

Rozen ikisini bıçaklayıp indirmiş, Eliana gölgelerin içine saklanmıştı. Annesi ona her zaman böyle tembihlerdi: *Seni elimden geldiğince uzak tutacağım, güzel kızım. Şimdilik izle. Öğren. Pratik yap. Babamın bana öğrettiklerini ben de sana öğreteceğim.*

Sonra isyancılardan biri Rozen’i yere yapıştırdı, Eliana’nın elinde sadece öfkesi vardı.

İsyancı kadının üzerine atladı ve küçük bıçağını kadının sırtına sapladı. Sonra, kadın bir kan gölünün içinde can verirken öylece dikilip kaldı.

Rozen onu elinden tutup oradan kaçırdı. Eve döndüklerinde o zamanlar henüz beş yaşında olan erkek kardeşi Remy mutfakta, Eliana’nın şokunun paniğe dönüşmesini irileşen gözleriyle izlemişti. Elleri kan içinde olan kız, annesinin kollarında boğuk hıçkırıklarla ağladı.

Neyse ki, öldürmek zamanla daha kolaylaşmıştı.

Gölgelerin içinden iki maskeli figür fırladı, kollarında küçük bohçalar vardı. Başka kızlar mı? Bohçaları teknede kalan arkadaşlarına verip Eliana’ya saldırdılar. İlk iki darbeyi savuşturdu, ama üçüncüde karnına ve çenesine sert yumruklar indi. Sendeledi, sersemliği üzerinden atmaya çalıştı. Acı geldiği kadar hızlı bir şekilde kayboldu. Döndü ve vahşilerden birini bıçakladı. Adam pis suya düştü.

Birden midesine inen bir tekmeden farksız bir bulantıyla sarsıldı. Dizlerinin üzerine düştü, nefessiz kalmıştı. Omuzlarına bir ağırlık çöktü, görüşü bulandı, bir şey onu sert bir biçimde nehrin kirlettiği rıhtım zeminine bastırıyordu.

Beş saniye. On. Sonra baskı hafıfledi. Artık etrafındaki hava çekilip alınmış gibi hissetmiyor, içi kaynamıyordu. Başını kaldırdı, gözlerini açmaya zorladı. Tekne uzaklaşıyordu.

Vahşi bir öfkeyle başının dönmesine karşın sendeleyerek ayağa kalktı. Tam suya dalmak üzereyken güçlü bir kol onu geriye çekti.

“Bırak beni,” diye itiraz etti, “Yoksa pişman olursun.” Harkan’ın kaburgalarına dirseğini indirdi.

Harkan bir küfür savursa da onu bırakmadı. “El, aklını mı yitirdin? İşimiz bu değil.”

“Onu götürdüler.” Harkan’ın ayağına sertçe basıp elinden kurtuldu ve rıhtımın ucuna koştu.

Harkan ona yine yetişip kolunu yakaladı ve Eliana’yı kendine çevirdi. “Bir önemi yok. İşimiz bu değil.”

Kız tehlikeli bir şekilde gülümsedi. “Beni zapt etmeye çalışman ne zaman işe yarar? Ah, dur biraz.” Biraz daha yaklaşıp gülümsemesini yumuşattı.

“Aklıma bir ya da iki sefer...”

“Kes artık, El. Sen bana hep ne dersin?” Harkan koyu renk gözlerini kızın gözlerine kilitledi. “Eğer işimiz değilse, sorunumuz da değil.”

Eliana’nın yüzündeki gülümseme soldu. Kolunu ondan kurtardı. “Bizi kaçırmaya devam ediyorlar. Peki ama neden? Kim bunlar? Neden sadece kızları kaçırmıyorlar? Hem bu da neydi böyle... O his... Daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim.”

Harkan ona şüpheyile bakıyordu. “Belki de biraz uyumalısın.”

Eliana tereddüt etti, içinde git gide artan bir umutsuzluk vardı. “Hiçbir şey hissetmedin mi?”

“Hayır, çok üzgünüm.”

Harkan’a dik dik baktı, içindeki sevimsiz duyguları görmezden geldi. “Peki, öyle olsa bile, o kız bir isyancı değildi. Daha çocuktu. Onu neden kaçırmak istesinler ki?”

“Nedeni her ne olursa olsun, bizim sorunumuz değil,” diye tekrarladı Harkan. Uzun ve derin bir nefes aldı, belki kendini de ikna etmeye çalışıyordu. “En azından bu gece değil. Yapmamız gereken işler var.”

Eliana bir süre nehre baktı. Taşa bir yüz oymayı hayal etti, ne terleyecek ne de yaralanacaktı. Sadece istediğinde gülümseyecek, geceleri ortaya çıkan hançerleri gibi gözleri olacaktı. Hayal kurmaya bir son verdiğinde, öfkesi geçmiş, o duygusuz yüzü kendisi takınmıştı. Harkan’a döndü, adamın tüm küçümsemesine karşın arsızca gülümsedi.

“O halde gidelim mi? Bu alçak herifler iştahımı açtı.”

Kızıl Taç isyancılarından insan kaçakçısı Quill, Orlin’e dan hem insan hem de bilgi kaçırdı. İşinde çok iyiydi. Eliana ve Harkan’ın onun izini sürmesi haftalarını almıştı. Şimdi, Old Quarter’da, küçük bir avluya bakan bir çatıya tünemişlerdi. Quill’in burada şehirden kaçmak isteyen bir grup isyancı sempaticanla buluşması gerekiyordu. Avlu duvarlarını kaplayan güller hafifçe geri çekildi.

Arkasında duran Harkan kıpırdandı.

Eliana karanlık figürlerin avluya girmesini, köşedeki gül ağacının altında toplanmasını izledi. Bekledi.

Çok geçmeden diğer köşeden başlıklı biri girdi ve yanlarına geldi. Eliana hançerini kavradı, kanı hızlanmıştı.

Bulutlar yer değiştirince, avlu ay ışığıyla aydınlandı. Eliana'nın kalbi adeta tekledi, ezildi.

Quill. Bu o olmalıydı. Yürüyüşünde istila sırasında aldığı bir yaradan kalma hafif bir aksama vardı.

Onu bekleyenler ise, bir kadın ve üç küçük çocuğu idi. Harkan alçak bir sesle küfretti. Eliyle çocukları ışaret etti. O ve Eliana, annesinin yaralanmasından sonra ilk kez ava çıktığında sessiz bir anlaşma yapmışlardı. Harkan tek başına gitmemesi için ısrar etmiş, böylece o da avlanıp takip etmeyi, öldürmeyi, kendi insanlarını İmparatora teslim edip ona hizmet etmeyi öğrenmek zorunda kalmıştı. Tüm bunlar sadece Eliana içindi.

Hayır, mesajı buydu. İptal ediyoruz.

Eliana onun ne demek istediğini biliyordu. Çocuklar bu işin bir parçası değildi. Quill önemli olabilirdi, ancak Orlone Lordu'na masum çocukları teslim etme fikri... Bu Harkan'a pek uymazdı.

Dürüst olmak gerekirse, Eliana'ya da uymuyordu.

Ama avlunun gölgeli girişinde bekleyen üç isyancı daha vardı: Quill'in muhafızları. Düşünecek zaman yoktu. Aileyi korumaya çalışmak büyük riskti. Hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

Eliana başıyla itiraz etti. *Onları al*, diye karşılık verdi.

Harkan belirgin bir iç geçirdi, Eliana onun sesindeki öfkeli hayal kırıklığını hissetmişti. Hemen altlarındaki Quill başını yukarı kaldırdı.

Eliana çatıdan atladı, yere sağlam bir iniş yaptı ve hemen ayağa kalktı. Kenarda oturup nasıl dövüştüğünü izleyebilmeyi ne çok isterdi. Hissettirdiği kadar harika görüldüğüne emindi.

Quill hançerini çıkardı, anne dizlerinin üzerine çöküp merhamet etmesi için yalvarmaya başlamıştı. Quill başlığını geri itti. Orta yaşlıydı, yanakları kıpkırmızıydı, gözlerindeki zekice bakışlar Eliana'ya sükûnetle şöyle diyordu; ölümden korkmuyorum, ama teslim olmam.

Dört saniye sonra, Eliana adamın sakat bacağını tekmelemiş, hançerini elinden almış ve kabzasıyla kafasına vurmuştu. Adam bir daha yerden kalkmadı.

Harkan'ın arkasından yere indiğini duydu, diğer isyancılar avluya dalarken Harkan da hızlı adımlarla yanına koştu. Birkaç dakika içinde Harkan'la birlikte onları yere serdiler. Eliana hızla dönüp hançerini savurdu. Ahşap avlu kapısına saplanan hançer, en büyük çocuğu pelerinininden yakalamıştı.

Diğerleri donup kaldı ve gözyaşlarına boğuldu.

Anneleri cam gibi gözleriyle yerde, çürümekte olan gül yapraklarının içinde yatıyordu. İsyancılardan birinin hançeri kalbine saplanmıştı.

Eliana hançeri söküp çıkardı. Cephaneliği için bir bıçağı daha olacaktı. İsyancıların kadını neden öldürdüğünü merak etti, kendilerini korumak için mi yapmışlardı?

Yoksa Eliana'nın göstermeyeceğini bildikleri merhameti sunmak için mi?

"Gidip muhafızı getir," diye emretti ve kadının üzerinde değerli bir şey olup olmadığına baktı. İmparatora ait küçük bir heykelcikten başka bir şey yoktu, bir adatrox devriyesinin üzerini aramasına karşın taşıyor olmalıydı. Heykelciğin boncuk gibi siyah gözleri ay ışığında parladı. Eliana onu bir kenara fırlattı. Çocukların hıçkırıkları git gide artıyordu.

"Ben onlarla birlikte kalacağım."

Harkan durdu, yüzünde Eliana'yı yine öfkeden küplere bindirecek o üzgün bakışlardan biri vardı, çünkü adamın böyle günlerden birinde onun değişmesini umut ettiğini biliyordu. Daha iyi biri olmasını. Yeniden daha iyi birine dönüşmesini...

Eliana tek kaşını kaldırdı. Üzgünüm, Harkan. İyi kızlar çok yaşamıyor.

Harkan arkasını dönüp gitti.

Çocukların en büyüğü kollarıyla kardeşlerini sarmış Eliana'yı izliyordu. İçten içe gitmelerine izin vermeyi istedi.

Sadece bu seferlik. Kimseye bir zararı olmazdı, onlar çocuktu, hiçbir faydaları yoktu.

Ama çocuklar çenelerini tutamazdı. Eğer herhangi biri Online Kâbusu'nun, Lord Arkelion'un sadık avcısının hainlerin kaçmasına izin verdiğini duyarsa...

Çocuk, "Kötü adamların onu da kaçırmamasından korkmuştuk," dedi. "Bu yüzden şehirden gitmek istedik."

Kötü adamlar. Eliana sırtında ansızın bir ürperti hissetti. Rıhtımdaki maskeli adamlar mı?

Ama çocuk başka bir şey söylemedi. Kaçmaya bile çalışmamıştı.

Akıllı çocuk, diye düşündü Eliana.

Uzağa gidemeyeceğini biliyor olmalıydı.

Ertesi gün, Eliana darağaçlarına bakan balkondaydı.

Lord Arkelion meydanın doğu kısmında, kanatlarla süslü yüce tahtında oturuyordu.

Eliana kollarını kavuşturmuş onu izliyordu. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Lord tahtının hemen arkasında kırmızı-siyah Invictus üniformasıyla dikilen figürü görmezden gelmeye çalıştı.

Bu mesafeden kimin kim olduğunu anlayamıyordu, ama bunun bir önemi yoktu. Bir aileye ait siluet midesini alt üst etmeye yetiyordu.

Invictus, dünyayı dolaşan ve İmparatorun emirlerini yerine getiren bir grup suikastçıydı. En tehlikeli, en kanlı işler onlara verilirdi.

Eliana'yı aralarına almaları an meselesiydi. Bu düşüncenin onu korkutup korkutmadığını görmek için gündüzleri hayalini kurardı.

Şimdiye dek korkmamıştı.

Büyük bir olasılıkla ona gelen Valentine olacaktı. Eliana onu geçen yıllarda Lord hazretlerinin partilerinde pek çok kez görmüştü. Her seferinde Eliana ile dans etmeyi teklif etmiş, yavan, gri bakışları yüzünden Eliana her seferinde onu reddetmek istemişti.

Ah, keşke bunu yapabilseydi.

Geçen yaz son danslarında, Eliana'nın kulağına "Yenilmez bir ödül avcısı," diye fısıldamıştı. "Ne kadar da merak uyandırıcı!" Soğuk parmaklarıyla kızın elini sıkıca kavramıştı. "Bir gün ailemizin mükemmel bir üyesi olacaksınız."

Valentine, denizaşırı Celdaria yolculuğunda eşlik etmek üzere onu almaya geldiğinde, büyük bir olasılıkla sevdiklerine veda etmesine izin vermeyecek, onu doğruca İmparatorluğun kalbine, Ölümsüz İmparatorun ta kendisine götürecekti.

İmparator en kötü rüyalarında ona *Hoş geldin, Eliana Ferracora*, derdi, gülümsemesi kara gözlerine ulaşmıyordu. *Senin hakkında çok şey duydum.*

Böylece o güne dek bildiği yaşam son bulacaktı. Böylece Invictus'un elit askerlerinden biri olacaktı.

Valentine gibi yeni bir canavar türüne dönüşecekti.

Öte yandan bugün, o gün değildi.

Eliana parmaklarını hafifçe koluna vurup Lord Hazretleri'nin buna bir an önce son vermesini diledi. Acıkmıştı, yorgundu. Harkan utanç içinde hemen arkasında duruyordu, orada ne kadar uzun kalırlarsa, ondan Eliana'nın asla veremeyeceği bir şeyi daha da umutsuzca isteyecekti:

Pişmanlık.

İmparator muhafızı Quill'i ve çocukların en büyüğünü daragaçına iteledi. Bu darağaçları Eski Dünya'nın saygıdeğer ateşyakan Aziz Marzana tapınağının kalıntıları arasına inşa edilmişti. Burası Kan Kraliçesi Rielle ölmeden önceki dünya idi. İmparatorluğun yükselişinden önceki dünya.

İmparator askerleri, Orlin'e ele geçirdiklerinde tapınağın neredeyse tamamını yerle bir etmişlerdi. Bu tapınağın bir zamanlar nehrin esintisine açılan kubbeli salonları, sınıfları ve ibadethaneleri, sarmaşıklarla süslü avluları vardı. Şimdi geride sadece birkaç dağılmakta olan sütun kalmıştı. Tapınağın girişindeki Aziz Marzana'nın koruyucu heykeli tamamen yok edilmişti. Şimdi onun yerinde İmparatorun bir kopyası duruyordu. Özellikleri gölgelenmiş, bedeni gizlenmişti. Tepesinde altın, siyah ve kırmızı bayraklar dalgalanıyordu.

Altındaki alan kalabalık ama sessizdi. Orlin halkı infazlara alışkındı ama Quill tüm çevrelerce tanınıyordu. Lord Hazretleri bile genellikle çocukları infaz etmezdi.

Eliana ve Harkan ona tutsak çocukları getirdiğinde, Lord Arkelion içtenlikle gülümsemiş, genç olanların dişlerini kontrol edip onları metreslerinden biriyle göndermişti. Çocuklar ağabeylerine uzanmış, taht odasına giden yol boyunca haykırmış ve neyse ki sonunda biri kapıları kapatarak seslerini bastırmıştı.

Oysa en büyük olanları ağlamıyordu. Bugün, cellat kılıcını havaya kaldırdığında da ağlamadı.

Quill, saçları terden kafasına yapışmıştı, "İmparator yanacak!" diye bağırdı.

Kılıç indi; Quill'in başı yere yuvarlandı. Kalabalıktan huzursuz bir tepki yükseldi.

Yüzü taze kana bulanmış oğlan işte o zaman ağlamaya başladı.

Harkan boğulurcasına, "El," dedi. En tatlı ses tonuyla kızın elini tuttu, baş parmağıyla avucunun içine dokundu. Sesi çatlak çıkmıştı. Hiç uyumamıştı.

Eliana ise ölü gibi uyumuştı. Uyku önemliydi. İyi bir gece uykusu çekmeden avlanamazdı.

"İzlemek zorunda değiliz," dedi Eliana, elinden geldiğince sabırla. "Gidebiliriz."

Harkan elini bıraktı. “Sen istersen gidebilirsin. Ben izleyeceğim.”

İşte yine aynı şey. O bitkin ses tonu, bir sonraki dayağını bile kabullenmiş üzgün gözlerle bakan bir av köpeği gibi...

Harkan'a bir tane patlatmamak için Eliana pelerininin altındaki eski altın kolye ucuyla oynamaya başladı. Onu bir zincire geçirmişti ve her gün takardı, çizik, eski hatlarını ezbere biliyordu. Atın boynunun kemerini... Kanatlarının narin ayrıntılarını... Üzerindeki ata binmiş figürü, kılıcı, kararmış bir yüz: Işıkgetiren Audric. Bu, Eliana'nın anlayamadığı bir sebepten ötürü kardeşinin takıntılı olduğu Eski Dünya'nın ölmüş krallarından biriydi. Ebeveynleri bu değersiz kolye ucunu Eliana bebekken sokakta bulduklarını, çok ağladığı uykusuz gecelerde sakinleşmesi için ona verdiklerini söylemişti. Eliana onu kendini bildi bileli takıyor, öte yandan Işıkgetirene karşı özel bir sevgi beslemiyordu. Ölü krallar umurunda değildi.

Hayır, onu takıyordu çünkü bazı günler bin bir parçaya bölünmesini engelleyen tek şey boynundaki bu kolyenin ağırlığı gibi hissediyordu.

Harkan'a sakın bir sesle, “Kalacağım,” dedi. Fazla mı sakindi. Büyük olasılıkla. “Zamanım var.”

Harkan ona çıkışmadı. Cellat kılıcını kaldırdı. Çocuk son anda elini kaldırarak selam verdi. Elini yumruk yapıp önce kalbine götürdü, sonra havaya kaldırdı. Bu isyancılara, Kızıl Taç'a olan bağlılığının işaretiydi. Kolları titredi ama gözlerini kırpmaksızın güneşe bakmaya devam etti.

Güneş Kraliçesinin duasını tekrarlamaya başladı: “Kraliçenin ışığı bana yol göstersiz...”

Kılıç indi.

Eliana gözlerinin dolmasına şaşırılmıştı. Gözyaşlarının düşmelerine izin vermeden gözlerini kırıştırdı. Harkan tek eliyle ağzını kapadı.

“Tanrı yardımcımız olsun,” diye fısıldadı. “El, biz ne yapıyoruz?”

Eliana adamın elini kavradı, onu kendine çevirdi.

“Hayatta kalıyoruz,” dedi. “Bunda utanılacak hiçbir şey yok.” Yutkundu, sonra bir kez daha yutkundu. Çenesi acıdı. Sıkılmış gibi görünmeye çabalamak zordu, savaş kadar zor. Eğer Eliana dağılırsa, Harkan ondan daha çabuk paramparça olurdu.

Online Lordu elini kaldırdı.

Altındaki meydanda toplanmış olan halk, Eliana'nın zihninde leş kargaları gibi dolaşan kelimeleri tekrar etmeye başladı:

“Çok yaşa İmparator! Çok yaşa İmparator! Çok yaşa İmparator.”

- 3 -

RIELLE

"Sunderlands'in dağılmasından sonra, Yedi anakaraya döndü ama dinlenemediler. Halkları on yılı aşkın bir süredir savaşıyor, yuva diyebilecekleri güvenli bir yer arıyordu. Böylece, azizler Katell'in anavatanında işe koyuldu ve Alp dağlarından bir cennet yaratmak için güçlerini kullandılar. Yüksek zirvelerle, ormanlarla ve tarım arazileriyle çevrili olan bu sığınak, Âme de la Terre adını aldı ve Celdaria'nın başkenti oldu. Kraliçenin şehrini en yüksek dağın eteklerine inşa ettiler ve en parlak gökyüzünden oyulmuş gibi duran kristal bir gölle çevrelediler."

—İkinci Çağın Özet Tarihi, Cilt I: Melek Savaşlarının Akıbeti
Daniel Riveret ve Jeannette d'Archambeau, ilk Loncalar Birliği

Başlangıç çizgisinde büyük bir karmaşa vardı. Bazı yarışçılar Kilise tapınakları adına yarışlıyordu. Tal'in tapınağı Ateşin Evi'ne gelenler kırmızı ve altın rengi giyinmişlerdi. Siyah ve koyu mavi olanlar, Tal'in kız kardeşi Sloane'un Gecenin Evi tapınağından gelen gölgedökenleri temsil ediyordu. Kızıl kahve ve açık yeşiller, yersarsan Toprağın Evi tapınağı idi.

Büyük Celdaria aileleri de temsilcilerini göndermişti. Rielle, Riveret Hanedanlığını temsil eden leylak ve adaçayı flamalı binicilerle, Sauvillier Hanedanlığını temsil eden kızıl ve çelik flamalı binicilerin yanlarından geçti. Büyük Okyanus'un ötesindeki Ventera ve Astavar gibi uzak krallıklardan gelen yarışçılar vardı.

Rielle gibi pek çok binici ödülü kazanmayı amaçlayan tüccarlar tarafından kiralanmıştı. Öte yandan hiçbir Rielle'nin sponsoru olan Odo Laroche kadar zengin değildi.

Hiçbir binici, eyerin üzerinde oturabilecek kadar büyüdüğü günden beri kralın en iyi binicilik eğitmenleri tarafından yetiştirilme ayrıcalığına da sahip olmamıştı.

Rielle sırtarak kısırağını seyirci localarının altına yönlendirdi. Kulakları gürültüden çınladı. Kumarbazlar bahisleri bağırıyor, çocuklar kalabalığın içinde koşuşturup neşeli çığlıklar atıyorlardı. Pazar satıcılarından gelen kızarmış domuz sandviçi ve şişte hindi etinin dumanı gözlerini yaktı.

Sonunda Odo'nun binicilerinin çadırına ulaştı. Üzerinde en sevdiği elbise vardı. Elbise, gözlerine uyan orman yeşiliydi, eteklerinde yanardöner sarmaşıklar ve köprücük kemiklerini ortaya çıkaran geniş bir yakası vardı. Ama öğlen güneşi yüzünden elbiseyi bir an önce üzerinden çıkarıp atmak istiyordu. Atını kapıyı koruyan paralı askerlere bıraktı, üzerini değiştirmek için içeri daldı.

Donup kaldı.

Audric oradaydı, üzerinde sadece binici pantolonu ve çizmeleri vardı. Kaliteli zümrüt yeşili gömleği ve işlemeli ceketini bir sandalyenin arkasına asmıştı. Elinde ise keten binici gömleği vardı.

Kıza gülümsedi. "Gelmen uzun sürdü," dedi ve ona kızın gömleklerinden birini fırlattı.

Rielle gömleği güçlkle yakaladı. "Ortalık beklediğimden daha kalabalık," dedi, boğazı ansızın kurumuştı. Birkaç kelime söyleyebilmiş olması bile şaşırtıcıydı.

Kraliyet prensini çıplak görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Birlikte büyürken bunun hiçbir anlamı yoktu. O ve Ludivine ile kalenin arkasındaki bahçede saatlerce oyun oynamıştı. Şehri çevreleyen gölde birlikte yüzmüş, Kaplıcalar'da birlikte dua etmişlerdi.

Ama bu çok eskidendi.

Audric ve Ludivine nişanlanmadan, Courverie ve Sauviller ailelerini daha da yakınlaştıran bir anlaşma yapılmadan önceydi. Audric o utangaç, uzun bacaklı ve ince, tuhaf arkadaştan yüzyıllardır bilinen en güçlü güneşegiren, Prens Audrice dönüşmeden de önceydi. Işıkgetiren Prens Audric...

Rielle'nin Audrice âşık olduğunu anlamasından uzun zaman önce. Ona asla sahip olmayacağını da.

Bu manzarayı içine çekti. Kollarındaki kaslar, geniş göğsü, dar kalçaları... Ne babası kadar koyu tenli ne de annesi kadar solgundu. Koyu kahve bukleleri sıcaktan ıslanıp yüzünün sağına soluna yapışmıştı. Çadırın delikleri arasından sızan güneş ışığı tenini daha da aydınlatıyordu.

Audric başını kaldırıncı, Rielle gülümsemesinin sıcaklığıyla kızardı. "Lu iyi mi?" diye sordu Audric.

"Eminim gösterilen ilginin tadını çıkarıyordur. Peki ya annen?"

"Ona Lu ile ilgileneceğimi, onun rahat olup yarışın tadını çıkarması gerektiğini söyledim." Pişmanlıkla başını salladı. "Benim sorumluluk sahibi bir evlat olduğumu sanıyor..."

"Oysa sen hayatını ve bacaklarını kırma pahasına gizlice kaçıyorsun." Rielle ona sinsice gülümsedi. "Yalanın kibarlıktan ibaretti. Eğer annen gerçekte nerede olduğunu bilseydi, korkudan aklını kaçırdı."

Audric güldü. "Annemin zaman zaman korkmasında bir sakınca yok. Aksi halde canı sıkılıyor, canı sıkılınca burnunu başkalarının işlerine sokmaya başlıyor ve böyle olduğunda genellikle beni ve Lu'yu rahatsız ediyor."

Ne zaman evleneceğimiz konusunda. Söylenmemiş kelimeler havada asılı kaldı, Rielle ona daha fazla bakamayıp başını çevirdi.

Odo'nun ona temin ettiği paravanın arkasına geçti, elbisesini çözüp çıkardı. Üzerinde sadece kombinezonu varken Audric'in ona fırlattığı pantolona uzandı.

Sesini sakın tutmaya çalışarak, “Seni iyi tanımasam, oldukça isyankâr konuştuğunu söyledim. Oysa kuralları çiğnemediğini düşünüyorum.”

Audric bir daha güldü. “İçimdeki cevheri ortaya çıkarıyorsun.”

Rielle, bunun berbat bir fikir olduğunu kavramaya başlamıştı. Odo’dan ayrı bir çadır istemeliydi. Audric’ten bir metre ötede soyunmak, Rielle’nin kendini asla hazırlayamayacağı kadar büyük bir çılgınlıktı. Tanrı yardımcım olsun, diye düşündü. Binici gömleğinin kumaşının gövdesini nasıl kapladığını dahi duyabiliyordu. Sanki bunu *hissedebiliyordu*, yanı başındaydı ve aralarındaki son engel olan elbisesini üzerinden çıkarıyordu.

Siyah gömleğinin içine gitmeye çalışırken bir yandan da kendine ve ona hiç yardımcı olmayan canlı hayal gücüne lanetler okudu. Kolu ağır işlemeli yakaya takılmıştı.

Audric, “Rielle?” diye seslendi. “Acele, et, binicileri anons etmeye başladılar.”

Lanet, lanet, lanet. Rielle döndü, büküldü, eğildi ve gömlekten kurtulmaya çalıştı. Tam o sırada çadırın yandaki örtüsü açıldı. Odo’nun “Yarış başlıyor ve anlaşılan iki binicim de ortalarda yok,” diyen pürüzsüz, bariton ama biraz huysuz sesi geldi.

“İkiniz için oldukça yüklü bir bahse girdiğimi ve biriniz aptallık edip yakalanacak olur ya da daha kötüsü boynunu kırarsa kellemi nasıl tehlikeye attığımı hatırlatmamda bir sakınca var mı?”

“Birazdan orada olacağız,” diye karşılık verdi Rielle. “Sana benden şüphelenmen için hiç fırsat verdim mi?”

“Aslına bakarsan, pek çok kez!” dedi Odo. “Onları senin için tek tek saymamı ister misin?”

Audric gülerek, “Bekle biraz, lütfen, Odo,” dedi.

Çadırın örtüsü kapandı.

“Gelebilir miyim?” dedi Audric.

“Evet ama... Dur biraz.” Rielle sert bir hareketle kendini kurtarmayı başardı. Gömleği giydi, ama bu kez de boyun kısmındaki altın sarısı kurdeleyle uğraşmak zorunda kaldı. “Tamam, peki. Hazırım.”

Audric paravanı döndü, üzerinde deri binici ceket ve kaskı vardı.

“Hayatımızı tehlikeye atıp bu yarışmaya gizlice girmek üzereyiz ve kıpkırmızı olan *sen* misin?”

“Bundan defalarca vazgeçmeye çalıştığınızı unutmayalım.” Kaskını Audric’in elinden aldı. “Hayatında daha önce hiç kural çiğnememiş olmanı da boş verelim!”

“Çok gösterişli bir isyan olduğunu kabul etmelisin, öyle değil mi?” Kızın yanına gelip omuzlarındaki kopçaları takmasına yardım etti. Parmakları Rielle’in çıplak boynuna dokunuyordu. “Demek istediğim, bu isyankarlığımıza daha basit bir şeyle başlayabilirdim. Mesela sabah oturumuna geç kalabilir, dualarımı atlayabilir ya da bir hizmetçiyi yatağa atabilirdim...”

Rielle kahkahalara boğuldu. Sesi istediğinden daha cırtlak çıkmıştı. “Sen mi? Hizmetçiyi yatağa atmak mı? Bir kadına kur yapmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Sen öyle san.”

“Sana inanmıyorum.”

“Senin gözünde bu kadar umutsuz bir vaka mıyım?”

“Öncelikle, arada sırada kitaplarını bir kenara bırakmalısın.”

“Leydi Rielle,” sesinde bir alay vardı. “Yoksa kadınları baştan çıkarma konusunda beni eğitmeyi mi teklif ediyorsunuz?”

Korkunç bir sessizlik oldu. Rielle arkasında duran Audric’in gerginliğini hissedebiliyordu. Yanakları kızardı. Tüm bu konuşmaların içine sürüklenmeyi nasıl başarmıştı. Kur yapma konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Babası böyle olması için elinden geleni yapmıştı.

Bir seferinde, on üç yaşındayken Rielle on beş yaşındaki Audric'in kışlanın avlusundaki kılıç eğitimini izlemekten döndüğünde, duyguları alt üst olmuş bir haldeydi.

Babası ve teğmenler o gün Audrice pek çok talim yaptırmıştı. Yüce Büyücü Guillory bir kenarda oturmuş, uygun gördüğü zamanlarda tavsiyelerde bulunuyordu. Işığın Evinin yaşlı ve acımasız Yüce Büyücüsü Magistra ise, uzun yıllardır Audric'in güneşegiren eğitimlerini denetliyordu. O ve Rielle'in babası, Audric'in bazen son derece yorucu olabilen gücüne odaklanarak onu fiziksel, faydalı bir kılıç gücüne dönüştürmesine yardımcı oluyordu.

Rielle Audric'in pek çok talimini izlemişti ama bu çok farklıydı. Talimden sonra Audric'i aklından çıkarmayı başaramamıştı. O akşam üzeri ışığındaki istikrarlı hareketleri, kılıcı tenine güneş ışıkları yayarken ki kaşları çatık konsantrasyonu... O gece yemekten sonra Rielle babasına her zamanki içeceğini götürmüştü, ancak şaşkınlığı yüzünden bardağı düşürmüştü.

Babası tek kaşını kaldırdı. "Bu gece kendinde değilsin." Rielle karşılık vermedi, ona nasıl bir cevap verebileceğini bilmiyordu.

"Bugün avluda olduğunu fark ettim," babası onu sakince gözlemledi. "Bu aralar çok sık gelmeye başladın."

Rielle dökülenleri temizlemek için yere çöktü, saçları kızaran yüzünü örtmüştü.

Babası ansızın onu bileğini acıtacak kadar sert bir biçimde ayağa kaldırdı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Ve bunu yasaklıyorum. Bir gün kontrolünü kaybedip ona zarar verebilirsin. Onun çok ender bir yeteneği var, bunu anlıyorsun? Neredeyse yarım asırdır onun kadar güçlüsü olmadı. Bu gücüne hâkim olup ustalaşması krallık için çok önemli, aksi olamaz. Audric'in en son ihtiyacı olan şey senin gibi biri."

Rielle'nin gözleri dolmuştu. "Benim gibi biri mi?" Babası onu serbest bıraktı.

"Senin gibi bir katil."

Komutan Lord Dardenne o günden sonra kızının Audric'in talimlerine katılmasına izin vermedi.

Şimdi, on sekiz yaşında olan Rielle, kimseyi öpmemiş, bu deneyimin yakınından bile geçmemişti. Elbette sık sık hayal ettiği oluyordu. Güzelliğinin farkındaydı, geleneksel olmasa da insanların dönüp uzun uzun bakmasını sağlayan bir güzelliğe sahipti. Ludivine çoğunlukla onun için *göz alıcı* kelimesini kullanırdı ya da *dikkat çekici*.

Babası görünüşü hakkında sadece bir kez yorumda bulunmuştu: "Sende bir yalancının yüzü var. Dünyanın tüm entrikalarını gözlerinin içinde görebiliyorum."

Yine de Rielle bu güzelliği elinden geldiğince kullandı, en ilgi çekici giysileri tercih etti. Bunlar cesur, bir o kadar da dekolteden çekinen, Ludivine'nin kendisi ve Rielle için gizlice sipariş verdiği egzotik kumaşlardan yapılmış elbiseler olurdu. Böylece Rielle oturumlarda kumruların arasında duran bir Tavus kuşunu andırırdı. Kendini ne zaman böyle bir giysiyle gösterme cesaretinde bulursa, üzerindeki aç bakışları hisseder, gizlice karnında oluşan sıcak, tuhaf ve hevesli bir açlık olurdu.

Ama o zamanlar bile, babasının sözleri bir boyunduruk gibi üzerinde asılı kalır, içindeki tüm açgözlü içgüdüleri bastırırdı.

Ayrıca sıradan birini istemiyordu.

Böylece kendini uzak tuttu, hayal kırıklığı kendini bazen Audric, bazen Ludivine ya da Tal'e ait çılgın rüyalarında gösteriyordu. Ama düşlerinde çoğunlukla Audric olurdu. Düşlerindeki Audric onu kendi yatağına aldığı o rüyalarından sonra uyandığında odasındaki aynaları çatlamış, bir zamanlar tükenmiş olan mumları parlak alevlerle yanarken bulurdu.

Babası yanılmıyordu, Rielle'de tehlikeli, öngörülemez bir şeyler vardı. Bu tehlikeyi bir başkasının yatağına taşıyamazdı.

Özellikle de arkadaşıyla nişanlı birinin yatağına.

Rielle omzunun üzerinden Audric'e bakma hatasına düştü, her ikisi de başlarını başka yönler'e çevirmeden kısa bir süre önce Audric'in koyu ve derin bakışları Rielle'in gözlerine kilitlendi.

Rielle, "Gitmeliyiz," dedi. Audric'in elindeki ceketini aldı, saçlarını kaskının içine tıktı ve atına binmek için dışarı çıktı. Kaskının peçesiyle yüzünü ve boynunu örttü, ucunu yakasına sıkıştırdı. Audric yanına geldiğinde o da koruyucu örtülerine sarınmıştı. Hiç konuşmadılar ve Rielle buna çok sevindi.

Dikkati dağıldığı takdirde bu yarış onun için hiç de kolay geçmeyecekti.

Diğer binicilerle birlikte başlangıç çizgisine gittiler.

Audric Odo'nun atlarından birine binmişti. Kestane rengi Celdaria kısırağı güneydeki topraklardan geliyordu. Rielle'in atı ise, Odo'ya ait başka bir ahırdan gelmişti. Daha küçüktü, gri Kirvayan kısırağının adı Maliya idi.

Rielle başlangıç çizgisindeki yerini aldı. Soldan beşinci ve Audric'ten iki binici gerideydi. Görevli Demir Ocağı'nda yaratılmış küçük yuvarlak bir hoparlör ile yarışçıları tek tek anons etti.

Rielle sahte adını duyunca kabalığa el salladı ve cömert bir karşılık aldı. O ve Audric'in sahte kimlikleri bu insanlar için hiçbir anlam taşımıyordu. Asıl etkiyi yaratan sponsorları, şehirdeki işlerin yarısının sahibi olan zengin tüccar Odo Laroche adının duyulmasıydı.

Hoparlörden açılış konuşması duyulmadan hemen önce Kral Bastien yukarıdaki yerini aldı.

Kralın sesi, “Krallığımızda huzur içinde geçen bir yılı daha kutluyoruz,” diye gürledi. “Bol hasat alacağımız bir yıl ve neşeli bir festival umut etmekle birlikte Celdaria’ya böyle hediyeler bahşeden Tanrı’ya şükrediyoruz, hepiniz bu seneki Büyük Yarışa hoş geldiniz!”

Kral Bastien yerine dönünce, davullar çalmaya başladı. Yarışçılar sıralandı, Rielle havadaki gerginliği teninde hissedebiliyordu.

Yarış habercileri borularını bir kez çaldı. Ve bir kez daha.

Rielle eldivenli parmaklarıyla Maliya’nın dizginlerini kavradı, borular adeta bedeninin dört bir yanında çalıyordu.

Son yarışçılar da yerlerini aldılar. Bunlar kraliyete ait mor, zümrüt ve altın tonlarını taşıyan maskeli on iki hakemdi. Yarışa onlar da katılacak ve kurallara aykırı bir durum olmamasını sağlayacaklardı.

Davul sesleri hızlandı, Rielle’nin kalp atışları da artmıştı.

Yarış habercileri borularını son kez çaldılar.

Kalabalıktan yükselen kulakları sağır edici bir gürültüyle biniciler şehir kapılarının dışında uzanan geniş bir çayır olan Flats’e doğru atıldı.

Büyük Yarış başlamıştı.

İlk birkaç dakika göz kamaştırıcı bir renk ve ses cümbüşüydü. Beş düzine atın toynakları büyük bir toz bulutu yaratmıştı.

Rielle’nin sağında dişlerinin üzerinde metal koruyucu olan bir adam, çivili eldiveniyle uzanıp etli koluyla savurduğu sert darbe sonucu diğer biniciyi atının üzerinden düşürdü. Diğer yarışçılar adamın üzerinden geçip onu ezerek çılgınlıklarına bir son verdiler. Atı, arkasında dizginlerini sürüyerek pisti terk etti.

Rielle, Maliya'yı ileri sürüp çılgınlar gibi etrafına bakınıyordu. Hakemlerden biri bu hareketi için adamı diskalifiye etmiş olmalıydı. Ama toz bulutu içinde Rielle hakemlerin renklerini seçemedi. Sanki yok olmuşlardı.

Flats'i geçti, Maliya'yı itişip kakışan dirseklerin, savrulan kamçıların, eyerlerinin üzerinden düzinelerce farklı dilde tehditler savuran yarışçıların arasından başarıyla geçirdi. Taléa Dağı'nın eteklerine ulaştığında yavaşladı, Maliya'yı daha dik, ormanlık bir tırmanışa yönlendirdi. Önde, ağaçların arasında tanıdık bir renk gördü. Siyah ve altın. Odo'nun renkleri.

Audric.

Maliya'nın boynuna doğru eğildi. Atını dağ eteğindeki tepelere sürdü ve dağ geçidinden ağaçların arasından çıktı. Önünde uzanan geniş çimenlikte sert bir rüzgâr esiyordu. Her iki yanında kaya duvarları vardı.

Rielle'nin kalbi hızlandı. Odo'nun kısırağın tepki vereceğini söylediği Kirvaya cümlesini tekrarladı: "Rüzgâr gibi sür kanımın kartalı, kalbimin kanadı!"

Maliya ileri atıldı.

Rüzgâr, Rielle'in gözlerinden yaşlar akıtıyordu. Audrice yetişmişti, içini bir zafer duygusu kapladı.

Audric ondan tarafa baktı, yüzündeki şal gevşemişti. Kıza gülümseyince Rielle'nin kalbi yerinden fırladı. Yarışın tüm tehlikelerine karşın, elinde olmadan burada kalmalarını diledi. Saraydan ve herkesten uzakta. Sonsuza dek.

Birkaç saniye sonra fikrini değiştirip dağın çevresindeki en kısa patikayı aşmak için döndü. Celdaria kısırağı böyle dik ve kayalık yollar için eğitilmişti. Ama Maliya'nın yeteneği hızlı. Rielle onu dağ geçidine doğru sürünce at itiraz etmedi. Rüzgâr Rielle'nin kulaklarında uğulduyordu. Kendi nefesini güçlükle duyar olmuştu. Dağ geçidinden gelen diğer binicilerin görüntüleri bile bulanıktı. Ama ona yetişmek üzereydiler.

Maliya'yı sağa, dar bir uçurum kenarına çevirdi. İlk tercihi olmasa da ona zaman kazandıracaktı. Kendi kendine aşağıya bakmamayı tembihledi ama sonunda kendine engel olmayıp uçurum içine doğru baktı. Ürperdi, görüşü bir an için bozuldu. Tek bir hatalı hareket ya da ağırlığını ters tarafa vermesi, atının ayağının kayması onu ölüme uçurabilirdi.

Arkasından toynak ve kaya sesleri geliyordu. Uçurum yolu genişleyince ormanlık dağ eteklerine inerken arkasına baktı.

Bir yarışçı onu sıkıştırmak üzereydi, sonra üç yarışçı oldu, o kadar yakınlardı ki, Rielle onların ter kokusunu alabiliyordu. Arkasındaki bir yarışçı atını diğerinin üzerine sürdü, atı ve biniciyi Rielle'nin korkulu uçurumundan aşağıya düşürdü. Attan düşerken korkunç bir çığlık duyuldu ve sonra sesi kesildi.

Rielle yola döndü, kalbi hızla çarpıyor, gözleri tozlu havadan acıyordu. Taléa Dağı'nı aşp şehre geri dönmesini sağlayacak ikinci dağ geçidine yakın olan orman yolundan çıktı.

Sonunda hakemleri bulmuştu. Yedisi de biraz ilerdeydi. Maskelerini atmışlar, sarı, örgülü saçlarını serbest bırakmışlardı. Audric'in Borsvall hakkındaki sonu gelmez derslerinde anlattığı gibi tiz savaş çığlıkları atıyorlardı.

En yakınlarındaki biniciye yaklaşmışlardı. Adam siyah ve altın renklerini taşıyordu, şalı düşmüştü, rüzgâr siyah kıvrıcık saçlarını dağıtmıştı.

Dünya, bu tek ve korkunç an ile durdu. Korku, Rielle'nin ciğerlerindeki tüm havayı söküp aldı.

Hakemler, her kim olurlarsa olsunlar, babasının askerleri değildi.

Bunlar Borsvall'dan gelmişti.

Öldürmek üzere havaya kaldırdıkları kılıçlarıyla Audric'i kuşattılar.

ELIANA

"Oysa İmparator güçleri Orlin'e, Ventera'nın başkentine geldiğinde, parlak bir ışıkla çarpıldılar. Güneş Kraliçesi intikam almak için parıldıyordu. Kral Maximilian saldırıyı yönetti ve dokunduğu herkes uzun zamandır unutulmuş olan büyü'nün uyanışını hissetti. Bir zamanlar güneşegirenler, ateşyakanlar ve yersarsanlar vardı. O sabah nehir, İmparatorun kanıyla kıpkırmızı aktı."

—Güneş Kraliçesinin Zaferi (Ventera Krallığı'nın Alternatif Tarihi) Aynı Remy Ferracora'nın 14 Haziran 1018, Üçüncü Çağ günlüğünde yazıldığı gibi

Idamlardan sonra Eliana, Harkan'ın kendi evinin yanındaki binanın üst katındaki küçük dairesine kadar ona eşlik etti.

Gitmek için arkasını döndüğü sırada Harkan usulca, "El?" dedi.

Eliana tereddüt etti. Kahrısa çoğu zaman olduğu gibi yatağını paylaşacaklardı. Dokunuşu, güçlü, kahverengi kolları adeta günahlarının bağışlanması gibi olacaktı. Sonrasında ona nazikçe sarılacak, saçlarını okşayacaktı. Eliana böylece bir süreliğine kim olduğunu ve ne yaptığını unutacaktı.

Ama sonra Harkan konuşmak isteyecekti. Gözlerine bakacak ve bir zamanlar orada olan kızı arayacaktı.

Bunun düşüncesi bile Eliana'yı yormaya yetti.

"Lütfen El," dedi Harkan gergin bir sesle. "Sana ihtiyacım var."

Kıza güçlükle bakabiliyordu. Yalnız kalmak istemediği için utanmış mıydı? Yoksa böyle bir canavara dokunmak istediği için mi utanç duyuyordu?

Eliana'nın gözlerinin önünde davetsiz bir anı belirdi: Çocuğun cellattın kılıcı inmeden önce gözyaşları içindeki küstah ifadesi.

Eliana'nın midesi kasıldı. Harkan'ın elini sıktı. "Tamam ama sadece uyumak istiyorum."

Harkan'ın sesi yumuşacıktı. "Ben de."

Teras penceresinden odasına girdiler. Burası küçük, sadece, sağa sola atılmış giysilerle dağınık bir odaydı. Ailenin geri kalanına ait daire sessizdi, kepenkleri inikti. İmparatorluğun on yıl önce şehri ele geçirdiği gün, annesi ve erkek kardeşi duvarda öldüğü günden bu yana, Harkan onların eşyalarına dokunmamıştı. Ne onların oturduğu koltukta oturmuş ne de annesinin tencere tavasını kullanmıştı. Apartman dairesi bir mezardan farksızdı ve Eliana ruhları içine çekmekten korktuğu için oraya adım atmamıştı. Ama Harkan'ın odası tanıdık, dağınık bir yerdi. Yıllar boyunca Eliana kendi evinde olduğu kadar, bu odada da pek çok gece geçirmişti.

Harkan'ın yatağına çıkıp onu bekledi. Harkan perdeleri örtüp pencereyi açık bıraktı. Yandaki sehpa da duran ve ailesinden kaybettiklerini temsil eden dört mumu yaktı. Gömleğini ve çizmelerini çıkarıp Eliana'nın yanına girdi ve kollarının sıcaklığına sığındı.

Yanağı yanağına değerken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Eliana gülümsedi, ona biraz daha sokuldu. "Seninle her zaman daha iyi uyuyorum." Harkan hafifçe güldü. Oda sessizleşti. Örgüsünün uçlarıyla oynamaya başladı. "Bir gün buradan gitmek için yeterince paramız olacak."

Eliana gözlerini yumdu. Bu, Harkan'ın en sevdiği hikâyenin başlangıcıydı, ona defalarca anlattığı hikâyenin. Ona, artık bu hikâyeyi dinlemeye tahammülü kalmadığını söyleyecek cesareti yoktu, en azından bugün yoktu. Hikâye küçükken ve hayatın gerçeklerini henüz bilmezken onları rahatlasa da artık sadece acımasız ve anlamsız geliyordu.

Böylece Eliana ona bağırarak yerine sakince konuşacak hale gelinceye dek bekledi ve her zamanki gibi, "Nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Kuzeye, Dar Deniz'i geçip Astavar'a."

Astavar... Eliana eskiden nasıl bir yer olduğunu hayal ederdi. Karlı dağlar, gür bitkili vadiler, buz ve karlarla kaplı bir dünya ve renkli ışıkların hâkim olduğu bir gece...

Oysa şimdi haritada basit bir yer adıydı. Ventera'nın kuzey komşusu ve dünyada geriye kalan son özgür ülke.

"Kimse ne Astavar'a girebilir ne de oradan çıkabilir," diye karşı çıktı Eliana.

"Bir kaçakçı buluruz," diye devam etti Harkan. "İyi bir kaçakçı. Ne gerekiyorsa veririm."

"Bir gün Astavar da düşecek. İmparator her yeri ele geçirecek. Bize ne olduğuna baksana."

"Belki. Ama bu arada birkaç yıl huzur içinde yaşayabiliriz. Sen, ben, annen ve kardeşin Remy." Elini sıktı. "Düzgün, gerçek bir aile."

Aynı Eliana'nın sadece birkaç saat önce yok ettiği gibi. Birden yutkunmakta zorlandı. Gözleri yanarak doldu.

Lanet olsun. İşte iyi bir arkadaş olmanın bedeli buydu.

"Nasıl düzgün olacağımı bile bilmiyorum," diye dalga geçti. Sesi, kendi kulaklarına bile inandırıcı gelmemişti.

"Bir düşünsene, El." Harkan'ın baş parmağı dirseğinde daireler çiziyordu. "Deniz çok büyük değil. Bir ya da iki saatte

Astavar'da olabiliriz. Belki de gölün kenarında küçük bir yer buluruz. Ben çiftçilik yaparım. Remy fırıncılık. Annen tamire devam eder. Sen de..."

"Ya ben?" Eliana doğruldu. Bu oyunu daha fazla oynayamayacaktı. "İmparatorun sınırdaki birliğini geçebilirsek, bizi İmparatora ispiyonlamadan kaçırabilecek bir kaçakçı bulur ve Astavarlıları sınırlarını geçmemiz için ikna etmeyi başarırız... Sahip olmadığımız bir parayla tüm bunları yapmayı başarırız, ben senin bu hayal dünyanda ne yapacağım?"

Harkan kızın sesindeki acımasız tonu görmezden geldi. Kol bileğini öptü.

"Ne olursa. Avlanabilirsin. Sana domates yetiştirmeyi öğretirim. Hasır bir şapka takarsın." Dudaklarını kızın omzuna bastırdı. "Belki de şapka takmak zorunda kalmazsın. Yine de bunu o kadar uzun zamandır hayal ediyorum ki, o şapkayı takmazsan kalbim kırılabilir."

Eliana sonunda, "İşe yaramayacak," dedi.

"Şapka mı?" Harkan'ın bakışları yumuşacıktı. "Aksine bence sana çok yakışabilir."

Eliana o an kendinden de Harkan'dan da nefret etti.

Kendini onun kollarına bıraktı, gömleğini çıkardı ve nazikçe Harkan'ın kollarını yastığına bastırdı.

Nazlı bir gülümsemeyle, "Senin hayal dünyanda benim gibi bir kıza yer yok, aşkım," diye açıkladı. "Tek bildiğim öldürmek, hatırladın mı?"

"Ve bu," diyen Harkan'ın bakışları karardı, sesi alçaldı.

"Ve bu," diye onayladı Eliana. Sonra onu öyle derin öptü ki, Harkan'ın diyecek sözü kalmadı.

O akşam hava kararırken yemek hazırlamak için eve döndü. “Canım annem!” diyerek annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. “Bugün ne oldu?” diye sordu Rozen Ferracora. Masa başındaydı ve masaya son tamirat işinin ahşap parçaları dağılmıştı. Somunlar ve cıvatalar. Çiviler ve bıçaklar vardı. “Çocuğu ve Quill’i duydum.”

“Öyle mi?” diyen Eliana omuz silkti, havuçları doğramaya başladı. Annesinin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedince hızlandı. “Eh, ne bekliyorsun ki? Görkemli Ventera krallığında muhteşem bir gün daha.”

Çok geçmeden Remy de yanlarına geldi, masaya kuruldu. Yemek hazırlayan Eliana’yı izliyordu. Masada bir somun ekmek, sebzeli güveç ve bir parça sert peynir vardı, hepsi de kaliteliydi ve taze taze Garden Meydanı’ndan alınmıştı.

Eliana sahip oldukları bu küçük, şirin eve, yiyecek stoklarına, yaşadıkları güvenli bölgeye daha önce hiç bu kadar şükran duymamıştı.

Tüm bunlar kanlı elleri sayesinde alınıyordu.

Annesinin tabağını doldurup önüne koydu. Sessizliği bozan Remy oldu, sesi titriyordu. Mavi gözleri, henüz düşmelerine izin vermediği yaşlarla parıldamıştı. “Sen korkağın tekisin.”

Eliana bunu bekliyordu. Yine de sesindeki yakıcı ton midesinde bir yumruk gibi indi. Az kalsın elindeki tabağı düşürüyordu.

Rozen onu, “Kes sesini, Remy,” diye azarladı.

“Bugün bir çocuğun ve o isyancı Quill’in infaz edildiğini duydum. Şu insanları şehirden kaçırın adamın.”

Eliana’nın boğazı acıyla kurudu. Remy’nin yüzünde daha önce hiç böyle bir ifade görmemişti. Kıza onu tanımıyor, tanımak istemiyor gibi bakıyordu.

Eliana tadını çıkarırcasına bir parça ekmek ısırıldı. “Hepsi doğru!”

“Bunu sen yaptın!” diye fısıldadı Remy.

“Neyi yaptım?”

“Onları sen öldürdün.”

Eliana yutkundu, biraz su içti ve ağzını sildi. “Daha önce de söylediğim gibi, benim *korkaklığım* sayesinde bir evimiz ve yemeğimiz var, hayattayız. Anlayacağın, sevgili kardeşim, eğer açlıktan ölmeyi...”

Remy tabağını itti. “Senden nefret ediyorum.”

Rozen sandalyesinde kaskatı kesildi. “Sakın böyle söyleme.”

“Bırak benden nefret etsin.” Eliana Remy’ye baksa da gözlerini hemen kaçırdı. Çocuk Eliana’nın göğsünün ortasındaki yumuşak yere, sadece onun görmesine izin verdiği o çukura bakıyordu. Sözleri kızın canını yakmıştı. “Geceleri uyumasını sağlayacaksa, ömrünün sonuna dek benden nefret edebilir.”

Remy gözlerini kızın boynundaki kolyeye çevirdi. Bakışları karardı.

“Boynunda Işıkgetiren Kral Audric’i taşıyorsun ama onu hak etmiyorsun.” Bakışları bu kez kızın yüzünde dolaştı. “Kan Kraliçesi onu öldürmüş olmasaydı, senden utanırdı. İmparatora yardım eden herkesten utanırdı.”

Eliana sakince, “Kan Kraliçesi onu öldürmemiş olsaydı, o zaman bir anlamı olmazdı, öyle değil mi? Belki de o zaman İmparator asla doğmazdı. Belki de hepimiz büyüler, uçan atlar ve azizlerin kendi elleriyle inşa ettikleri muhteşem kalelerin olduğu bir dünyada yaşardık.”

Ellerini çırpı ve kardeşine abartılı bir sabırla baktı. “Ama Kraliçe Rielle onu öldürdü. Ve işte buradayız. Boynumda onun imgesini taşımamın nedeni kendime o dünyada yaşamadığımı hatırlatmak. İyi kralların öldüğü ve daha iyi bir şeyler hayal eden aptalların öldürüldüğü bir dünyada yaşıyoruz.”

Sonra ikisini de görmezden gelip sessizce yemeğini bitirdi.

Annesi onu gecenin ilerleyen saatlerinde odasında hançerlerini temizlerken buldu.

Rozen nefes nefese, "Eliana," dedi, "Dinlenmelisin." Protez bacağına karşın yardım olmaksızın merdivenleri çıkmak onu çok yoruyordu. Bastonuna yaslandı.

"Anne, ne yapıyorsun?" Eliana ayağa kalkıp kadının oturmasına yardım etti. Hançerleri ve sis bombaları bir ölüm halısı gibi yere serilmişti. "Asıl sen dinlenmelisin."

Rozen uzunca bir süre yerdekilere baktı. Sonra yüzünü buruşturdu ve Eliana'ya döndü.

"Seni böyle görmekten nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Bunun için üzgünüm. Sana bunu öğrettiğim için üzgünüm... Her şey için üzgünüm."

Eliana ona sarıldı, karışık koyu renk saçlarını okşadı. Rozen'in "Özür dilerim," fısıltılarını sayamayacağı kadar çok kez dinlemişti.

"Ne için özür diliyorsun?" dedi sonunda. "Büyükbabam sana öldürmeyi öğrettiği için mi? Sen de bana öğrettiğin için mi?"

Rozen yaralı elleriyle kızının yanaklarını kavradı, Eliana'ya Remy'nin meraklı, yorulmak bilmeyen bakışlarını hatırlatan ıslak gözlerle yüzünü inceledi. "Dinlenmek istesen bana söyledin, değil mi? Lord Arkelion'dan biraz zaman isteyebiliriz."

"Ne için zaman? Kurabiye pişirip duvarları daha canlı bir renge boyamak için mi?"

Eliana gülümsedi, annesinin elini sıktı. "Kendimle ne yaparım, bilmiyorum."

Rozen dudaklarını birbirine bastırdı. "Eliana, benimle oyun oynama. O gülümsemenin gerisinde neler olduğunu görebiliyorum. Öyle gülümsemeyi sana ben öğrettim."

"O halde beni hayatta kalmamızı sağlayacak şekilde eğittiğin için özür dileme, tamam mı? Ben iyiyim."

Eliana ayağa kalktı, esnedi, sonra Rozen'in yatağına gitmesine yardım etti. Ona bir fincan çay yaptı, yanağından öptü, bu gece için protez bacağına çıkarmasına yardımcı oldu. Bu, Eliana'nın iki işin ücretiyle aldığı kaliteli, el yapımı, ahşap bir parçaydı.

İki infaz. İki katledilmiş ruh.

Eliana kendi odasına dönünce Remy'yi dizlerini göğsüne çekmiş, onu beklerken buldu.

Yatağına yanına oturdu, göğsündeki ani daralma hissinden güçlükle nefes aldı. Keder dalga dalga onu eziyordu. Gözleri kuru bir halde dalgaların onu altına almasına izin verdi.

Remy usulca, "Senden nefret etmiyorum," dedi ve kızın ona sokulmasına izin verdi. Eliana gözlerini yumdu ve sadece ona, giysilerindeki un ve ellerindeki mürekkep kokusuna odaklanmaya çalıştı. Ona, "Altın Kral için Bir Şarkı" söyleyen sesine. Küçükken Eliana'nın en sevdiği ninniydi, Işıkgetiren Audric için söylenmiş bir ağıt...

Remy küçük elleriyle saçlarını okşadı. İstese, onu ezip geçebilirdi. Öte yandan, eline fırsat geçse, kuş kadar küçük erkek kardeşi İmparatorla bile karşı karşıya gelirdi. Bu hayatına mal olsa bile.

Bir savaşçının gücüne sahibim, diye düşündü Eliana. Ve bir korkağın kalbine.

Acımasız bir şaka. Dünya onlarla doluydu.

"Dayanamıyorum," diye fısıldadı, sesi Remy'nin gömleğinde boğuldu. Remy usulca, "Neye dayanamıyorsun?" diye sordu.

“Neye olduğunu biliyorsun.”

Remy cevap vermedi. Eliana’ya söyletecekti.

Eliana derin bir iç geçirdi. “İnsanları öldürmeye. İnsanları avlamaya. Bu işte iyi olmaya.”

Remy, “Bu işte iyi olmayı seviyorsun,” dedi.

Eliana itiraz etmedi. “Her şey git gide kötüleşiyor. Hâlâ istediğim cevaplara ulaşamadım.”

“Kayıp kadınlar mı?”

“Onları kim kaçırıyor? Nereye götürüyor? Neden?” Parmaklarıyla çocuğun bileklerini kavradı. Onu yatağının altındaki karanlık, güvenli bir dünyaya götürüp gitmesine asla izin vermemeyi hayal etti.

“Sırada bizim olmamızdan korkuyorsun,” dedi Remy.

“Korkarım olabilir. Herkes olabilir.”

“Haklısın.” Remy ablasının yanına uzandı, gözlerini kapadı.

“Ama önemli olan tek şey şimdi burada olmamız.”

Eliana onun elini tutup kalbine götürdü ve kardeşi ona ninni söylerken ara ara uyanacağı bir uykuya daldı.

Yeni iş Eliana’nın kapısına birkaç gün sonra bırakıldı.

Paket kahverengi kâğıda sarılmıştı, üzerinde şehrin en pahalı terzilerinden birinin adresi vardı.

Eliana paketi aldı, ulağa üç gümüş sikke verdi. Soluk tenli adamın üzerinde bir çırağa ait düz kahverengi bir tunik vardı, ilk bakışta sıradan biri gibi duruyordu. Oysa Eliana bu adamın bir terzi çırağı olmadığını farkındaydı.

Adama başıyla sessizce teşekkür edip yatak odasına döndü. Penceresinden baktığında adamın karşı sokağa

geçip Garden Meydanı'ndaki kalabalık dükkânlara doğru yürüdüğünü gördü.

Adam neredeyse mükemmel yürüyordu. Ama Eliana adatrox'ların hareketlerindeki belirgin bir sertliği yakalamayı öğrenmişti. Bazen, küçük doğal olmayan bir tik... Gözlerdeki hafif donukluk, ağzın ve kaşların geç hareketleri... Size içerdeki insanın ne düşündüğünü hissettiren sinsi yüz ifadeleri...

Sanki İmparatorun askerleri kendi iradeleri değil, bir başkasının komutlarıyla hareket ediyordu.

Eliana adatrox'ların neden bir an son derece normal görünüp gülerken, konuşurken ya da esnerken ansızın hareketsiz ve sessiz kaldıklarını asla öğrenmek istemiyordu. Hem de bir heykel kadar hareketsiz. Yüzlerine bir gölge düşer, gözleri bulutlanırdı. Bu halleri bir an ya da bir saat sürebiliyordu.

İmparator asker lejyonlarına ne yapıyorsa, neredede olduğunu bilmediği babasına yapılmamış olmasını diledi. Tabi eğer hâlâ hayattaysa.

Paketi yatağına bıraktı, biraz durdu, kendini hazırladı.

Remy'yi ziyarete fırına gittiğinde ya da Harkan'la birlikte Lord Hazretlerinin davetlerine katıldığında potansiyel işleri duyardı. İmparatorun ayrıcalıklı kız ya da oğullarından birinin onu perdeli bir köşede öpmesine ve ona sırlar fısıldamasına izin verirdi. Sonra, o ve Harkan, artık kendilerini kirli hissetmeyene dek birlikte olurdu.

Ama bazen işler mesajla özel olarak Eliana için gelirdi. Bu işleri Harkan'la paylaşmazdı.

Çoğunlukla ince kâğıda sarılmış pudra şekerli meyveli böreğin içinde gelirdi. Bunun amacı Eliana'ya Remy'yi ve boş gözlerle bakan ulağının ona ne kadar yakın olabileceğini hatırlatmaktı. Eliana bu emirleri titreyen ellerle okurdu.

Bugün ise, iş şarap rengi ipek bir elbisenin katları arasına sıkıştırılmıştı. Eteğinin iki yanında uzun yırtmaçlar vardı ve elmasların içine batırılmış gibi parılıyordu. Sırtı tamamen açıktı, sadece üç ince boncuklu ip vardı. Bu tam Eliana'ya göre bir renkti, ölçüleri de tamdı. Vücudunda hoş duracaktı.

Göğsündeki yumruyu bastırmaya çalıştı. Lord Arkelion ona bir süredir fazla yakın ilgi gösteriyordu. Eliana kâğıdı açtı ve şifreli talimatları üç kez tekrar tekrar okudu:

*Kurt, dolunayda koşacak. Onu canlı istiyorum.
Çok yaşa İmparator.
Çok yaşa Ölümsüz İmparator.*

Zarif el yazısına hayranlıkla baktı.

Her ne kadar mesaj Lord Arkelion'un mührünü taşısa da yazı ona ait değildi. Bu Valentine'nin yazısıydı.

Bu yazının arkasında başka bir mesaj daha vardı: Valentine Online'a geliyordu. Kurt'un peşindeydi ve Eliana'nın yardımını istiyordu.

Eliana onu suçlayamazdı.

Quill'in aksine Kurt, Kızıl Taç'ın yalakalarından biri değildi. O, Kâhin'in sağ koluydu, Kızıl Taç'ın gizemli liderinin teğmeni idi. Kurt İmparatorluktan kaçmayı yıllardır başarmış ve şimdi de şehre geliyordu.

Eliana'nın gözleri notun altında yazılı olan rakamlara takıldı, aynı titiz elle yazılmıştı.

20,000 altın

Kalbi hızla atmaya başladı.

20,000 İmparatorluk altını mı?

Böyle bir para küçük bir servet demekti. Valentine'dan gelen, Eliana'nın uzun zamandır korkuyla beklediği bir davetti: Kurt'u teslim et. Parayı al.

Invictus'a katıl. İmparatora hizmet et.

Harkana son iki yılda onun bilgisi dışında ne kadar çok iş kabul ettiğini ve ne kadar para biriktirdiğini asla söylememişti. Astavar'ın sessiz bir köşesinde keçiler, taze ekmek ve domateslerle dolu bir yaşamın hasretini ne kadar çok çektiğini ona asla itiraf etmemişti.

Aksine, para biriktirmiş, öldürmüş, avlamış ve yine biriktirmişti. Şimdi, birikimlerine bu 20,000 altını da eklerse...

Alt katta kapı çalıyordu. Remy evdeydi, kahkahaları evi aydınlatırdı. Hâlâ bu kadar kolay kahkaha atabiliyor olması ne güzel bir mucizeydi. Eliana notu ateşe attı ve Valentine'nın kelimelerinin yanmasını izledi. Not küle dönüştükten sonra pencereden dışarı, kararmakta olan gökyüzüne baktı. Dolunayın ilk gecesi idi.

Invictus onu istiyorsa alabilir ama ailesine asla dokunamazdı.

Kurt'u emredildiği üzere teslim edecekti.

Ödülü kabul edecek, Remy, Harken ve annesinin şehirden güvenli bir biçimde ayrılmasını sağlayacaktı.

Hemen o gece ava çıkacaktı.

RIELLE

"Ömürsüz alev, ne öfkeyle ne de coşkuyla parla. Saf ve doğru yan, temiz ve parlak yan."

*-İlk kez Kırveya ve diğer ateşyakanların koruyucu azizi,
Parlak Aziz Marzana tarafından söylenen Ateş Ritüeli*

Rielle yedi sahte hakemin Audric'e yaklaştığını gördü, kılıçları parıltıyordu. Borsvall'ın adamları.

Diğer yarışçılar dağ geçidine yöneldikleri için yollarını değiştirdiler, gözleri yola ve ucundaki ödüle kilitlenmişti.

Audric omzunun üzerinden geriye baktı, düşman askerleri arkasında bir V harfi oluşturmuştu. İçlerinden birinin elinde havada uzun siyah sarmallar çizen bir kılıcı vardı, bu bir gölgedökendi, önüne karanlık savurup Audric'i sislere boğuyordu.

Rielle bunları hem gördü hem de görmedi.

Onun için sadece Audric vardı. Ne nişan, ne Ludivine ne de lanet kraliyet mahkemesi umurunda değildi.

Audric ona aitti ve bu adamlar onu öldürmek istiyordu. İçinde bıçak kadar keskin bir öfke alevlendi.

Buna nasıl *cüret* ederlerdi?

Maliya'nın dizginlerini iyice kavrayıp tiz bir feryat kopardı. Kısarak hızlanarak diğer atların peşine düştü.

Audric'in onları yenmesi mümkün değildi, çünkü silahsızdı, Rielle onun bugün silahsız olduğunu biliyordu. En azından daha zayıf olan güç elementinden birini gizlice yanına almasını önerdiğinde, Audric karşı çıkmıştı. *Silahlar kurallara aykırı, Rielle. Hatta hançerlerim bile. Bunu sen de biliyorsun.*

Kılıcı Illumenor yanında olsaydı sorun olmazdı. Ama Audric güç elementleri olmadan güneş ışığını yer yüzüne indiremezdi. Azizler bile bunu yapmayı başaramamıştı.

Rielle biliyordu, o hariç kimse bunu yapamazdı.

Bir anda, tüm içgüdülerini bastırması için aldığı onca eğitimi bir kenara attı. Kalbindeki kilitli bir kapı ardına dek açıldı. Ellerini, suikastçıları sadece öfkesiyle durdurabilecekmişçesine uzattı. Vücuduna bir ısı patlaması yayıldı. Parmak uçları on ateş noktasına dönüşmüştü.

Her iki tarafında patlayan alevler geçide giden yolu çift taraflı yakmaya başlamıştı.

Yer sarsıldı. Sıcak bir tıslama havayı adeta böldü. Başını eğerek uçan toprak parçalarından kurtuldu. Maliya altında sendeledi, acı acı kişnedi. Rielle üzerinde güçlkle durdu.

Bir panik bağıırışı duyunca geldiği yola baktı. Gerisinde kalan kararmış toprak sanki korkunç bir canavarın pençeleriyle yarılarak açılmıştı. Diğer yarışçılar atlarını çekiştiriyor, parçalara ayrılan topraktan uzak tutmaya çalışıyordu.

Rielle'nin altındaki Maliya'nın böğrü şişti. Onu çok zorluyordu. Birden bu kadar hızlanmamalıydı.

Ama Rielle durmadı.

İleride Borsvall suikastçıları vardı. Dağ geçidine varmak üzereydiler, Audric'i şehre ulaşmadan kıstırmak istiyorlardı. Dev kayalar dağın iki yanından aşağıya yuvarlanıp birbirine çarpınca gökyüzünden toprak ve çamur yağdı. Yarışçılar

enkazdan kaçmaya çalışırken içlerinden sadece biri başarılı oldu. Pek çok beden yere yığıldı ve bir daha kalkmadı.

Rielle durup en yakınındakine yardım etmeyi düşünse de suikastçılardan birinin kılıcının kalktığını, Audric'e alev kümeleri gönderdiğini gördü. Bir ateşyakan. Alevler Audric'in pelerinini ve çizmelerini tutuşturdu.

Son anda eğilince başının üzerinden geçen bir alev topundan sıyrılıp atını sağa çevirdi. Çevresini saran hava parıldadı ve patladı. Yoksa güneşegiren gücü ortaya çıkmaya mı çalışıyordu?

Rielle Maliya'yı mahmuzladı. Daha hızlı, *daha hızlı*.

Ona bir şey olursa, Rielle ona söylememeden ölürse... İki yanındaki toprak yarıldı. Açtığı yarıkların içinden alevler fışkırıyor, yüzünü yakıyordu. Gökten kayalar yağmaya devam etti, biri yolundan çekilmeye çalışan bir yarışçının omzuna geldi ve binici düştü.

Kalbi suçlulukla ezildi, tam o sırada Maliya bir çığlık kopardı,

Bir terslik vardı. Atın gidişi düzgün değildi.

Rielle yana kaydı, az kalsın düşüyordu. Kendini toparladı, bu kez sert yoğun bir duman kokusu aldı.

Maliya bir kez daha tiz bir çığlık attı. Hırıltıyla soluyordu, Rielle'nin bacakları yanıyordu. Her şey fazla sıcaktı.

İlerde, Audric dağ geçidine varmıştı.

Rielle Maliya'yı daha da zorladı, peşini bırakmadı. Havada sadece duman, alevler ve düşmekte olan kayaların gümbürtüsü vardı. Rielle'nin vücudunu saran gücün o kadar baş döndürücüydü ki, eyerin üzerinde güçlkle duruyor, güçlkle düşünebiliyor, güçlkle *nefes alıyordu*.

Bir şey, çok yakında yanan bir şey vardı.

Suikastçıların ötesinde bir ışık parıldadı ve bir adam haykırdı. Bu Audric idi, saldırganlar ona ulaşmadan atını

daha da hızlandırmıştı. Ama Borsvall'ın adamları ona yetişmek üzereydi.

Rielle dudaklarını yaladı, ter tadı aldı.

Yanında hiç silah yoktu. Neden yanında hiç *silah* yoktu ki?

Ona en yakın Borsvall binicisi arkasını döndü ve dehşetle bağırdı. Baltasını havaya kaldırıp fırlattı. Rielle'nin altındaki at öne doğru atıldı, acı bir çığlıkla tökezledi. Adam bir demirdövendi; güç elementi ile birleşen büyü, vücudundan yükseldi ve Maliya'nın önce soluna, sağına ve tekrar soluna indi. Havadaki o acı metalik koku Rielle'nin midesini bulandırdı. Yukarı uzandı ve içinde hissettiği ne varsa adama fırlattı.

Sıcaklık karnından parmaklarına doğru yükseldi. Cızırtılı bir beyazlık Borsvall binicisine doğru uçup onu altın rengiyle sarmaladı. Bir an için adamın ışığın içindeki ana hatları görüldü. Hemen ardından yere düştü, acıyla kıvranırken baltası da onunla birlikte küle dönüştü.

Rielle yanından adeta uçarak geçti. Bir zamanlar bir bedene ait olan küller ve adamdan kalan kokuyla kusacak gibi oldu.

Adam tıpkı annesi gibiydi.

O gün evdelerdi, her yerde mumlar vardı. Bir gece duası, sıradan bir tartışma ve patlama.

Rielle ellerine baktı. Binici eldivenleri yanmış, avuçlarının içi kan içindeydi. Elini önce sola sonra sağa çevirdi. Teninin altından beyaz ve altın rengi bir pırıltı geçti ve sonra kayboldu.

Güneş ışığı.

Yüce Büyücü Guillory onunla gurur duyar mıydı? O gerçek bir güneşegirendi, güneşi çıplak elleriyle gökyüzünden yeryüzüne indirebiliyordu.

Çılgınca kahkaha attı. Ona neler oluyordu? Bedeni bir şenlik ateşinden farksızdı, git gide daha çok yayılıyor ve Rielle onu durduramıyordu.

Dizginleri bıraktı, iç güdülerini bir silah bulması için ona yalvarıyordu, oysa elinde hiçbir şey yoktu ve avuçları ısıyla adeta çatırıyordu. Neredeyse kör ve umutsuzca ellerini Borsvall saldırganlarına doğru uzattı. Görünmez bir güç adamları yere savurdu. Atları korkudan akıllarını yitirmişçesine deliler gibi kaçıştı.

Rielle etrafına bakındı, sersemlemişti. Maliya'nın arkasında uzanan ve sarsılmaya devam eden patika, çatlaklardan oluşan bir örümcek ağıydı. Zihni de aynı şekilde yırtılıyor gibiydi, sanki gücü tüm sınırlarını yıkıp geçiyordu. Audric neredeydi? Duman ve tozun içinde deliler gibi onu aradı.

Tanıdık bir ses, "Rielle!" dedi.

Audric, yerdeydi. Rielle onu da atından düşürmüş olmalıydı, prens aksıyordu. Maliya'ya daha çok yüklendi. Audric o yaklaşırken geri çekildi. Yüzünde dehşetli bir ifade vardı.

Ne görmüştü?

Rielle'nin yanında kalın siyah bir ok onu sıyrarak geçti.

Rielle Maliya'yı geriye çevirdi, atını o kadar sert çevirmişti ki, hayvanın ağzındaki kesiği kendi ağzında hissetti. Atını ona ok atan adamın üzerine doğru sürdü. Adam Rielle yaklaşırken başka bir oka uzandı.

Oku kirişe yerleştirdi. Ama onu değil, Audric'i nişan aldı.

Rielle kenara çekilmesi için Audric'e haykırdı, okçu ile arasına girmek için Maliya'yı o yöne çevirdi.

Maliya birkaç adım sendeledi ve sonunda Rielle'nin altındaki hayvan pes etti. Rielle aşağıya baktı. Atı açık yaralarla dolu, kanlı bir et yığınınına dönüşmüştü. Gri derisi adeta kömür olmuştu ve dumanlar çıkıyordu.

Rielle korkuyla dehşete kapıldı. Dizginleri bıraktı, kendini geriye verdi. Altındaki bu korkunç şeyden bir an önce uzaklaşması gerekiyordu.

Bu şey nereden gelmişti?

Maliya'nın bel verdi ve yere çöktü, Rielle sertçe yana düştü. Çılgınca emekleyerek, toprağı tırmalayarak oradan uzaklaşmaya çalıştı.

Borsvall suikastçılarının bir oku daha hızla geçti. Ama bu kez ne Rielle'ye ne de Audric'e nişan almıştı. Ok, Maliya'nın iki gözünün ortasına saplandı ve hayvanın çığlıkları son buldu. Dumanları tüten bir enkaz halinde yere uzandı.

Rielle emekleyerek geri çekildi, burnunda Maliya'nın yanık derisinin kokusu vardı. Zihninin uzak bir kısmı hâlâ Audric'i arıyordu, ama ayağı kalkmak istediğinde vücudu onunla iş birliği yapmayacaktı. Nefes nefese doğruldu ve kusmaya başladı. Kan ve toprak içindeydi, kendi ve Maliya'nın kanı.

Metalin metale çarpma sesi yankılandı. Kılıçlar.

Audric.

Gözleri kararırken bir silah, Borsvall'ın adamlarının düşürdüğü bir şeyler bulmaya çalıştı. Bir kaya parçası bile işini görürdün.

Ah, Tanrı yardımcım olsun, zavallı at, diye düşündü.

Rielle ne yapmıştı böyle?

Kanayan avuçlarını gömleğine sildi. Toprak, on bin güçlü asker şehre yaklaşıyormuşçasına sarsılıyordu.

"Dur artık!" diye fısıldadı, tüm bunları, atı, düşen kayaları, yerdeki sarsıntıları kendisinin yaptığını biliyordu.

Tal'in ve babasının ona öğretmeye çalıştığı onca şeyden sonra kontrolünü kaybetmişti. Oysa Rielle sadece ona güvenebileceklerini, tapınağın dışındaki bir yaşamı ve kendine ait bir odayı hak ettiğini göstermek istemişti. Babası artık ona karşı çok daha derin bir nefret besleyecekti.

Yarışa katılan herkes onu görmüştü.

O neydi?

Acıyı önemsemeden ellerini toprağa vurdu. "Dur artık!"
Bir kükreme, ani bir rüzgâr. Birden her şey ısındı.

Uzaktaki yarış alanından gelen çığlıkları duydu.

Birileri hoparlörden konuşuyordu.

Rielle başını kaldırdı.

Emekleyerek geçidin en yüksek noktasına gelmişti. Önünde uzun, aşağıya doğru inen bir bayır ve sonra da Flats vardı. Bitiş çizgisi ve izleyici locaları da oradaydı. Başkent, yedi tapınağın çatısı ve kralın sarayı Baingarde güneş ışığında parılıyordu.

Ellerini toprağa koyduğu yerden şehre uzanan iki aç alev çizgisi vardı.

Rielle güçlükle ayağa kalktı, bitkinlikten sendeledi. Audric arkasından bağırdı. Rielle arkasını dönünce geri kalan Borsvall'ın adamının yaklaşmakta olduğunu gördü. Alev alev yanan kılıcını kaldırmıştı. Gözleri iri ve bembeyaz, yüzü yorgundu. Bu suikastçı, elinde alevli kılıcı olan bu ateşyakan *ondan* korkuyordu.

Rielle kendini yere atıp yuvarlandı, kılıç biraz önce durduğu yeri sıyrıp geçti. Saçları alevlerle tutuştu. Duman burun deliklerini yaktı.

Tam o sırada Audric önüne atladı, her iki elinde de ışıldayan hançerler vardı. Rielle rahat bir nefes aldı. Sonunda birilerinin silahını ele geçirmişti.

Audric'in yüzü öfke doluydu. Suikastçının alevli kılıcı, Audric'in güneşle parlayan hançerlerine indiğinde patlama Rielle'nin dişlerini acıttı. Kıvılcımlar uçtu. Alevler Audric'in yüzünü yalayıp geçerken, ateşyakanın kılıcı üzerine indi. Ama o duraksamadı. Rielle'nin önünde büyük bir güçle direndi, hançerleri etrafa gün ışığı saçıyordu. Kükreyerek suikastçıya saldırdı ve kılıcını elinden aldı. Hançerlerinden çıkan güneş ışığı ikiz kürelere dönüşerek suikastçının üzerinde patladı ve

onu yere devirdi. Adam güçlükle ayağa kalktı, yüzü ve kolları yanmıştı, gırtlaktan gelen umutsuz bir çığlıkla Audrice'ye doğru koştu.

Rielle'nin başı, silahların her çarpışmasıyla çınlıyordu, iki eliyle başını kavradı. Kendini toparlamak zorundaydı. Yangını durduramazsa bütün şehir alevler içinde kalabilirdi.

Audric, adamın diğer tüm saldırı girişimlerine karşılık verdi. Hançerleri çarpışıyor, havaya dalga dalga sıcaklık yayılıyordu.   l mc l bir saldırıdan kaçmak için önce geriye gitti ve sonra ileri atıldı. Kendi etrafında döndü, han erlerinden bir ışık kalkanı fırlattı, gözleri ışıktan k r olan adamın bağırsaklarını dışarı çıkardı. Suikastçı yere düştü, kılıcı ansızın söndü. Başka bir suikastçı yaklaşıyordu. Audric hızla döndü, ikinci adamın bıçağını hançerleriyle yakaladı. Bu bir r zg ru urandı, etrafında kuvvetli bir rüzgâr esiyor, gürlüyordu. Kılıcını bir fırtına ordusu gibi savurdu, az kalsın Audric'in ayaklarını yerden kesiyordu.

Kılıçları çarpıştı ama Audric'in bile güçleri sınırlıydı. İkinci suikastçı bir domuz kadar güçlüydü. Illumenor yanında olsaydı... "Kaç Rielle!" diye bağırdı Audric, kıvrıcık saçları alnına yapışmıştı. Saldırganı itti, adam kılıcıyla vahşice saldırdı. Rielle etrafına bakındı ve metal bir parıltı gördü. Bu yere düşmüş bir han erdi, üzerinde Borsvall kraliyet ailesinin dağın üzerinden uçan ejderha kabartması vardı.

Rielle son kez gücünü toplayarak hançeri aldı, ayağa kalktı. Bacakları onu taşıyamıyor, görüşü bulanıklaşıyordu. Bedeninden yükselene acıyı bastırdı ve  ne atıldı. Adamın gırtlakından kanlar fışkırdı.

Rielle adamın yere yığılmasını izledi, son nefesini verirken rüzgârı da onunla birlikte yok oldu. Artık çevresindeki dünya zayıf bir vızıldan ibaretti.

 ılgın alevlerin bayırı açıp şehre doğru inişini, önüne çıkan her otu yakışını izledi.

Dur, diye yalvardı. *Lütfen, dur. Onlara zarar verme.* Kontrol yeteneğinden geriye kalan kırıntılarla ateşe bir kez daha uzandı, cehennemi içine çekmeye çalıştı ama artık gözlerine bir karanlık çöküyordu.

Belki de bu yangını o çıkarmamıştı. Belki de tüm bunlar korkunç bir kâbustu. Birazdan yarış sabahına uyanacaktı. Ludivine Tal'in ofisinden kaçmasına yardım edecekti. Birlikte her şeyi planlamışlardı.

Yarışı kazanacak, Audric onu kahkahalarla kollarına alacaktı. Onunla gurur duyacak, onu tebrik edecek ve sonra Ludivine ile baş başa yemek için onu yalnız bırakacaktı. İşte o zaman Rielle'nin bir parçası ölecekti, aynı nişanlarının basit ve korkunç gerçeğini hatırladığında olduğu gibi...

Rielle rüzgârdaki kokuyu aldı. Yanık saç, kömüre dönmüş bir at eti... Bu bir rüya değildi.

Bunu nasıl yapabilmişti?

Tüm bunları *nasıl* yapabilmişti?

Babası haklıydı. Tal haklıydı. Hayatının geri kalanını sessiz bir odada, zehirle uyutularak geçirmeliydi. Ona güvenilmezdi. Dizlerinin üzerine çöktü, başı dönüyordu. Güçlü kollar onu son anda yakaladı.

Saçlarında bir el, sıcak alnında bir öpücük hissetti.

"Rielle!" diye bağırdı Audric. "Rielle, Tanrım! Yaralanmışsın. Benimle kal. Bana bak, lütfen."

Karanlık üzerine çökmeden önce Rielle başka bir ses daha duydu. Bir erkeğe aitti, sevgi dolu ve bir gölge kadar yumuşacıktı.

Sanırım sana merhaba demenin zamanı geldi, dedi sesi. Bir öpücük gibiydi, hem çok uzaktan hem de çok yakından geliyordu.

Rielle karanlığa teslim oldu.

6

ELIANA

“Ventera'nın başkenti Orlin, güneydoğu kıyısında iyi bir liman şehridir. Batı sınırındaki bataklıklardan arada sırada gelen kötü koku ve sıcaklığı karşın, kendine has eşsiz bir güzelliğe sahip olduğunu itiraf etmeliyim. Lüks taş teraslar, gizli avlular ve duvarları saran yosunlar, geniş ve kahverengi Ventera yaylalarının iki bin mil kuzeyden başlayan bir nehir...”

*—Lord Arkelion'un Yüce Majesteleri, Ölümsüz İmparatora
Orlin'nin başarılı bir şekilde ele geçirilmesi üzerine sunduğu
rapor, 13 Şubat 1010, Üçüncü Çağ*

Eliana ilk dolunayda hiç uyumadı. Yeni maskesini taktı, dudaklarını kıpkırmızı boyadı ve omzuna en sevdiği pelerinini attı. Bu biraz teatral olsa da kimseye bir zararı yoktu. Gecenin içinde gözden kayboldu.

Çatıların üzerinden, gözyaşı otu kokan, dostane madamların işlettiği kırmızı odaların binalarına atladı. Geceyi Barrens'ta dolaşarak geçirdi.

İzledi ve dinledi.

Her zamanki muhbirlerini, Kızıl Taç'a ihanet etmek isteyen korkak isyancıları ya da para için iki taraflı çalışan güçlü fırsatçıları arayıp buldu.

Sorular sordu, cevaplar istedi. Tehdit etti, tatlı sözlerle kandırdı.

Ama çoğunlukla tehdit etti.

Yine de Kurt hakkında hiçbir şey bulamadı. Ne bir iz, ne bir fısıltı.

Dolunayın ikinci gecesinde Eliana midesinde bir yumruk ve aklında pek çok çılginca soruyla dönmüştü.

Kurt peşinde olduğunu biliyor muydu? Her şeyin ansızın sessizleşmesinin sebebi bu muydu?

Valentine onu izliyor muydu? Bu bir tür sınav mıydı?

Başarısızlığa mı uğruyordu?

Odasının dışındaki terasta oturdu ve güneşin doğup dünyayı kırmızıya boyamasını izledi. Bir parçası iki çatı arasındaki boşluğu atlayıp gizlice Harkan'ın odasına girmek, onu ağzıyla uyandırmak ve onu kayıtsızlığa sürüklemesine izin vererek sevişmek istiyordu.

Oysa canavar şeklindeki küçük heykelcikler gibi, başlığı ve eldivenleriyle oturdu, bekledi, düşündü.

Kurt'u bulamazsa Valentine ona ne yapardı?

Peki ya Kurt'un peşinde olduğu gibi, o da Eliana'nın peşindeyse?

Dolunayın son gecesini Eliana döndüğünde eve birinin girdiğini anladı ve kalbi panikle attı.

Çalışırken eve üçüncü kattaki odasının küçük taş terasından girip çıkmayı tercih ederdi. Böylece ön giriş kapısını rahatsız etmemiş olurdu.

Oysa bu gece penceresi açıktı. Ahşabın üzerindeki ince boya izi kilidin kırılarak içeri girildiğini gösteriyordu. Yerde cam kırıkları vardı.

Eliana donup kaldı, havada bir koku vardı, aynı Quill'i yakaladığı geceğine benziyordu. Tüm dengelerini alt üst eden, yeri adeta ayağının altından çekip alan benzer duyguyu hissetti. Diline ve omuzlarına aynı acı ağırlık çöktü.

Eve biri girmişti. *Onlar*, rıhtımdaki kızı kaçıran maskeli adamlar. Bunu bütün kalbiyle hissedebiliyordu. Aynı duyguyu bir tek o gece hissetmişti.

Bu da annesinin... Remy?

Kendi kendine, *sadece kadınları alıyorlar*, dedi, kalbi deli gibi atıyordu. *Sadece kızları alıyorlar*.

Saç dipleri terlemeye başlamıştı. Harkan'dan yardım isteyebilirdi ama o zamana kadar çok geç de olabilirdi.

Annesinin ikinci kattaki odasının balkonuna atladı. Rozen'in balkonundaki çiçekler havaya güzel bir koku yayıyordu, Eliana'nın midesi kasıldı.

Pencere kilitli değildi, bu işte bir tuhaflık vardı. Annesi her zaman yatmadan önce pencereyi kilitlerdi. Pencereyi kolaylıkla açtı ve içeri girdi... Sonra donup kaldı.

Annesi gitmişti.

Odada geriye annesini kaçıranların *hayalet* izleri kalmıştı. Yatağın üzerindeki çarşaf sökülmüştü. Yerde parçalara ayrılmış bir çay fincanı vardı.

Annesinin protez bacağı odanın köşesinde duruyordu.

Dehşet git gide Eliana'yı ele geçirdi.

Quill'in infaz edildiği gece Remy, *sırada bizim olmamızdan korkuyorsun*, demişti.

Hayır. Hayır. Annesi olamaz. Bu mümkün olamazdı.

Bu kaçırılmaların arkasında her kim varsa, daha önce Garden Meydanı'ndan kimseyi kaçırmamıştı. Onlar bu mahallede korunuyordu.

Öte yandan eğer bu adamlar Lord Arkelion'un heveslerinin, onun kontrolünün ötesinde olan, daha büyük bir şeyin parçası ise...

Üçüncü kattan ayak sesleri geldi. Eliana'nın odası. Neredeyse usulca ama tamamen sessiz sayılmaz. Bu, eski bir evdi, zemin gıcırdardı.

Remy, diye düşündü Eliana, lütfen uyumaya devam et. Lütfen odanda güvenli bir şekilde kal. Hançerini çıkardı, annesinin odasından çıktı. Sessiz adımlarla Remy'nin kapalı kapısının önünden geçti, üçüncü katın merdivenlerine yöneldi.

Sırtını odasının yanındaki duvara yaslayıp bekledi. Kapı açıldı, uzun boylu bir figür gölgelerin içine adım attı. Durdu, merdivenlere yöneldi.

Bu bir erkekti.

Odasından yayılan ay ışığında Eliana kafesli ve metal maskesini gördü.

İçini büyük bir korku kapladı.

Kurt.

Söylentilere bakılırsa, Kurt yüzünü asla göstermez, her zaman maske takmayı tercih ederdi. Ama bir kadın, Eliana'ya Kurt'u maskesiz gördüğüne yeminler etmişti. Söylediğine göre yüzünde pençe izlerini andıran yaralar vardı.

Kadın, gözlerinin kış gibi buzlu mavi ve acımasız olduğunu da söylemişti.

Pekâlâ, diye düşündü Eliana. Çok uyumlu olacağız.

Adama koştu, sırtına sert bir darbe indirdi. Adamın merdivenlerden aşağıya düşmesini bekledi.

Ama öyle olmadı.

Adam arkasını döndü, onu bacağından yakalayıp sahanlığın zeminine çarptı. Eliana boştaki eliyle kavalkemiğine

vurdu, yerde dönüp ayağa fırladı. Kurt, eldivenli eliyle bir yumruk savurdu ancak Eliana zamanında eğilince yumruğu duvara indi.

Bu onu biraz yavaşlattı. Eliana dizinin arkasını tekmeledi. Dizi büküldü ama hızlıydı. Arkasını döndü, Eliana'yı sertçe itti. Kız dengesini kaybedip merdivenlerden ikinci kata yuvarlandı.

Kurt peşinden geldi, onu kollarından yakalayıp korkuluktan aşağıya itti.

Eliana sertçe sırtının üzerine giriş katına düştü. Başını parke zemine çarptı, kısa bir an yıldızları gördü. Ama hemen dişlerini gıcırdatıp yerden fırladı.

Kurt peşinden koştu, hâlâ saldırmaya devam ediyordu. Sanki böyle bir düşüşün onu gerçekten incitmeyeceğini hatta öldürmeyeceğini biliyordu.

Boğazı bir dehşet duygusuyla kurudu. Kırılmaz kemiklerinin üzerindeki derisi ansızın gerildi.

Eliana'yı takip etmişti. Onun nasıl çalıştığını izlemişti. Ya da en azından yenilmez Orlane Kâbusu hakkındaki dedikoduları duymuş ve ne kadar saçma görünürse görünsünler, onlara inanmıştı. Her halükârda buradaydı. Onu hazırlıksız yakalamıştı.

İlginç ve endişe verici.

Merdivenlerin altında hızla yana çekilip yumruğundan son anda kurtuldu, döndü ve onu tekmeledi. Kurt onu pelerinininden yakaladı ve hızla çekti. Bunun üzerine Eliana midesine dirseğini indirdi, adamın homurdandığını duydu. Kalçasındaki Arabeth'i çıkardı, döndü ve kalbine nişan aldı...

Ancak Kurt çok hızlıydı, hançer boşluğa indi. Eliana sendeledi, dengesini kaybetti. Bunu fırsat bilen Kurt onu mutfak kapısına yapıştırdı. Kafası tuğlaya sert bir şekilde vurmuştu, gözleri karardı.

Kurt bileğini kavradı, çevirdi ve Arabeth'i bırakması için onu zorladı. Sonra hançere bir tekme savurup koridora yolladı, kolunu kızın gırtlığına bastırıp onu sıkıştırdı. Eliana bu kez kalçasındaki Whistler'a uzandı ve onu yaraladı. Ölümcül bir kesik değildi, yine de adam küfretti ve onu bıraktı.

Eliana çizmesinden Tempest'i çıkardı, başını kaldırdı, saldırmaya hazırlandı. Oysa Kurt'un elinde bir tabanca vardı, yüzüne nişan almıştı.

Her şey donup kaldı.

"Bıçakları bırak." Sesi alçak, kendinden emin ve buz kadar kesindi.

"Duvar kenarına geç. Yavaşça."

Öfkeden burnundan soluyan Eliana, adamın sözünü dinleyerek ondan uzaklaştı. Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme vardı.

"Hilebaz," dedi. "Silah getirmişsin."

Kurt yanına geldi, bedeniyle onu sıkıştırdı. Kemerindeki Nox ve Tuora'yı çekip aldı, sonra Tuora'yı kızın gırtlığına bastırıp silahını indirdi.

Eliana karşısında duran boş metal yüze baktı, maskenin gerisindeki gözleri aradı ama bir şey bulamadı.

Eliana, "Maskeni çıkar," diye emretti.

Adam söyleneni yaptı ve adama elinden gelen en sert gülümsemeyle baktı. "Kâbus," diye mırıldandı adam, nefesi kızın yanaklarındaydı. "Sadece bir histir, kolaylıkla bastırılabilir. Ama kurtların dişleri vardır, tatlım."

RIELLE

“Uzak dur, uzak dur Sauvillier gülümseyişinden

En sefil gecedeki en güzel Ay

Kemiklerini paramparça edecek, en keskin gözleri sise boğacak

Diyordu nehirden gelen ve asla yalan söylemeyen bir adam”

—Celdaria şarkısı

Rielle ansızın ateşli rüyalardan panikle uyandı, doğruldu. “Audric,” diye inledi. Kelime kuru boğazından güçlkle çıktı. Audric yakınlarda bir yerde olmalıydı. Eğer öldüyse, eğer öldüyse...

“Sakin ol.” Soğuk eller dudaklarına bir fincan su götürdü, içmesine yardım etti. “O hayatta ve gayet iyi.”

Rielle gözlerini kırptırınca Ludivine’nin yüzüne odaklanabildi. Kız, uzun altın sarısı saçlarını dalgalar halinde açık bırakmıştı. Solgun mavi gözleri parlıyordu, bir sükûnet zırhının içindeki tek çatlak buydu. Saçları açık, yüzü tertemiz bir haldeyken en fazla on dokuz yaşındaki sıradan bir kızıdan farksızdı. Bununla beraber, yüce lordun kızı, Sauvillier Hanedanlığı leydisi, prensin kuzeni ve nişanlısı, geleceğin Celdaria Kraliçesiydi. Üzerinde sabahlığı varken bile tüm bu özelliklere uygun görünüyordu.

“İşte buradasın,” dedi gülümseyerek. “İki gündür kendine gelip gidiyorsun. Seni çok az besleyebildik, ancak birkaç

yudum su içirebildik.” Ludivine’nin solgun kaşları çatıldı. Rielle’nin elini avuçlarına aldı. “Beni çok korkuttun, tatlım.”

Doğrulamaya çalışan Rielle, “Bana neler olduğunu anlat,” dedi. Ludivine tereddüt etti. “Dinlenmelisin.”

İşte o zaman Rielle, Maliya’nın nasıl yere yığıldığını hatırladı, midesi çok kötü bulandı. Ludivine o kusarken koyu renk saçlarını tuttu, kız midesini yere boşaltırken omuzlarını ovdu.

Ludivine’nin hizmetçilerinden biri pisliği temizlemeye koştı, sonra korkuyla Rielle’ye baktı. Temizliği bitirince de nezaketin elverdiği ölçüde çabucak odadan kaçtı.

Rielle hizmetçinin gitmesini bekledi. O ve Ludivine bir kez daha yalnız kalınca, “Anlat,” dedi.

Ludivine yumuşak bir ses tonuyla, “Suikastçılar öldü,” dedi. “Yarışçıların on beşini kaybettik. Biz... Kaç binicinin öldüğünü tam olarak bilmiyoruz ama suikastçıları ve yarışın kendi şartlarını suçluyoruz.”

Rielle, Ludivine’nin gözlerine bakamıyordu. Kendi bedeninin varlığı gerçeğine bile güçlkle katlanmaktaydı. On beş ölü yarışçı. *On beş.*

Kanı o güne ait anılarla uğuldadı, düşen kayalar, alevlerin yükseldiği toprak, düşen biniciler ve atlarının çığlıkları...

Yumruklarını sıktı, gözlerini yumdu ve nefesini saydı. “Lu, çok üzgünüm.”

“Herkes güvende,” diye devam etti Ludivine. “Tal ve yardımcıları izleyici loncalarına ve çiftlik alanlarına sızramadan yangını durdurmayı başardı.”

Yangın. *Onun çıkardığı yangın.*

Rielle yangının nasıl başladığını hatırlamıyordu. Audric’i kuşatan suikastçıları gördüğü andan itibaren yaşanan her şey bir sisin ardında kalmıştı.

Utanç boğazını alevli bir yumruk gibi sıkıyordu. “Anlıyorum. Onlara şahsen teşekkür etmeliyim.”

“Öte yandan,” diye devam etti Ludivine, sesi yumuşacıktı. “Atın...”

Rielle boğulur gibi öksürdü. Zavallı hayvanın altında yanan derisini hâlâ hissedebiliyordu. Suikastçılar ölümü hak etmişti ama Maliya ya da on beş yarışçı değil.

Gözlerini yumdu. “Odo çok kızacak.”

“Hayatta olmana sevinmekle yetindi.”

“Peki ya Audric?”

Ludivine elini kızının üzerine koydu. “Audric iyi.”

“Yaralanmadı mı?”

“Gerçekten, Rielle. O çok iyi. Daha sonra onu yanına gönderirim. Seninle konuşmak için sabırsızlanıyordu.”

Rielle arkadaşının sesindeki aşırı resmi tonu hissetti. Bazen Ludivine’nin Audric’e karşı olan gerçek hislerini bildiğine yemin bile edebilirdi. “Henüz değil.” *Onu şimdi görürsem bir daha kendimi asla affetmeyeceğim şeyler söyleyebilirim. Ona pek çok şey söyleyebilirim.*

“Açıklanması gereken pek çok şey var ve ben...”

“Evet, var. Senin bir yersarsan olduğunu bilmiyordum, Rielle. Ve aynı zamanda bir ateşyakan?”

Rielle, Ludivine’nin sesindeki sahte tatlılıkla gerildi. Bu, kızın üzerinde ender olarak kullandığı bir ses tonuydu. “Bunların hiçbiri değilim.”

“Sende bir şeyler olduğu kesin. Şehir çalkalanıyor. Cesetleri açıklayabiliriz. Ama yerinden oynayan dağ yamaçları, parçalanmış, ayrılan toprak? Pek çok insanın soruları var.”

“Kral cevaplar istiyor.”

“Evet.”

“Onları almak için bana işkence etmek zorunda kalacak.”

“Bu hiç de komik değil.”

“Ben...”

“Bana yalan söylemeyi bırak.” Ludivine ayağa kalkıp odayı dolaşmaya başladı. Arkasını döndüğünde yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. “Böyle bir şeyi benden nasıl saklarsın? Biz birbirimize güveniriz. Sana bir şey olmasına asla izin vermem.”

“Bu senin bilebileceğin bir gerçek değildi,” dedi Rielle gerilerek.

“Neymiş o gerçek? Orada ne oldu? Sen nesen?” Bu çok sert olmuştu. Rielle kırık dökük bir sesle, “Keşke bilseydim,” dedi.

“Kehanete göre...” Ludivine durdu, kendini toparladı. “Yedinin gücünü taşıyacaklar. İki Kraliçenin sadece bir değil, tüm elementleri kontrol edebileceği öngörülüyor.”

Rielle acı kahkahasını bastırmaya çalıştı. “Kehaneti bana mı açıklıyorsun?”

“İnsanlar senin onlardan biri olduğunu düşünecek.”

“Bunun farkındayım, Lu.”

“Şimdiden söylentiler yayılmaya başladı. Şehir...”

“Korkuyor mu?” Rielle titreyen ellerle yüzünü ovuşturdu. “Yalnız değiller.”

“Aramızda hiç sır olmadığını sanıyordum.”

“Bunu yok edebilirim. Sadece... Sadece biraz zamana ihtiyacım yok.”

“Neyi yok edebilirsin? Ne yani, sahip olduğun bu güç kötü bir ruh hali mi? Bunlar babanın sözleri.”

Rielle gözlerini yumdu. “Babam. Tanrı yardımcım olsun.”

“Şimdi kralın yanında.”

Rielle bu düşünceyle sinse de güçlükle çenesini kaldırdı. “Beni  ld rmelerine izin vermeyeceğim.”

Ludivine’nin ifadesi yumuşadı. “Rielle...”

“Deneyebilirler, bunu deneyeceklerine eminim. Ama onlara izin vermeyeceğim.” Ayağı kalktı, başı zonkluyordu.

Ludivine nazikçe kızın bileğini yakaladı, yüzünü ellerinin arasına aldı. Rielle gözlerini kapattı. Ludivine’nin lavanta yağı ile karşılık tertemiz kokusu ona tüm anılarını taşıdı. Bah elerdeki kol kola sabah y r y  leri... Çocukken geceleri Audric’in odasındaki büyük   minenin karşısında Ludivine ile ikisinin arasına kıvrılması...

“Seni incitmelerine izin vermem,” diye tekrarladı Ludivine, sesi kendinden emindi. “Asla. Beni duydu mu?”

Rielle rahatlamaya çalıştı. “Peki ne yapacaksın? Duydu uma göre Tatlı Leydi Ludivine bir sineğı bile incitemez.”

Ludivine gülümsedi. Konuşmak için ağızını açtığı sırada Rielle onu durdurdu. Sakinleşmesi aklına bir anıyı getirmişti.

“Biri benimle konuştu,” dedi ansızın. Ludivine kaşlarını  atıp gözlerini kırpı tırdı. “Ne?”

“ nce. Alevleri görmeden önce, ayağı kalkamadım. Audric beni yakaladı ve... Sonra. Birinin benimle konu tu unu duydum.”

“Audric seninle konuştu mu demek istiyorsun?”

“Hayır. Başka biri. Sanki...” Rielle durdu, o duyguyu hatırlamaya çalıştı, biri karnına bir t yle dokunmuş gibi titredi. “Sanki içimden geliyordu.”

Ludivine tek ka ını kaldırdı. “Audric’in  ifacısı ate lenebileceğini söylemişti.”

“Hayır, Lu, sana söylemeye çalıştığım...”

Biri Ludivine’nin odasının kapısını çaldı. Hizmetçi irileşmiş gözlerle içeri koştu.

Ludivine, Rielle’nin elini bırakmadı. “Ne var?”

“Özür dilerim, leydim, onlara açıklamaya çalıştım...”

“Gelen kral,” dedi Rielle. “Öyle değil mi?”

Hizmetçi onunla göz göze gelmekten kaçındı. “Uyanır uyanmaz haber vermemiz emredilmişti, leydim.”

“Majestelerinin pek çok sorusu var, Rielle.”

Bu çok tanıdık bir sestti.

Komutan Lord Armand Dardenne oturma odasına daldı, kapıyı çalma nezaketini bile göstermeden Ludivine’nin yatak odasının kapılarını ardına dek açtı. Demir ve çelikten yapılmış gibi kusursuzdu. Kızını bir heykelin sıcaklığı ile karşıladı.

Rielle ileri uzandı. “Tal?”

“Yüce Büyücü Belounnon konsey tarafından sorgulanıyor,” diye devam etti babası. “Benim de sorgulandığım gibi... Sıra sende. Hazırlan.” Başka tek kelime etmedi, Ludivine ve hizmetçiler Rielle’nin paravanın arkasında giyinmesine yardım ettiler. Yüksek yakalı, kollarında kurdeleleri olan koyu mavi ve fildişi bir elbise giydi. Yeterince çekici, yeterince ölçülü bir elbiseydi.

“Hizmetçilerini iznim olmadan dolabımı karıştırmaya gönderdiğin için sana kızmalı mıyım?” Rielle yarı gülümseyerek mırıldandı.

“Öfkeli olman umurumda değil,” diye karşılık veren Ludivine kızın eteğini düzelitti. “Bunca yıllık rehberliğime karşın, hâlâ senin doğru etkinlik için doğru elbiseyi seçebileceğine güvenim yok.”

“Bazıları benim moda anlayışımın eşsiz ve ileri görüşlü olduğunu düşünüyor.”

“Evet, ama kraliyet sorgusu hava atılacak bir yer değil.”

Ludivine hizmetçilerden birine kaşını kaldırarak baktı. “Masanın üzerindeki o mücevherli taraklara ihtiyacım var.”

Ludivine kızın uzun siyah saçlarını toplayınca, Rielle aynadaki görüntüsüne baktı. Küçük ve tuhaf görünüyordu, elbisesinin yumuşaklığı yüzündeki kırmızı yara izleriyle, yeşil gözlerinin altındaki morluklarla zıtlık içindeydi.

“İşiniz bittiyse,” dedi babası.

Rielle gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı, tam hareket etmek üzereyken Ludivine ona sımsıkı sarıldı ve yanaklarından öptü.

“Unutma,” diye fısıldadı. “Eğer biri sana zarar vermek isterse, önce beni ezip geçmeli. Audric’i. Tal’i. Ve daha pek çok kişiyi. Kral hesapsızca hareket etmeyecektir. Ona güven. Bize güven.”

Rielle kısa bir an Ludivine’nin kollarında kaldı, sonra paravanın arkasından çıktı. Babası kolunu ona uzattı, Rielle isteksizce tutundu.

“Baba,” dedi, “Gitmeden önce...”

Babası onu duymazdan geldi. “Bu kalenin içindeki herkes şu an dedikodu yapmak için kıvranıyor. Bizi aşağıya götürdükleri sırada sakın önemli herhangi bir şeyden bahsetme.”

“Kim götürecek?” Rielle oturma odasından çıktığı an cevabını almıştı.

Kraliyet muhafızlarından oluşan yirmi asker, kılıçları çekili onları bekliyordu.

Muhafızlar Ludivine’nin odasından güneş ışıklarının cilalı altın taşlara vurduğu pencereli koridora çıkarken onlara eşlik ettiğinde Rielle bir an için gücünü kaybetti.

Sonra çenesinin kaldırdı. Audric hâlâ hayattaydı. Yaptıklarından pişmanlık duymuyordu.

Güzel, dedi o ses, halinden memnundu. Hiçbir şeyden pişmanlık duymamalısın. Her şey geçmişte kaldı.

Rielle ateşlenmiş olmalıydı. Bitkindi, gaipten sesler duyuyordu.

Öte yandan...

Kimsin sen, diye düşündü.

Cevap gelmedi.

Sessizlik sınırlarını bozdu, çocukça da olsa kendine engel olamadı ve babasına, “Korkmuyorum,” dedi.

Babası sesinde yeni bir bitkinlikle konuştu.

“Korkmalısın, kızım.”

ELIANA

“Ona Kurt diyorlar. Muhbirlerimizin anlattığına göre Kâhin’in en sevdiği adamı. Asla yakalanamadığını söylediler ama emin olun lordum, bu Kurt denen adamı bulacağız, vücudundaki her sırrı söküp alıp onu kanlar içinde ölüme terk edeceğiz.”

—Ventera’nın Lord Arkelion’u tarafından yüce majesteleri, Ölümsüz İmparatora yazılan rapor, 21 Haziran 1018, Üçüncü Çağ

Kurt, Eliana’nın ellerini merdiven korkuluğuna bağladı ve en alttaki basamağa oturmasını emretti. Sonra, kızı şaşırtarak maskesini ve başlığını çıkardı.

Eliana’nın konuştuğu madam büyük ölçüde abartmıştı.

Alnında, burnunda ve yanaklarında gümüş çizgiler halinde yaraları vardı. Yangından ya da rüzgârdan etkilenmiş yer yer deri parçalarına karşın, yüzün kendisini kül sarısı saçlar, sert ve keskin bir hat çevreliyordu. Yakışıklıydı.

Ama madam gözleri hakkında yanılmamıştı: Kış mavisi ve elmas kadar soğuk.

“Hoşuna giden bir şey var mı?” Eliana kirpiklerini kırptırarak ona baktı. Bedenini ona doğru kaydırды, sırtını geriye verdi.

Kurt önünde diz çöktü. “İyisin.”

Eliana sırtıtarak onu baştan ayağa inceledi. Uzun ve inceydi, dar bir pantolon giymişti. Yeleği, manşetli kolları,

gövdesini saran silah kılıfları ve kalçalarında da düşük bel bir kemer vardı. “Sen de öylesin, Kurt. Seni öldürmek zorunda olmam büyük kayıp. Başka şartlarda olsaydık, kılıcını tatmak isterdim.”

“Kesinlikle büyük hayal kırıklığı.” Şimdi de o bakışlarını kızın üzerinde gezdiriyordu. “Hayal ettiğimden daha eğlenceli çıktın.”

“Eğlenceli mi?” Boğazından gelen bir kahkaha attı. “Ne kadar eğlenceli olabileceğime dair en ufak bir fikrin yok.”

Elleri bağlıyken olabildiğince geriye yaslandı. “Demek, sen gerçekten de varsın. Cesur Kurt. Kızıl Taç’ın Dehşetli kumandanı, durdurulamaz asker. Kâhinin sağ kolunun ta kendisi. Bana sorarsan bir kurttan çok bir köpeği andırıyorsun. İkinizin de isyanı aynı.”

“Öyle mi?” Gülümsemesiyle Eliana ürperdi.

“Söylesene,” diye devam etti Eliana. “Kâhine rapor verdiğinde seni okşaması için yere yatıyor musun? Çizmelerini öpüyor musun? İmparatoru henüz deviremediğin için seni kamçılıyor mu? Acele etsen iyi olur. Her gün daha çok isyancı ölüyor.” Gülümseyerek biraz daha yaklaştı, deli gibi atan kalbinin duyulmamasını diledi. “Bunun için elimden geleni yapıyorum.”

Kurt da ona yaklaştı. Diz çöktüğünde bile uzun boyluydu. “Beni kızdırmaya çalışıyorsan,” diye fısıldadı, dudakları birbirine çok yakındı. “Korkarım işe yaramayacak.”

Orada öylece çömelmiş Eliana’ya dik dik bakıyor, gözleri kızın kıvrımlarında dolaşıyordu. Eliana dehşete kapılmak üzereydi. Adamın üzerinde bir tür durgunluk vardı, Eliana’ya kötü bir anısı canlanmak üzereymiş gibi hissettiriyordu.

Bir an için hakimiyetini kaybetti.

“Ne istiyorsun?” diye sordu.

Adamın gülümsemesi yavaşça yüzüne yayıldı. “Seni istiyorum, Bayan Kâbus.”

Sesindeki tuhaf yumuşaklık Eliana'nın tüylerini diken diken etmişti.

“Annem nerede?”

“En ufak bir fikrim dahi yok.”

Eliana dudak büktü ve gözlerini devirdi. “Kızıl Taç'ın savunmasız kadınları yataklarından kaçırmak gibi bir alışkanlığı olduğunu bilmiyordum. Siz kahraman değil misiniz? Zalimlerle savaşıp dünyayı zorbalıktan kurtarmanız gerekmiyor mu?”

“Bu kaçırılmaların sorumlusu Kızıl Taç değil.”

“O halde kim?”

“İyi bir soru. Bir tahminim var ama kanıtım yok.”

Onu daha fazla suçlamanın bir anlamı yoktu. Eliana uzun zaman önce Kızıl Taç'ı bu listeden çıkarmıştı.

Yine de annesinin bir yerlerde tek başına ve korkmuş bir halde, kızının onu ne zaman gelip kurtaracağını merak ederek rehin tutulduğunu düşünmeden edemedi.

Eliana'nın gözlerinden ateş çıkmaya başladı. Parmakları hançerlerini arıyordu. “O halde beni öldür,” dedi neşeyle, “Ya da beni çöz, böylelikle yalan söyleyen o dilini kesebilirim.”

“Bunların hiçbirini yapmaya niyetim yok.” Kurt hafifçe gülümsedi.

“Sana bir teklifim var, ama burada konuşmamayı tercih ederim. Anneni kaçırınlar geri gelebilir. Küçük sırlarımızı başka bir yere götürmemize ne dersin, küçük kâbus?”

Küçük mü? Eline geçen ilk fırsatta bu adamın kıcını tekmeleyecekti.

“Sen aklını mı kaçırdın?” diye karşılık verdi.

“Pek çoğu bu sorunun cevabını merak ediyor.” İki parmağını kızın çenesinin altına koyup kendisine bakmasını sağladı. Dokunuşu Eliana'yı sarstı, eline yaslanmak için kendini zorladı.

Yüzünde karanlık, yapmacık bir gülümsemeyle, “Senin gibileri avlıyorum,” dedi.

“Evet ve bu işte çok iyisin.” Sesindeki neşe ansızın söndü. “Söylesene Kâbus... Anneni bulmana yardım edeceğime dair söz verirsem, karşılığında bana katılır mısın?”

Eliana adamın yüzünü okumaya çalıştı, hiçbir şey bulamadı. Ona katılmak mı?

Ne saçma bir düşünce. Ona kesinlikle güvenemezdi.

Öte yandan, onu reddettiği takdirde Kurt şehirden kaçıp Eliana Lord Arkelion’a eli boş gittiğinde ne olacaktı?

Gözlerini yumuk bir süre düşünmeyi çok istiyordu. *Anne, çok üzgünüm. Tanrım, çok üzgünüm. En kısa zamanda yanına geleceğim. Seni bulacağım. Sana söz veriyorum.*

Kurt, “Yarın şehirden ayrılıyorum,” diye devam etti. “Sadece beni elinden kaçırdığın için bile ölesiye dövülebilirsin. Yani, ister bana katıl ya da katılma, iki türlü de beni yakalayamayacaksın.” Hafifçe gülümsedi. “Anneni bulmak istiyor musun? Bunu yardım olarak yapmak akıllıca olmaz mıydı?”

Düşünceleri birbirine girmiş haldeydi. “Tanrım, ne gece ama! Meşhur Kurt, bir kızın yardımına ihtiyaç duyuyor...”

“Görevim yarın başlıyor. Anlaştık mı anlaşılmadık mı?”

“Yarın Lord Hazretlerinin isim koyma töreninin yıldönümü. Sarayda bir kutlama düzenlenecek.”

“Ne mutlu bir tesadüf.”

Eliana gözlerini kıstı. “Sadece yarın gece mi?”

“Hayır. Görevimiz daha uzun sürecek.”

“Ne kadar uzun?”

“Bunu söyleyemem.”

“Ya da söylemezsin.”

“Benim şartlarım bunlar. Kabul ediyor musun?”

Gergin sinirleri infilak etmek üzereydi. Alayla gülümsedi. “Neden ben?”

“Sarayı biliyorsun. İçeri girmeyi kolaylaştırıcaksın.”

“Peki ya sonra? Beni neden yanına alıyorsun?”

“Çünkü hızlı hareket etmeliyim ve yanımda bir katile daha ihtiyacım var. Benim kadar iyi birine.”

“Ya da daha iyi.”

“Bunu yerde bağlı olan sen mi söylüyorsun?”

“Bana silah çektin. Aksi halde seni fena benzetirdim.”

“Belki de.”

Eliana alay edercesine, “Oldukça önemli bir görev olmalı,” dedi, “Bana güvenme riskini aldığına göre.”

“Annemi kaybetme riskini göze almayacağına bahse girerim,” diye karşılık verdi Kurt.

Onu fena yakalamıştı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu biliyordu.

“Peki ya teklifini kabul etmezsem?”

“O halde gideceğim ve seni bir daha asla görmeyeceğim. Sen de buradaki hayatına devam edeceksin, tabii eğer buna hayat diyorsan. Elbette beni kaçırdığın için seni öldürmezlerse!”

Eliana adamın ne yapacağını görmek için sessizleşti.

Birkaç dakika sonra Kurt kızın bileklerini çözdü ve ayağa kalktı. “Evet?”

Eliana ona vurmanın, sendelemesini sağlamanın, silahını kapıp ateş etmenin ne kadar süreceğini hesapladı. Daha önce hiç silah kullanmamıştı. Silahlar çok ender bulunurdu ve pahalıydı, Eliana asla parasını silahlar için harcamamıştı ama bir yolunu bulurdu.

Beş saniye. Belki altı. Bunu yapabiliirdi. Ayağa kalktı. Sonra Harkan'ı gördü.

Mutfaktan geliyordu, bedenini gölgelerin içine saklamıştı ve elinde en sevdiği hançeri vardı. Hemen arkasında duran Remy olan biteni mutfaktan gerginlikle izliyordu.

Harkan'la göz göze geldiler. *Buradayım.*

Eliana Kurt'a usulca, "Sana yardım ederim," dedi, "Ama erkek kardeşimi de yanıma almalıyım."

Remy'nin gözleri irileşti.

"Küçük fırıncı oğlanı mı?" Kurt kaşlarını çatı. "Ciddi olamazsın." Eliana ifadesiz bakıyordu. Acaba hakkında daha neler biliyordu?

"Saraydan bir şey çalacağımızı varsayıyorum, sonra onu bir yere götüreceğiz. Önemli bir parça. Onu nereye götürürsek götürelim, Remy de bizimle birlikte gelecek. Onu güvenli bir şekilde Astavar'a götüreceksin ve başına hiçbir şey gelmeyecek. Aksi halde anlaşma yok."

Kurt kıza dik dik baktı. "Benim teklifim böyle değildi.

"Evet mi hayır mı, Kurt?"

Kurt başını yana eğdi. Ay ışığı gözlerine vurdu, Remy'nin gerçek dışı masallarından fırlamış, sırları ve sivri uçları olan bir gece yaratığını andırıyordu. Güneş Kraliçesini öldürmesi için bir İmparatorluk canavarı. "Sadece benden korkanlar beni bu isimle çağırır. Sen benden korkmuyorsun. Öyle değil mi?"

Harkan gölgelerin içinden yaklaştı, bir adım, bir adım daha. "Bir parça bile," diye yalan söyledi Eliana.

"O halde sana ne demeliyim?" Kurt yine başını eğdi.

"Bana Simon diyebilirsin."

"Güzel. *Simon*. Bir şey daha, arkadaşım Harkan da bizimle birlikte gelecek."

Simon'ın arkasındaki Harkan saldırmak için hançerini kaldırdı. Eliana parmaklarını esnetti.

Simon'ın ağızı gerildi. Hızla döndü ve Harkan bir anda kendini sırt üstü yerde yatarken buldu. Simon çizmesini gırtlığına bastırmıştı ve Harkan'ın silahı Simon'ın elindeydi.

“O mu?” Hançerle Harkan'ı işaret etti. Eliana'ya attığı bakışta derin bir tikslenme vardı. “Aşığın mı?”

Eliana ona çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Yoksa şimdiden kıskanmaya mı başladın? Onu rahat bırak.”

“El,” diye güçlükle araya girdi Harkan, nefes almaya çalışıyordu. “Ona güvenemeyiz.”

“Hayır,” diye onayladı Eliana. “Ama o da bize güvenemez.”

Tuora'yı almak için elini uzattı. “Onu serbest bırak, yoksa anlamayı unut.”

Simon durdu, Tuora'yı kıza verdi ve geri çekildi. Eliana hançeri kemerindeki kılıfına soktu, Harkan'ın yanına çömelip doğrulmasına yardım etti. “Bana şu görevinden biraz daha bahset, Kurt.”

“Sadece gereken kadarını bileceksin, küçük Kâbus,” dedi Simon.

“O zaman kadar sadece sana söylediklerimi yap ve ben de anneni bulmana yardım edeceğim. Sana söz veriyorum.”

“İsyancıların sözünün bir anlamı olamaz.”

“Peki ya bir katilin?” Eldivenini çıkardı ve elini uzattı.

“Anlaştık mı?”

Eliana tereddüt etti. Bu teklifi kabul ederse buradaki yaşamı son bulacaktı. Lord Arkelion sığınmacılarla anlaşmazdı, Valentine de bir gecede kaybolmasına izin vermezdi. Böyle yaparak sadece kendini değil, Remy ve Harkan'ı da tehlikeye atmış oluyordu. Öte yandan annesini bulmasına yardım edecek, onları güvenli bir şekilde Astava'ya götürecek biri varsa o da Kurt idi. Uzun zamandır avladığı insanlarla, Kızıl Taç'la onlara yardım edebilirdi.

Bu oyunu doğru oynarsa, Harkan ve Remy'yi imparatorluğun pençesinden birkaç yıl daha uzak tutabilirdi. Invictus'tan sıyrılabilir, sevdikleriyle kalabilir, annesini bulabilir ve hepsini güvende tutabilirdi.

Simon'ın gözlerinde yalanlar olup olmadığını anlamaya çalıştı, sadece buz gibi çelik bakışları vardı. "Eliana, bunu kabul etme!" Harkan, Simon'a öfkeyle bakarken yalvardı.

"Rozen'i elbet buluruz."

Oysa başka yolu yoktu. Eliana doğruldu ve Simon'ın elini sıktı.

"Anlaştık," dedi. Simon'ın dokunuşuyla teninin nasıl da ürperdiği duygusunu görmezden gelmeye çalıştı. Bu, gölgelerin içinden seyredilmek ya da kaçamayacağı bir fırtınanın elektriğiyle yüklenmek gibiydi...

- 9 -

RIELLE

“Yedi aziz güçlerini birleştirdi, Dip Dünya’ya rüzgâr ve su, metal ve ateş, gölge ve toprak ile bir kapı açtı. Azizlerin sonuncusu Aziz Katell, güneşle aydınlanan alevli kılıcını savurduğunda, melekler çılgınlık atarak sonsuz karanlığa düştüler.”

—Azizler Kitabı

Azizler Salonu, Baingarde’nin en büyük ve kutsal odasıydı. Beyaz taş sütunlar, güneşin ve ayların, ağaçların ve alevlerin özenle oyulmuş çizimleriyle kaplı yüksek tavanları destekliyordu. Tavanlarda, bilinen dünyanın bir haritası vardı: Celdaria ve yayılan doğu kıtasının diğer dört ülkesi. Celdaria’nın kuzeyinde Sunderlands. Büyük Okyanus’un karşısında da batı kralları olan Ventera, Astavar ve Meridian yer alıyordu.

Odanın önündeki uzun, beyaz mermer bir kürsüye Yüce Mahkeme’nin bankı oturtulmuştu; kral ve Kraliçe için büyük, yüksek sırtlı sandalyeler, Kilise başkanı Başyargıç için süslü, geniş bir sandalye ve her tapınak ve kraliyet meclisinin üyelerini alacak kadar geniş bir galeri vardı.

Kürsünün yukarısında Celdaria’nın azizlerinin efendisi Aziz Katell ve dünyanın tüm güneşegirenleri yer almıştı. Artık Celdaria’da bir yerlerde saklı duran kılıcını sağ eliyle havaya kaldırmıştı.

Katell'in diğeri elinde bir avuç dolusu taş tüy vardı. Küçük ve zavallı melekler, yüzleri acı içinde, beyaz kırsığının bacaklarına sarılmış, boşu boşuna yalvarıyordu.

Katell'in başının çevresinde altından bir ışık halesi vardı, kusursuzdu ve parıldıyordu.

Aziz Katell bir zamanlar güneşgirendi, sonra da Kraliçe Görkemli Katell olmuştu. Celdaria'nın birleştiricisi. Bir melek tarafından sevilen ama düşmana karşı koymaya direnecek kadar güçlü.

O günden sonra bin yıl boyunca, onun soyundan gelen çocuklar tahta çıkmaya devam etmişti.

Diğeri altı aziz, her iki tarafta üçer tane olacak şekilde büyük salonu kaplıyordu. Devasa ve cömert, taş ve tunçtan azizlerin ellerinde kendi güç elementleri vardı. Suişleyen ve Meridian'ın koruyucu azizi Aziz Nerida, dalgalar sırtına inerken üç uçlu mızrağını savuruyor, deniz canavarı çıplak ayaklarına dolanıyordu. Borsvall'ın koruyucu azizi metal ustası Aziz Grimvald, ejderhasının sırtında, elindeki çekiciyle demir bir fırtınanın içinden geçiyordu.

Aziz Katell de parlak beyaz kırsığının üzerindeydi.

Yirmi asker kürsünün önünde durup Rielle'ye döndü. Bunlar babasının adamlarıydı, bu kadın ve erkeklerin tek tek isimlerini biliyordu. Gözleri endişeli ve meraklı bir halde kızın üzerindeydi. Ve korkulu.

Korkmakta haklılar, dedi ses, ansızın. Ama sen korkmamalısın.

Rielle gerildi. Böyle bir ortamda bu sesi gerçeği hatırlamadan duymak mümkün değildi: Zihninin içinden konuşmak bir zamanlar meleklerin yapabildiği bir şeydi.

Bu düşünce ile ürperdi. O kadar çok insan gözlerini dikmiş ona bakıyordu ki, düzgün durmakta zorlanıyordu. Babasının çevresi de bir grup silahlı muhafız tarafından sarılmıştı.

Kraliçe Genoveve, Kral Bastien, Ludivine. Cüppesini giymiş, sakın Başyargıç. Tal'in endişe verici yokluğu ile konsey.

Ve Audric.

Ebeveynlerinin yanında, herhangi bir felakete karşı kendini kürsünün önüne atmak istercesine koltuğunun ucunda oturuyordu. Rielle ile göz göze geldiklerinde ona küçük ve endişeli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Rielle az da olsa rahatlamıştı.

Kendi kendine, *Audric burada, dedi. Beni incitmelerine izin vermez.*

Kral yukarıdaydı. Yüzündeki ifade onu tanıdığından çok daha korkutucu gösteriyordu. Kral Bastien eğlenceli bir adamdı. Rielle kralın, Baingarde'nin koridorlarında yankılanan kahkahalarıyla büyümüşü. Çocukken defalarca birlikte kovalamaca oynamışlardı, kral o, Audric ve Ludivine'i kovalarken neşeli çılgınlık atardı.

Bugün o adama dair en ufak bir iz bile yoktu.

Rielle saç diplerinde toplanan teri silmemek için kendini zor tuttu. Hafifçe selam verdi, etekleri yere değdi. "Majesteleri".

"Leydi Rielle Dardenne," diye söze girdi Kral Bastien, "Bugün buraya iki gün önce Büyük Yarış'ta yaşanan olaylar hakkında sorgulanmak için getirildiniz. Size sorular soracağım ve siz de onları azizlerin gözlerine bakarak dürüstçe cevaplayacaksınız."

"Anlıyorum, kralım." Devasa oda Rielle'nin sesini yuttu.

Kral Bastien başıyla onayladı, sonra durdu. Siyah sakallarındaki gri izler ve kahverengi tenindeki kırıksıklıklar onu Rielle'nin hiç fark etmediği kadar yaşlı gösteriyordu.

Bakışları sertleşti. Rielle bir adım geri çekilme arzusunu güçlkle bastırdı, havada tehlikeli bir elektrik vardı.

"Ne kadar zamandır..." Sesi soğuk ve duygusuzdu. "Ne kadar zamandır elemental büyü gücüne sahipsin?"

Rielle nedense bu sorgunun daha yumuşak başlayacağını ummuştı. Bir, iki ya da beş soru sesine kavuşması için ona zaman tanıyabilirdi.

Ama en azından belki de onun sadece sıradan bir elemental olduğunu düşünmüşlerdi... Tabii gerçekte her neyse. Belki o zaman onun, Tal'in ve babasının cezası korktuğu kadar ciddi olmazdı.

Aklından kehanetin sözleri geçti: *Yedinin gücünü taşıyacaklar.*

"Beş yaşımdan beri," diye karşılık verdi.

"Peki bu sonuca nasıl ulaştınız?"

Bunu cevabı bilmiyormuşçasına çok sıradan bir şekilde sormuştu. Biri ağırlığını değiştirmişçesine sandalye gıcırdadı. Rielle o tarafa bakınca, Tal'in kız kardeşi Sloane Belounnon'un Başyargıcı çevreleyen diğer Yüce Büyücü konsey üyeleriyle olduğunu gördü. Sandalyesinden kaskatı oturuyordu. Koyu, çene hizasındaki saçları solgun yüzüyle bir tezat içindeydi. Hiç uyumamış görünüyordu.

Sloane erkek kardeşinin kendisinden böyle bir sırrı saklaması konusunda acaba kendini nasıl hissetmişti?

"Ben... Ben beş yaşındayken," diye devam etti Rielle. "Evimizde bir yangın çıkardım."

"Nasıl?"

"Kızgındım. Annemle kavga etmiştik.

"Hangi konuda?"

Bu çok aptalcaydı, çok aptalca. "Uyumak istemedim. Babamla oturup kitap okumak istedim."

"Ve," dedi kral sakince, "Evi ateşe mi verdin?"

"Bir kazaydı. Kızgındım, öfke içimde yükseldi ve onu daha fazla tutamadım. Bu duygu beni korkuttuğu için dışarı koştum. Sanki içimde bir şey yanıyordu. Sonra... Sonra arkamı döndüğümde..." Hatıralar içini parçalıyordu.

“Yangının evimizi sardığını gördüm. Bir an için yokken sonra evimiz yanıp kül oldu.”

“Buna sen sebep oldun?”

“Evet.”

“Bunu nasıl anladın?”

Eliniz hareket ederken onun kolunuza, omzunuza, kanınıza ve kemiklerinize bağlı olduğunu nasıl bilirsiniz? İşte aynı öyle.

“Biliyordum çünkü benim gibi görünüyor, benim gibi geliyordu,” diye açıkladı Rielle. “Aynı öfkem gibi hissettiriyordu. Aynı koku, aynı tat. Onunla bağlı gibi.” Tereddüt etti. “Yüce Büyücü Belounnon o günden beri o an hissettiğim şeyin empirium olduğunu anlamama yardımcı oldu. Benimle ateş arasındaki bağlantı, her şeyi birbirine bağlayan güçtü ve ben ona eriştim.”

Rielle Büyücü Konseyi’nin gerisinde oturan Başyargı’ya bakma cesaretini gösterdi. Küçük, parlak gözlerini kırpmadan o da Rielle’ye bakıyordu. Meşale ışığı solgun teninde ve pürüzsün başında parılıyordu.

“Peki annen kaçmayı başardı mı?” diye devam etti kral. Rielle’nin boğazı kurudu, bir an için konuşamadı.

“Hayır. İçerde sıkışıp kaldı. Babam onu almak için içeri koştu, dışarı çıkardığında yaşıyordu. Ama sonra...”

Söyle, evlat. Ses tutkuyla geri gelmişti. Anlat onlara. Sana zarar veremezler.

Taşan azizler gözlerini dikmiş ona bakarken, duygusuz gözleri soğuk ve ağırbaşlıyken, bu tuhaf ses ona hiç yardımcı olmuyordu. Öte yandan onu duymak alt üst olmuş midesini sakinleştirmişti.

“Korkmuştum,” diye devam etti. “Annemi gördüğümde... Daha önce hiç yangın görmemiştim. Annem çığlıklar atıyordu ve ben ona durması için bağırdım ama o durmadı. Sonra...

Sonra tek düşünebildiğim ona susması için bağırarak oldu." Alevlerin anılarından kaçmak istercesine hikâyeyi hızlı hızlı anlatıyordu. "Sonra annem sustu. Babam onu yere yatırdı, uyanması için ona bağırdı. Ama annem ölmüştü."

Salonda kıpırdanmalar, fısıldaşmalar oldu.

"Ve siz bu cinayeti on üç yıldır bizden sakladınız," dedi Kral Bastien.

"Cinayet değil," diye atıldı Rielle, oturabilmeyi ne kadar çok isterdi. Bedeni hâlâ dağlardaki mücadeleden bitkindi. "Annemi öldürmeyi istemedim. Çocuktum ve bu bir kazaydı."

"Bizi burada endişelendiren niyetler değil, gerçekler. Marise Dardenne'i öldürmüş olduğun gerçeği. Babanın ve Yüce Büyücü Belounnon'un yardımıyla on üç yıldır bize yalan söyledin."

Rielle, kralın gözlerinin içine bakarak, "Eğer biri bana annemi öldürüp öldürmediğimi sorsaydı ve ben bunu inkâr etseydim, o zaman yalan söylemiş olurum, yüce majesteleri. Sır saklamak yalan söylemek değildir," diye karşılık verdi.

"Leydi Rielle, beni anlamsal kısımları ilgilendirmiyor. Benim masamda yerken, oğlum ve kuzeniyle aynı eğitimi alırken onlara zarar verebileceğini gizledin. Onları ve etrafındaki herkesi tehlikeye attın. Bazıları böyle bir kandırmacayı çok büyük bir hainlik olarak görebilir."

Hainlik. Rielle gözlerini Kral Bastienden ayırmadı. Kral onu korkutmayı amaçladıysa, bunu başarmıştı. "Ve yarış günü," diye devam etti kral. "O adamlara saldırdığında sadece bir yangın çıkarmakla kalmadın..."

Rielle'nin içini öfke kapladı. Madem vatan hainliğinden suçlu bulunacaktı, cezasını gerçekten hak etmekte bir sakınca görmedi. "Prens Audric'in hayatını kurtardığımda demek istiyorsunuz."

Galeriden çok daha gürültülü bir uğultu yükseldi ama Kral Bastien sadece başını eğmekle yetindi. Rielle alabileceği yegâne takdirin bu olduğunu biliyordu, yine de cesaretlenmesi için yeterliydi.

“O adamlara saldırdığında,” diye devam etti kral, “Sadece bir yangın başlatmakla kalmadın. Toprağı yardın. Dağlardan kaya parçaları düşürdün. Kurtulan yarışçılardan biri senin ellerini kullanarak güneş ışığı topladığını söyledi. Bir diğeri suikastçıları atlarından fırlattığını görmüş, hem de elinde hiçbir şey olmadığı halde. Suikastçıların kendileri de elemental oldukları halde, onları kolaylıkla güçsüz bıraktın.” Kral notlarına baktı. “Bunlar senin hatırladıklarına uyuyor mu?”

Demek ne yaptığını, sadece tek bir elemente hükmetmediğini biliyorlardı. Çenesini sıktı. “Evet, majesteleri.”

“O halde sen sadece ateşe değil, toprağa ve güneşe de hükmedebiliyorsun, belki başka elementlere de. Bunun ne anlama geldiğini düşündüğümüzde bizim neden alarma geçtiğimizi daha iyi kavrayacağını sanıyorum. Bugüne dek yaşamış hiç kimse bir elementten fazlasını kullanamadı. Azizler bile.”

Rielle'nin içinde küçük bir gurur ışığı yandı.

“Leydi Rielle, eğer bu yarış sırasında bir su kenarından geçseydin, onun taşmasına yol açabilir miydin?”

“Bunu yapıp yapamayacağımı söylemek çok güç, majesteleri.”

“O halde yapar mıydın?”

Bir su baskını... Onca yıl Tal ile yaptıkları dersler bu gücünü kullanmanın küçük inceliklerini öğretmişti, öte yandan suyla hiçbir zaman ateşle olduğu kadar güçlü değildi...

Bunu yapabileceğini biliyorsun, diye mırıldandı ses. Dünyayı sular altında bırakabilirsin. Derinin altında işte böyle bir güç var. Öyle değil mi?

İçini ihtiyatlı bir mutluluk kapladı. *Kimsin sen*, diye sordu ses. Ses cevap vermedi.

Rielle çenesini kaldırdı. “Evet, yapabileceğime inanıyorum.”

Yeni bir ses konuştu: “Bundan hoşlandın mı?”

Bu, Rielle’nin hemen cevap vermeyeceği son derece zekice sorulmuş bir soruydu. Kimin konuştuğuna baktı; yakışıklı bir yüz, sarı saçlar, zarif bir çene. Lord Dervin Sauvillier. Kraliçenin kardeşi, Ludivine’nin babası.

Hemen arkasında parlak gül kırmızısı elbisesi ve dantelli kollarıyla Ludivine oturuyordu.

Kral sertçe, “Lord Sauvillier,” diye araya girdi. “Bu olaylara olan ilginizi takdir etmekle birlikte size konuşma izni vermedim.”

Kumral ve kuzeni Ludivine kadar soluk tenli Kraliçe Genoveve, kocasının koluna dokundu. “Diğer yandan, nasıl hareket edeceğimize karar vermemiz açısından son derece mantıklı bir soru.”

Rielle Kraliçeye bakınca, ona Ludivine’i hatırlatan yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu ifade, neşeli, güneşli Baingarde odalarında Audric ile birlikte büyüyen Ludivine’e değil, Sauvillier Hanedanlığında, Belbrion’un soğuk dağlarında büyümüş bir kadına aitti.

Kraliçe Genoveve’nin bakışları Rielle’den başka tarafa çevrildi.

“Lord Sauvillier’in sorusunu tam olarak anladığımdan emin değilim.”

Ludivine’nin babası saygılı bir biçimde tek kaşını kaldırarak krala bakınca, o da konuşmasına izin verdi.

“Leydi Rielle, açık sözlülüğümü bağışlayın,” dedi Dervin Sauvillier. “Yarış alanında yaptıklarınızdan zevk alıp almadığınızı merak ediyorum. Demek istediğim suikastçılara

zarar vermekten zevk aldınız mı?” Durdu. “Annenizi incitmekten...”

Rielle, “Zevk aldım mı?” diye tekrarlayarak zaman kazandı.

Elbette zevk almıştı. Neden olduğu acıdan ya da zavallı annesinin ölümünden değil.

Ama rahatlama duygusundan... Bunu çok istiyordu. Vücudundaki her bir kasın rahatlama duygusu. Tal ile eğitim yaptığında, Büyük Yarış'taki o yasaklı, alevli anlar... Sadece gücü ve bu gücün yapabilecekleri vardı. Bunun gerçek kimliği olduğunu anlamanın parıltısı...

Bazen yeniden böyle hissetmeyi isterken uykuları kaçardı.

Lord Sauvillier, “Tereddüttünüz endişe verici, Leydi Rielle,” dedi.

Rielle usulca, “Başkalarına verdiğim acıdan zevk almadım,” dedi.

“Bu nedenle sadece utanç ve pişmanlık duyuyorum. Aslına bakarsanız, bir canlıya hele ki anneme, acı çektirmekten zevk alabileceğimi düşünmeniz beni dehşete düşürdü... Peki ama azizlerimizin öğretileri bize Tanrı tarafından bahşedilen gücü kullanırken zevk almamızı söylemiyor mu?”

Rielle göz ucuyla baktığında Büyük Yargıcın sonunda yerinde hafifçe kıpırdanıp öne geldiğini gördü.

Audric ondan bir işaret bekler gibiydi ve hayal kırıklığına uğramamıştı. “Lordum, Rielle'nin sorusunu ben cevaplayabilir miyim?” diye babasına sordu.

Kral Bastien hiç mutlu görünmese de başıyla onayladı.

“Azizlerin öğretileri bize tam da bunu söyler, leydim,” diyen Audric odada sadece ikisi varmış gibi kızın gözlerinin içine bakıyordu. “Aynı zamanda elementallerin güçlerini reddetmemesi ya da görmezden gelmemesi gerektiğini de eklerler. Bu güç tehlikeli olduğunda hatta belki de o zaman

bile. Herkesten öte bunun ne kadar doğru olduğunu en iyi ben biliyorum.”

Rielle tek kelime etmedi, ama adeta hafıflemişti. Bu kelimelerle, Audric onu anladığını gösteriyordu. Onu affetmişti.

Gözlerindeki inanç Rielle’yi ayak parmaklarına kadar ısıttı.

Lord Sauvillier, “Size saygısızlık etmek istemem, majesteleri,” diyerek araya girdi, sesi kızgın çıkıyordu. “Ama her zaman kusursuz bir disiplin sergileyen ve gücünün onu ele geçirmesine asla izin vermeyen oğlunuzu bu kadın ve onun çevresine verdiği pervasız yıkımla kıyaslayamayız.”

Rielle içinde kabaran öfkeye engel olamadı. “Belki de benim mücadelem çok daha büyük, çünkü anlaşılan prensimizden de güçlüyüm.”

Bu sözlerin arkasından gelen sessizlik adeta canlı gibiydi. Lord Sauvillier ona iğrenerek baktı, ağzı öfkeli ince bir çizgi halini almıştı. Kral ise yukarıda onları izleyen azizler gibi taşlaşmıştı.

Rielle bekledi, kalbi deli gibi atıyordu. Audric’e bakmak istese de kendine hâkim oldu.

Kral Bastien sonunda konuştu. “Leydi Rielle, melek Aryava tarafından söylenip Kraliçe Katell tarafından tercüme edilen kehaneti iyi biliyorsunuz.”

Elbette biliyordu. Herkes bilirdi.

“Biliyorum, yüce majesteleri,” diye onayladı Rielle.

“Geçit düşecek. Melekler dönecek ve dünyaya yıkım getirecekler. Zamanın geldiğini biri kan, diğeri ışık olan iki insan Kraliçenin doğumuyla anlayacaksınız. Biri dünyayı kurtaracak güce sahip olacak. Diğeri dünyayı yok edecek. İki Kraliçe yükselecek. Yedinin gücünü taşıyacaklar. Kaderinizi ellerinde tutacaklar. İki Kraliçe yükselecek.”

Kral durdu. Kehanetin sözleriyle salon buz gibi olmuştu.

“Elbette bu en popüler tercümesi,” diye ekledi Kral Bastien. “Yani iki Kraliçenin gelişinin Geçit’in düşüşünü ve meleklerin intikamını işaret edeceği yorumu. Bu iki Kraliçe sadece bir değil, tüm elementleri kontrol edebilecek.”

Evet, elbette herkes bunu da biliyordu. Bugünlerde kehaneti ya da farklı yorumlarını düşünen pek insan kalmamıştı.

Ama Rielle istisnalardan biriydi. Çoğu zaman kendini kehanetin kelimelerini tekrar tekrar okuyup, parmakları Tal’in kitaplarındaki yazılarda gezinirken bulurdu:

Kandan bir Kraliçe ve ışıktan bir Kraliçe. Kan Kraliçesi ve Güneş Kraliçesi yüzyıllardır bekleniyordu.

Şimdi, uzun yıllar sonra kehanet gerçekliğini yitirmiş gibiydi. Kuzey denizinin ötesinde, Sunderlands’deki Geçit güçlü bir biçimde yerinde duruyordu. Korunaklı ve sessizdi, melekler güvenli bir şekilde diğer tarafta kilitli kalmıştı. Kehanetin Kraliçeleri zamanla masal karakterlerine dönüşmüştü. Çocuklar taraf seçer, ordular kurar sokakta birbirleriyle savaşırdı:

Kötü Kraliçe iyi Kraliçeye karşı. Kanın ışıkla savaşı

Onlardan biri miyim? Rielle bu soruyu Tal’e ya da babasına sorma cesaretini asla kendinde bulamamış olsa da hep merak etmişti. *Peki ya... Hangisiyim?*

“Sizin de gördüğünüz gibi, Leydi Rielle, benim görevim yaptıklarınızın bir suç olup olmadığına ya da nasıl cezalandırılacağınıza karar vermek değil. Görülen o ki, siz ne sadece ateşyakan ne de güneşegiren, ne yersarsan bir elementalsiniz, aksine siz bunların hepsini taşıyorsunuz ve bu da eşi benzeri görülmemiş bir durum. Son yarım asırda görülmemiş bir büyü gücü sergilediniz, hem de on üç yıl boyunca kaybolmaları umuduyla güçlerinizi bastırma

konusunda eğitilmenize karşın. Tüm bunları bir güç elementi olmaksızın yaptınız. Ne kadar görkemli olsa da bunu azizler bile yapamaz.”

Kral ağırbaşlı bir ifadeyle devam etti. “Benim kutsal görevim sizin tam olarak ne olduğunuzu belirlemektir. Sizin Kraliçelerden biri olup olmadığınıza karar vermeliyim... Eğer öyleyse, hangisi olduğunuza da...”

Rielle dile getirilmemiş cümleyi de biliyordu: *Ve bunun sizin için ne anlama geleceğini.*

Yumruklarını sıkarak kralı selamlarken, Aziz Katell’in gölgesi boynuna bir kılıç gibi iniyordu.

~ 10 ~

ELIANA

*"En karanlık gece olduğunda,
Dövüş kaybedildiğinde
Kan her yere dağıldığında
Yükselen şafağa bak"*

—Ventera ağıtı

Eliana ne zaman Lord Arkelion'un partilerinden biri için giyinecek olsa, aklına babası gelirdi.

Ioseph Ferracora, Eliana'nın çocukluğunun büyük bir kısmını, İmparatorluk Ventera'nın son direncini de kırdığı sırada doğu cephesinde savaşarak geçirmişti. "Gittiği her gece pencere kenarına baban için bir ışık bırakacağız," demişti annesi. İstiladan önceki o altın günlerdi, Remy henüz doğmamıştı, uzaklardaki savaş Eliana için bir hayalet hikâyesinden farksızdı.

"Peki ama ışık ne işe yarayacak?" diye sordu Eliana.

"Işık Güneş Kraliçesine aittir," diye açıkladı Rozen, "Babanın bize sağ salim dönmesine yardım edecek."

Böylece Eliana her gece yatmadan önce pencere kenarındaki mumu yaktı ve Güneş Kraliçesine dua etti: "Kraliçenin ışığı babamın eve dönüş yolunu aydınlatsın."

Büyüdükçe babasının git gide azalan ve hep son bulan ziyaretlerinden ürker oldu. Ama Ioseph'in her yıl yapılan yaz gündönümü festivali ve daha da önemlisi Güneş Kraliçesi

geçit alayı için geri dönmesini beklemeyi asla bırakmadı. Düşüş'ten, Kan Kraliçesi Rielle ölüp arkasında sadece bir enkaz bırakmadan önce dünyada büyü vardı. En azından hikâyeler böyle söylüyordu ve küçük bir çocuk olan Eliana onlara kalpten inanırdı. Hikâyelerde Eski Dünya insanların rüzgâr ve ateşi çağırmak için kalkan ve kılıçlar kullandığı anlatılırdı. Melek ırkını karanlığa sürgüne gönderen kudretli azizlere dua eder ve günün birinde bir Kraliçenin dünyayı tüm kötülüklerden kurtaracağına inanırlardı. Onun adı Güneş Kraliçesi idi, karanlığa ışık getirecekti.

Eski Dünya çağı son bulduktan, meleklerin ve büyü'nün var olmadığı anlaşıldıktan uzun süre sonra bile, pek çok insan yine de azizlere dua etmek için tapınakları ziyaret etmeye devam etti. Her ne kadar Eski Dünya bir efsane olarak kalsa da Güneş Kraliçesi miti gücünü korudu.

Böylece Ioseph Ferracora her yaz evine, kızına döner, ona kostümü için Rinthos'tan parlak bir saç tokası, Astavar'dan çalınmış beyaz bir vizon derisi gibi yeni süsler getirirdi.

Eliana ebeveynleriyle birlikte kalabalık şehirdeki geçit törenine katılırdı. Yanaklarına altın tozu sürülmüş çocuklar parçalanmış güneşegiren Aziz Katell heykeline tırmanır, boynuna gemma çiçeklerinden çelenkler bırakırlardı. Müzisyenler davullarına vurur, arplarını çalardı. Beyaz giysili hikâye anlatıcıları uzun zamandır gelmesi beklenen Güneş Kraliçesinin öyküsünü dillendirirdi.

Geçit töreni nehrin sert kıvrımında, en doğudaki tepelerde, Işıkgetiren Audric'in heykelinin olduğu yerde son bulurdu. Kral kanatlı atının üzerinde, bir elinde kılıcıyla dikilmiş, hüznü gözlerle doğuya, ufka doğru bakardı. Bu Eliana'nın şehirde en sevdiği heykeldi çünkü kaderine terk edilmiş kralın yüzü hem cesur hem de yorgun görünürdü. Kralın bu heykelin baktığında kalbi acıyla sızlardı.

Geçen yıl kralın kulağına, "Üzgünüm Işıkgetiren," diye fısıldamıştı. Parçalanmış taç çizmesini öpmüş, aynı kral kadar yıpranmış kolyesini sımsıkı kavramıştı. Her zamanki

gibi heykelin yüzüyle kolyesindeki yıpranmışlığı karşılaştırdı. Atın kanatları zarar görmemiş olduğu halde, Eliana onu temizlemek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, at binicisinin yüzü karanlıklara gömülmüştü.

Küçük bebek Remy kollarında uyurken Rozen kızına, “Ufka bak,” diye fısıldamıştı. “Onu görebiliyor musun? Güneş Kraliçesini görebiliyor musun?”

“Bu yıl gelecek mi baba?” diye sormuştu sekiz yaşındaki Eliana.

“Bakmaya devam et, tatlı kızım,” diye karşılık verdi ona Ioseph, kollarını kızına doladı. “Işığı beklemeye devam et.”

Ertesi gün yeniden savaşa gitmek üzere yanlarından ayrılmış ve bir daha asla geri dönmemişti.

On yıl sonra, Eliana odasındaki aynanın önünde oturuyordu, Remy dalgalı kahverengi saçlarını örmekle meşguldü. Remy kadar solgun olmayan ve daha çok annesinin sıcak koyu tenine yakın olan yanakları gümüş pudrayla parıldıyordu. Koyu sürme gözlerini ortaya çıkarmıştı, kulaklarındaki elmas küpeler ışıltıyordu.

Dudaklarına parlak kırmızı bir boya sürdü ve aynadaki yansımasına gülümsedi.

“İyi görünüyorum,” dedi.

Remy gözlerini devirdi. “Her zaman iyi görünüyorsun.”

“Evet, ama bu gece çok iyi görünüyorum, öyle değil mi?”

“Sen susana kadar gözlerimi devirmeye devam edeceğim.” Aynadan kardeşine gülümsedi. “Pekâlâ. Bir kez daha anlat bakalım.”

Remy kendini yatağa bıraktı. “Ne olursa olsun ve bana ne derse desin Harkan’ın yanında kalacağım ve sana bir daha bu gece ne yapacağını sormayacağım. Hem de ne olursa olsun!”

Eliana ayağa kalktı, Lord Arkelion’un gönderdiği şarap rengi gece elbisesi ısıtılar saçarak vücudunu sardı. “Peki ya Harkan’a bir şey olursa.”

"Seni doğu köprüsünde, Amiral heykelinin orada bekleyeceğim."

Harkan, "Ama Harkan'a bir şey olmayacak," diyerek içeri girdi. Kahverengi uzun çizmeler, koyu renk bir pantolonun üzerine gövdesini saklayan uzun bir palto ve başlıklı bir pelerin giymişti. "Harkan böyle bir şey için fazla etkileyici."

Normalde Remy gözlerini devirir, Harkan'a etkileyici olan tek şeyin yaşlı büyükbabası gibi geçirmesi olduğunu söylerdi.

Oysa Remy solgun ve sessizce oturmaya devam etti, sık sık dişlediği dudakları yer yer çatlamıştı. Annelerinin kaybolmasından bu yana kimse onu ağlarken görmemiş, hatta çocuk cesurca Eliana'nın şakalarına karşılık vermeyi bile başarmıştı. Ama Eliana onu çok iyi tanıyordu.

Bir şeyler ters giderse, ona ya da Harkan'a Simon ile yaptığı anlaşma yüzünden bir şey olursa...

Kolyesini elbisesinin içine soktu, kolye ucunun tenine değmesiyle hatları adeta parlak bir maskenin altına gizlendi.

Harkan, "Remy, neden gidip eşyalarını toplamıyorsun?" diye sordu.

"Aptal değilim," diye mırıldandı Remy. "Konuşmanız gerekiyorsa gitmemi söyleyebilirsiniz."

"Pekâlâ. Git çünkü konuşmamız gerek!"

Remy gidince Harkan Eliana'nın elini tuttu.

Usulca, "Lütfen bana bu adama güvenmekle korkunç bir hata yapmadığını söyle," dedi.

Genç adamın yüzündeki endişeli bakış Eliana'nın içini ürpertmişti. "Sana böyle bir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Güzel. Çünkü o zaman yalan söylediğini anlardım."

Eliana her şeye rağmen gülümsedi, Harkan da sonunda ona karşılık verince yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına

zarif bir öpücük kondurdu. Harkan'ın sıcak ellerini çıplak sırtında hissederken, Eliana az kalsın bunun da diğer sıradan gecelerden biri olduğunu düşünecekti. Harkan'la bir partiye gidecekler, dans edip flört edecek ve eve yeni bir işle döneceklerdi.

"Onu bulacağız, El." Harkan kızın alnını öptü ve yüzünde yumuşak bir ifadeyle onu bıraktı. "Ama önce..."

"Önce," diye gülümsemeye çalıştı Eliana, "Katılmam gereken bir parti var."

Lord Arkelion'un sarayının balo salonunu sadece bir avuç dolusu mum aydınlatıyor, titrek ışıkların vurduğu zeminde dans eden çiftler dönüp duruyordu. Geceye açılan devasa pencereler nehir meltemini içeri taşıyordu.

Eliana şarabından içiyormuş gibi yaparken odayı gözlemledi, çevresindeki hareketsiz yaratıkları, adatrox'ları saydı. Yirmi tane vardı.

Dudakları gerildi. Sıradan bir gecede sarayı dolaşan en az beş yüz adatrox olurdu. Oysa bu gece yaklaşık bin adam vardı.

Saymaya devam etti. Otuz. Otuz beş. Çoğu erkek, çok azı kadındı. Koyu ve solgun. Siyah pelerinler, gri cüppeler ve ansızın ölüm saçabilen boş bakışlı gözler.

Salonun köşesinde İmparatorun bir heykeli yükseliyordu. Heykele gizliden gizliye öfkeyle bakan Eliana içinden Eski Dünya'nın efsanevi gölgedökeni ve Astavar'ın koruyucu azizi Aziz Tameryne dua etti. İmparatorluk, tapınaklarını yıkıp yerle bir edebilir, heykellerini yok edebilirdi, ama zihnindeki dualara karışamayacaklardı.

Sakla beni, Tameryn, diye dua etti, hız ve yasa dışı işler leydisi. Tabi eğer gerçekten var olduysan.

Şehrin merkezinden çan sesleri geldi, saat kulesi gece yarısını gösteriyordu.

Eliana balo salonunun diğer ucuna geçmeden önce beş dakika daha bekledi, sonra dans tekliflerini gülümseyerek ve

bahaneler uydurarak reddedip ilerledi. Salonun etrafındaki mumlarla aydınlatılmış odalar labirentini geçti, gözü sürekli koridorlarda devriye gezen adatrox'ların üzerindeydi. Sonra dar hizmetçi kapılarından birinden geçti, döner merdivenlerden sarayın revir, hizmetçiler bölümü ve mutfakın bulunduğu alt katlarına indi.

Yanından geçtiği hizmetçiler Eliana'yı başlarını başka tarafa çevirmeleri gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Köşeyi dönünce karşısına sebze kasaları ve un çuvallarının olduğu bir koridor çıktı, sırtında küçük bir ürperti hissetti. Eğer bu Simon'ın incelikle hazırladığı bir tuzaksa, eğer ona son dakikada ihanet edip Remy ve Harkan'ı ölüme terk ederse... Evet, işte o zaman Eliana onu da beraberinde ölüme götürmekten çekinmezdi.

Durdu, kimsenin gelmediğinden emin olmak için mutfakların gürültüsünü dinledi, sonra küçük taşlı bir depo avlusuna açılan büyük, ağır bir kapıyı açtı.

Simon içeri süzüldü, üzerinde Eliana'nın onun için çaldığı bir adatrox kostümü vardı. Cüppesi, sırtında İmparatorluğun kanatlı armalarla süslenmiş kalkarıyla kolaylıkla sessiz askerlerden biri zannedilebilirdi. Tek fark gözlerindeki keskin bakış ve hareket etme biçimiydi. Adatrox'ların sertliğinden onda eser yoktu, hızlı ve zarif bir biçimde hareket ediyordu.

Kuru bir sesle, "Sonunda," dedi. "Endişelenmeye başlıyordum."

"Hiç sanmıyorum." Eliana kapıyı kapadı, yanından geçti, gözlerinin bedeninde gezinmesini hoşnutlukla karşıladı. Bu ilgiyi daha sonra kullanabilirdi.

"Hadi gidelim."

Simon'ı dar hizmetçi kapısından üçüncü kata, sarayın içine çıkardı. Uzun tüylü halılar adımlarının sesini bastırıyordu. Müzik sesi açık pencerelerden dışarıdaki devasa bahçelere taşmaktaydı.

Kuzey kanadındaki duvarlar kırmızı, pervazları ise daha süslüydü. Taşlarla bezeli duvarlarda gaz lambaları yanıyordu ve havada parfüm kokusu vardı. Köşeyi dönünce karşlarına siyah gözlü generallerin tablolarının asılı olduğu bir galeri çıktı. Koridorun sonunda İmparatora ait bir tablo vardı.

Eliana'nın kalbi hızla atmaya başladı. Kuzey kanadına daha önce hiç gelmemişti. İmparatorun kapkara gözlerinin her adımında onu takip ettiğine dair o çocuksu korkuyu bir türlü içinden atamıyordu.

"Pekâlâ," dedi. "İşte geldik. Şimdi sıra sende." Simon öne geçti. "İzle ve öğren, küçük Kâbus."

"Bana bir daha 'küçük' dersin yumruğu yersin."

Simon'ın ağzının kenarında bir gülümseme belirdi.

"Beni nasıl baştan çıkaracağını biliyorsun."

"Yoksa unuttun mu? Yumruklarım can yakar."

"Unutmak mı? Aslına bakarsan, o anı hoşuma bile gidiyor."

Eliana adama kaşlarını çatarak baktı, o sırada üzerinde çıplak bir kadın işareti olan ahşap birkaç kapının önüne gelmişlerdi. Kadının dalgalı saçları yüzünü gizliyordu, Eliana donup kaldı.

"Harem mi?" Simon'a şüpheyile baktı. Kadın metresler bu kulede, erkekleri ise güney kanadında yaşıyordu. "Neden?"

"İçeri bir kız var," diye açıklayan Simon, Eliana'nın kolunu tuttu. "Ben onu alıp getirirken sen beni koru. Yaralanmamaya çalış. Beni yavaşlatmana izin veremem."

Eliana'nın tüyler diken diken olmuştu. Sanki onsuz kaleden çıkmak gibi bir şansı olabilirdi de!

"Peşimden gel," diyen Simon kapıyı çaldı.

Eliana başını salladı, eteğinin yırtmacının arasından Arabeth'i almaya hazırlandı. Kapılar açılınca karşlarına iki adatrox çıktı. İkisi de erkekti. Biri solgun, diğer kapkara bir tipti.

Simon'ı görünce kaşları çatıldı. Simon Eliana'yı giriş salonuna doğru yönlendirdi. Eliana itaatkâr bir biçimde başını yerden kaldırmadan onu takip etti, kalbi deli gibi atıyordu.

“Bu da nesi?” diye sordu adatrox'lardan biri.

“Özel teslimat,” diyen Simon, kemerinden kılıcını çekip ikisinin de gırtlaklarını oracıkta kesti. Adamlar yere yığıldı. Simon kapıyı tekmeleyerek arkalarından kapadı.

Giriş salonundan geçmekte olan tiril tiril ipek elbiseli bir kız, çığlıklar atarak diğerlerini uyarmaya koştu. Köşeden daha çok adatrox geldi. Simon onlara doğru koştu, Eliana da hemen arkasındaydı. Simon, adatrox'lardan birini sert bir yumrukla devirdi ve bıçağının darbesiyle yere serdi.

Eliana diğerine saldırdı. Elinde kılıcı olan adatrox da ona doğru atılmıştı.

Eliana yana kaçıp bıçağını gırtlakına sapladı. Adatrox boğazını tutarak yere düştü. Buğulu bakışları Eliana'nın yüzüne odaklandı ve daha da koyulaştı. Adeta keskinleşti.

Eliana'nın içini kötü bir his kaplamıştı. Sendeledi, dengesini bulamadı. Kendini... Kendini *görölmüş* gibi hissetmişti. Sanki gölgelerin içine gizlenmiş gözler uyanmış ve onu yakalamıştı.

Adatrox kaskatı kesildi, boş bakan gözlerini ona dikmişti ve kanı yere yayılıyordu. Gözlerine değen o karanlık her neyse, artık gitmişti. Belki de hiç olmamıştı?

Eliana arkasını dönüp Simon'ın peşinden koştu, işlemeli perdelerin olduğu geniş koridorda metalin metale çarparken çıkardığı sesi takip etti. Simon'ı yasemin ve gül kokulu loş bir hamamda buldu. Üç adatrox çevresini sarmıştı.

Birinin gırtlaklarını kesti, diğerinin yumruğundan ayağını yerden keserek kurtuldu ve boncuklarla süslü sandaletini adatrox'un kafasına indirdi. Göğsünü sımsıkı tuttuğu şalla örten bir kız yanlarından koşarak geçerken adatrox'un kanına bastı ve geride kırmızı ayak izleri bıraktı.

Odanın diğerk ucunda Simon başka bir adatrox ile dövüşmekteydi. Bir grup kız köşeye sığınmış, Eliana ile Simon arasında kalmıştı. İçlerinden biri korkuyla haykırdı.

Eliana kızlara baktı. Acaba Simon'ın hangisini buradan çıkarması gerekiyordu? Ve neden? Kızıl Taç'ın ikinci en önemli adamının sıradan bir metresle ne işi olabilirdi ki?

Eliana daha onu görmeden kapı tarafından başka bir adatrox'un geldiğini hissetti. Tam zamanında dönüp kılıcını yakaladı. Ama yerdeki su birikintisine basınca kaydı ve dizlerinin üzerine sert bir şekilde düştü.

Yeniden ayağa kalkmadan adatrox kılıcını ona doğru bir kez daha savurdu. Ama tam o sırada boynuna safir ve elmaslardan oluşan bir ip dolandı. Arkasındaki kişi kolyeye sert bir şekilde asılınca, adatrox boğazını tutarak kılıcını düşürdü.

Eliana kılıcını kapıp adatrox'un kalbine sapladı. Adam yere yığıldı. Eliana başını kaldırınca devasa opal taşlı kolyeyi tutan kızla göz göze geldiler. Kız koyu tenliydi, saçları siyah, gözleri ise elaydı. Üzerinde sadece kan damlaları sıçramış mavi bir iç çamaşırı vardı, bileğinde ise koyu altın rengi metres işareti taşıyordu. Kızda bir Kraliçe havası vardı. Soluk soluğa, "Bir şey değil," dedi.

Simon yanlarına koştu. "Güzel, tanışmışsınız." Kızı kolundan tuttu ve kapıya yöneldi. "Bu taraftan."

Eliana Arabeth'i yerine sokup onları takip etti.

Simon onu odadan çıkarmaya çalışırken kız gülümseyerek Eliana'ya döndü ve "Benim adım, Navi," dedi.

Eliana karşılık veremedi, çünkü hamamın açık pencerelerine dönüp baktığında çatıdan atlayan bir figürün dışarıdaki terasa indiğini görmüştü.

Adam uzun ve ince yapıydı, beyaz, solgun bir teni vardı, kır saçlarını arkada uzun bir örgüyle toplamıştı. Simsiyah takımının üzerine yerlere sürünen kan kırmızısı bir pelerin giymişti.

Gelen, Valentine idi.

- 11 -

RIELLE

"Aryava'nın kehanetiyle ilgili pek çok yorum var. Bazıları onları, ölmek üzere olan yüce bir melek zihninin son saçma sözleri olarak nitelendiriyor. Ama tüm bilgiler tek bir konuda hemfikir: İnsanları ikiye bölen savaşa, ellerini hem insan hem de meleklerin kanına bulamış olmalarına karşın; melek Aryava güneşegiren Aziz Katell'i gerçekten sevmiştir. Ve hepimizi kurtaran da işte o sevgidir."

—*"Aryava'nın Kehaneti Üzerine Sözler", Toprağın Evi'nin
Yüce Büyücüsü Isabeau Bazinet tarafından tercüme edilmiştir,
6 Ekim 12, İkinci Çağ*

Kral, iki saat sonunda ara verdi ve Rielle'nin muhafızları Kona salonun antrelerinden birine kadar eşlik etti.

Kendini gördüğü ilk koltuğa bıraktı, çok yorgun ve hasta hissediyordu. Konsey ona sorularıyla saldırmıştı. O kadar elemente bir anda, tek bir bedenden hükmetmek nasıl bir duyguydu? Rüzgâra şarkı söylemek, ateşi kontrol etmek ya da yeri sarsmaktan farklı hissettiriyor muydu yoksa hepsi aynı mıydı?

Tal ona bunca yıl ne tür dersler vermişti?

Güçlerini sınamak için Tal hiç onu öldürmeyi denemiş miydi?

Bunu nasıl ve kaç kez yapmıştı?

Kendini kurtarma içgüdüsüne karşı nasıl bir savaş vermişti? Ah, bu kontrolü açısından ne harika bir kanıttı! Peki, yarış pistindeyken bu kontrolü neden sağlayamamıştı?

Soruların bazılarında oturmasına izin vermişlerdi ama Rielle yine de tüm yarışı tekrar koşmuşçasına bitkin hissediyordu. Hem de iki kez.

Tam gözleri kapanmak üzereyken, kapılar ardına dek açıldı ve Audric içeri girdi.

Muhafızlara, "Bizi yalnız bırakın," diye emretti.

Muhafızlar kıpırdamadı. Sanki her şeyin donup kaldığı bir sessizlik oldu.

"Sanırım Leydi Rielle beni öldürmek isteseydi bunu yıllar önce yapardı," diye terslendi Audric. "Bizi yalnız bırakın!"

Muhafızlar hemen çıktı.

Rielle kendine gelmişti. Ayağa kalktı, kalbi deli gibi atıyordu.

Söze nereden başlayacaktı ki?

"Audric," dedi, sesi boğuk çıkmıştı. "Sana söylemediğim için beni affet."

"Neden söylemediğini anlıyorum. Tanrım, Rielle, ben... Lütfen özür dileme. Sen iyi misin?"

Rielle alaycı küçük bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz."

Audric yanına geldi, kızın ellerini avucuna aldı. Başparmağı bileğinde hafif bir öpücük gibi gezindi. "Sana yaptıkları için onları asla affedemem."

Parmağının her yumuşak dokunuşu Rielle'nin midesini kasıyordu. "Babam ve Tal mi?"

"Korkaklıklarından ötürü utanmalılar."

"Şey, Tal'in utandığından eminim."

"Güzel."

"En doğrusunu yaptıklarını düşündüler."

Audric kaşlarını çattı.

"Krallık için mi?"

"Elbette."

“Peki ya sen?”

Rielle tereddüt etti. Babasına defalarca bu soruyu sormuş ve karşılığında sadece utanç dolu bir sessizlik bulmuştu. “Benim mutluluğum etrafımdakilerin güvenliğiyle karşılaştırıldığında önemsiz kalır.”

“Önemsiz mi?” Audric kızı bıraktı, parmaklarını koyu kıvrıkcık saçlarının arasına geçirdi. “Sana onca yıldır böyle söylediler.”

Ansızın odadaki hava değişti; Rielle’nin parmakları büyüünün yakın olduğunu hissederek karıncalandı. Hava ısındı. Rielle bir an için güneşegirenin büyüünün, o sıcak bir yaz gününün öğle vakti rüzgârı kokusunu aldı. Audric kızla göz göze gelince hemen arkasını döndü, omuzları dik ve gergindi. Pencereye doğru yürüdü, avucunu güneşten ısınmış cama bastırdı.

Tekrar Rielle’ye baktığında yüzü biraz önceki kadar öfkeli değildi, hava da sakinleşmişti.

Yumuşak bir ses tonuyla, “Senin mutluluğun önemli Rielle,” dedi. “Onca zaman gözlerimin önünde olup biteni fark edemediğim için beni affet. Eğer bilseydim, onlara asla izin vermezdim...”

Çenesi kasılmış bir halde yine uzaklaştı. Rielle ona dokunabilmeyi o kadar çok istiyordu ki... “Biliyorum,” demekle yetindi.

“Orada muhteşem bir iş çıkardın, yani yarış sırasında. Daha önce hiç bu tür bir güce rastlamadım. Rielle, bu çok güzeldi.”

Rielle, her şeye karşın, yanaklarının memnuniyetle kızarmasına engel olamadı. “Seni öldüreceklerdi. Buna izin veremezdim.”

Audric’in tek kaşı kalktı. “Ne yani, ben kendi başımın çaresine bakamaz mıydım?”

“Bakabilirsin, baktın da. Ama...” Sustu, sesi çıkmadı.

Eğer ölseydin, buna katlanamazdım.

Eğer ölseydin, sonra neler olurdu bilemiyorum. Senin öcünü almak için neler yapardım, bilemiyorum.

Audric boğazını temizledi. Kelimelerini dikkatli seçer gibi bir hali vardı.

“Bana doğru geldiğini gördüğümde, o kanın atına ait olduğunu anlayamadım. Kanın sana ait olduğunu sandım. Kan içindeydin ve ben de...”

Bakışları kızın yüzünde gezinirken ona doğru yürüdü, sonra başını çevirdi.

Audric'in varlığı bile Rielle'nin tenine yumuşak bir dokunuş gibiydi. Umutsuzca ona yaslanmak istiyordu. Onun tadını çıkarmak. Onu istemek...

Sonunda güçlkle, “Teşekkür edebilirsin,” dedi. “En azından!”

“Beni bir daha öyle korkutmayacağına söz verersen, ederim. En azından beni uyar ki kendimi hazırlayabileyim.”

“Tamam,” diye onayladı Rielle. “Tabi eğer bir dahaki sefere suikastçılar tarafından saldırıya uğrayacağını bana söylersen neden olmasın!”

Audric kıza gülümsedi. “Birlikte iyi savaştık. Bir daha yapmamızda bir sakınca yok.” Sonra ifadesi yumuşadı. “Teşekkürler, Rielle.”

Audric'in duygularını okuyamamasını diledi. “Şimdi ne olacak?”

Tam Audric, “Ben de sana bunu söylemeye geldim,” dediği sırada kapı açıldı, muhafızlarla birlikte içeri Ludivine girdi.

Yüzünde endişeli bir ifadeyle, “Ona söyledin mi?” diye sordu.

“Neyi?” dedi Rielle. “Neye karar verdiler?”

“İçeri dönmenizi istiyorlar, Leydi Rielle,” dedi muhafızlardan biri.

Gözlerinde o tatlı gülümsemesinden eser olmayan Ludivine, “Kral kuzenime Rielle'nin birazdan geleceğini bildir,” dedi. “Eğer itiraz ederse, ona çenesini tutmasını, aksi halde yeğeninin ömrünün geri kalanında ondan nefret edeceğini söyleyebilirsin.”

Muhafızın yüzü kıpkırmızı oldu, başını eğdi ve salondan çıktı.

Ludivine hemen açıklamaya girişti. “Konseyin büyük bir kısmı korkuyor. Kral dedikodular yayılıp halk paniklemeden önce hareket etmesi için büyük bir baskı altında. Yani başka bir şey...” Durdu. “Başka bir şey olmadan önce.”

Rielle zalimce, *ben yine kontrolümü kaybetmeden önce*, diye düşündü.

“Başka bir seçeneği olsa bunu onaylamazdı,” diye devam etti Ludivine.

Rielle'nin midesi kasıldı. “Neyi onaylamazdı?”

“Yedi sınav,” diye açıkladı Ludivine. “Her bir element için.”

“Gücünü sınamak için,” diye ekledi Audric. “Yüce Büyücü Konseyi tarafından düzenlenecek”

Ludivine elini Audric'in koluna koydu. “Sadece senin güçlerini ne kadar kontrol edebildiğini sınamayacaklar. Sadakatini de görmek istiyorlar. Hata yapmamalısın, Rielle. En ufak bir isyanında, en ufak bir ihanetinde...”

Rielle sonunda şüpheli bir kahkahayla patladı. “Ne yapacağımı sanıyorlar ki?”

“Borsvall'a mı kaçacağım? Sınavın ortasında gidip kralı mı öldüreceğim?”

Ludivine zarif bir şekilde, “Kan Kraliçesi geldiği zaman neler yapabileceğini bilmiyoruz,” diye devam etti. “Biri

dünyayı kurtaracak güce sahip. Diğeri ise yok edecek. Biri kan. Diğeri güneş.”

“O lanet kehaneti duymaktan bıktım artık,” diye mırıldandı Rielle, Audric’in yüzündeki küçük gülümsemeyi görünce sevindi.

“Sorun şu ki,” diye bastırdı Ludivine, “Konsey şu anda senin bu Kraliçelerden biri olduğuna inanıyor. Senin onlara sadık olduğuna, Celdaria’yı yok etmek değil, korumak istediğine inanırlarsa...”

Rielle ellerini havaya kaldırdı. “Tanrı aşkına, neden böyle bir şey yapmak isteyeyim ki?”

“O zaman bu onlar için bir anlam ifade edecektir,” dedi Ludivine. “Kehanet her ne derse desin, sen seçimini yaptın. Koruyacak ve zarar vermeyeceksin. Hizmet edecek ve ihanet etmeyeceksin.”

“Peki bu sınavlara katılmayı reddedersem?” Rielle sesini geri kazanır kazanmaz sormuştu.

“O zaman,” dedi Ludivine usulca, “Seni bir tehdit olarak görmekten başka şansları olmayacak.”

Rielle geri adım attı. İçini soğuk, kötü bir duygu kaplamıştı. “Beni öldürecekler.”

“Ben nefes aldığım sürece asla,” dedi Audric, yumruklarını sıkmıştı.

“Özür dilerim, lordum ama...” İlk muhafız endişeli bir şekilde içeri girmişti, “Leydi Ludivine’nin mesajını kralımıza ilettim ama o...”

Audric adama öldürücü bir bakış attı. “Kralın ne istediğini çok iyi biliyorum.”

Rielle’ye döndüğünde, bakışları kararlıydı. “Sana kimse zarar veremez. Bu sınavların üstesinden geleceksin ve herkesi ikna ettiğin zaman...”

Rielle cümlesini “Krala hizmet edeceğim,” diye tamamladı. Herkes, Güneş Kraliçesinin Celdaria’nın krallarına hizmet edeceğini biliyordu. Kralın ordularına savaşta eşlik edecekti. Gücünü kullanarak ülkeyi ve Geçit’i koruyacaktı.

Kralı koruyacaktı.

“Krala hizmet edeceksin,” diye onayladı Audric.

Bir gün, demek istiyordu.... Bir gün *ona* ve Kraliçesine hizmet edecekti. Ludivinee baktı, sonra başını çevirdi.

Kapıdaki muhafız, “Lordum,” diye inledi.

Audric’in adamı daha fazla tehdit etmesine fırsat vermeden Rielle, “Hazırım,” dedi ve koridora doğru yürüdü.

Konsey yukarıda yerini alırken bir kez daha karşılarna çıktı. Zihninde pek çok soru dolaşıyordu. *Kendimi şu an nasıl hissediyorum? Ölümle tehdit edildim.*

Belki de daha üzgün olmalıydı, oysa iki gün önceki hayatıyla şimdiki arasında öyle vahşi bir değişim olmuştu ki, adeta uyuşmuştu.

Sınanacağım, diye düşündü.

Büyük bir olasılıkla... Canım yanacak.

Sonra, yavaşça bu düşünceye farklı bakmaya çalıştı. *Onlara neler yapabileceğimi göstereceğim.*

Bunu biraz düşündü. Saklanmak yerine aranmak, insanlara zarar vermenin dışında başka hiçbir yeteneği olmadığını düşünerek korkuyla yaşamaktansa ülkesini korumak, nefret edilmektense sevmek...

Gözleri doldu...

Sevileceğim.

Gözleri, etrafı muhafızlarla sarılı, ifadesiz bir şekilde dikilen babasını buldu. Aziz Grimvald heykelinin yanında duruyordu, o da aynı babası gibi bir demirdövendi. Babasının

ne düşündüğünü merak etti. Onun ve Tal'in tüm dikkatli çalışmaları heba olmuştu.

Şimdi gelecek, hepsinin geleceği sadece Rielle'nin ellerindeydi.

Dimdik durdu.

Beni sevecekler. Hepsi sevecek.

Kral Bastien'in Ludivine ve Audric'in anlattıklarını tekrar etmesini dinledi. Her bir element için Yüce Büyücü Konseyi tarafından hazırlanacak ve önümüzdeki yedi hafta boyunca gerçekleştirilecek yedi sınav olacaktı.

Bu sürecin sonunda yeteneklerini ve tatmin edici ölçüdeki kontrolünü ispatlarsa; sınavlar boyunca onlara ihanet etmeksizin krala olan sadakatini ve bağlılığını sergilerse, işte o zaman Güneş Kraliçesi ilan edilecekti. Kilisenin en kutsal sembolüne sahip olacak, kraliyetin kehanette adı geçen koruyucusu olacaktı. Tüm ayrıcalıklara sahip bir koruyucu.

Ama eğer...

"Aksi halde, Leydi Rielle," dedi kral, güçlü ses tonuyla. "İdamınızı emretmekten başka seçeneğim olmayacak."

Rielle salondaki sessizliğin artmasına izin verdi. Lord Dervin Sauvillier keskin bakışlarıyla onu izliyordu. Galerinin diğer ucundaki Başyargıç ise, elleri kucağında kavuşmuş bir halde, sakince oturmaktaydı.

"Bu hükmü kolaylıkla verdiğimi sanma," diye ekledi kral. "Seni doğduğundan beri tanıyorum, baban bana uzun yıllardır hizmet ediyor. Ama bu durumun insanlarımı koruma görevimi etkilemesine izin veremem. Senin, bin yıldır korktuğumuz o tehlike olmadığından şüphe duymamalıyız."

Ah, Rielle, dedi ses, biraz öfkeliydi, lütfen bana böyle bir tuzağa düşmeyeceğini söyle.

Oysa Rielle çoktan konuşmak için bir adım öne çıkmıştı. Kendinden emindi, bir güneş kadar parlaktı.

Yüce Büyücü Konseyi bunun bir seçim olduğuna inanıyordu, Ludivine böyle demişti. Korumak ve zarar vermemek. Hizmet etmek ve ihanet etmemek.

Bu bir seçimdi ve Rielle seçimini yapmıştı.

O ölüm değil, ışık sembolü olacaktı.

“Korkunu anlıyorum, kralım,” dedi. “Size, halkımıza ve ülkeme gücümü ve değerimi ispat etmek için bu sınavları memnuniyetle kabul ediyorum.” Salona göz gezdirdi. Kimse onu korkaklıkla suçlayamayacaktı. Audric ve Ludivine’i buldu, onlardan güç aldı. “Gücümün sınanmasından korkmuyorum.”

Konsey üyelerinin aralarında fısıldaşmalar oldu. Rielle krala bakmak için başını kaldırdı.

Size neler yapabileceğimi göstereceğim.

Size gerçekte kim olduğumu göstereceğim.

Kral bitkin bir ifadeyle, konuştu, “O halde, sınavlar başlasın, Rielle.”

- 12 -

ELIANA

“İmparatorun suikastçısı hakkında korkunç şeyler duyacaksınız, sizi dehşete düşürmek için söylenmiş şeyler... İmparatora olan bağlılıklarının onlara bambaşka bir güç verdiğini... İmparator gibi, onların da ölümsüz olduğunu... Ama, bakın size ne diyeceğim; Invictus'un kasapları da sizin kadar kanlı canlı. Bu sadece bir inanç savaşı. İncancınız onlarınkini yenebilir mi?”

—Kâhinin Sözü

Beni gördüğüne şaşırmadın,” dedi Valentine. Bir dansçının zarafetiyle hamam penceresinden içeri girdi. “Belki de o kadar da aptal sayılmazsın.”

Eliana'nın tüm benliği Simon ve Navi'nin peşinden gidip buradan kaçması için ona adeta haykırıyordu, peki ama nereye? Sonra ne olacaktı? Valentine onun peşinden dünyanın sonuna kadar gelebilirdi. O, Invictus ve İmparatorun kendisi Eliana'nın bu ihanetini şahsi bir hakaret olarak göreceklardı.

İki geçici umudu vardı. Simon ve Navi saraydan güvenli bir şekilde çıkacaklardı. Simon, kalbinde bir parça olsun merhamet varsa, Remy ve Harkan'ı koruyacaktı.

Valentine saldırdı.

Hızlıydı, Eliana daha bir strateji kuramadan hamamın diğer ucundan üzerine atıldı. Kılıcını kaldırdı, Eliana onun gülümseyen o solgun yüzünü gördüğü an, bildiği her şeyi unuttu.

Arkasını döndü ve kaçmaya çalıştı.

Valentine onu haremın labirentli andıran hoş kokulu koridorlarında kovaladı. Ona yetişti, kılıcını savurdu. Eliana adatrox'un kılıcıyla karşılık verdi, ağır kabza kanla yapış yapış olmuştu. Neyse ki bu hamleyi savuşturdu. Valentine avantajlıydı, Eliana kendini güçlükle koruyabiliyordu.

Kılıçları  arpı tı. Eliana geri adım attı, kılıcını hızla çevirdi ve sıkı tırdı. Gövdesine sert bir darbe indirdi, ama adam çok hızlıydı. Avantaj yine Valentine'a geçmişti. Eliana sendeledi, masanın üzerinde bir kadın heykeli bulup ona fırlattı ve ko tı.

Heykelin yere d  t   n  duyd . Valentine'nın hızlı adımları dar, halıyla kaplı odalarda pe ini bırakmıyordu.

Eliana'nın saldırıları git gide umutsuz bir hal alıyordu. Valentine çok hızlı ve bir o kadar da dikkatliydi. Kız güçlükle nefes aldı, oysa Valentine bir parça olsun terlememi ti bile. Hamlesini kılıcıyla savurdu, Valentine'nın kılıcı boynunu sıyrarak geçti. Adatrox'un kılıcını savururken bir yandan da boş eline geçen her şeyi, vazoları, kadehleri, tabakları adama fırlatmaya çalışıyordu.

Valentine ise hepsinden sıyrıldı ve ona kahkahalarla güldü.

Bir kez daha hamama geri d nm  lerdi, zemin su ve kan karışımıyla kaygandı.

K  gede hıçkırarak a layan bir kız vardı.

Valentine'nın gülümsemesi arttı, "Fahi eleri korkutuyorsun, Eliana."

Eliana belindeki Arabeth'i almaya davrandı, Valentine engel oldu, hem de kolaylıkla.

Birbirlerinin etrafında dönüyorlardı, Eliana'nın yüzü ter içindeydi.  rg s  da ılmıştı.

"Bize ihanet etmeyecektin," dedi Valentine, kelimelerin üzerine basa basa.

" mparatorun g zdellerinden biri olabilirdin. Ailen istediği her şeye kavuşabilirdi."

Tam o sırada biri Eliana'yı arkasından yere itti. Eliana kaygan zeminde dengesini kaybetti ve Valentine kılıcıyla Arabeth'i uzağa fırlattı. Arkasından elinin tersiyle Eliana'ya sert bir tokat attı. Eliana yere düştü ve başını sehpaye çarptı.

Afallamıştı, hareket ve renkleri güçlkle ayırt edebildi. Lord Arkelion'un metreslerinden biri kaçıyordu. Onu iten bu kız olmalıydı.

"Anlaşılan kız kardeşlik bağı hainler için geçerli olmuyor." Valentine'nın sesi yakından geliyordu. Kızın bacaklarını açıp kalçasına çöktü, yüzünü Eliana'nın yüzüne yaklaştırdı. Temiz, tıraş olmuş bir yüz, düz bir burun, donuk, gri gözler...

Eliana boğazında keskin bir acı hissetti, aşağıya baktı, savaşacak gücü kalmamıştı.

Valentine onu kesiyordu.

İçini dalga dalga yeni bir panik kapladı. Ondan uzaklaşmak zorundaydı, *hem de hemen*, Valentine gerçeği görmeden önce.

"Invictus'ta yaptığımız gibi İmparatora hizmet etmek için," diye mırıldandı Valentine, "Pek çok insan sevdiklerini bile öldürebilir. Oysa sen elindeki fırsatı Kâhin'in oyuncak köpeği için mi çöpe attın?"

Bir kesik daha, bu kez köprücük kemikleri arasında derin bir X.

Eliana elinden kurtulmaya çalıştı. Valentine bu kez de kolunun üst kısmını kesti.

Tanrım, hayır, görecek...

"Belki de, İmparatora çok daha minnettar bir yardımcı bulmalıyım," diye devam etti Valentine düşünceli bir ifadeyle, "Ve seni de kendime saklamalıyım."

Uzun parmaklarından birini kızın kanına bulaştırdı, kolundan dirseğine kadar sürdü.

Sonra aşağıya baktı ve donup kaldı.

Eliana adamın bakışlarını takip etti. Dünya ansızın yavaşladı ve durdu.

Birlikte kolundaki yaranın kapanmasını izlediler.

Kısa bir an ve işte derisi eskisinden de yeniydi.

Valentine'nın gözleri Eliana'nın gözleriyle buluştu ve Eliana onu tanıdığından bu yana ilk kez adamın gözlerinde kana susamışlıktan başka bir şeyin parıldadığını fark etti.

Merak. Şaşkınlık. Korku.

Eliana güçlükle nefes alabiliyordu. Kanı derisinin altında adeta alevler içindeydi. "Nesin sen?" diye fısıldadı Valentine.

Tam o sırada Valentine'nın omzunun üzerinden bir şey geçti. Uzun, karanlık bir figür; havada bir değişiklik.

Eliana Valentine'a gülümsedi. "Ben senin lanetimin."

Valentine geri çekildi, arkasını dönünce kılıcı Simon'ın kılıcıyla karşılaştı.

Eliana yana yuvarlandı, Arabeth'i kaptı ve ayağa fırladı, Simon'ın peşinden yardıma gitmeye hazırlanıyordu ama ikisinin görüntüsüyle olduğu yerde kalakaldı.

Valentine ve Simon dönüyor, birbirlerini bıçaklamaya çalışıyor, kılıçları havada çarpışıyordu. Döndüler, hamleler yapıp savruldu, saldırdılar. Kâhin her kimse, hiç şüphe yok ki, Simon'ı İmparatorun kendi suikastçılarıyla savaşabilecek kadar iyi eğitmişti.

Eliana ikilinin peşinden haremın hemen arkasındaki pahalı oturma odasına gitti. Simon'a nasıl yardım edebileceğini bilmiyordu. Görüşü netleşmişti ama Simon ve Valentine o kadar hızlı hareket ediyordu ki, bu savaş sahnesi Eliana'nın gözüne zarif bir kaostan farksız gelmişti. Hançerler, kılıçlar, kırmızı ve gümüş, yerlere dökülen kanlar ve Valentine'nın kan kırmızısı pelerini... Hepsi birbirine girmiş gibiydi.

Dövüşleri onları haremi çevreleyen terasa doğru götürmüştü. Eliana peşlerinden gitti, yüzüne kıydan gelen

ılık rüzgâr vurdu. Hemen altlarındaki nehrin kolu yavaşça denize karışıyordu.

Valentine'nın bıçağı Simon bıçağını yakaladı, onu taş tırazana dayadı. Birbirlerine kilitlenmiş gibiydiler, Simon'ın gözlerinde buzdan bir öfke varken, Valentine'nın bakışları boş ve ölüydü. Simon'ın dizleri büküldü.

Eliana fırsatı gördü, hançerini Valentine'nın sırtına saplamak için atıldı. Valentine son dakikada döndü ve iki hançerini birden savurup, Simon'ın elindekini de düşürdü. Eliana yakındaki bir masanın üzerinde duran porselen vazoyu yakaladığı gibi Valentine'nın omuzlarına indirdi. Adam hafifçe sendeledi ama bu yeterli olmuştu.

Simon dirseğine vurunca suikastçı kılıcını düşürdü.

Simon onu teras korkuluğuna doğru iteledi.

Tekmeler savuran Valentine, Simon'ı boğazından yakaladı ama Simon bir yandan nefes almaya çalışırken pes etmiyordu. Eliana yanına koştu ve Valentine'i itmesine yardım etti.

Valentine son anda korkuluktan yuvarlanarak aşağıdaki karanlığın içinde kayboldu.

Eliana aşağıya bakıp nehre düşüp düşmediğini anlamaya çalışsa da gece çok karanlıktı. Yüzündeki kanı silip güçlükle nefes aldı.

Simon da yanına geldi, o da Valentine'nın boğazına yaptığı son hamlenin etkilerinden kurtulmaya çalışıyordu.

Dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı, korkuluktan aşağıya tükürdü.

"Sence bu düşüş onu öldürmeye yetmiş midir?" Bunu yanlarına gelen Navi sormuştu.

Ansızın saraydaki gözetleme kulesinin çanları çalmaya başladı. Navi küfrü bastı. "Razia. Siz geldikten hemen sonra ortadan kaybolmuştu. Sizi ihbar etmiş olmalı."

Eliana Simon ile göz göze geldi. "Beni takip edin. Bunu zor yoldan yapacağız."

Simon ve Navi'yi tekrar saraya sokup bu kez başka bir dar, hizmetçi yolundan geçirdi. Balo salonundan gelen üç adatrox ile karşılaştılar. Navi taş duvara yaslanırken, Eliana ve Simon yumruk ve hançerleriyle yolu açtılar.

Sarayın doğu kanadında, parti misafirlerinin konakladığı süit odalara daldılar, misafirler korkuyla bağırırken başka geniş bir terasa çıktılar. Bu teras güllü cam lambalarla aydınlatılmıştı, terası kaplayan çiçekler muhteşem bir koku yayıyordu. Lord Arkelion'un hemen aşağıdaki bahçesi bir ışıık ve renk denizinden farksızdı.

Eliana terastan çalılarının üzerine atlayarak onlara yol gösterdi. Yere sert bir şekilde indi, ayağının altındaki dallar çatırdadı, yuvarlanıp hemen ayağa kalktı. Simon ile Navi'nin arkasından atladığını duydu, Navi yere düşerken acıyla çığlık atmıştı.

Partiye katılanlar panikle geriye çekildi. İçlerinden biri çığlık attı.

Eliana arkasını dönüp çevreyi kolaçan etti. Ellerinde kılıçları olan bir adatrox birliği Sabah Balo Salonu'ndan onlara doğru koşuyordu. İki tanesinin elinde tüfek vardı. Basamaklarda siper alıp ateş etmeye hazırlandılar.

İki el ateş edildi, Eliana hemen yere eğildi. Kurşunlardan biri yakınındaki bir kayaya gelmişti. İpek giysiler ve bileziklerle süslü bir grup dansçı çığlıklar atarak oradan kaçtı.

Eliana, Simon ve Navi'yi bahçelerin içinden geçirerek yol gösteriyor, zaman zaman şaşkın misafirleri çarparak deviriyorlardı. Peşlerindeki adatrox'ların sesi yakından geliyordu. Eliana, Valentine'i düşünemiyordu, neyse ki gördüğü bu imkânsız şeyi kimseye anlatma şansı olmayacaktı.

Aklı sadece Harkan'da, annesinde ve Remy'deydi.

Remy, geliyorum. Sakın korkma.

Bahçede onları daha fazla adatrox bekliyordu; tam da güvenli bir tünelin dış avluya açıldığı yerde. Simon iki adatrox'u indirdi, Eliana tüfeğin patladığını görünce Simon'ı tam zamanında kenara itti, sonra döndü ve nişancının gırtlığını kesti.

Dış avluya ve oradan da Lord Geçidi'ne ve şehrin içine girmeyi başarmışlardı. Old Quarter panik içindeydi, halk evlerine dönüp saklanmak için koşuşturuyordu. Kutlama günü çelenkleri Arnavut kaldırımı sokaklara dağılmıştı. Gökyüzünde kırmızı bir yağmur gibi inen havai fişekler patlıyordu.

Eliana geriye bakınca saraydan uzaklaştıklarını gördü, ama hâlâ peşlerinde bir düzine kadar adatrox vardı.

Sonunda Old Quarter'dan da çıkmayı başardılar ve şehrin ucunda, tüccarların ve dükkanların bulunduğu açık pazarın karmaşasına daldılar.

Eliana doğu köprüsüne baktı. Suyu çevreleyen kulelerden işaret fişekleri yükseliyordu. Çok geçmeden şehirdeki tüm askerler nerede olduklarını öğrenecekti.

Hızla Amiral heykelini geçtiler, Harkan onları orada bekliyordu. Bir el bombasını ateşledi ve arkalarından yaklaşmakta olan adatrox'lara fırlattı. Patlama, acı ve şaşkınlık dolu çığlıklar... Kulaklarda cınlayan bir sessizlik.

Pazar alanı bir harabeye dönmüştü. Bomba onlara bir ya da iki dakika kazandırmıştı.

Küçük bir şey Eliana'ya koşup kollarını kızın beline sardı.

Remy.

Eliana kardeşinin başını öptü. "Sorun yok. Seni buldum. Yanındayım." Harkan arkasında dikilmiş, Eliana'nın gerisine bakıyordu. Peşlerine daha çok adatrox düşmüştü, şehrin üst kısımlarından adeta bu bölgeye akıyorlardı. Harkan başlığını geçirdi, Simon'ın ona verdiği tabancayı doldurdu.

“El, onu al ve git,” dedi.

Eliana bir yandan Remy’yi tutarken ona bakakaldı. “Bizimle geliyorsun.”

“Simon’ın başka el bombası yok. Ben onları uzak tutabilirim.”

“Sen aklını mı kaçırdın? Hiçbir şeye ateş edemezsin.” Harkan’ı kolundan yakaladı. “Ayrıca sayıları fazla. Seni öldürürler.”

Simon Remy’yi kızın elinden aldı ve “Eliana, hadi!” diye bağırarak köprüye koştu. Bedeniyle Navi ve Remy’yi koruyordu. Köprünün ziyafete yemek getirmek için alçaltılmış iki bölümünden birini şimdi kaldırmaya başlamışlardı. Remy çılgına dönmüş bir halde Eliana’ya baktı. Oysa şehrin için duvarlarından üzerlerine inen adeta bir ok yağmuru vardı ve çok geçmeden çocuk gözden kayboldu.

Eliana Harkan’ın elini tuttu. “Hadi...”

Ama Harkan kıpırdamadı, kızı beceriksiz ve sert bir öpücük için kendine çekti. “Seni hep sevdim,” diye fısıldadı.

“Bana bunu şimdi mi söylüyorsun?” Eliana ona bir tane patlatmak istiyordu. Hıçkırıklarını titrek bir kahkahayla bastırdı. “Aptal şey...”

Yakınlarındaki bir patlamayla ikisi de havaya uçtu. Adatrox onların bombalarından birini patlatmıştı. Eliana’nın arkasındaki köprü inleyerek hareket etmeye devam etti.

“Bunu halledebilirim.” Harkan onu köprüye doğru iteledi. “Git!”

Eliana çaresiz bir an ona baktı, zamanı dondurdu, Harkan’ın görüntüsünü, koyu renk saçlarını, çenesinin güzel hatlarını zihnine kazıdı. Bugüne dek söylemediği ve söylediği her şey boğazına düğümlendi.

Hiçbir şey yeterli değildi.

Arkasını dönüp köprüye koştu, Harkan'ın ateş açtığını duysa da arkasına bakmadı. Harkan bağıırıyordu, Eliana'nın kalbi acıyla sıkıştı. Sarsılmakta olan köprüde görmeyen gözlerle koştu, köprünün üstüne geldiğinde son anda atlayıp diğer tarafa indi. Kule nöbetçileriyle dövüşen Simon'a katıldı, Navi ve Remy hemen arkasındaydı.

Attığı her adımda, hançerini her salladığında içindeki acı daha da keskin bir hal alıyordu.

Gözyaşları ve duman gözlerini adeta kör etmişti.

Önce annesi, şimdi de Harkan. En iyi dostu. Karanlık günlerinin ışığı. Onu bırakmıştı. Onu *geride* bırakmıştı.

Silah seslerini dinlemeye çalıştı, sadece bir karmaşa vardı. Şehir duvarındaki adatrox okçular birbirlerine emirler yağıdırıyorlardı. Simon daha hızlı hareket etmesi için kıza bağırdı. Yere düşmüş bir adatrox'un elindeki el bombasını alıp kuleye doğru fırlattı.

Patlama ayaklarını yerden kesti. Eliana çenesini sertçe yere vurdu. Tüm bedenini bir acı dalgası kapladı. Ama kuleyi yok etmeyi başarmışlardı, köprü yıkılmıştı. Bu onlara en az beş dakika kazandıracaktı. Eliana güçlkle ayağı kalktı.

Köprüden hemen sonra şehrin dışında gelişigüzel kurulmuş kamplardan birine daldılar. Burada tehlikeli kırsal bölgelerden kaçıp şehre girebilmeyi umut eden sığınmacılar olurdu. Kamplara kargaşa hakimdi. İnsanlar şehir duvarlarından uzağı sığınmıştı, yaşlı ve yavaş olanlar arada eziliyordu. Meleyen hayvanlar çılgınlar gibi ağıllarından kaçıyordu.

Remy'yi hâlâ yanından ayırmayan Simon, Navi'ye bir adatrox pelerini fırlattı. Kız pelerini yakalayıp başlığını taktı. Üzerlerinde yırtık pırtık pelerinleri olan iki asker iki eyerli atla birlikte yanlarına geldi. Diğerleri şehir duvarına doğru koştu. Kızıl Taç isyancıları, diye düşündü Eliana, hepsi onları korumak için canlarını vermeye hazırdı.

Güzel, diye düşündü. Ölümleri bize zaman kazandıracak.

“Çocuğu al,” diye emretti Simon. Yüzünü gizlemiş olan Navi başını salladı. İsyancılardan biri ata binmesine yardım etti, sonra Remy’yi de bindirdi ve duvardaki diğer adamların yanına koştu. Son isyancı Simon’a döndü, yaralı yüzü aydınlandı.

Yumruğunu kalbine koydu, sonra havaya kaldırdı. Bu Kızıl Taç selamıydı. “İmparator yanacak,” dedi.

Simon başıyla onu selamladı. “Kraliçenin ışığı sana rehberlik etsin.” Kadın gözden kayboldu.

Navi, Remy’ye “Kollarını belime dola ve sımsıkı tutun. Adın ne?” dedi.

Çocuk Eliana’ya korkuyla bakarken “Remy,” diye karşılık verdi. “Nereye gidiyoruz?”

Eliana onu uyuşturan şaşkınlığından çıkarak, “Hayır,” diyerek atıldı. “Remy benimle gelecek.”

“Üzgünüm,” diye karşılık verdi Simon. “Anlaşmamızı yerine getirmeden kardeşinle kırsal kesime kaçmana izin veremem.”

Sadece birkaç gün önce Eliana, Orlin’in Kâbusu, lanet kanlı dünyasının Kraliçesiydi. Durdurulamaz ve karşı çıkılamaz.

Oysa şimdi sevdiği herkesi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu halde elinden bunu durdurmak için hiçbir şey gelmiyordu. Tanıdığı yegâne evi terk etmek, erkek kardeşinin hayatını hâlâ sorularını cevaplamamış bir yabancıya emanet etmekten başka şansı yoktu.

Artık sabrı kalmamıştı.

Simon’ın uzattığı elini tuttu, arkasına tırmandı ve hançerini adamın gırtlığına dayadı.

“Nereye gittiğimizi söyle, Kurt, neden gittiğimizi de!” diye mırıldandı. “Yoksa bu iş burada biter.”

Navi atını yavaşça onlara çevirdi. Eliana’ya, “Dostum,” dedi, “Sana yemin ederim ki, o bizim düşmanımız değil.”

“Navana Astavar prensesi,” diye cevap verdi Simon. “Ve biz onu evine geri götüreceğiz.”

“İmparatorluğun işgali düşündüğümüzden çok daha çabuk ve daha fazla sayıyla yaklaşıyor.” Navi hüzünlü ve ağırbaşlı bakışlarla devam etti. “Halkımı uyarmalıyım, yoksa Astavar’ı kaybederiz. Bu mesajı iletmesi için yeraltına güvenemeyiz.”

Eliana kıza baktı. Bu imkânsızdı. Bir prenses... Lord Hazretleri’nin metreslerinden birinin kılığına girmesi.... Bir işgal.

Astavar’ı kaybederiz.

Bu, dünyanın kalan son özgür krallığını kaybetmek demektir. Ölümsüz İmparator tüm dünyaya hükmedecek anlamına geliyordu.

“Lütfen şu lanet hançerini indirir misin?” diye araya girdi Simon. “Zaman kaybediyoruz.”

Eliana söyleneni yaptı, Simon ona omzunun üzerinden korkunç bir bakış attı. “Düşmemeye çalış.”

Doğu tepelerinde hızla yol alırken Orlane şehrini geride bıraktılar. Işıkgetiren Audric’in heykelinin bir zamanlar olduğu bir tepeyi geçtiler. Artık geride sadece savaştan kavrulmuş, gri ve çıplak topraklar vardı.

Yine de, oradan geçerken Eliana’nın kalbi eski kral için sızladı, uzun yıllardır dile getirmediği bir duayı düşündü:

Kraliçenin ışığı eve dönüş yolumuzu aydınlatsın.

- 13 -

RIELLE

*"Gökyüzünden gökyüzüne
Denizden denize
Sapasağlam duruyorum
Ve asla kaçmayacağım"*

*—İlk kez Mazabat'ın ve yersarsanların koruyucu azizi,
Sadık Aziz Tokazi tarafından söylenen Toprak Ritüeli*

Dağ üzerine devriliyordu.

Rielle bunun bir rüya olmasını diledi. Belki de son birkaç günün tamamı bir kâbustu, şimdi uyanacaktı, her şey eskisi gibi olacaktı.

Gözlerini aç, Rielle.

Evet. Gözlerini açması, hareket etmesi, *koşması* gerektiğini biliyordu, ama damarlarında hâlâ dolaşmakta olan uykuotu hareket etmesini neredeyse imkânsız kılıyordu.

Onu uyuşturmuşlardı.

Buna lanet Başyargıç karar vermişti, böylece sınanacağı alanın ortasında uyandığında, nerede olduğunu ya da oraya nasıl getirildiğini bilemeyecekti. Sanki yalanlarına karşılık onu sorgusundan hemen sonraki gün, babasıyla ya da Tal ile çalışmasına izin dahi vermeden buraya fırlatıp atmak yeterince korkunç bir ceza değilmiş gibi...

Anlaşılan Başyargıç için değildi.

“Belki de, Leydi Dardenne,” demişti yavan bir şekilde, tatsız bakışlarını kızın üzerinden ayırmadan, “Eğer kendinizi yıllar önce, annenizin cinayetinden hemen sonra göstermiş olsaydınız, her şey şimdi çok farklı olabilirdi.”

Sessiz kalmayı beceremeyen Rielle, “Beş yaşında bir çocuk olduğum düşünülürse, sanırım böyle bir tercih sadece benim sorumluluğumda olmamalı?” diye atılmıştı.

Başyargıç ellerini kucağında birleştirmişti, yumuşak beyaz parmaklarında ışıldayan yedi yüzük vardı. “Çocuklar bile, öldürmenin yanlış olduğunu bilir,” demişti.

Gözlerini aç, Rielle. Beyni ona deliler gibi bağıırıyordu, belki de yakınlarda başka biri vardı. Belki de konsey üyelerinden biri bu sınavı denetliyordu. Belki Tal.

Belki de o yabancı ses geri dönmüştü.

Gözlerini aç!

Bacakları titrek ve bir kurşun kadar ağır olsa da kendini ayağa kalkmaya zorladı. Görüşü bulanıktı. Eldivenli elini zonklayan başına koydu.

İşte o zaman hemen tepesinde yükselen, soğuk ve sert bir şeyin baskısını hissetti.

Taş.

Uyanır uyanmaz hareket etmeye hazırlıklı ol. Tal’in o sabaha ait talimatları zihninde bir rüyanın parçaları gibi dolanıyordu. *Sana kendini toparlaman için zaman vermeyecekler.*

Kızın gözlerine bakmaktan kaçınmış, kız da ona yalvarmayı reddetmişti.

Arkasından ve yukarından gelen bir gümbürtü ile döndü. Duyuları bir dizi yumruk yemiş gibi zorla kendine geliyordu.

Buzun o keskinliği.

Dondurucu bir hava.

Parmakları uyuşmuştu. Soğuk hava deri çizmelerinin ve sahip olduğu en kalın pantolonun içine işlemişti ve her

ikisi de böyle bir yerde sıcak kalmasını sağlamaya yetmezdi. Ama Başyargıç ona verilen giysilerin yeterli olduğuna karar kılmişti, Rielle sadece dolabında olanları kullanabilirdi ve başka hiçbir yardım almasına izin verilmeyecekti. Böylece, on iki saat sonra, işte buraya atılmıştı...

Bir dağın ortasına.

Dağ dört bir yandan üzerine düşüyordu.

Büyük Yarış'taki küçük dağlara benzemiyordu, başkentin doğusuna doğru uzanan, öfkeli ve karlı, korkunç tepelerden biriydi.

Hareket et, Rielle!

Geri adım attı, başını kaldırdı, buz parçalarına takılıp tökezledi, dengesini karla kaplı bir kayalığa tutunarak buldu.

O yukarı baktığı sırada en yakındaki zirveden kaya parçaları kaymaya başladı, karla kaplı bayıra düşüyor, etrafa parlak buz parçacıkları saçıyordu. Birden kendini Büyük Yarış parkurunda gibi hissetti. Dağların parçalara ayrılmasını izliyordu ve umurunda değildi. Çünkü Audric tehlikedeyken dağların un ufak olmasını nasıl umursayabilirdi ki?

Oysa Audric burada değildi. Rielle yalnızdı.

On iki küçük ışık tepesinde parıldadı, etrafını çevirdi. Halsiz zihni hızla uyanan bedenine yetişmeye çalışıyordu. Hayır. Yalnız değildi.

Bu ışıklar elementallere aitti: Toprak Evi'nden Yüce Büyücü Florimond ve onun yersarsan rahip yardımcıları. Bir düzine kadarı, güç elementleriyle onu çevrelemiş ve Başyargıç'ın emri doğrultusunda dağı üzerine yıkıp onu yerle bir etmeye çalışıyordu.

Bu toprak sınavıydı, kaderini belirleyecek yedi sınavın ilki. Ona öfkeli oldukları için işleri aceleye getirmişlerdi. Büyük ihtimalle ondan korkuyorlardı. Tanıklar, gösteriş ya da bir tören olmaksızın yarım yamalak hazırlanmak pek de Kilise'ye uygun bir davranış sayılmazdı.

Oysa bunu bir önemi yoktu. Koşmazsa, ezilecekti.

Rielle, koş!

Dağdan koşarak kaçtı, ağaçların yanından geçti, sertleşmiş kaya damarlarının, yarısı karın içine gömülmüş bir ağacın üzerinden atladi ve bir metre kadar derine düştü. Dengesini kaybetti, ileri atıldı, tekrar karın içine gömüldü, nefes almaya çalıştı, öksürdü. Buzda tutunabileceği bir yer aradı, sonunda kendini zorlayarak ayağa kalktı ve omzunun üzerinden geriye baktı.

Dev bir kar denizi yüzlerce metre yükseklikteki dalgalarıyla ona doğru geliyor, yoluna çıkan her şeyi parçalayıp yutuyordu. Karaçamlar ikiye ayrıldı; kaçmaya çalışan tilkiler ve geyikler bir anda gözden kayboldu, öfkeli beyaz dalgaların içine karıştı. Büyük kaya parçaları dalgalarla birlikte yuvarlanıyor, etrafa fırlıyordu.

Dehşet Rielle'nin bedenini ele geçirmişti, bildiği her şeyi çekip alıyordu.

Bir kez daha ileriye baktı. Hemen önünde yukarıya doğru hafif bir eğim vardı. Daha yüksek bir yere çıkmayı başarabilirse, belki de çığdan kurtulabilirdi.

Ya da, dedi ses, anısızın geri dönerek, belki de...

Ama Rielle dağın gürlemesinden geri kalanını duyamadı. Üzerine çam dalları ve avuç dolusu buz parçaları yağıyordu. Ciğerleri yandı, karların içinden çıkmaya çalışırken her nefes boğazını dağlıyordu. Kendini çekebilmek için ağaçlara tutundu, eldivenli parmaklarıyla kazımaya çalıştı.

İşte oradaydı; hafifçe yükselen kayanın üzerini sürünerek deliklerine giden yılanları andıran uzun ve ince kökler sarmıştı.

Rielle kayaya doğru atıldı, ama başaramadı. Hayır, aslında başarmıştı.

Ama ayağının altındaki toprak yarıyor, patika dağılıyordu. Deliler gibi tutunabilecek bir yer aradı. Son anda

tek eliyle donmuş bir kaya parçasını yakaladı ve sert bir şekilde yüzünü kayaya çarptı. Orada öylece durdu, başı dönüyor, güçlkle nefes alıyordu.

Sol göz ucuyla baktığında bir ışık olduğunu gördü.

Yersarsanlar kaçmasına kolay kolay izin vermeyeceklerdi.

Ayakları derin yarığa doğru sarkarken, diğer elini de yukarı uzattı ve daha sıkı tutundu. Kendini yukarı çekmeyi denedi, kaskatı kesilmişti.

Eve döndüğünde babasından bedenini güçlendirmesi için yardım isteyecekti.

Tabii eğer eve dönmeyi başarabilirse.

O halde böyle mi olacaktı? Daha ilk sınavında ölecek miydi? Hem de aceleye getirilmiş bir sınavda? Onun, babasının ve Tal'in kaderinin hiçbir anlamı yok muydu?

Hayır, buna izin vermeyeceğini çok iyi biliyordu.

İşte, dedi ses, tam da duymak istediğim.

Rielle kulakları tırmalayan bir çığlıkla kendini yukarı çekti, vücudu isyan edercesine alev alev yanıyordu. Kollarının kopup kopmadığını merak ediyordu, sonra sürünerek kayaya tırmandı ve yukarı çıktı.

Sola doğru koştu, güçlkle nefes alıyor, ciğerlerine buz gibi yumruklar iniyordu. Önünde kar ve çamura bulanmış taş sütunlar yükseliyordu. Yol sağlamdı. İçine biraz umut doğdu.

Ama tam o sırada korkunç bir inlemeyle, dünyanın katmanları yerlerinden oynamışçasına ayağının altındaki yer sarsılarak kırılmaya başladı. Yerde küçük çatlaklar kıvrılarak açılıyor, onu öldürmeye hevesli bir yeraltı canavarının ağzı gibi genişliyordu.

Rielle'nin midesi ağzına geldi. Ama kaybedecek zamanı yoktu. Gözlerini kapadı ve atladı.

Ayakları sert bir şekilde yere vurdu.

Gözlerini açtı. Hâlâ hayattaydı, hâlâ nefes alabiliyordu.

Atladı, koştu, yine kaymakta olan kayaların üzerinden geçti. Yarık git gide büyüyordu; toprak sarsılıyor, adeta onu üzerinden atmak istiyordu. Şiddetli bir sarsıntı onu yana fırlattı. Rielle düştü, kolunu ve dizlerini çizmişti, yine de kendini zorladı, ayağa kalktı ve koşmaya devam etti.

Gökten buz ve kaya parçaları yağıyordu. Çığ güneşi kapatmış, gökyüzündeki havayı çekip almıştı. Üzerindeki dünya bembeyazdı ve kükrüyordu, altındaki dünya ise Tanrının evrene ilk nefes verdiği zamanda olduğu gibi parçalara ayrılmaktaydı.

Burada ölmeyeceğim, diye düşündü.

Daha da hızlandı, tüm bedeni alevler içindeydi. İlerideki ağaçları geçince güvenli bir yol olmalıydı, eğim çığın ulaşamayacağı kadar yükseliyordu. Sadece oraya varmayı başarabilirse...

Sonra gerçeğe yüz yüze geldi.

Ağaçların ötesinde yol yoktu.

Sadece derin bir uçurum vardı. Bir vadi, ötesi yoktu. Zihni sonun geldiğini haykırdı.

Bedeni aynı fikirde değildi. "Hayır," diye fısıldadı.

Hayır, diye onayladı ses. Bugün olmaz. Asla olmaz.

Rielle arkasını dönünce kar deniziyle burun buruna geldi, donmuş ayaklarını uçurumun ucuna adeta sapladı. Ellerini havaya kaldırdı ve gözlerini yumdu. Hiçbir şey düşünmedi, durmasını bile düşünmedi.

Ellerini havaya kaldırdı, içindeki güçlü alevlerle birlikte bir sesin ya da kelimenin olabileceğinden daha yüksek bir sesle *hayır!* diye bağırdı.

Onu korumaya yetecek kadar dar bir kaya duvarı, tam çığ onu yok etmeden birkaç saniye önce topraktan yükselip önünde yükseldi.

Rielle dimdik durdu, başını eğdi, gözleri kapalı, ellerini topraktan ansızın fırlamış olan kayaya bastırdı. Avuçları kayanın üzerinde çakmaktaşı gibi kıvılcımlar çıkarıyordu.

Çığ kükreyerek her iki yanından geçti. Etrafa saçılan kar ve kaya parçaları kollarını ve ayaklarını çiziyor, adeta onu yerden savurup vadiye fırlatmakla tehdit ediyordu.

Sağlam dur kaya, dedi Rielle'nin kanı.

Sapasağlam dur.

Dar kaya parçası onu dinledi. Dimdik durdu, üzerine binen çığın etkisiyle sarsıldı. Havada sınırlarını zorlayan yersarsan büyüsunün acı, nemli, çamura bulanmış tadı vardı.

Rielle'nin ciğerlerinde küçük bir zafer alevi yandı. Onu öldürmeye çalışmış ve başarısız olmuşlardı.

Üzerine koca bir dağ fırlatmışlardı ama o yine de hayatta kalmıştı.

Titreyerek uçurumun kenarında durdu, onu öldürmeye çalışan dağ şimdi de onu korumaya çalışıyordu.

Dağa, "Lütfen dur," diye fısıldadı. Böyle bir tacize karşı öfkeli olduğu için onu suçlamıyordu. Yanağını sıcak kayaya bastırdı. Kaya artık sanki hep oradaymışçasına, tarihi bir anıt gibiydi. Garip bir sütün, yalnız ve inatçı.

Parmaklarının ucu alev alevdi. Buna biraz daha devam ederse, göğsü ikiye ayrılacak, kalbi patlayacak ve ciğerleri iflas edecekti. "Lütfen," diye fısıldadı bir kez daha, "Dur." Yanaklarından bitkin yaşlar süzüldü.

Birden, sanki yakarışına bir cevap gelmiş ya da Yüce Büyücü Florimond bu kadarının yeterli olduğuna karar vermişçesine, dağ kendini geri çekti. Çığ durdu, gökyüzünden tuhaf iri kayalar düştü.

Hayat beş saniye içinde kaostan dinginliğe geçmişti. Bir kuş umutsuzca şakıdı.

Rielle kendini yere bıraktı, kayanın dibine yığılmıştı. Kar, yanan yanakları için buz gibi bir yastık görevi gördü.

“Sadece altı tane kaldı,” diye fısıldadı, dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. Sonra ansızın tüm acı bedenine yayıldı.

Ses, *uyandığında yanında olacağım*, dedi, zihninin bitkin, loş bir tarafı ona fısıldayarak karşılık verdi. *Teşekkür ederim.*

~ 14 ~

ELIANA

“İnsanlarla savaşımız başladığından bu yana, tek bir rüya görüyorum. Her gece, etrafını çevreleyen sis kalkıyor ve ben gördüklerimi daha iyi anlıyorum. Güneşten daha parlak alından yapılmış bir kadın. Kan nehrinin yanında duruyor ve saçlarından ışıklar saçılıyor. Bir dost mu yoksa düşman mı? Düşlerim bana henüz net bir cevap vermedi. Ama şunu biliyorum, o bir gün gelecek. Bu savaşta ya da sonrakinde... Ama gelecek.”

—Melek Aryava’nın kayıp yazıtları

Senin bir hikâye anlatıcısı olduğunu duydum,” dedi Navi. Eliana Remy’nin cevap vermesini bekledi.

Çocuğın sesi çıkmadı. İki gündür atlarını geceleri kuzeye doğru sürüyor, gün olunca devriye gezen adatrox’ların seslerini duyduklarında saklanıyor, gün doğumundan gün batımına dek ağaçların arasında gece olmasını bekliyorlardı. Dinlenme fırsatı bulur bulmaz, güneş tepelerinde tehlikeli bir biçimde parlarken, pis kokulu çamurlu bir hendeğın içine saklanmışlardı. Ve Remy, “Harkan’a ne oldu?” diye fısıldamıştı.

“Bize kaçabilecek zaman yaratmak için arkada kaldı,” demişti Eliana. Kalbi paramparça olsa da sesinin sıradan çıkmasına çabalamıştı. “Ona gerekli talimatları verdim. Bize sonra yetişecek ve...”

“Bana yalan söyleme. O öldü, öyle değıl mi?”

Eliana kardeşine bakamadı. “Harkan mı? Hadi ama, onu öldürmek için birkaç adatrox’tan fazlası gerekeceğini biliyorsun, hem...”

“Kapa çeneni.”

“Gerçekten, Remy. Neler olduğunu bilemeyiz.” Söylediklerine kendisi bile inanmıyordu. “Belki de hâlâ hayattadır ve...”

“Lütfen...” Remy dizlerini göğsüne çekmiş ve ona sırtını dönmüştü.

“Sadece sus.”

O günden beri de tek kelime etmemişti.

Öte yandan Navi onu konuşturmaya kararlı gibi görünüyordu. “Ne tür hikâyeler anlatmayı seviyorsun?” diye sordu.

Eliana, ilk nöbetinde, yakınlardaki bir gümüş meşe ağacına yaslanmıştı, bir elinde Arabeth’i diğerinde Whistler’i tutuyordu. Gözlerini kısarak ormana baktı. Gümüş meşe ağaçlarının hafifçe ışıldayan kabukları, mumlu yapraklı ve beyaz çiçekli gemma ağaçları gibi etraflarında ışık oyunları yaratıyordu. Üst taraflarında dalların birbirine girdiği sağlam gözetleme kulesi biraz orantısız görünüyordu. Orlin’in dış duvarlarında bunlardan sık sık görmek mümkündü, istilacıları engellemek için dikilmiş olsalar da Eliana onları komik bulurdu. Onları hep iki büklüm beli ve çılgın saçlarıyla yaşlı adamlara benzetirdi.

Remy’ye bunu ilk söylediğinde, çocuk yakınlarındaki ağaca bakmış ve “Sizinle tanıştığım memnun oldum, efendim. Size bir saç fırçası vermemi ister misiniz?” demişti.

Eliana gülmekten konuşamamıştı.

Eli sıkıca Whistler’i kavradı. *Tanrım, biriyle dövüşmek ne kadar güzel olurdu. Oysa burada durmuş kendime acıyorum.*

Ve öfkeliyim. Çok öfkeliyim.

Hayır. Derin ve yavaş bir nefes aldı. Daha çok Harkanı özlüyorum. Ve annemi.

Babamı.

Kısa bir an Harkan'ın yanında olduğunu hayal etmek için kendine izin verdi; onu izlediğini, onunla birlikte Simon'dan nefret ettiğini, o ve annesi için endişelendiğini düşledi. Sonra boğazı öyle bir acıyla yandı ki, nefes alamadı.

Dikkatini topla, Eliana. Nöbettesin.

Gözleri kuruyana dek ağaçlara baktı, sonra dinlenmek için uzanmış olan Simona döndü. O da başka bir meşenin gölgesine oturmuş, loş ormanı gözetliyordu.

Eliana onu çözmeye çalıştı. İçinde endişe ile acı birbirine karışıyordu. Bu durgunluk çok can sıkıcıydı.

Bıçaklarını çekip üzerine atlasa acaba ne yapardı? Onu evde bir kez alt etmişti ama sadece bir silahı olduğu için. Elbette silahına uzanmadan onu devirmeyi başarırsa...

Peki sonra ne olacaktı? Bu çılgın maceranın amacı onu öldürmek değil, kullanmaktı.

Başını tekrar ağaca yasladı ve gökyüzüne baktı.

Navi tatlı bir ses tonuyla, "Benimle konuşmak kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilir," diye ısrar ediyordu. Eliana gözlerini devirdi.

Ama Remy onu şaşırttı. "Büyü hakkında hikâyeler yazmayı seviyorum," diye karşılık verdi.

Eliana nefesini tuttu. O zamana dek kardeşinin sesini ne kadar özlediğini fark etmemişti.

"Büyü mü?" diye sordu Navi merakla. "Eski Dünya mı demek istiyorsun?"

"Elementaller hakkında yazmayı seviyorum. Özellikle de yersarsanları."

"Neden yersarsanlar?"

“Bazen bir yersarsan ordusunun Orline’a gelmesini diliyorum. Yerin parçalanarak açılmasını ve tüm şehri yutmasını.”

“Anlıyorum,” dedi Navi.

“Üzgünüm,” diye karşılık verdi Remy. “Eliana böyle şeyler hakkında konuşmamam gerektiğini söylüyor. Pek kibar değilmişim.”

Navi eğlenmişe benziyordu, “Peki ablan öyle miymiş?”

Fahişe. Eliana yatakta tatlı sözlerle kandırmak istedikleri için kullandığı gülümsemesiyle karşılık verdi. “Canım istediğinde.”

Remy ona kızgın bir bakış fırlattı.

Navi kolunu çocuğun omzuna koydu. “Şehrini yerle bir etmek istemeni anlıyorum,” dedi. “Bazen okyanuslar yükselip Astavar’ı sular altında bıraksa hayat daha kolay olurdu diye düşünüyorum. Böylece hayatımın her anını onun için endişelenerek geçirmek zorunda kalmazdım.”

Remy başını salladı. “Suişleyenler bunu yapabilir.”

“Evet, yapabilirlerdi, tabi onlardan kalmış olsaydı. Bir şehri batırabileceklerine göre oldukça güçlü olmalılar.”

Kısa bir sessizlik. Sonra Remy, sakince, “Kan Kraliçesi Rielle bunu yapabiliyordu,” dedi.

“Ah!” Navi küçük bir iç geçirdi. “Kan Kraliçesinin kendisi. Yeterince uzun yaşasaydı her bir dağı derinlere gömeceğinden eminim. Onun hakkında da hikâyeler yazıyor musun?”

“Bir seferinde ölmeseydi neler olabileceği hakkında bir hikâye yazmıştım. Meleklerle birlikte sonsuza dek yaşasa ve dünyada hâlâ büyü olsaydı... Sence melekler onu kendilerinden biri yaparlar mıydı? Ben böyle yazdım, yani hikâyemde. Onlarla birlikte gökyüzüne çıktı ve birlikte yıldızlardaki Tanrı’yı aradılar.”

Navi usulca, “Sanırım,” dedi, “Eğer Kan Kraliçesi yaşamaya devam etseydi, tüm bin yıllık bilgi birikimiyle meleklerden bile daha güçlü bir şeye dönüşürdü.”

Eliana kendini ağaçtan iterek kalktı, daha fazla orada durup Remy'nin sesinin git gide daha heyecanlı bir hal almasını dinleyemezdi. Sanki Prenses Navana en yakın dostuydu ve Eliana'nın onlara saldırabilecek yabancı boğazlara karşın gölgelerin içinde beklemesini umursamıyordu.

Peki, bir dahaki sefere saldırıya uğradığımızda onun parçalara ayrılmasını seyretmemi tercih eder mi?

Kardeşinin ne diyeceğini biliyordu. Evet. O bir aptaldı.

Çünkü en azından o zaman birilerini öldürüyor olmam, değil mi canım kardeşim?

“Sen de hikâye yazmayı seviyor musun?” diye sordu Remy.

“Ben başkalarının yazdığı hikâyeleri anlatmayı seviyorum,” dedi Navi. “Çoğu zaman Astavar hakkındaki hikâyeleri.”

Remy tereddüt etti. Sonra çekinerek, “Bana bir tane anlatır mısın?” dedi.

Eliana sonunda cesaretini toplayıp onlara baktı. Remy, Navi'nin yanındaki eğretilerinin arasından sıkışmış, ikisi de sırtlarını devrilmiş gözetleme ağacına yaslamıştı, çocuğun başı kızın başının altındaydı. Kız, taranmamış saçlarını yavaşça okşuyordu, Eliana'nın onlara baktığını görünce yüzünde şefkat ve acıma dolu bir ifade belirdi. Eliana ise bir an için kızın o güzel koyu tonlardaki suratına bir tane patlatmak istedi.

Başını çevirdi, Simon'a baktı, ama o gitmişti.

Donup kaldı. İçine bir korku işledi.

“Elbette sana bir hikâye anlatırım, senin gibi bir kelime ustasının benden böyle bir istekte bulunması benim için onurdur,” diye karşılık verdi Navi.

“Eminim ki, Astavar'ın en yüce azizinin kim olduğunu...”

“Kurnaz Aziz Tameryn,” diye atıldı Remy, sesi canlanmıştı. “O bir gölgedökendi. Yıldızların altında başını siyah bir leopara yaslayarak uyuduğunu okumuştum.”

“Peki o halde, gölgelerin saçlarından değil de kafa derisinden çıktığını da biliyor muydun? En sevdiği tarağı siyah incilerle işliydi ve o küçük bir kızken hayatını kurtarmak için canını veren bir kurdun kemiklerinden oyulmuştu.”

Remy hayranlıkla, “O hikâyeyi bilmiyorum,” dedi.

Eliana yavaşça onlardan uzaklaştı, şimdi kısık sesleri gecenin içinde onu sıra dışı bir ninni gibi takip ediyordu. Hançerlerini çıkardı, Simon’ın dikildiği ağacı dolaştı. Gitmişti.

Bir yerlerde rahatlamakla meşguldür diye düşündü, ama göğüs kafesindeki huzursuzluk aksini söylüyordu.

Yerlere kadar eğilmiş bir meşe dalının altına sığınıp, Whistler ile sallanan yosunları bir perde gibi açtı. Kamptan fazla uzaklaştığının farkındaydı; Navi, Remy ve atları yalnız bırakmamalıydı ama Simon olmadan kaybolmaları kaçınılmazdı. Bu bataklıklarla dolu ormanda...

Havada bir değişiklik oldu, hafif ama kesin. Yakınlarda biri vardı.

Eliana bir gemma ağacının gölgesine saklandı, gözleriyle ormanı taradı. Tam o sırada boynuna soğuk bir şey değdi.

“Seni öldürmem için bana tek bir sebep vermen yeterli,” dedi bir kadın sesi, vahşiydi, “Bunu hemen yaparım.”

Eliana kadının elindeki bıçağı boynuna daha çok bastırdı, bıçağın ucunun derisine battığını hissedebiliyordu. Acı onu heyecanlandırdı. *Buradayım, diyordu ve ölümden asla kaçmıyorum.*

Hatta onun peşinden gidiyorum.

Güldü. “Korkarım bunu denersen, ölürsün.”

Kadın alaycı bir ses çıkardı. “Hiç sanmıyorum,” diye karşılık verdi ve sonra bıçağının kabzasını sert bir şekilde Eliana’nın başına indirdi.

~ 15 ~

RIELLE

“Artık bir adım yok. Güç elementimi yok ediyor, doğduğumdan beri benim olan büyüü terk ediyorum. Zihnimi ve bedenimi Kilise'nin rehberliğine ve empirium'un bilgisine adıyorum. Artık benim bir adım yok. Ben sadece Başyargıç'ım.”

—Celdaria Kilisesi'nin lideri Başyargıç'ın geleneksel yemini

Rielle uyanırken ses de peşinden geliyordu, ona eşlik etmesine karşın bir o kadar da sessizdi.

Bir sesin sessiz olabilmesi tuhaftı. Konuşmadığı halde, Rielle onu hemen yanı başında hissedebildiğine göre, sadece bir ses olmamalıydı.

Birine aitti. Bir bedene, *bir kişiye*. O her kimse, yakınlardaydı.

Kimsin sen? Sesin onu duyabilmesini diledi.

Aklını mı kaçırıyordu?

Ses alaycı bir tonda cevap verdi. *Sanırım sana artık söyleyebilirim. Ne de olsa bunu hak ettin, Rielle. Ne de olsa, dağdan kaçmayı başardın.*

Dudaklarına küçük bir tebessüm yayıldı. Ses daha önceleri belirsizdi, çözülemezdi. Oysa şimdi...

Sen bir erkeksin.

Hım. Olumlu, yumuşak ve oyuncu. Neredeyse bir kedi mırıltısı gibi. Rielle'nin gülümsemesi arttı, yanaklarına mahcup bir sıcaklık yayıldı. *Bir adın var mı, diye sordu.*

Elbette.

İşte o zaman Rielle, üzerinde gezinen gözler olduğunu hissetti, oysa uyanmaya çalışan kadife karası zihninin çalkantılarından başka hiçbir şey göremez haldeydi.

Soğuk parmaklar bileğine dokundu. Rielle irkildi. Kıpırdandı.

Söyle? Sesinde kendisine bile yabancı gelen bir cilve vardı. Çocukluğunun büyük bir kısmını Tal, Ludivine ve hatta zaman zaman Audric ile dikkatli bir flört oyunu içinde geçirdiği olmuştu, ama bu farklıydı. Yeni ve yoğun.

Lütfen.

Ses, derin ve yavaş bir nefes aldı, sonra daha da yavaş bir şekilde nefesini verdi. Bu, kendinden memnun, doymuş bir sestti. Ne bir inleme ne de tam bir iç geçirme sayılırdı.

Rielle'nin teni karıncalandı, ısındı.

Benim adım, dedi ses, dudakları kızın kulağına değdi, Corien.

“Leydi Rielle, uyanmışsınız. Ve anlaşılan halinizden son derece memnunsunuz.” Rielle hızla gözlerini açtı.

Bir duvarın tamamını kaplayan pencerelerde Courverie Hanedanlığı renklerinin hâkim olduğu perdeler vardı, aralarından ise akşamüzeri ışığı sızıyordu. Üzerindeki tavan yaldızlıydı, tüm ihtişamıyla Kraliçe Katell'i sergiliyordu. Önce Celdaria'nın kalbinde genç bir yardımcıyken, sonra melekleri Geçit'ten gönderirken Aziz Katell olarak ve sonuncuda da Celdaria'nın ilk taç giyen Kraliçesi olarak resmedilmişti.

Rielle'nin karşısında oturan ise Başyargıç'tı. Gözlerini kıza dikmişti, merakla bakıyordu.

Hemen arkasında kutsal on nöbetçi dikilmekteydi. Başyargıç'ın cüppesine işlenmiş mühürlerin aynısı olan yedi tapınak mührü altın zırhlarında parıldıyordu. Kutsal nöbetçilerin, krala ve şehrin koruyucusu Komutan Lord Dardennee hiçbir bağılılıkları yoktu, onlar tamamen Başyargıç ve Kilise'ye aittiler.

Kollarından bedenine yayılan endişeyi görmezden gelen Rielle doğruldu, Başyargıç'a onunki kadar rahat olduğunu umut ettiği bir bakış attı.

"Gerçekten de halimden memnunum, Yüce Efendimiz," dedi gülümseyerek. "Çünkü anlaşılan ilk sınavımı geçtim. Eğer sadece iki elinizi ve iradenizi kullanarak bir çığ durdurmayı başarsanız siz de kendinizle gurur duymaz mıydınız?"

Durdu. Çok mu ileri gitmişti? Kendine engel olamadı.

Başyargıç'ın yüzüne dikkatle bakmaya devam ederken, "Öte yandan, sizin böyle bir şeyi hayal etmeniz güç olsa gerek, ne de olsa siz tüm büyü güçlerinizden feragat ettiniz. Geçmişte bile büyü yapabilmek için bir güç elementi kullanmanız gerekiyordu. Ben böyle kısıtlamalarla uğraşmıyorum."

Başyargıç gözlerini kırpmadan ona bakmaya devam etti, yüzünde küçük ama gergin bir gülümseme vardı. Rielle gözlerini kaçırmadı.

Güzel, dedi Corien. Onu biraz terlet.

Rielle'nin sağındaki kapı açıldı, Kral Bastien'in adamlarından biri içeri girdi. "Majesteleri sizi görmek için hazır, Yüce Efendimiz."

"Mükemmel." Başyargıç ayağa kalktı. "Leydi Dardenne, beni takip edin."

Rielle onu dinledi, o yürürken kutsal nöbetçiler etrafında bir daire oluşturdular.

Acaba gerçekten tüm mantığımı yitirip karşıma çıkan herkesi öldüreceğimi mi sanıyorlar, diye düşündü.

Bazıları sanıyor, dedi Corien.

Ses tonundaki bir şey, bir düşünce Rielle'nin irkilmesine sebep oldu.

Bunu öylesine söylemiyorsun. Ne düşündüklerini biliyorsun.

Sessizlik.

Corien? Kalbi birden göğsünde deli gibi atmaya başlamıştı. Yaşadığı şeyin imkânsızlığı tuhaf bir şekilde netleşmişti. Sanki bu çok normalmiş gibi zihninin içindeki bir sesle konuşuyordu ve buna o kadar alışmıştı ki, uzun zamandır sahip olduğu bir alışkanlıktan farksız gibiydi.

Bu... Hiç iyi değildi.

Gerçek onu kendine getirdi. Zihinden konuşabilmek bir zamanlar meleklerin yapabildiği bir şeydi.

İrkilmişti. Kendinden mi yoksa Corien düşüncesinden mi, bilemedi. Ondan uzaklaşmayı, kendini bir kapının arkasına kilitleyip anahtarı fırlatıp atmayı düşündü.

Bana söylemediğin şey ne, diye fısıldadı kilitlerin arkasından.

Corien'in sesi bu kez ince ama soğuktu: *Dikkatini ver, Rielle. Gardiyanların seni bekliyor.*

Kral Bastien'in yeterince hoş denilebilecek, "Leydi Rielle," diyen sesi duyuldu. "Olanlar düşünüldüğünde iyi görünüyorsunuz."

Rielle gözlerini kırptırdı, yavaş yavaş kendine geliyordu. Cilalı uzun, dikdörtgen bir masanın başında dikilmişti. Uzaktaki duvarda Courverie soyundan gelen kral ve Kraliçe portreleri asılıydı. Sağında ise güneşle yıkanmış bir verandaya açılan dev pencereler vardı.

Burası Konsey Salonu'ydü, Özel Konseyi burada toplanırdı. Kralın hemen yanında, en yakın danışmanı olan Kraliçe Genoveve oturmuş Rielle'yi şarap kadehinin üzerinden süzüyordu. Leydi Coin ve Letters Lordu. Yüce Mahkemenin yargıçları krala eşlik etmekteydi.

Yüce Büyücü Florimond, Celdaria'nın en güçlü yersarsanıydı. Çığ bu kadının işiydi.

Rielle'nin babası da oradaydı, yüzü gergin ve anlaşılmazdı.

Ona uzun yıllardır sarılmamış olsa da tuhaf bir şekilde bunu şimdi yapmayı çok istemişti.

Ama sadece bir seferlik.

Tek kaşını kaldırıp selam verdi. Parçalanmış çizmelerini görünce üzerinde hâlâ dağdan kalma giysiler olduğunu fark etti. Bedeni tam da o sırada kendine gelmeyi tercih etmişti; ansızın tüm çizikleri, yaraları ve morlukları hissetmeye başladı.

Yaraları eşit derecede acı ve zafer dolu bir mutlulukla zonkluyordu.

Dağa karşı savaşmış ve kazanmıştı.

Doğruldu, acı ağrıyan omuzlarına yayıldı. "Böyle söylediğiniz için teşekkür ederim, Yüce Majesteleri," dedi.

"Kraliçem, lordum. Yüce Büyücü. Sizi gördüğüme çok sevindim."

"Biz de seni gördüğümüze sevindik, Leydi Dardenne," diye karşılık verdi Kral Bastien.

"Gerçekten mi?"

Babasının başı ona öfkeyle döndü.

Rielle'nin zihninde gırtlaktan gelen bir kahkaha çınladı. *Ah, tatlım.*

Rielle alt dudakını ısırdı. "Beni affedin, kralım. Küstahlık ettim."

Kraliçe Genoveve, "Peki günlerini onların güvenliğini hiç düşünmeden oğlum ve yeğenimle geçirmen küstahlık değil miydi?" diye mırıldandı.

Rielle öne doğru bir adım attı, göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. Kralın odayı çevreleyen muhafızları ve Başyargıç'ın hemen yanındaki kutsal nöbetçiler aynı anda ellerini kılıçlarına götürdüler.

Rielle kararlı bir şekilde geri çekilmedi. "Kraliçem, oğlunuzu ve yeğeninizi bu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum. Eğer hayatımın tek bir dakikasını dahi onların güvenliğini düşünmeden geçirdiğimi sanıyorsanız, bana..." Kapının çarpılma sesiyle sözü yarım kaldı. Rielle arkasını dönünce uzun adımlarla ona doğru yürüyen Audric'i gördü. Koyu kıvrıkcık saçları düzensiz bir halde alnına düşüyordu, Ludivine hemen arkasındaydı.

Rielle o kadar rahatladı ki, ayakta durabilmek için kralın masasından destek almak zorunda kaldı.

Audric yanına gelmiş, onu kollarına almıştı. Kirli, çamurlu saçlarının arasından, "Rielle, seni görmemize izin vermediler," diye fısıldadı.

Audric'in güvenli çenesinin altına sığınan Rielle, bir an için gözlerini yumdu, güneşegirenin o tanıdık kokusunu, güneşle ısınmış taş kokusunu içine çekti. "Ama yine de buradasınız."

"Sen iyi misin?" Audric onu kendinden uzaklaştırıp yüzüne baktı. "Neler oldu?"

"Toprak sınavını başarıyla tamamladım," diye karşılık verdi Rielle, ona bakarken elinde olmadan gülümsemişti. "Kaldı altı tane."

Audric'in yanına gelen Ludivine'nin yüzü sevinçle parladı. "Ah, Rielle, bu harika!"

"Evet, Yüce Büyücü Florimond ve yardımcıları bir çığ yarattılar," diye ekledi Başyargıç. "Amaçları Leydi Dardenne'ni

öldürmekti. Görülen o ki başarılı olamadılar. Elbette buna hepimiz çok sevindik.” Durdu. “Anlaşılan, siz daha çok sevindiniz, prensim.”

Rielle'nin yanakları al al oldu, ama Audric'e ve Ludivine'e baktığında orada sadece sevgi ve sıcak bir gülümseme vardı.

Audric Rielle'den uzaklaştı. “Sevgili Başyargıç, Güneş Kraliçemizin hayatıyla ve güvenliğiyle alay mı ediyorsunuz? Lütfen, anlamama yardımcı olur musunuz? Bu, en iyi haliyle büyük bir saygısızlık ve en kötü haliyle inançlarımıza hakaretten farksız.”

Kraliçe Genoveve araya girdi, “Sana Leydi Rielle'nin yedi sınavdan sadece birini tamamladığını hatırlatmama izin ver, oğlum,” dedi. “Ayrıca onun Güneş Kraliçesi olup olmadığına karar vermek sana düşmez.”

Audric'in gözleri parıldadı, omuzları dikleştirdi. “Yedi sınavı tamamlamakla kalmayacak, onları üstünlükle bitirecek.”

Başyargıç dudak büktü. “Bu inancınızın temeli nedir?”

“Onu doğduğumdan beri tanıyorum.”

“Siz bir yalanı tanıdınız.”

“Bu kadarı yeter!” Kral Bastien ellerini masaya vurmuştu. “Burada bulunma nedenimiz geçmişti tartışmak değil. Geleceği konuşmak için buradayız.”

“Haklısın, baba,” diyen Audric kralın yanına yaklaştı. “Leydi Rielle'nin sınavların geri kalanını hazırlıksız ve yalnız tamamlamasına izin verme.” Rielle'ye döndü, yüzündeki ifadede güçlü bir inanç vardı. Ona inanıyordu. “Sınavları olabildiğince çok insanın önünde tamamlamalı.”

“Bu büyük bir gösteri olmalı,” diye onaylayan Yüce Büyücü Florimond, krala döndü. Şişman, kısa boylu bir kadındı, canlı bir cildi, örgü yaptığı kalın kahverengi saçları vardı. “Leydi Dardenne'nin o dağda başardığı şeyler...” Başını iki yana sallayıp Rielle'ye baktı. “Bunlar, insanların görmesi gereken

şeyler." Yüce Büyücü Florimond'un bu hayran ifadesiyle Rielle'nin içi sevinçle titredi. "Neden?"

Büyücü ağzını açtı, sonra tereddüt edip aksine Audrice bakmakla yetindi.

"Çünkü," diyen Audric, babasına dikkatle bakarak devam etti, "Geçit düştüğünde ve melekler geri döndüğünde... Güneş Kraliçesinin Celdaria halkının desteğine ihtiyacı olacak. Onun nasıl çabaladığını görmek zorundalar. Onu sevmeleri gerek."

Yargıçlar, Letters Lordu ve Leydi Coin, hatta Kraliçe bile yerinde huzursuzca kıpırdandı, odadaki bazı muhafızlar da aynısını yapmıştı.

Rielle babasına baktı. Sonunda bakışlarına karşılık veriyordu. Aynı şeyi hatırlayıp hatırlamadıklarını düşündü. Derslerle geçen bir günün sonunda Tal'in ofisinde gizlice buluşmaları, Rielle babasının dizindeyken yavaşça ve yüksek sesle Aryava'nın kehanetini okuyuşu...

İki Kraliçe yükselecek.

Biri kandan.

Diğeri ışıktan.

O zamanlar küçüktü, belki de yeterince korkutucu değildi, çünkü o zamanlar babası ona şefkati andıran bir şekilde dokunurdu.

Kral Bastien sertçe, "Audric," dedi, "Şimdilik böyle şeylerden söz etmeni istemiyorum."

"Oysa tam da şimdi böyle şeylerden konuşmalıyız." Audric'in ses tonu git gide daha da heyecanlı bir hal alıyordu. Bu Rielle ile Ludivine'nin bilgelik krizi adını verdikleri anlardan biriydi.

Her şeye rağmen, Rielle Ludivine'e bakmayı başardı, o da onun kadar eğleniyordu.

“Prenses Runa’nın ölümü,” diye devam etti Audric. “Kirvaya’daki köle isyanı. Okyanusta, Meridian ve Ventera’daki beklenmeyen fırtınalar. Eski, meleklerle özgü topraklardaki dağların hareketi, köylerin bir gecede yer değiştirmesi. Şimdi de...” diyerek Rielle’ye baktı. “Karşımızda Leydi Rielle var. Belki de o suikastçılar bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyordu. Belki de beni öldürme girişimleri onun gücünü ortaya çıkararak hepimizin fark etmesini sağlamak içindi. Belki de bu sadece basit bir tesadüftü. Ne olursa olsun, bu olayların zamanlamasını görmezden gelemeyiz.”

Audric ağırbaşlı bakışlarını yine krala çevirdi. “Melek Aryava bunu yüzyıllar önce biliyordu. Bizi bu zamanlar için uyardı ve belki de o zamanlar geldi.”

Kral Bastien’in normalde daha anlaşılır olan ifadesi şimdi demir parmaklıklı bir kapıdan farksızdı. “Bu kadarı yeter, Audric.”

“Baba, eğer işaretleri görmezden gelirsek, tehlike...”

Kral ayağa kalktı. “Yeter dedim!”

Audric geri adım attı, babasının öfkeli bakışlarını gördükten sonra başını yere eğdi.

Başyargıç boğazını temizledi. “Belki de prensin önerilerinde biraz bilgelik olduğunu kabul edebiliriz. Kehanetlere ait olaylar gerçekleşsin ya da gerçekleşmesin, eğer Leydi Rielle sınavların geri kalanını Celdaria halkı önünde tamamlamak zorunda kalırsa...”

“O zaman beni çok daha zorlu bir mücadele bekleyecek,” diye araya girdi Rielle.

“Bundan korkmayacağımı bilin.” Audric’in biraz önceki yerine geçti, kalbi deli gibi atıyordu. “Sadece kendim için değil, onların hayatları için de savaşıyor olacağım.”

“Bu korkunç bir risk,” diye itiraz etti Kral Bastien.

Kraliçe Genoveve kadehini hızla masaya bıraktı. “Göze alamayacağımız bir risk. Sevgilim, bu saçmalık!”

“Şehrin koruyucusu,” diye ısrar etti Rielle. “Kraliyet koruyucusu, kutsal nöbetçiler, tapınakların tüm yardımcıları. Hepsi, başarısız olma ihtimalime karşı hazırda bekleyebilir.” Derin bir nefes aldı. “Ama ben başarısız olmayacağım. Babam ve Tal beni çok iyi yetiştirdi.”

“Sırlar ve yalanların arkasına saklanarak,” diye ekledi Başyargıç.

Rielle onu duymazdan geldi. “Derslerime devam edebiliriz ve Yüce Büyücü Konseyi’nin de yardımıyla...”

Yüce Büyücü Florimond’a baktı. Kadın başıyla onu onayladı, “Özellikle ben Leydi Rielle’ye yardımcı olmayı çok isterim,” dedi.

Rielle ona hafifçe gülümsedi. “Sınavlar duyulacaktır, kralım. Beni öğrenecekler. Pek çok insan dedikodulardan neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Halkınız onlardan böyle bir sırrı sakladığınızı öğrenirlerse nasıl hareket eder, bir düşünün. Yeterince yalan söylendi, yeterince sır saklandı. Bunda benim de suçum var ve artık böyle olmasını istemiyorum.”

Kral Bastien yerine dönmüştü, sessizce onu dinliyordu.

“Eğer insanlara neler olduğunu anlatırsak...” diye araya giren Audric, kızın yanına geldi.

“Rielle’nin gücünü ve onu nasıl kontrol edebildiğini görürlerse...” diyen Ludivine de öbür tarafına geçti.

“Bu onlara Rielle’ye güvendiğinizi gösterecektir.”

“Onlar da karşılığında Rielle’ye güvenir,” diye ekledi Ludivine. “Size de, Amca.”

“Ve,” diye ekledi Rielle, “Eğer dünyanın herhangi bir yerinde karanlık güçler varsa, birlik olursak, belki de gözlerini Celdaria’ya dikmeden önce bir daha düşüneceklerdir. Faydalanabilecekleri hiçbir sır kalmazsa...”

Kral Bastien yavaşça, “Eğer, bugüne dek yaşamış en güçlü varlığın bizim koruyucumuz olduğunu görürlerse mi?” diye karşılık verdi.

Corien sonunda geri dönmüştü. Alçak bir sesle, *yanılmıyor, dedi. Daha önce hiç senin kadar güçlü bir varlık olmadı, Rielle. Asla da olmayacak.*

Rielle gülümsemesini bastırmaya çalıştı. İçinde bulunduğu durumda bu hiç de faydalı olmazdı.

Kral Bastien sonunda derin bir nefes aldı, sandalyesinde kıpırdandı. “Siz üçünüz,” diye söze başladı. Rielle, Audric ve Ludivinee tek tek baktı. “Birlikte hareket etmek konusunda fazla yeteneklisiniz. Böyle bir cepheyle tartışmam çok zor.”

Kraliçe Genoveve hızla araya girdi, “Sevgilim...”

“Karar verilmiştir.” Kral Bastien avuçlarını masaya bastırdı. “Geri kalan altı sınav halka açık yapılacak. Ne demiştin, Brydia? Büyük bir gösteri mi?”

Yüce Büyücü Florimond başını eğdi. “Belki de fazla küstahça bir kelime olabilir.”

“Hayır, güzel bir kelime. Bir kutlama kelimesi. Bu da öyle olacak. Celdaria’nın kudretini ve halkının gücünü gösteren bir kutlama.” Kral Bastien oğluna baktı. “Celdaria’da yaşayan tek bir ruhun bile tuhaf fırtınalardan ya da köle isyanlarından korkmadığının bir göstergesi. Ya da geleceğimizi etkileyen eski ölüm ve lanet hikâyelerinden.”

Rielle bir an için Audric’in karşılık vermesinden, babasının öfkesini üzerine çekmesinden korksa da Kral Bastien ayağa kalkıp odayı terk etti, muhafızları da peşinden gitmişti. Diğerleri de yavaş yavaş çıktı. Audric annesinin peşinden koştu, Rielle babasıyla konuşma fırsatı bulamadan gözden kaybolmuştu bile.

“Pekâlâ,” dedi Ludivine. Rielle’nin elini tuttu ve sırtıttı. “Seni bilmem ama tüm bu olanlardan sonra, bir içki hiç fena olmazdı!”

- 16 -

ELIANA

*“Gözlerini doğudaki göklere kaldır
Güneşi bekle ve onunla birlikte yüksel
Ölülerle simsiyah olmuş yollardan yürüyeceğiz
Duvarlarını yıkıp taşlarını kızıla boyayacağız”*

*—Arxara Koyu kuşatması sırasında, Kızıl Taç müttefiki
olduğundan şüphe duyulan Ioseph Ferracora tarafından
bestelenmiş, kürekçilerin söylediği bir şarkı*

Eliana yırtık pırtık bir yorganın altında, küçük karanlık bir odada uyandı, Simon hemen yanı başında oturuyordu.

Ahşap bir sandalyeye yayılmış, bir bacağına diğerinin üzerine atmıştı, elinde alkol kokan bir kadeh vardı.

Eliana doğruldu, başının arkasındaki yara sızlamış gibi dişlerini gıcırdatmayı unutmadı.

“Nerede olduğumuzu ve Remy’yi nereye götürdüğünü söylemek için beş saniyen var,” dedi. “Bir de kafama kimin vurduğunu ve senin karnınıdeşmeden önce onları nerede bulabileceğimi söyleyen iyi olur.”

“Sana da günaydın, sevgili Kâbus,” diyen Simon kadehiyle onu selamladı. “Bu şakamı hoş görürsen, elimde olmadan gerçekten de bir *Kâbustan* farksız göründüğünü söyleyeceğim.”

“Hançerlerim nerede?” Birden büyük bir dehşetle parçalanmış balo elbisesinin üzerinde olmadığını fark etti. Hatta boynundaki kolye dışında üzerinde hiçbir şey yoktu.

Usulca, “Aşağılık herif,” dedi. “Giysilerim nerede? Hançerlerim nerede ve kardeşim nerede?”

“Remy güvende ve uyuyor, merak ettiysen Navi de iyi. Ama sanırım sen pek iyi sayılmazsın.” Simon bir giysi yığınına ona fırlattı. “Aster yaralarını iyileştirip o kan içindeki elbiseyi üzerinden çıkartmak istedi. Belki o zaman kız kardeşinin başına vurup seni bayıltmış olduğu gerçeğini affedersin? Değerli mallarımızı senin üzerinde harcadığı için Marigold’u azarladım ama pek pişman görünmüyordu.”

Eliana tuniği aldı, yıpranmış kenarlarına ve yamalı kollarına yüzünü ekşiterek baktı. “Marigold kim?”

“Aster’in kız kardeşi. Bana ayak uydurmaya çalış.” İçkisinin geri kalanını içip kadehi bir kenara bıraktı. “Her neyse, Aster ne zaman üstünü değiştirmek istese onu tekmeledin. Ama merak etme, o oldukça zorludur.”

Eliana ona dik dik baktı, sonunda Simon, “Ah!” diyerek yüzünü duvara döndü.

“İlginç olan,” diye devam etti. “Aster’in söylediğine göre hiç yaran yokmuş.” Eliana’nın nabızı hızlanmıştı. Ona çok büyük olan atlet, pantolonu ve iç çamaşırını giydi. Eski moda ve soluk olmalarına karşın en azından temiz sayılırlardı.

“Cesur kaçışımızdan yara almadan kurtulduğum için hayal kırıklığına mı uğradın?” Lekeli keten tuniği üzerine geçirdi. “Bahse girerim bedenimin seninkiler gibi baştan ayağa yara bere içinde olmasını tercih ederdin.”

“Aslına bakarsan, istemezdim,” diye karşılık verdi Simon.

Eliana başka bir şey söylemesini beklese de Simon sessiz kalınca, ona getirdiği ceketi inceledi. Eski püsküydü, bir zamanlar gösterişli olsa da şimdi solgun işlemeleri sadece acınası bir görüntü sergiliyordu.

“Siz isyancılar düzgün giysiler bulmayı pek umursamıyorsunuz, öyle değil mi?” diye mırıldandı, yine de ceketi giydi.

“Bitti mi?”

Saçlarını hızla düzeltip ördü. “Hançerlerimi geri ver ve ben de sana en az beş dakika vurmaktan vazgeçeyim.”

“Hep böyle sinir bozucu musun?”

“Suratın hep böyle dövölmeye müsait mi?”

“Nerede olduğumuzu bilmek istiyordun,” diyen Simon, ona kapıyı gösterdi.

Eliana genç adamın yanından geçip loş, taş bir koridora çıktı. Ahşap plakalar toprak zemini kaplıyordu. Konuşmaların geldiği yöne ilerleyerek bir köşeyi döndü, duvara beceriksizce yerleştirilmiş iki kapıyı geçti, yeraltı çukuruna bakan ahşap bir platforma çıktı. Duvarlar damlayan sularla parıltıyordu.

Çukurun zemini insanlarla doluydu; sığınmacılar paçavralara sarınmıştı. Yüzleri karanlık, solgundu; gençler ve yetişkinler vardı, hepsi de pislik, kül ve kan içindeydi.

Etraflarında ise platformu gözetleyen ve sığınmacılara ihtiyaçlarını getiren isyancılar vardı. Bazılarının sırtlarında tüfekleri varken, diğerleri bellerinde hançerler taşıyorlardı.

Eliana'nın içi heyecanla ürperdi. Simon onu bir Kızıl Taç karargahına getirmişti.

Hemen platformun tırabzanlarından aşağıya eğildi ve altındaki manzaradan etkilenmiş görünmeye çalıştı. Simon'ın duyabileceği kadar merhametli bir iç geçirdi.

Sonra saymaya başladı.

Çukurun zemininde dolaşan iki isyancı asker vardı. Altı tanesi ihtiyaçları dağıtıyordu. Odada beş platform vardı ve her birine bir asker yerleşmişti. Yakındaki bir duvarda açık bir patates kasası duruyordu, hemen altında bir düzine daha vardı.

Simon yanına geldi. Yaralı ellerini kızın tırabzandaki ellerinin yanına koydu.

Çukurun büyüklüğü? Hemen hesapladı. Belki doksan iki bin metre kare genişlikte ve altı metre derinliğinde olabilirdi.

İçinde kaç tane sığınmacı vardı? Üç yüz, belki daha fazla.

“Dilin mi tutuldu, Kâbus?” dedi Simon

“Şaşırmama izin ver.” Geri çekildi.

“Burası neresi?”

Sesinin Simon’ın merak etmesini sağlayacak kadar titremesine izin vermişti. Yoksa Kâbus bu sefaletten etkilenmiş olabilir miydi?

Ah, diye düşündü, ama Kâbusun bir kalbi yok ki.

“Kızıl Çukur.” Simon platformun yanındaki basamaklardan aşağıya indi. “Gel, hadi. Sana göstereyim.”

Eliana peşinden gitmedi, gözlerindeki sahte korkuyu görmesini, endişelendiğini düşünmesini istedi. “Burada anlat.”

“Burası Orline değil, Kâbus. Peşimden gel, yoksa Kızıl Taç senin onlara yaptığın gibi hayatını perişan eder.”

Kızın kahkahası tiz ama ikna edici değildi. *Beni hafife al, Kurt. Buna cesaret etmeni bekliyorum.*

“Bu biraz zaman alırdı.”

“Sen bu savaşı kendin için bir oyuna çevirdin, ama burada oyun yok, bu insanlar için yok. Onların önünde cinayetlerinle hava atmaya kalkarsan, sana merhamet göstermezler.”

Simon’ın sesindeki gaddarlık onu tedirgin etmişti. Eliana bir an için ne diyeceğini bilemedi.

Sonra sakince, “Beni tanıdığını sanıyorsun,” dedi ve yanına indi. “Ama yanıyorsun.”

“Sen de bu savaş hakkında yanıyorsun,” diye karşı çıktı Simon. “Yine de çok yakında öğreneceksin. Bunu bir tanıtım olarak düşün.”

Sonra sustu, Eliana buna itiraz etmedi. Kalabalığın arasına karışmışlardı, kötü kokudan ve çok fazla insanın dar bir alana sıkışmasından kaynaklanan uğultudan başka bir şey düşünemez oldu. Kadınlar ve çocuklar, erkekler ve yaşlılar... Hepsi kısa ve kalın mumların etrafında, derme çatma çadırlar ve küçük ateşlerin çevresinde toplanmıştı.

Koku gerçekten de dayanılmazdı, ter, pis giysiler ve kanalizasyon kokusunun bir karışımıydı. Ama asıl kötü olan kalabalığın içindeki insanların yüzleriydi. Yüzlerinde açlık ve tükenmişlikten gelen bir boşluk vardı ve gördükleri Eliana'nın kaburgalarını sıkıştırıyor, boğazını yakıyordu.

Neler yaşadıklarını düşünmek bile istemiyordu, bunu umursayamazdı. Yeterince çok geçmiş korkusu, uykusuz gecesi vardı. "Bununla nasıl yaşayabilirsin?" İkisi de on iki yaşındayken Harkan tam da böyle sormuştu.

Eliana'nın ne için eğitildiğini yeni öğrenmişti, artık bir bıçakla neler yapabileceğini bildiği için onun yanında nasıl konuşacağına karar veremiyordu.

"Neyle?" diye sormuştu Eliana, annesinin onun için satın aldığı bıçakları temizlemekle meşguldü. Önce hepsi tertemiz olmalı, demişti Rozen. *Acele etme. Onları tanı. Onlara isimler vermek gerekecek.*

İsimler mi, demişti Eliana, kıkırdayarak.

Evet, demişti Rozen, bakışlarında en ufak bir üzüntü olmaksızın. Onlar senin tek gerçek dostların olacak.

"İnsanları öldüreceğini bilerek nasıl yaşayabilirsin?" Harkan endişeyle onu izliyordu. "İyi insanları."

"Çok kolay," demişti Eliana. O zamanlar yaptığı işin büyüklüğü midesine ağır bir taş gibi oturmuş, ama annesi o hastalıklı duygudan kurtulmayı öğrenemezse onu ele geçireceğini söylemişti. Böylece Eliana Harkan'a karşı da her sabah aynada çalıştığı o sahte ifadeyi takınmaya çalıştı. Düşüncesiz, sıkılmış, sinsisi... "Hayatta kalmanın tek yolu bu."

Harkan başını sallayıp başka yöne bakmıştı, artık Eliana'ya bakmaya dayanamamış gibi...

“Sana neler olduğunu anlamıyorum,” diye fısıldamıştı. Yine de kızın yanında kalmış, bıçaklarını temizlemesine yardım etmiş ve birlikte onlara isimler vermişlerdi. Tehlikeli, sivri uçlu olana “Arabeth” adını önermişti, Eliana ismi beğendiğinde hafifçe gülümsemişti bile. İşleri bitince birlikte yatağa girmişlerdi ve kız uyuyana dek Harkan ona sımsıkı sarılmıştı.

Oysa Eliana o gece uyuyamamıştı. Gözlerini sımsıkı yumarak Harkan'ın yanında uzanmış, ertesi gün uyanıp her şeyin eskisi gibi olmasını dilemişti. Babası eve dönseydi, İmparatorluk ortadan kaybolsaydı ve Kral Maximilian hâlâ hayatta olsaydı her şey ne güzel olurdu.

Harkan yine ona dostu gibi bakar, kızın yüzünde yeni ve korkunç bir şey görmezdi.

Aziz Katell, diye dua etmişti Eliana. Dualarımı duy. Bize bilgeliğinin sıcaklığını gönder. Önümdeki karanlık yolu aydınlat.

Güneş Kraliçesini bul. Ona onu beklediğimizi söyle. Ona ihtiyacımız olduğunu söyle.

Sonra yüzünü yastığa gömmüş, yanaklarından gözyaşları süzölmüştü.

Ona ihtiyacım olduğunu söyle.

Kızıl Çukur'un loş ışığında Eliana Simon'ın başının arkasına odaklanmaya çalıştı.

İnsanları öldüreceğini bilerek nasıl yaşayabilirsin?

İyi insanları.

Ayağının dibinde mırıldanıp duran sığınmacıları görmezden geldi ve kendine kendine tekrarladı...

Onlara sakın bakma.

Sakın bakma.

Bakma.

Aksine kalabalığın içinde dolaşan isyancıları dinlemeye çalıştı. Bazıları yiyecek dağıtıyor, bazıları sıkılmış bir halde platformlarda dikiliyordu. Çukur duvarları arasındaki dar alanlardan birbirlerine yiyecek veriyorlardı ve her seferinde aynı haber fısıltıyla kulaktan kulağa yayılıyordu:

“... Lord Morbrae yarın geliyor...”

“Baskın... Kuzeydoğuya iki mil...”

Lord Morbrae. Eliana bu ismi biliyordu. İmparatorun sürekli kasabadan kasabaya, kışladan kışlaya bölgeleri gezen sadık adamlarından biriydi.

Eliana'nın bileğine bir şey değdi. Geri çekildi ve aşağıya baktı. Solgun alına siyah bir eşarp bağlamış sığınmacı bir kadın, zayıf bir gülümsemeyle Eliana'ya uzanmıştı. Kolunda yanık izleri vardı ve derisi parlıyordu.

Eliana kadını itekleme arzusunu güçlkle bastırdı.

Onlara sakın bakma.

Sakın bakma.

Bakma.

Öte yandan Simon kadının elini zarifçe tuttu ve onunla konuşmak için eğildi.

Eliana başını çevirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu. Boğazından yukarıya sıcak bir öfke dalgası yükseliyordu. O kadın ona dokunmaya cüret etmişti. Eliana ona bir tane patlatmak istese de kadına *dokunmamıştı*.

Burası İmparatorun dünyasında kendilerine bir yaşam yaratamayacak kadar zayıf insanlarla doluydu.

Lanet Simon onu bu insanların arasından yürümek için zorluyordu.

Kayadan bir sütuna yaslanmak için geri adım attı, zihninde sayı saymaya devam ederken dikkatini başka yere vermeye çalıştı. Yukarıda, platformların yanında dört kapı vardı, dört tane de alt katta. Biri yaklaşık altı metre uzaktaydı. Peki nereye açılıyorlardı? Tünellere mi?

En yakındaki kapıdan bir çift isyancı çıktı, kolları katlanmış bandajlarla doluydu.

Eliana onlar yaklaşıırken başını eğdi, omuzlarını serbest bıraktı ve gözlerini kapadı. O sadece yorgun, yalnız ve uyumakta olan bir sığınmacıydı, hepsi bu.

“... pazartesi sabahı,” diye fısıldadı içlerinden biri, yanından geçerken. “Hepsini Dip Dünya’ya gömeceğiz...”

“Lord Hazretleriyle biraz da melekler uğraşsın.” İkinci isyancı kahkahalarla güldü. Kimse bir şaka olmadığı sürece meleklerden söz etmezdi. Çılgın ya da bir eski hikâyelere inanan bir çocuk olmadığınız sürece.

Aynı Remy gibi.

Eliana yanından geçen isyancılara kulak kesildi.

“Meleklerin bile Lord Morbrae’yi hak ettiklerini düşünmüyorum...” dedi birincisi ve sonra Eliana’nın onları duyamayacağı kadar uzaklaştılar.

Demek öyle, diye düşündü. Simon’dan bir parça bilgi edinebilmek ve duyduklarını teyit etmek için etrafta biraz dolaşması gerekecekti. Ama bu doğruysa, Lord Morbrae, ertesi sabah Kızıl Çukur’un iki mil kuzeydoğusunda kalan İmparatorluk kışlasına gelecek demektir.

Ondan sonraki gün isyancılar oraya baskın yapacak, İmparatorun soyundan gelen birini yok edeceklerdi.

Tek sorun, Eliana’nın bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyor oluşuydu.

Yine de kendinden memnun bir şekilde bu bilgiyi aklının bir köşesine not aldı. “Rezil geçmişini mi düşünüyorsun?”

“Kız arkadaşınla sohbet etmeyi bitirdin mi?”

Simon ona yakındaki aralık duran bir kapıyı işaret etti. “Önden buyurun.”

Eliana yürüyüp geçti. “Peki bu sığınmacılar nereden geliyor?”

“Her yerden. Ventera. Meridian. Güçlü bir tekneleri varsa güneydeki Vespers’ten bile gelen var.”

“Siz de onlara yiyecek ve barınak veriyorsunuz, öyle mi? Yaralarını ve hastalıklarını iyileştiriyorsunuz?”

Kapıya geldikleri sırada, Simon onu koluna dokunarak durdurdu. Eliana neşeli bir gülümsemeyle ona döndü ama genç adamın yüzündeki ifadeyle gülümsemesi donup kaldı. Simon kızın sessizliğini değerlendirdi, sanki sadece yüzündeki ifadeyi okumaya çalışmakla kalmayıp onun ötesine bakmayı deniyor, derinlerde yatan gerçeği arıyordu.

İstedığın kadar bakabilirsin, diye düşündü Eliana vahşice. *Hiçbir şey bulamayacaksın.*

“Evet,” dedi sonunda. “Yaralarını ve hastalıklarını iyileştiriyoruz.”

Eliana karnındaki huzursuzluğu görmezden geldi ve Simon’a sırtlamakla yetindi. “Sanırım ülkede pek çok Kızıl Taç kampı vardır.”

“Evet.”

“Lanetlileri iyileştirmek için bu kadar zaman kaybetmeseniz isyanınız çok daha başarılı olabilir.”

Önlerindeki kapı ardına dek açıldı.

“Askerler kurtarmaya çalıştıkları insanları umursamayı bırakırsa isyanın hiçbir anlamı olmaz,” dedi yepyeni bir ses. İçeride iki adam ve bir kadın vardı. Konuşan adam kısa boyluydu, zayıftı, bakır rengi saçları ve solgun bir teni vardı. Gözleri adamın beline doğru kayınca orada küçük bir ucu düğmeli kılıç olduğunu gördü, adam dilini şaklattı.

“Aha!” diyerek kıza parmağını salladı. “Bu gece vahşet olmayacak.”

“Bana hançerlerimi ve erkek kardeşimi verin, aksi halde korkarım size karşı gelmek zorunda kalacağım,” dedi Eliana. “Oysa ben arkadaş olabileceğimi sanıyordum.”

Uzun boylu ve kaslı, koyu ten ve koyu saçlı adam elini belindeki silaha götürdü.

İlk adam, “Zahmet etme!” diyerek elini adamın koluna koydu. “O sadece korkuyor ve tepki gösteriyor.”

Eliana kahkahalara boğuldu. “Korktuğumu mu sanıyorsun?”

“Herkes korkar. Sen sadece bunu saklamakta daha iyisin.” Adam Simon’a göz kırptı. “En azından Simon böyle söylüyor.”

Eliana’nın kahkahası kesildi, yerini tehlikeli bir gülümseme aldı. “Tanıştırıldığınızı sanmıyorum.”

“Ah! Elbette. Benim kabalığım. Ben Patrik, Kızıl Çukuru denetliyorum. Bu da Hob,” diyerek diğer adamı işaret etti.

“Yardımcım ve aynı zamanda eşim. Sanırım Marigold’la zaten tanıştınız,” diyerek solundaki kadını gösterdi.

Kadın daha yaşlıydı, yıpranmış koyu teni, beyaz bir saç örgüsü vardı, gözlerinde ise şeytanca bir pırıltı. “Kafana vuran bendim.”

Eliana sırtıttı. “En kısa zamanda borcumu ödeyeceğim.”

Patrik Eliana’nın elini kavrayıp güçlü bir şekilde sıktı. “Elbette ben de *seni* tanıyorum, Eliana Ferracora. Evet, kim olduğunu çok iyi biliyorum.” Kıza kibarlıktan gülümsememişti, Eliana bir katili nerede görse tanırды.

Neşeyle, “Yaşadığım yerde bana büyük sorun çıkardın,” diye devam etti. “Kardeşini ne kadar çok sevmiş olsam da seni kafatasından göbek deliğine kadar keseceğim! Simon seni ne kadar sevmiş olsa bile!”

Simon söylediklerini önemsemeyerek alaycı bir tavırla onu geçiştirdi, Patrik ise Eliana’ya kapıya doğru eşlik etti.

Ellerini birbirine vurdu ve “Öyleyse acıkan var mı?” dedi.

- 17 -

RIELLE

"Rielle için endişeleniyorum. Çocukların hepsi öfkelenir, oysa o öfkelendiğinde yüzüne onun yaşındaki, hatta daha büyük çocuklarda bile görmediğim bir ifade yerleşiyor. Hiddetinin adeta bir hazzı, bir açlığı var. İtiraf etmeliyim ki, bazen geceleri uykularım kaçıyor. Kocama bundan söz etmedim. Bazen gölgelerden korkuyorum. Bunları da yazmamalıyım. Aslında sanırım bunları yakıp yok edeceğim."

—Marise Dardenne'nin Celdaria Kilisesi tarafından el konulan günlüğü, 998 yılı, İkinci Çağ

Tekrar!"

Rielle güçlükle nefes aldı, gözlerinin önüne düşen koyu renk bukleyi üfledi, ellerini yere bastırdı ve sıçradı. İlk önce büyük bir kaya parçasının, sonra da ağaç ray yığınının üzerinden atladı. Kayalık eğime tırmandı, diğer taraftaki daha dik yerden aşağıya indi.

Lütfen sıırığı düşürme, dedi kendi kendine. Lütfen. Sırıığı. Düşürme.

Yere ulaştı, karnının üstüne indi, çamurlu çukurun üzerindeki ağa değmeden sürünmeye başladı, aksi halde parkura en baştan başlaması gerekecek, babası sırtındaki çantaya başka bir taş daha ekleyecekti.

Yolun yarısına geldiği sırada elleri kaydı ve çene üstü çamura düştü. Ağzı çamur içindeyken öksürdü, öğürdü.

“Ayağa!” diye kükredi yukarıdan bir ses.

İçini öfke kapladı. Elbette babası dövüşmek için tam da bu anı seçecekti. Ağın açık bir yerini bulup dışarı çıktı, babasının saldırısına karşı koymak için uzun ağaç sıırığıyla son anda manevra yaptı.

Babasının sıırığı omzunu sıyrıp geçti. Rielle başını eğdi, sıırığını kaldırdı ve karşılık verdi. Sırıklar havada Rielle’nin dişlerini bile acıtan bir şekilde çarpıştı. Söylendi, dengesini kaybetti ve ağın üzerine düştü.

“Ayağa kalk!” Babası sıırığını bir kez daha savurdu ve parmak eklemlerine sertçe vurdu.

“Lanet olsun!” Rielle acının yakıcı gözyaşlarını bastırdı, ayağa fırladı ve vahşice döndü. “Yerdehydim!” Ama bu kez de ayağı ağa takıldı, sendeledi ve kötü bir biçimde kuyruk sokumunun üstüne düştü.

“Ve yine yerdesin.” Babası tiksindircesine bir ses çıkardı ve sıırığını çukurun ötesine fırlattı. “Tırmanma duvarına kadar bile ulaşmayı başaramadın. Ayağa kalk ve en başa dön.”

Rielle ayağa kalktı, öfke ve bitkinlikten titriyordu. Yanından hiç ayrılmayan muhafızın babasının hazırladığı bu engel parkurunun zilini çalmasını umursamadı. Saçmaladığını düşünüyorlarsa, yanılmıyorlardı.

Rielle bu parkuru Audric ve Ludivine’e “ormanlık işkence alanı” olarak tarif etmişti.

Celdaria’nın en yüksek dağı olan Cibelline eteklerinin تنها bir bölgesindeydi. Azizler, Katell’in kalesi Baingarde’yi, yüzyıllar önce bu yamaçlara inşa etmişlerdi. Bir sonraki sınavına hazırlanmak için kalan altı gün boyunca Rielle her gün babasıyla burada buluşmuştu. Babası, bedenini güçlendirmek ve çevikliğini arttırmak için, demişti.

Oysa tek yaptığı canını yakmaktı. Dip Dünya’nın en karanlık köşeleri kadar öfkelenmesini sağlamak...

Babasına, “Ben bir atlet değilim,” diye çıkıştı, çamurun içinden çıkıp sırtığını bir kenara fırlattı. “Bir savaşçı da değilim.”

Babası tiz bir kahkaha attı. “İşte bu çok doğru!”

“Oysa sen beni saatlerce bu şeyleri yapmaya zorluyorsun.” Çimleri geçti, çamurlu ve zırlı eldivenlerini, dizliklerini ve son olarak da lanetler okuyarak sırtındaki ağır taş çantasını yere fırlattı.

“Şafaktan beri buradayız,” diye mırıldandı. “Şimdi Tal ile çalışıyor, Yüce Büyücü Rosier ile pratik yapıyor olmalıydım. Su benim her zaman en zayıf elementim olmuştur. Ya da Ludivine ile kostümün üzerinden geçebiliriz.”

“Bir kostüm!” diye alay etti babası. “Evet, zamanını kullanmak için çok akıllıca bir yöntem.”

“Ludivine’nin fikriydi ve bence iyi bir fikir. İnsanların beni sevmesini istiyorsak...” Babası bir kez daha güldü, bu, yumuşak ama insafsız bir gülüştü.

“...Onlara korkmadığımı göstereceksek...”

“Sen bile o kadar iyi bir yalancı değilsin!”

“Sözümü kesmeyi bırak!”

Babası dik dik ona bakıp sustu. O da aynı bakışlarla karşılık verdi. Boynuna, kollarına doğru tırmanan, karnında dönüp duran bir sıcaklık vardı.

Babası ellerine baktı. Rielle onları sıkıyordu. Babasının ne görmeyi beklediğini biliyordu. Vahşi, kontrolsüz bir alev ve yoluna çıkan her şeyi yakıp kül edecek bir yangın.

Rielle dimdik durdu, gözyaşlarına karşı koydu. Annesinin yerine babasını öldürmüş olmayı ilk kez dilemiyordu.

Babası sonunda, “Eğer bu sınavları geçmek istiyorsan, enayi şansından çok saf gücün senden yana olmasını istiyorsan, daha güçlü ve hızlı olmalısın,” dedi.

“Uzun yıllardır Tal ile kontrolüm üzerinde çalışıyoruz...”

“Bu yeterli olmayabilir.”

Rielle geri adım atmadı. Örgülerinin açıldığıнын, Komutan Lord Dardenne'nin yanında ne kadar dağınık, küçük ve aptal görüldüğünün farkındaydı. Adam bir şekilde bu çamurlu eğitim üniformasının içinde bile kusursuz görünüyordu. Rielle dudaklarını dişledi.

“Bu bir şaka değil, Rielle,” diye devam etti babası. Kızın gövdesindeki ince deriyi bağlı tutan ipleri yeniden düğümledi, düşen saçları örgünün içine o kadar sert itti ki, Rielle'nin başı acıdı.

“Toprak sınavı, Büyücü Konseyi'nin senin bir sonraki sınavın için yapacaklarıyla karşılaştırıldığında bir hiç sayılır. Bu, uzun ve zorlu bir yolun sadece başlangıcı. Bugüne dek bildiğin hayat artık son buldu. Bunu anlamalısın.”

Rielle'nin yanakları alev alevdi. Onu küçük bir çocuk gibi azarlarken muhafızı Rielle için neler düşünmüş olmalıydı. “Evet, baba,” dedi usulca. “Anlıyorum.”

“Başarısız olursan, seni öldürecekler. Beni ve Tal'i de öldürebilirler.”

Rielle gözleri dolu dolu çizmelerine baktı. “Bunu ben de düşündüm.”

“Düşündün mü? Ne kralın ne de konseyin aklından neler geçtiğini bilemeyiz. Bunlar olağanüstü durumlar.”

“Evet, baba.”

Komutan Lord Dardenne eldivenini çıkardı, çıplak eliyle kızın çenesini tutup, kendine çevirdi. Rielle gözleri nemli, babasına baktı, babasının ağzı kıvrılıp uzaklaşıncaya dek bakışlarını indirmede. Adam çamur çukurunun yanına yere oturdu, otların arasındaki matarasını bulup suyundan bir yudum aldı.

Kızına matarayı uzatıp “Otur,” dedi. “İç.”

Rielle tek kelime etmeden onu dinledi. Suyu içerken gizlice babasının şakaklarındaki kırlara, ağzının etrafındaki

çizgilere, koyu kalın saçlarına bakıyordu. İçi acıyla kaplanırken çocukken, annesinin ölümü babasının gülümsemesini çalmadan önce nasıl bir adam olduğunu hatırladı.

“Annemin bana söylediği o ninniye hatırlıyor musun?” diye sordu Rielle.

Babasının gözleri çamurlu engel parkurunun ötesine, gülümsemeyen askerlere ve arkasındaki yoğun çam ormanına dalmıştı. Rielle onu izlerken bir yandan da profilini inceliyordu. Birden babasının elini tutup kendisi kadar korkup korkmadığını sorabilmeyi gönülden istedi.

Ama onun yerine parmaklarıyla otları kavradı.

Babası yavan bir ses tonuyla, “Ninni falan hatırlamıyorum,” dedi.

Rielle yalan söyleyip söylemediğini anlayamamıştı. Yine de başını salladı ve onunla birlikte uzaklardaki ormana baktı. Derin bir nefes aldı ve ninniye söylemeye başladı.

Ayın yanında, ayın yanında

İşte beni bulacaksın orada

Ayın yanında, ayın yanında

El ele tutuşacağız

Sadece sen ve ben

Dua edeceğiz yıldızlara

Bizi özgür bırakmaları için

Ayın yanında, ayın yanında,

İşte bulacaksın beni orada

Birkaç dakika tahammül edilemez bir sessizlikle geçince, Rielle, “Onunla ilgili şeyleri her zaman hatırlayamıyorum. Nasıl koktuğunu... Ellerinin nasıl hissettirdiğini. Ama sesini ve bu şarkıyı hatırlıyorum.”

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez, babası ayağa fırladı, pantolonundaki tozu temizledi, Rielle'ye içi taşlarla dolu çantayı uzattı. Yüzünden, her zaman takındığı soğuk ifadenin dışında başka bir şey okunmuyordu. Bu ifade sadece Rielle'nin hataları ve kendi kızının elinden çektiği acıları anlatıyordu...

“Tekrar,” dedi. “En başa dön.”

Rielle, okyanusa karşı savaşını izlemek için dışarıda ne kadar insan olduğunu bilmese de gelen seslerden büyük bir kalabalık olduğu belliydi.

Yeni çizmelerini giydi, ağır pelerinin etekleriyle büyük bir savaş verdi. Pelerini boğazına sımsıkı düğümlemişti, böylece son dakikaya kadar kostümünü gizli tutacaktı.

Kostüm Ludivine'nin fikriydi, gizli tutmak ise Audric'in.

Ludivine bir gece önce geç saatlerde Audric'i büyük bir keyifle odasına çekiştirmiş, terzinin son düzeltmeleri bitince, sevinçten gözleri parlayarak Rielle'yi işaret edip, “Büyüleyici görünmüyor mu, Audric?” demişti.

Rielle doğruca genç adamın gözlerinin içine bakmıştı. Neden bakmasın ki? Yeni sınavının gösterişli kostümünü eski dostlarına göstermenin ne kötülüğü olabilirdi? Öyle değil mi?

Ama yanakları kıpkırmızı olmuş, kalbi o kadar hızlı atmıştı ki, boğulacağını düşünmüştü. Sonra Audric, “Bence son dakikaya kadar kostümünü kimseye göstermemelisin,” demişti.

Rielle şaşırarak, “Neden?” diye sordu.

Audric ona gülümsedi. “Çünkü kostümünü bir kez daha görebilmek için sınavı umutsuzca geçmeni bekleyecekler.”

Rielle, Audric'in sözlerini düşününce ürperdi.

Dışarıda, Yüce Büyücü Rosier'in sesi yankılandı:

"Kardeşlerim, Celdaria halkı, başlamadan önce söylemek istediğim birkaç kelime var..."

Sınavı ve kurallarını anlatırken insanlara güvenlikleri konusunda endişelenmemeleri gerektiğini hatırlattı. Tapınağın tüm yardımcıları görevlendirilmişti, aday kontrolünü kaybettiği takdirde dalgaları etkisiz hale getirmek için bekliyor olacaktı. Rielle gözlerini kapadı ve usulca Su Ritüelini tekrarladı: "Denizler ve nehirler! Yağmur ve kar! Susuzluğumuzu söndür, içimizdeki kötülükleri temizle..."

Çadırının bir kanadı açıldı. "Ben de senin dualardan nefret ettiğini sanıyordum."

"Tal!" Hiç düşünmeden, gözlerinde yaşlarla kendini Tal'in kollarına attı. "Başyargıç'ın beni yalnız görmene izin vermeyeceğini söylemiştin."

"Sloane dışarıda." Kızın saçlarını okşadı, alnını öptü. "Sonsuz cömertliği sayesinde bize konuşabilmemiz için iki dakika izin verdi."

Sloane'nun dışarıdan "Bunu duydum," diyen kuru sesi geldi.

Rielle gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. Tal, meşale ve tapınak tütsüsü kokuyordu, dışarıdaki okyanusun tuzlu kokusuyla zıt bir hoşluktu bu. Neredeyse kendini eski günlerde olduğu gibi Tal'in ofisinde, derse hazırlanmak üzere hissetti.

Gergin bir gülümsemeyle, "Dua etmeyi sevmiyorum," diyerek geri çekildi. "Ama şimdi, her şeyi denemeye varım."

Tal derin bir nefes aldı, gözleri dikkatle kızın yüzünü inceledi. "Korkuyorsun."

"Korkmak mı? Ben mi?" Rielle omuz silkti ve dişlerinin birbirine vurmasına engel olmaya çalıştı.

Okyanus neden her şeyi bu kadar lanet bir soğuğa çeviriyordu ki? "Sadece bir seferinde tutucu, yaşlı bir büyücü

bana dua etmenin odaklanmama yardımcı olabileceğini söylemişti, hepsi bu.”

Tal acı acı gülümsedi, sonra kızın yanaklarını okşadı. “Olanlara inanamıyorum. Sürekli bir rüyadan uyanmayı bekler gibiyim.”

“Bana söylenmeyi bırak. Bunu yapacak olan benim, sen değilsin.”

“Haklısın.” Kollarını tuttu ve kızın gözlerinin içine bakmak için eğildi. “Üzgünüm, tatlım. Keşke daha çok zamanımız olsaydı.”

Dışarıdan bir boru sesi geldi, Rielle’ye Büyük Yarış’ı hatırlatmıştı. O günün üzerinden asırlar geçmiş gibi geliyordu. Aptal bir at yarışından korktuğunu düşününce kahkahalar atmak ya da ağlamak istiyordu.

“Leydi Rielle?” Rielle’ye kral tarafından atanmış özel muhafızlardan biri çadırın kanadını açtı. Bu, sert, geniş omuzlu Evyline adında bir kadındı, yüzü sürekli asıktı. “Sizi bekliyorlar.”

Rielle son bir kez Tal’e baktı. Adamın ne düşündüğünü biliyordu.

O da aynı şeyi hatırlamıştı:

Hadi şuraya gidelim, Rielle. Burada, bu söğüt ağacının altında su daha ılık ve sessiz.

Tal’in elleri boğazına bastırıyor, onu suyun altında tutuyordu. İçindeki titremeyi güçlükle bastırdı.

“Bu kez savaşmak için tereddüt etme,” dedi Tal yumuşak bir sesle. Kıza uzanmayı istercesine ellerini iki yana bıraktı. “Burada söz konusu olan kendini kanıtlaman değil, hayatta kalman.”

“Bunu kimse benden daha iyi bilemez,” diye karşılık verdi Rielle.

“Leydi Rielle?”

Rielle tek kelime etmeden Tal'in ve sonra da soğuk Sloane'nun yanından geçti. Ama o kızın elini yakalayıp zarifçe avucuna bastırdı.

"Güvende ol," diye mırıldandı Sloane.

Rielle güneşe çıktı.

Körfezi çevreleyen tribünlerde oturan izleyiciler heyecanla ayağa fırladı, Rielle'nin görebileceği kadar yakın olanların yüzünde şüphe ve merak vardı. Yüzlerce, binlerce insan olmalıydı. Neredeyse şehrin tamamı buradaydı, sınavları duyan ve sahil şehri Luxitain'e zamanında ulaşabilen herkes gelmişti.

Hepsi sessizce onu izliyordu.

Muhafızı peşinden gelirken, Rielle iskelenin ucuna yürüdü, pelerinin altında başını dik tutmak için kendini zorladı. Tepesinde yalnız bir martı bağırdı. İskelenin ucunda ellerinde güç elementlerini tutan iki rahip yardımcısı vardı. Bunlar üzerlerine dalga desenleri işlenmiş bir pala ve metal bir diskli.

Boru ikinci kez öttü.

Son bir kez daha, sonra başlayacaktı.

Suya baktı, alçak siyah tepelerin çevrelediği geniş bir körfezdi. Su çarşaf gibiydi.

Ama bu uzun sürmeyecekti.

Pekâlâ, dedi Corien, işte buradayız.

Rielle az kalsın korkuyla yerinden sıçırıyordu. *Corien! Sesini duyamamıştım, şeyden beri...* Belki de Rielle'yi bu şeyden kurtarabileceğine dair vahşi bir umut içini kapladı.

Bunu durduramam. Doğruca ellerine düştün.

Bunu durdurmanı istemiyorum.

Corien kıkırdadı. *Bana yalan söyleyemezsin.*

Rielle pelerininin iplerini çözdü. Onlara benden korkmaları için hiçbir neden olmadığını göstereceğim. Beni bu yüzden sevecekler.

Seni bu yüzden öldürecekler.

Rielle buz gibi bir sesle, *eğer beni korkutmaya çalışıyorsan, benden uzak dur*, dedi.

Ben senin gerçeği görmene yardımcı olmaya çalışıyorum.

Rielle ileri bir adım attı ve pelerin yere düştü.

Kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükseliyordu. Fısıltılar kıyıya vuran dalgalar gibi arttı.

Rielle kendine hâkim olamayarak gülümsedi.

Kostümün çok iyi olduğunu biliyordu. Ludivine'nin Mazabat'tan sipariş verdiği son moda, parlak renkli bir kumaştan yapılmıştı, tüm bedenini kaplıyordu. Onu suyun altında sıcak tutacak olmasının yanı sıra kolaylıkla yüzmesini sağlayacak kadar da esnekti.

Parıltılı iplikle işlenmiş dalgalar, Kaplıcalar'ın arduaz mavisi ve deniz köpüğü renkleriyle kumaş boyunca dönüyor, kıvrımlarını ikinci bir deri gibi sarıyordu. Neredeyse hava kadar hafif olan örgü çizimleri dizlerine kadar geliyordu. Giysinin sırtı kapalı, önü ise açıktı. Ludivine kızın tenini parlak boya ile boyamıştı, tepesinde topladığı saçlarına deniz kabuklarından taraklar ve inci taneli iğneler takmışlardı. Rielle Aziz Nerida'ya benzediğinin farkındaydı.

Boru üçüncü kez öttü. Su çalkalanmaya başladı.

Rielle derin bir nefes aldı ve suya daldı.

~ 18 ~

ELIANA

“Benim hikâyemin diğerlerinden farkı yok. Sevdiğim herkes öldü, tüm Kâbuslarım gerçek oldu. Dünyamızı da kendimizi de kaybettik. Hepsi bu. Bu koleksiyonunuz için yeterince iyi bir hikâye mi?”

—Ventera’daki sığınmacılar tarafından yazılan ve Hob Cavaserra tarafından kaleme alınan hikâyeler

Akşam yemeğinden sonra, Eliana Kızıl Çukur’un kalabalık Alanlarından bir tanesindeki koltuğa tünedi ve bıçaklarını temizledi.

Ateşin yanındaki yerinden alçak tavanlı odadaki her şeyi görebiliyordu. Kızıl Taç askerleri nöbet değiştirmekteydi, erzak sayımı yapılmıştı. Sığınmacılar derme çatma sedyelerle hastaların bulunduğu kanada götürülmüştü.

Simon’ın söylediğine bakılırsa, ertesi sabah, yeni atlar geldiğinde Kızıl Çukur’dan ayrılacaklardı. O zamana dek, ateşin yanındaki bu yer, etrafı izlemek ve tüm ayrıntıları zihnine not etmek için mükemmel sayılırdı. Yanlarından geçen isyancıların çoğu Eliana’nın yüzüne ikinci kez bakmıyordu. Belki de Simon kimliğinin gizli kalmasının daha iyi olacağına karar vermişti.

Ne yazık.

Hançerleri açlık çekiyordu.

Remy yanına uzanmış, defterine son yazdıklarını okurken başını katladığı ceketine yaslamıştı. Patrik ona kalem ödünç verdiği için parmakları mürekkep içindeydi.

Esneyerek, “Yatmaya gidebilir miyiz?” diye sordu.

“Hayır.”

“Neden?”

“Yapacak çok işim var.” Hilal şeklindeki bıçağı Nox’u kaldırdı ve aslında orada var olmayan lekeleri sildi.

Remy defterini bir kenara bıraktı. “Yalan söylüyorsun.”

Eliana kardeşine masumca gülümsedi. “Hayır söylemiyorum.”

“O halde bana tamamen doğruyu söylemiyorsun.”

Navi yanlarına oturunca Eliana başını kaldırdı.

Navi onu selamlayarak, “Eliana,” dedi.

Eliana da alaycı bir ifadeyle başını eğip, “Ekselansları,” diye karşılık verdi.

Navi onu umursamak yerine Remy’ye döndü. “Merhaba, dostum. Akşam yemeğini beğendin mi?”

Remy başını sallayıp defterini Navi’ye uzattı. “Bana Aziz Tameryn ve kurtla ilgili anlattığın hikâyeyi yazdım. Bazı şeyleri değiştirdim.”

“Çok daha güzel olduğuna bahse girerim.” Navi çocuğa biraz daha yaklaşıp defterini kucağına koydu. “Ben hikâyeyi hak ettiği şekilde anlatamamıştım.”

Remy kızardı. “Ben yine de sevdim.”

“Biliyor musun, bence artık yatabiliriz. “Eliana hançerlerini bir kasadan çaldığı paçavra sardı. “Remy, hadi gidelim.”

Çocuk Eliana’ya kaşlarını çattı. “Ama Navi hikâyemi okuyacak.”

“Umurumda değil.”

“Ah, Eliana.” Navi kızın eline dokundu. “Birbirimizi biraz daha tanıyabileceğimizi umuyordum.”

İçindeki gergin ipler kopmaya başlamıştı. Ansızın gözetleme çabaları adeta kükremekte olan öfkesinin yanında önemsiz kalmıştı.

“Pekâlâ. Tamam.” Birbirlerine sırlarını anlatan iki arkadaşmışçasına Navi’nin karşısına bağdaş kurdu. “Remy ile seni Astavar’a götürmek için hayatlarımızı tehlikeye atıyoruz. Bu kadar önemli olan ne tür bir bilgi taşıyorsun?”

Eliana’nın nazik gülümsemesine karşın, Navi sabırlıydı. “Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun.”

“Annemi nereye götürdüler? Ona ne oldu?” Remy doğruldu. “El...”

“Bu soruların cevabını bilmiyorum.”

“Peki Ventera düşerken Astavar neredeydi?” Navi’nin gözleri kısıldı. “Efendim?”

“İmparator sınırlarımıza saldırdığında Astavar neredeydi? Erkeklerimize, kadınlarımıza, çocuklarımıza tecavüz ettiğinde? Kütüphanelerimizi ve çiftliklerimiz yaktığında? Orlinedaki Aziz Ghovan tapınağının basamaklarında kralımızı, Kraliçemizi ve çocuklarını idam ettiklerinde neredeydi?”

Bedeni öfkeyle titriyordu. Avuçlarını yere bastırdı. “Babam öldüğünde Astavar neredeydi?”

Odadaki tüm hareket ansızın durmuş, bir sessizlik çökmüştü. Eliana bir düzine isyancının gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti.

“Saklanıyordunuz,” diye devam etti Eliana, yumuşak bir ses tonuyla. “Yiyeceklerinizi ve silahlarınızı istifliyordunuz. Sınırlarınızı genişletiyordunuz. Kanımızın akmasını seyrettiniz. İmdat yakarışlarımızı duydunuz. Ama hiçbir şey yapmadınız.”

Navi sonunda, “İnsanlarım hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaptı ve bunun için senden özür dilemeyeceğim,” dedi. “Aynı senin aileni korumak için yaptıklarından dolayı özür dilemeyeceğin gibi. Zaten ben de senden böyle bir şey istemeyeceğim.”

Eliana cevap veremedi. Navi’nin sözlerinin doğruluğu onu kalbinden hançerlemişti.

Bununla nasıl yaşayabilirsin?

Harkan’ın sesine ait anıyı görmezden geldi, elini Remy’ye uzattı, kardeşi sözünü dinleyince bundan zalimce bir zevk aldı.

“Sakın benimle ailem hakkında konuşma,” dedi. “Kardeşimden de uzak dur.”

Navi’nin ayağının dibine tükürdü. Sonra arkasını döndü, Remy’yi elinden tutup gözlerini dikmiş onlara bakan isyancıların yanından geçerek odayı terk etti.

“Ah, Eliana!” Patrik ortak odadaki masasından başını kaldırdı. “Seni bu saatte ayakta görmek ne güzel!”

Yanında oturan Hob ona baktı, sonra yazmakta olduğu deftere geri döndü.

Eliana uyuyamamıştı. Remy ile paylaştığı ince, pütürlü ot yatağa uzanmış, midesine yediği demir yumruk ve kaskatı kesilmiş omuzlarıyla gergin bir halde gözlerini tavana dikmekle yetinmişti. Pes etmeden önce bir saat kadar savaş verdi.

Şimdi, ne yapıyordu? Ne? Bilmiyordu. Bilgi peşinde miydi? Belki de bu isyancılar annesini kaçıranlar hakkında bir şey bilebilirdi.

Dövüşmek mi istiyordu? Bedeni bu düşünceyle az da olsa gevşedi. Ah, evet, iyi bir dövüş işine yarayabilirdi. Ellerinin

derisi parçalanana dek herhangi bir şeyi yumruklamak istiyordu. Belki Simon'ı uyandırıp onu kızdırabilirdi. Genç adam ona vurmaya çalışır, Eliana da ona bunu ödetirdi.

“Patrik.” İçeri girip utangaç bir ifadeyle onu selamladı. Mahcup ödül avcısı, sonunda hatalarını anlamaya başlıyordu... Bunun düşüncesi bile onu herkesin içinde kahkahalara boğabilirdi. “Hob. Ben de birilerinin uyanık olmasını umut etmişim.”

Patrik onu başıyla selamladı. “Burada her zaman birileri uyanıktır. Patates soyuyoruz. Şey, yani *ben* patates soyuyorum. Hob yazıyor.” Patrik kederli bir iç geçirdi. “Yine de alıştım sayılır. Yani, buradaki tüm işleri yapmaya diyorum.”

Hob, monoton bir sesle, “Zavallı, çok çalışan şey,” diye karşılık verdi. Eliana onların bu haline güldü ve ocağın yanına oturdu.

“Bana merhaba demeyecek misin?”

Simon'ın gölgelerin içinden gelen alçak sesini duymasıyla yerinden sıçramıştı. Orada olduğunu fark etmemişti bile. Simon lekeli, arkası yüksek bir sandalyedeydi, uzun bacaklarını devrilmiş bir kasanın üzerine uzatmıştı. Kadehinin üzerinden kıza baktı, mavi gözleri alev ışığında parıldıyordu.

Simon'ı fark etmediği için kendine kızan Eliana, “İçmeden duramıyor musun?” diye terslendi.

Simon hafif bir gülümsemeyle, “Uyumama yardımcı oluyor. Uyanık olmamı sağlıyor. Sesleri bastırıyor.”

“Hangisi?”

“Hepsi. Ya da hiçbiri.” Simon başını sandalyeye yasladı, gözlerini kapadı ve hayvansı bir tatmin inlemesi çıkardı. “Ya sen Eliana? Gecenin koyu karanlığında hangi sesleri duyuyorsun?”

Adı, Simon'ın dudaklarından alevler gibi çatırdayarak döküldü. Eliana yutkunurken boğazındaki yara izlerinin uzun gümüş çizgilerinden bakışlarını güçlkle aldı.

Tam o sırada en yakındaki kapıdan gelen bir gürültü tüm sessizliği bozdu. “Patrik?”

Patrik o tarafa dönünce yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Linnet! Senin yatakta olman gerekmiyor mu, tatlım?”

Belki sekiz ya da dokuz yaşlarında, küçük bir çocuk gölgelerin içinden odaya girdi. Elinde pasaklı bez bir bebek vardı. Solgun teninde ise bandajlar ve morluklar.

“Uyumayı sevmiyorum,” dedi Linnet. Patrik’in kucağına çıktı ve usulca Hob’un defterine baktı. “Sanırım artık hazırım.”

Hob kıza döndü. “Eğer istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin, Linnet.”

Kızın oyuncak bebeğini kavrayan parmakları bembeyazdı, ince dudakları çatlamıştı. “İstiyorum. Hem söz verdim.”

Kızın bir hayaletten farksız olan görüntüsü Eliana’nın adeta boğazını sıkıyordu. Sertçe, “Ona ne yapacaksınız?” diye sordu.

Linnet gölgelerin içinden bu kez Eliana’ya baktı. “Sen kimsin?”

“Maske takmayı seven bir canavar,” diye mırıldandı Simon.

Linnet’in gözleri irileşti.

“Linnet bize Hob’un koleksiyonu için kendi hikâyesini anlatacak,” diye açıkladı Patrik. Delici bakışlarıyla önce Simona, sonra Eliana’ya baktı. “Kimse onun sözünü kesmeyecek, öyle değil mi?”

Hob defterinde yeni bir sayfa açtı. “Dokuz yaşındaydın, değil mi tatlım?”

Linnet yüzünde hayranlıkla Eliana’ya bakmaya devam ediyordu. Bakışları Eliana’nın belindeki hançerlere kaydı. “Evet.”

Hob yazmaya başladı. “Bana soyadını söyleyebilir misin?”

Linnet çenesini bebeğinin başına dayadı ve cevap vermedi. Hob, “Peki ya nerede yaşadığınızı?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Linnet gözlerini yumdu ve başını biraz salladı. “Sorun değil,” diye gülümsedi Hob. “Söylemek zorunda değilsin.”

“Hatırlamıyorum,” diye fısıldadı Linnet.

“Ben bu sabah kahvaltıda ne yediğimi bile hatırlamıyorum,” dedi Patrik. “Belki bir elma? Bir şapka? Bir kemer tokası? Hayır, canım onu yemiş olamam...”

Linnet ürkekçe gülümsedi. Tekrar konuşmaya başlamadan önce oyuncak bebeğinin dolaşmış saçlarını on kez okşadı.

Sonunda, “Kötü adamlar bizi sabah buldu,” dedi.

Hob yazmaya başlamıştı.

“Annem sessiz olmamızı söyledi,” diye devam etti. “Ben de saklambaç oynadığımızdaki gibi saklandım. Ama kötü adamlar kapıdan dışarı çıkmak üzereyken Will hapsirdi.”

“Bana Will’in kim olduğunu söyleyebilir misin?” diye sordu Patrik.

Linnet’in ağzı küçük bir yay gibi gerildi. Uzun bir süre konuşmadı.

Sonra, “Erkek kardeşim,” dedi.

Sözleri Eliana’nın çenesine inen bir yumruktan farksızdı. Ansızın Linnet artık Linnet değildi, o kırılgan, küçük Remy olmuştu. Asla anlatmak zorunda kalmaması gereken bir hikâyeyi dillendiriyordu.

Yaşlı sığınmacı kadının bileğine dokunduğu yer kaşınmaya başladı.

Onlara sakın bakma.

Sakın bakma.

Sandalyesinden kalktı, odadan çıkıp gitmeye hazırlanıyordu. Bunu dinlemek zorunda değildi. Bunu dinlemeyecekti.

Ama Simon onu kolundan yakaladı ve sımsıkı tuttu. Tek kelime etmedi, gözlerindeki buz gibi bakış onu durdurmaya yetmişti.

Eliana da karşılığında ona dik dik baktı. Dövüşebilirlerdi, ona bir tane patlatabilir, onlara yeni bir hikâye verip bu zavallı küçük kıza gerçek bir gösteri sunabilirdi.

Ama onun yerine Simon'ın yanına oturdu. Hangi şeytani nedenden bilinmez ama Simon onun kalıp dinlemesini istemişti. Peki. Dinleyecek ve sonra Simon'ı buna pişman edecekti.

Linnet, "Kapı zaten paramparçaydı..." diyordu. "Çünkü annemle bir parti yapıyorduk. Annem, *hadi dağınıklık partisi verelim*, demişti."

"Dağınıklık partisi mi?" Patrik usulca ısıklık çaldı. "Kulağa eğlenceli geliyor. Peki bu nasıl bir şey?"

"Evi temizlemek yerine kirletmek," diye açıkladı Linnet.

"Bu duyduğum en harika parti olsa gerek."

Linnet dudağını dişledi. "Bahçede bir ateş yaktık, sonra hayvanlarımızı serbest bıraktık, sonra annem... Bir baltayla pencereleri kırdı. Bunu yaparken ağlıyordu, çünkü babam o pencereleri çok severdi."

Hob başını kaldırdı, yüzünde yumuşacık bir ifade vardı. "Onları neden severdi?"

Linnet yavaşça başını ileri geri sallamaya başladı. "Çünkü," diye fısıldadı bir süre sonra, "Onları ben boyamıştım."

Eliana başını sönmekte olan alevlere çevirdi. Odada bayat, acı bir hava vardı. Yıkanmamış ve kanlı yaraları olan fazla insanın neden olduğu bir koku. Bu kokuyu alıyor, tadını dilinde hissediyordu. Midesindeki bir düğüm git gide göğsüne doğru yükselmekteydi.

Aklına annesinin sözleri geldi: *O hastalıklı duygudan kurtulmayı öğrenemezsen seni ele geçirir.*

Gözlerini yumdu, yumruklarını sıktı. Ateş çok yakın, çok sıcaktı. Teni adeta alevi kendine çekiyordu, sıcaklık ciğerlerindeki tüm havayı adeta hortumladı.

Yatağından asla çıkmamalıydı.

“Beni kalmam için neden zorluyorsun?” Sesi alçak ama gergindi.

“Çünkü bunu yapabilirim,” diye karşılık veren Simon içkisinin kalanını dikti. “Yataklarımızı ve yastıklarımızı parçaladık.” Linnet artık daha hızlı fısıldamaya başlamıştı. “Kirazlardan kırmızı boya yapıp duvarları boyadık. Annem dedi ki... Annem dedi ki...”

Patrik Hob'a baktı. “Belki de artık dursak iyi olur...”

“Hayır!” Linnet bebeğini fırlatmıştı. Oyuncak bebek duvara çarpıp yere düştü. “Annem gerçekçi olması gerektiğini söyledi.” Biraz nefes aldı, sanki kendi kelimeleriyle boğuluyordu. Artık tutunacağı bir şey kalmadığı için masanın ucunu kavradı, gözleri alev alev yanıyordu. “Annem burada insanlar ölmüş gibi görünmesi gerektiğini söyledi. Saklanıyorduk, sonra kötü adamlar geldi, Will hapşırıldı. Çünkü heyecanlandığında hapşırır, ben ağlıyordum, engel olamadım. Annem... Annem, *hişt*, dedi. Elini uzattı... Ağzımı kapadı...”

Kız nefes almakta güçlük çekiyordu. Vahşi gözlerle etrafına bakındı, sonra Eliana daha ne olduğunu anlayamadan, Linnet Patrik'in kucağından inip ona koştu.

Kendini Eliana'nın bedenine bıraktı, kollarını kızın boynuna doladı ve yüzünü Eliana'nın örgülerinin içine gömdü. Bir kuştan farksız küçük bedeni parçalara ayrılacakmışçasına titriyordu. Eliana'nın kulağında aldığı nefesler boğuk çıkıyordu.

“Annem dedi ki...” diye tekrarlıyordu Linnet. “Annem, *hişt*, dedi. Annem *lütfe*n sessiz olun, dedi...”

Eliana hareket edemedi, boynuna atılmasını asla istemediği bu yükte *nefes bile* alamıyordu. Kızı bir kenara

fırlatıp atmak, Hob'un defterini paramparça edip ateşe savurmak istiyordu.

Seni ele geçirecek.

Yavaşça burnundan nefes alarak, boğazına kadar yükselmiş olan panik duygusunu bastırdı.

Büyük bir olasılıkla koridorun sonunda kâbuslarla boğuşmakta olan Remy'yi düşünmedi. Daha önce hiç, bir kez olsun evinden ayrı uyumamıştı.

Ölen babasını, kaybolan annesini, savaş onları ayrı düşürmeden önce birbirlerine bakışlarını düşünmedi.

Harkanı, sıcak yatağını, eve dönmeyi anımsatan kokusunu düşünmedi.

Bir kız böyle şeyler düşünemezdi, gözü yaşlı çocukları ya da onların trajik hikâyelerini önemseyemezdi... Hayır, o kız aynı zamanda bir katilse, bunu yapamazdı.

Ben Orlane'nin Kâbusuyum.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Eliana. Seni kalın çıkmıştı, oysa o duygusuz olması için çabalıyordu. Bunun için kendinden nefret etti. Bu oda onu canlı canlı yemeden önce buradan çıkmalıydı.

Beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim.

"İçeri girdiler," diye fısıldadı Linnet. "Göğüslerinde kanatlar olduğunu gördüm. Bu İmparatorun işareti." Başını Eliana'ya çevirdi.

"Bunu biliyor muydun?"

"Evet." Eliana'nın Linnet'in çenesinin altındaki yakası sıırılsıklam olmuştu. Alevler sırtını yaladı. Şu eski dua neydi? Ateşyakan Aziz Marzana için edilen? Remy olsa bilirdi. "Bunu biliyordum."

Ah, evet. Duayı şimdi hatırlamıştı. *Saf ve doğru yan, duru ve parlak yan.*

Odanın diğer tarafındaki Hob ve Patrike baktı, dik bakışlarının onları huzursuz etmesini diledi.

“Annemi saçlarından yakaladılar,” dedi Linnet. “Sonra onu arkadaki odaya sürüklediler. O kadar yüksek bir sesle bağıırıyordu ki, kulaklarım acıdı. Ağabeyim Will kötü adamları dövdü ama sonra o krizlerinden birine yakalandı. Kustu, bağırdı, sonra bana baktı... Ve...”

Başka bir şey söylemedi. Titreyerek yüzünü Eliana'nın boynuna gömdü.

Eliana kızın cümlesini, “Sana kaçmanı söyledi,” diyerek tamamladı. “Sana kaçman için zaman kazandırdı.” Sonra kızın bedenini kendi bedeninden çekti, onu yere indirdi. Patrik fırlattığı oyuncak bebek ve tatlı sözlerle kızın yanı başında bitmişti.

Eliana ikisinin yanından geçip Hob'un masasının başına gitti. İçindeki öfke fırtınası kalbine bir kamçı gibi iniyordu.

“Bunu neden yaptın?” Artık Patrik'in kollarında bir beşikteki gibi sallanan Linnet'i işaret etti. “Neden yeniden yaşamasına izin verdin?”

Hob onu sakince izliyordu. “Unutmamak için yazmamı istedi.”

“Kaç tane var?”

“Bin üç yüz yirmi beş. Bugüne dek on iki defter doldurdum. İnsanlar buraya gelir, anlatacak hikâyeleri vardır. Bazıları benden yazmamı ister. Bazıları benim için yazar.” Hob derin bir nefes aldı. “Bence birilerinin bunları bilmesi gerekiyor. Herkes bilmeli. Sadece ben ve Patrik değil.”

Eliana deftere ve dolu sayfalarına aşağılayarak baktı. “Yaşayan ölülerin hikâyelerini yazmak zaman kaybı,” diye söylendi.

Oradan çıkıp gitti. Linnet arkasında usulca seslendi. Kız adını bile bilmiyordu. “Anne?”

Eliana kendini dar, karanlık koridora attı, ilk köşeyi döndü ve duvara yaslandı. Kalbi deli gibi atıyor, elleri titriyordu. Yumruklarını sıktı, dilini ısırıldı.

Bu bir hataydı, Orlinedan ayrılmak, Simon ile anlaşma yapmak, Remy'yi de beraberinde sürüklemek bir hataydı. Pervasız, saçma bir hata.

Annesinin boş yatağını görür görmez Lord Arkelion'un kapısını çalmış ve yardımını istemiş olmalıydı.

Beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim.

Bunca yıldır İmparatorun sadık bir hizmetçisi olmuştu, öyle değil mi?

Beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim.

Belki de onu geri almaları için bu kadarı yeterli olurdu. Bu ve Kızıl Çukur'un zihnindeki canlı haritası...

"Demek her şeye rağmen Kâbusun da bir kalbi varmış," diyen Simon usulca köşeyi dönünce Eliana irkildi.

Gülümseyip hızlı düşünmeye çalıştı. Simon şüphelenmemeliydi, yoksa ona engel olmaya çalışabilirdi. "Bu o kadar şaşırtıcı mı?"

Simon hafifçe kızın koluna dokundu, bu dokunuşta Eliana'yı şaşırtan bir zarafet vardı. Ateşle ısınmış bedenini kızınkine yaklaştırdı.

"Gel hadi," diye mırıldandı. "Seni odana götüreyim."

Bu sessiz bir yürüyüş olmuştu, odanın kapısına vardıklarında Eliana'nın gözündeki sahte gözyaşları düşmeye hazırdı. Tam zamanında başını çevirip Simon'ın o gözyaşlarını görmesini sağladı.

Annesi ona, İmparatora çalıştığı sürece güzelliğinin işleri hem kolaylaştıracağını hem de zorlaştıracığını söylemişti.

Bu kez kolaylaştırıyordu. Ona bakarken Simon'ın yüzündeki değişimi gördü, küçük ama belirgindi. Biraz yumuşama, biraz arzu.

Midesinde bir zafer heyecanı kıpırdandı.

Elveda Kurt. Dilerim ölüm seni en mutlu anında bulur.

“Remy yaptığım onca şeyden sonra her zaman benim için umut olduğunu söyler,” dedi usulca. *Perişan* onu anlatacak en doğru kelime olurdu. “Haklı olup olmadığını bilmiyorum.” Gözleri dolu dolu güldü.

Simon kıpırdandı, tereddüt etti, sonra iri, nasırlı eliyle kızın yüzünü kavradı. Dokunuşu o kadar narindi ki, onu yok etme arzusuna karşın *Eliana*’nın içi ürperdi.

Yavaşça, “Bizim gibi insanlar kendi umutları için savaşmazlar,” dedi. “Biz başkaları için savaşırız.”

Sonra kızın kapısını açıp kenara çekildi. “İyi geceler, *Eliana*,” diyerek yanında geçip gitti.

Eliana odaya girdi, kapıyı arkasından kapadı. İçeri girer girmez yüzü taş kesilmişti, kalbi de öyle.

Yanaklarını silip Remy’yi hafifçe sarstı.

“Remy, uyan.”

Remy döndü, homurdanarak, “El? Ne var?” dedi.

“Sesini çıkarma. Kalk ve çizmelerini giy.”

“Neden?”

“Gidiyoruz.”

Karanlıkta gülümsemesi şeytaniydi, oysa sesi nazik çıkıyordu.

“Simon’ın çok önemli bir görev için yardımımıza ihtiyacı var.”

~ 19 ~

RIELLE

*“Denizler ve nehirler! Yağmur ve kar!
Susuzluğumuzu söndür, içimizdeki kötülükleri temizle
Tarlalarımızın ürünlerini büyüt,
Düşmanlarımızı çıgıllara boğmamıza yardım et!”*

*—İlk kez Meridian ve diğer suişleyenlerin koruyucu azizi,
Işıltılı Aziz Nerida tarafından söylenen Su Ritüeli*

Sınavın kuralları basitti:

Körfeze üç parça saklanmıştı. Bir araya geldiklerinde Aziz Nerida'nın güç elementinin bir kopyası olan üç uçlu bir mızrak oluşturacaklardı. Rielle mızrağı birleştirecek, okyanus onu canlı canlı yemeden önce dışarı çıkıp herkese gösterecekti.

Basitti.

Tabii suyun buz gibi olmasının dışında.

Ayrıca Yüce Büyücü Rosier ve yardımcıları suyu öfkeliendiriyordu.

Rielle bir kez daha yüzeye çıktı, ama daha nefes alamadan altı metre civarındaki simsiyah bir dalga tarafından içeri çekildi.

Güçlkle yüzüp kendini yukarı itti, bir kez daha nefes almaya çalışırken başka bir dalga onu sulara gömdü.

Böyle hiçbir yere varamazdı.

Tal'in sözlerini hatırladı: *Savaşmaktan korkma.*

Oysa, gerçekten çok korkuyordu.

Rielle küçük bir çocukken, Tal onu Kaplıcalar'daki suyun altında ilk kez tuttuğunda Rielle onunla savaşmıştı. Onu sınıadıklarını biliyordu ama ciğerleri yanarken öyle umutsuzca paniklemişti ki, orada öleceğini sanmıştı. Yeniden nefes alabilmek için her şeyi yapmaya razıydı.

Berrak, yumuşak sudan baktığında Tal'in bulanık figürünün üzerine eğildiğini gördü. Derslerde onu yönlendiren sesini hayal etti:

Empirium yaşayan her canlının içindedir. Her şeyin temelini oluşturan küçük kristaller olduklarını düşün.

O halde hedefimiz, gücünün görünenin ötesine ulaşmasını sağlamak, yüzeyin ötesine...

Böylece empirium'un kendisini, hayatın bir kumdan bile daha ince olan taneciklerini yakalayabilir ve onu değiştirebilirsin.

Ciğerleri aynı o gün olduğu gibi yanıyordu. Rielle karanlık denizde gözlerini yumdu ve Su Ritüelini tekrarladı. Bedeni nefes alabilmek için çırpınıyordu, onu görmezden geldi.

"Çok üzgünüm, Rielle." Tal onu bıraktıktan sonra böyle hıçkırılmıştı. Küçük, öksürüklere boğulmuş bedenini sımsıkı tutmuş, nefes alabilmesini kolaylaştırmak için suni teneffüs yapmıştı. "Lütfen beni affet, beni affet."

"Başardım, öyle değil mi?" Küçük kız hâlâ öksürürken ona gülümsemişti. "Tal, kontrolümü kaybetmedim. Suyu gördüm! Suyun parçalarını yani. Çok küçük ve çok sevimliydim, onları gördüm ve onlardan korkmadım!"

Dalgaların altında ezilen bedeni yanıyor, görüşü bozuluyordu, Rielle Tal'in şaşkın yüzünü hatırladı. Daha sonra ofisine döndüklerinde, Rielle battaniyenin altında çayını içerken, Tal onun saçlarını taramış, kızın titremesi dinene dek ona sımsıkı sarılmıştı.

“Onu gerçekten gördün, değil mi?” diye fısıldamıştı hayranlıkla.

Kollarında kıvrılmış olan kız, uykuluydu, “Neyi gördüm mü?” dedi.

“Empirium.”

Kız yüzünü ekşitti, sonra ona baktı. “Sen görmedin mi?”

Hayır. Görmemişti ve göremeyecekti. Empirium’u kendi gözleriyle görmek diğerlerinin sahip olamayacağı bir keyifti. Rielle bunu Tal’in hayranlıkla bakan gözlerinden anlamış, adamın onu çok saygılı bir biçimde önce evine, sonra yatağına taşımasından hissetmişti.

Sudaki o günü hatırlayan Rielle kararını verdi.

Onu gerçekten gördün, değil mi?

Evet. Görmüştü.

Gücü dışarı çıkmak istiyordu, ona izin verdi.

Bu suyun içinde nefes alabilmeliyim. Ve alacağım da.

Rielle gözlerini açtı, körfez suyunda sayısız altın ışıltısı olduğunu gördü, o kadar küçüklerdi ki, onlara odaklandığında birbirine karışarak parlak bir yansımaya dönüşüyorlardı.

Empirium.

Gözlerini kırptırdı. Altın soldu.

Ama orada yalnız değildi. Empirium dört bir yanını sarmıştı. Tenine yapraklar gibi dokunuyor, ona uzanıyor, onu istiyordu. Odaklandı, ciğerleri yanıyordu, zihnini zorladı, suyu bedeninden olabildiğince uzaklaştırdı, ta ki bir saç teli kadar ince bir hava baloncuğuyla çevrelenene dek...

Baloncuk oluşmuştu ama sonsuza dek dayanmayacaktı. Şimdiden dağılmaya başladığını hissedebiliyordu, ince bir camdan farksız olan bu baloncuğun üzerine inen dalgaların ağırlığı korkunçtu. Kasları hafif bir ağrıyla sızladı. Zihni esnedi ve değişti, sanki biri kafa tasının içine ulaşmış, gözlerinin arkasındaki koyu karanlık yere yeniden şekil veriyordu.

Gücün bir mucizeden farksız, Rielle, dedi Corien, sesinde hayranlık vardı. Onu anlamıyorum. Anlamama yardım et.

Rielle ayaklarını daha sert çırpı ve derinlere daldı.

Birinci parça kolaydı.

Üç uçlu mızrağın keskin gümüş başlığı okyanus zemininde bir deniz yosunu yığınının arasında yatıyordu.

Rielle derine indi, suyun basıncı kulaklarında zonkluyordu. Mızrağı ortadaki ucundan almaya çalışırken avucu acıyla yandı. Kanı suyu bulandırdı, bedeninin çevresindeki baloncuk dalgalandı.

Rielle, Aziz Nerida'nın Geçit'teki son savaşını hatırladı. Aziz Nerida mızrağını melek Razerak'ın midesini delip geçmek için kullanmıştı. Çığlığı o kadar korkunçtu ki, kuzey Celdaria sahillerine gökyüzünden ölü deniz kuşları yağmıştı.

Odaklan, Rielle, dedi kendi kendine, mızrağı düşünmeden tuttuğu için kendine kızmıştı. Öte yandan mızrağın başını elinde tutuyor olmak ona ilham verdi.

Yukarıda boğulmasını bekleyen insanlar Aziz Nerida'nın hikâyelerini hatırlayacaktı.

Rielle kendini denizin dibinden itti, hızla yukarıya yüzdü, ta ki sudan fırlayıp mızrağın başlığını havaya kaldırıncaya dek... Bulutlu gökyüzünden inen yağmur damlacıkları yanaklarını ıslattı.

Rielle'nin dalgaların içinden fırladığı yerin üzerine bir ışık indi. Işığın Evi'nden gelen rahip yardımcıları ona tepelerin üzerinden güneş kadar parlak ışınlar gönderiyorlardı. Rielle yüzünü o sıcaklığa çevirdi, kalabalık mızrağın ilk parçasını ve kesik elinden koluna doğru akan kanı görünce sevinçle ayağa fırladı. Her ne kadar koruyucu hava baloncuğu sesi bastırıyor olsa da Rielle onları gerçeği anlayabilecek kadar duymuştu.

Suyun altında bu kadar uzun süre kaldıktan sonra çıkmasını beklemişlerdi. Ama bunu başardığına göre, artık... Artık her şeyi yapabiliirdi.

Rielle sırtıttı ve tekrar suya daldı. Suyun altına girince hava baloncuğu dalgalandı, yırtılmak üzere olan bir kumaş gibi kıvrıldı. Rielle öksürdü, boğazı sıkıştı. Gözlerini kapadı ve dua edebilecek kadar sakinleşmeyi denedi.

Tarlalarımızın ürünlerini büyüt.

Gözlerini açtı, denizin öfkeli derinliklerine baktı.

Düşmanlarımızı çığlıklara boğmamıza yardım et.

Empirium'a uzandı: *Beni takip et.*

Bana itaat et.

El ve ayak parmaklarının ucunu bir sıcaklık kapladı. Yoksa empirium sözünü dinliyor muydu?

Yeniden odaklandı, yüzmeye başladı, bulanık suyun içinde bir ipucu bulmaya çalışıyordu. Ama ince kum, tuz ve yanından yüzüp giden canlılar dışında bir şeye rastlamadı.

Sonra birden suyun gölgelerinin içinde bir şey olduğunu fark etti. Bu batık bir gemiydi, yarısı kuma gömülmüştü, hafifçe parılıyordu.

Denemeye değerdi.

Rielle gemiye yüzdü. Geminin etrafındaki yoğun ve hızlı akıntı onu bir an döndürdü ve geminin yan tarafına savurdu.

Geminin çatlamış gövdesinin içinde ürkütücü, gölgeli bir yer vardı. Duvarlar ve tavan pembe yapışkan bir şeyle kaplıydı. Yüzerek kaptanın kamarasını, mutfığı, Rielle'nin gelişiyle balıkların kaçıştığı kileri geçti...

İşte orada. Gözü bir parıltıya takıldı.

Karanlığın içinde yumruk büyüklüğündeki koyu mavi değerli bir taş ona geminin zemininden göz kırptıyordu. Bu, Aziz Nerida'nın safiriydi. Mızrağın ucuna yerleştirilecekti.

Rielle safiri aldı, cebine koydu ve sonra donup kaldı.

Gemiye gül kurusu bir renkle aydınlatan o şeyler ansızın daha da parlak bir hal almıştı.

Yavaşça arkasını döndü, midesi korkuyla kaskatı kesildi. Duvarları kaplayıp yolunu aydınlatan şeyler aslında tahmin ettiği gibi kaya midyeleri değildi. Bu, bir kedi büyüklüğünde, parlak mor merkezlerinin dışında pembe ışıklar saçan bir deniz anası sürüsüydü. Hatları belirsiz dokunaçlarının arasında ışıklar yanıp sönüyordu.

Panikleyen Rielle onlardan uzaklaşmaya çalıştı. Bir şey bacağına sertçe arkadan yakaladı, panikle suyun içinde döndü.

Etrafını sarıyorlardı. Git gide artan korkusunu hissetmişçesine merhametsizce kıza yaklaşıyorlardı. İçlerinden biri koluna çarpınca delici bir acı hissetti. Biri şakağına, diğeri kanayan eline değdi. Ona doğru yüzüyorlardı. Birbirine bağlanan dokunaçlar geride kalan gemiyi ve denizi görmesini engelliyordu.

Tüm duaları ve aldığı dersleri unutup haykırdı.

Bu haykırış hava baloncuğunu dağıttı, soğuk ve acımasız su içeri doldu.

Değişimi çok geç fark etmişti, güçlükle nefes aldı, boğuluyordu.

Umutsuzluk onu hareket etmeye zorladı. Yüzdü, deliler gibi, beceriksizce mızrağı denizanasına saptı, sivri uçların kalın ve jelatin gibi bir şeye battığını hissetti. Başka bir dokunaç bileğine dolandı, bu sağlam koluydu. Dönüp mızrağıyla onu ikiye ayırdı ve kendini kurtardı.

Kendini suyun içinde itiyor, denizanelerinin üzerine doğru gelen öfkeli ışıklarıyla su bulanıklaşıyordu. Giysilerinin ona az

da olsa bir koruma sağlamasını umut etti, oysa çoktan gözleri kararmaya başlamıştı bile...

Hava. Hava. *Biraz hava.*

Gemiden çıktı, çılgınlar gibi yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Uyuşmuştu. Bedeninin ne halde olduğunu anlayamıyordu, tek bildiği yukarı çıkmalıydı, *sudan çıkmalıydı...*

Yüzeye çıktığında boğulurcasına öksürüyordu. Bir dalga onu yine suyun içine itti. Ters döndü, kendini zorlayıp yeniden yukarıya yüzdü. Yüce *azizler*, nefes alabilmek muhteşemdi, saf ve soğuk hava ciğerlerini acıttı. Yağmur damlaları yüzünü dövüyordu. Bir dalga, bir dalga daha onu denizin derinliklerine itti. Yeniden çıktı, deliler gibi etrafına bakındı. Kayalıklar nereye kaybolmuştu? Işıklarıyla onu aydınlatan güneşegirenler neredeydi?

Karanlıktan başka bir şey yoktu, etrafını saran bir karanlık. Ne bir gökyüzü ne de bulut vardı.

Ansızın, ölümcül bir korkuyla karanlığın dalgalar olduğunu anladı.

Suya daldı, sert değerli taşa ulaşana dek cebini yokladı, cebine iyice sakladı. Yüzeye çıktı, tekrar daldı. Acaba yukarıdan onu izliyorlar mıydı? Onu görebiliyorlar mıydı? Islanmış, kan revan içindeki yırtık kostümü ve yaralı derisiyle komik görünüyor olmalıydı.

Corien'in, *yapabilirsin*, diyen sesini duydu. Varlığı sakın ve hareketsizdi.

Bundan çok daha fazlasını yapabilirsin.

Yapabilir miyim? Kendini denizin dibine bırakıp sadece ağlamak istiyordu.

Bana yardım etmeyeceksen, beni bırak.

Ses kesildi, yine yalnız kalmıştı.

O değerli baloncuğunu yeniden yaratmak için bir kez daha odaklanamıyordu. Böylece yüzeye çıktı ve yeniden daldı,

çıktı ve tekrar daldı. Gözleri tuzdan alev alev yanıyordu, koyu karanlık sudan başka *hiçbir şey* göremez olmuştu.

Peki ne kadar geçmişti? Dakikalar? Günler? Bedeni acıyla zonklayan bir kütleden farksızken, ansızın onu gördü. Küçük bir şans, ama gerçek. Güneşegirenlerden birinin ışığı. Uzun ve ince bir şey parıldadı ve sonra kayboldu.

Denizin dibinde, yüzeye diğer parçalara göre daha yakın bir yerde mızrağın gövdesi yatıyordu.

Rielle bir kez daha daldı, tek bir noktaya odaklanmıştı. İçinde şimdi yükselen bir güç vardı, gayretli, sıcak ve tanıdık... Güç, bedenini sararken ve kanını ateşlerken okyanus bir kez daha altın sarısı ışıldadı.

Artık anlıyordu, empirium'un ışığı ona yol gösteriyordu. Suyun içinde hareket ederek ona bir yol çiziyordu.

Artık yüzmediğini fark etti. Koşuyordu, zihni açılmıştı, alev alevdi. İki yanındaki su yükseldi. Mızrağın gövdesine ulaştı ve okyanus zemininde nefes nefese dikildi. Etrafındaki su dar, kükreyen bir tünel gibiydi, havaya bir gayzer gibi sular fışkırıyordu.

Ama deniz yatağında her şey sessizdi, siyah, mavi ve altın renkler hafifçe dalgalanıyordu. Rielle bu huzurun içinde durdu, titreyen elleriyle mızrağın parçalarını birleştirdi. Sivri uçları gövdeye ve değerli taşı da ucuna taktı. Güçlkle soluk alıp mızrağa baktı.

Bir su sütunu havaya doğru yükseldi, Rielle'nin son gücüyle, ne yaptığını bilemeden çıktığı bir yola dönüştü.

İçini vahşi bir zevk kapladı.

Başardım.

Ben, tek başıma başardım.

Peki, kendini nasıl hissediyorsun, diye sordu Corien usulca. Varlığı kızın zihninin kapılarında dolaşıyordu.

Kendimi...

Kelimelere dökemiyordu. Orada öylece durmuş, gücüyle hâkim olduğu suya sadece ağzı açık baktı.

...*Şey hissediyorum...*

Göğsünde küçük bir korku kıpırdandı, ama şimdi ona kulak veremezdi, hele ki her şey bu kadar... Bu kadar...

Gözlerini yumdu, titriyordu. Etrafındaki ılık hava dalgalandı. Gerisindeki soğuk deniz durmaksızın çalkalanmaya devam ediyordu. Su damlacıkları yanaklarını öptü.

Corien'in sesi, babasının uzun zamandır hasretini çektiği kucağı kadar tatlıydı.

Söyle bana, Rielle.

Kendimi... Canlı hissediyorum.

Öylesin de... Herkesten daha canlısın.

Sonra yine kalbini o korku bürüdü. Artık adeta haykırıyordu. Tüm bu gösteri yukarıdan nasıl görünüyordu?

Dehşet Rielle'yi ele geçirdi.

Zaferi bir anda kayboldu, odağını yitirdi. Binlerce yumruk gücündeki su üzerine inip onu okyanus zeminine savurdu. Bir süre, kulakları çınlarken orada öylece süzüldü.

Kalk, Rielle, diye uyardı Corien.

Yapamıyorum... Yapamıyorum.

Başardın. Bitirmene çok az kaldı.

Rielle hemen yanındaki mızrağın sulara gömülmesini izledi. Sonra gözlerini yumdu.

Corien sesinde en ufak bir kızgınlık olmaksızın, *arkadaşların senin için çok endişeleniyor, Rielle, dedi. Özellikle de şu çocuk.*

Audric. Rielle mızrağa uzandı. Ludivine.

Sesi şimdi sevimsiz bir hal alan Corien, *Evet, dedi. Onların yanına git, acılarını dindir. Seni çok seviyorlar.*

Rielle güçlükle gözlerini açtı. Ciğerleri yanıyordu. Görüşü bulanıktı. Kendini zorladı. Büyük bir mücadele vererek soğuk suda yüzdü, dalgaların üzerine çıktığında tamamlanmış mızrağı havaya kaldırmayı unutmadı.

Güneşgirenlerin ışığı onu aydınlattı. Kolu mızrağın ağırlığıyla titrese de onu sınıksız tutmaya devam etti.

İzleyiciler bu kez kulakları sağır edecek bir şekilde bağıırıyordu.

Yağmur ansızın durdu. Dalgalar azaldı, deniz sakinledi, bulutlar dağıldı ve yerini masmavi bir gökyüzüne bıraktı.

Gözleri o kadar çok yanıyordu ki, yakınlarda bir iskele ve üzerinde figürler olduğunu zar zor seçti. İçlerinden biri suya atlayıp ona doğru yüzmeye başladı. Bunu yapan her kimse iskeledekiler arkasından bağıırıyordu.

Rielle artık yüzemez haldeydi, mızrak onu yavaşlatıyordu. Güçlü bir kol onu yakalayıp kendine çektiğinde batmak üzereydi. Bu o kadar sıcak bir bedendi ki, ancak bir kişi olabilirdi.

“Audric,” diye fısıldadı Rielle, ona tutundu, kasları titriyordu. “Seni hissetmek ne güzel.”

Audric zayıf bir kahkaha attı. “Seni şifacıma götürmeliyiz. Buz gibisin.”

“Tanrı’ya şükürler olsun, buradasın.” Audric tuhaf bir şekilde tek koluyla yüzmeye çalışıp diğeriyle onu tutarken Rielle ona gözlerini kısarak baktı. “Yüzmekten yoruldum.”

“Bu üzerindikiler de ne?”

Rielle ellerine baktı. “Ah. Denizaneları saldırdı. Belki de onları suışleyenler kızdırmıştır.”

“Tanrım, Rielle...” Audric konuşamadı. “Çok üzgünüm.”

“Endişelenme. Onları bıçakladım. Yani denizanelarını, suışleyenleri değil.” Bitkin bir halde iskeleye baktı, rahip yardımcıları onu bekliyordu. “Oysa bunu hâlâ yapabilirim.”

Audric yine güldü, sonra usulca, “Rielle?” dedi.

“Evet?”

“Korktun mu?”

Kız gözlerini yumdu, “Evet,” diye fısıldadı.

Audric onu daha sıkı sardı, ılık dudakları alnına değiyordu. “Keşke...”

“Ekselansları!” Bir suişleyen rahip yardımcısı iskelenin ucundan eğilip ona elini uzattı. Rielle’ye yeniden dirilmiş Aziz Nerida gibi bakıyordu.

Audric adamı görmezden geldi, Rielle’yi yavaşça bedeninden ayırdı. “Gel, sana yardım edeceğim.”

“Hayır.” Rielle iskelenin ucunu kavradı, sonra Audric’e döndü. “Kendi başıma ayağa kalktığımı görmeleri gerek.”

Audric ona gülümsedi ve mızrağı uzattı. “Ödülünüz, leydim.”

Rielle elini sıktı, sonra titreyen bacaklarla iskeleye tırmandı, Yüce Büyücü Rosier, adamları ve hatta Tal’in bile yardımını kabul etmedi.

İki ayağının üzerinde durdu, hafifçe sallanıyordu. Kayalıkları dolduran binlerce insana baktı. İzleyiciler kollarını, yumruklarını sallıyor, onun adını haykırıyorlardı. İki eliyle birden mızrağı havaya kaldırdığında, tezahüratları yeri göğü inletti.

İskelede toplanmış olan Büyücü Konseyi’ne döndü. Tal sevinçliydi, gözlerinden gurur okunuyordu. Sloane kollarını kavuşturmuş yanında dikiliyordu, yüzü düşünceli bir ifadeyle asıktı. Kısa, koyu renk saçları ise solgun yanaklarına yapışmıştı.

Hemen arkasında duran Başyargıç’ın acımasız yüzünden aşağıya yağmur damlaları süzülmekteydi.

Rielle zarafetten yoksun bir kibirle gülümseyerek mızrağı ona uzattı. Hiçbir şey umurunda değildi.

“Sıra sizde,” dedi hafifçe selam vererek. “Yüce Efendimiz.”

~ 20 ~

ELIANA

“Kara yürekli Tameryn, asla gün ışığından iyi bir şey geldiğini görmemişti. Hançerleriyle, her köşeden ve boşluktan gölgeler oydu. Nefes almaya çalışan ağızlarına hayat verdi, onları bacaklarına ve boynuna doladı, yeni doğan parmaklarını saçlarının uçlarına bağladı. Gölgelele ona şükran duygularını fısıldadı; bu yüzden asla yalnız değildi ve gecenin kefeninde hep güvende kaldı.”

—Azizler Kitabı

Muhafızların vardiya değişimi sırasında Kızıl Çukur'dan gizlice kaçmak çok kolay olmuştu.

İki mil boyunca yürürken, her yaprak hışırtısını Kızıl Taç'ın nöbetçilerinden biri ya da daha kötüsü Simon sanması bile daha kötüydü. Yol, Eliana'nın tahmin ettiğinden daha çabuk son bulmuştu. Remy hikâyesine inanmıştı. Ona Simon'ın Navi'ye gerekli önemli bir bilgi almak için yakındaki İmparatorluk kışlasına gittiğini söylemişti. İki saat içinde dönmezse yardımına gitmeleri gerekiyordu.

“Ben de mi?” diye sordu Remy.

“Özellikle sen.”

Çocuk gözlerini kıstı. “Neden?”

“Çünkü çok sevimlisin, kimse senin yalanlarından şüphelenmez. Her türlü dar yere girip çıkabilirsin. Ayrıca hikâyeler anlatıyorsun. Tam da istediğim gibi rol yapabilirsin.”

“Peki diğerlerine söyleyemez miyiz?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Simon öyle istedi. Benden onun seçimlerini açıklamamı isteme. Bunu yapamam.”

Remy ikna olmuşa benzemese de en azından karşı çıkmadı. Şimdilik bu kadarı da yeterliydi.

Ama İmparator'a ihanet ettiği için öldürülmeden Lord Morbrae ile konuşmayı nasıl başaracaktı? İşte bu zor, diye düşündü, Kâbus için bile zordu.

Belki de İmparatorun özel suikastçılarından birini kuleden aşağıya atması için isyancıların en kötü şöhretli adamına yardım etmiş olmamı umursamazlar?

Düşüncesi bile güzeldi.

Eliana ay ışığıyla aydınlanan ormanı gözleriyle taradı, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Kasları sürekli çömelmekten yanıyordu, ama bu güzel bir histi. Ona tek bir şey hatırlatıyordu: Başka isyancı, başka üzücü hikâye ya da kayıp prenses olmayacaktı.

Başka Simon da.

“Bu o mu?” Yanında duran Remy fısıldamıştı.

İki saattir İmparatorun kışlasının dışında, Lord Morbrae'nin gelmesini bekliyorlardı. Etraflarındaki ağaçlar sislerin içinde titredi, karanlık gökyüzü yerini gri bir alacakaranlığa bıraktı. Eliana nemli dalların arasından baktığında Remy ile aynı şeyi gördü.

Kışlanın duvarına yaklaşan bir konvoy vardı. On atlı adatrox. Dört atın çektiği bir at arabası.

Duvardaki bir kapı açılınca içeriden meşale ışığı geldi. Demek Kızıl Taç istihbaratı doğruydu.

En azından Eliana öyle umut etti.

“Bana bir general muhafızı gibi göründü,” diye fısıldadı.

Remy başlığının altından ona baktı, etraflarından yükselen buhara karşın titredi, “Belki de geri dönmeliyiz.”

Eliana ona döndü, kendini hazırladı. “Beni iyi dinle. Buraya Simon’a yardım etmek için gelmedik.”

Remy gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Annemiz hakkında bilgi alabilmek ve bizi affetmesini sağlamak için Lord Morbrae ile pazarlık edeceğim. En azından senin Astavar’a ulaşmanı sağlayacağım. Sonra bana ne yaptıkları umurumda değil.”

“Sen... Ne?” Remy’nin yüzü bulutlandı. Geri adım attı.

“Bana yalan söyledin.”

Eliana iç geçirdi, hızla tekrar kışlaya baktı. “Evet ve bence şimdiye dek buna alışmış olman gerekirdi.”

“Onlara Kızıl Çukur hakkında bilgi vereceksin.”

“Remy...”

Kardeşine uzandı ama çocuk eline vurdu.

“Senin derdin ne?” diye fısıldadı. “Onca insan...”

“Sığınmacılar mı? Benim yerimde olsalardı onlar da aynısını yapardı. Ailelerini hayatta ve güvende tutmak için her şeye razı olurlardı.”

Remy başını iki yana salladı, ondan birkaç adım daha uzaklaştı.

“Yanılıyorsun. Bazıları yapmazdı. Hepsi yapmazdı. Ben de yapmazdım.”

Kışladan gelen bir ses Eliana’nın dikkatini dağıttı, o tarafa dönüp gözlerini kısarak gölgelerin içine baktı.

İşte o zaman Remy belindeki Arabeth’i alıp koşmaya başladı.

Eliana elinden geldiğince yüksek bir sesle, “Remy!” diye bağırdı.

Hemen arkasında arabayı çeken atlardan biri hafifçe kişnedi ve ayağını yere vurdu.

Eliana önce kışlaya sonra bataklığa baktı. Remy'nin Kızıl Çukur'a doğru koşan küçük bedeni gözden kaybolmak üzereydi. Onu yakalamalıydı. Ayrıldıkları takdirde tüm bunların hiçbir anlamı kalmayacaktı.

Ayağa kalktı, arkasında bir dalın kırıldığını duyunca dondu.

“Kimsin sen?”

Yavaşça döndü. Birkaç adım ilerisinde üniformalı bir adam duruyordu, kışlanın duvarındaki meşale ışığı onu bir siluet gibi göstermişti. Arkasında ise silahları Eliana'nın kalbine nişan almış bir düzine adatrox vardı.

Eliana ellerini havaya kaldırdı.

“Adım Eliana Ferracora,” diye bağırdı. “Ben Orlin Kâbusuyum. Kızıl Taç askerleri tarafından rehin alındım ama kaçtım. Size vermek istediğim bir istihbarat var.”

Sessizlik. Başının üzerinde üç böcek vızıldadı. Ter hafifçe kaşından aşağıya kaydı.

“Peki,” dedi adam, “Bu bilginin karşılığında ne istiyorsun?”

“Kardeşimle birlikte Orlin'e güvenli bir şekilde dönmek istiyorum. Affedileceğimin garantisini. Annemin geri getirilmesini. İki hafta önce yatağından kaçırıldı. Onu geri istiyorum. Canlı ve sağlam.”

Adam bir süre sessizce dikildi, sonra ona yaklaştı. Gölgelemin içinden yeni tıraş olmuş, açık kahve tenli ve kısa koyu renk saçlı bir adam çıktı. İmparatorun tüm generalleri ve İmparatorun da kendisi gibi gözlerinin çukurları simsiyah parıldıyordu.

İmparator köpeklerinin görüntüsünü değiştirmek için onlara canice bir ilaç veriyor olmalıydı.

Eliana hiç kıpırdamadan adamla göz göze geldi. “Lord Morbrae.”

Adam gülümsedi, deri eldivenli elini uzattı. Etrafında toplanan adatrox'lar silahlarını indirdiler.

“Evine hoş geldin, Kâbus,” dedi Lord Morbrae, sesi ince ve pürüzsüzdü. “Gel. Bana sırlarını anlat.”

Onu önce bir hücreye götürdü.

Her İmparatorluk kışlasında bir tane vardı. Oysa bu, Lord Arkelion'un Orlinedaki sarayının altında yer alan gösterişli zindanlarla karşılaştırıldığında küçük ve basit kalıyordu. Hücrelerin yerine yan yana sıralanmış küçük, dar odalar vardı, yetişkin esirlerin iki büklüm bir şekilde oturabildiği kare hücreler... Esirlerin hepsi de yetişkin değildi, aralarında çocuklar da vardı. Garip bir şekilde zayıflamış olan çocukların karınları şişti, kaşırmaktan derileri kızarmış, kusmaktan ve kandan dudakları çatlamıştı.

Geçerken Elianaya baktılar. Diğerleri kadar zayıf ya da berbat durumda olmayan yeni gelenler ona dik dik bakıp hücrelerinin içinden kıza tükürdü. Daha pis, saçları karmakarışık, zayıf haldeki eski esirler ise tek kelime etmeden boş gözlerle bakmaya devam etti.

Duvarı dönünce, küçük bir çocuk, hücresinin kapısına koşup kemikli beyaz parmaklarıyla kapıya tutundu. Gözlerinde öfke vardı, derisi kıpkırmızıydı.

“Bize yardım et!” diye bağırdı kapıyı sarsarak. Metal ellerini kesiyordu. “Beni buradan çıkar! Beni buradan çıkar!”

“Bana bunları göstermenizin bir anlamı var mı?” dedi Eliana, sıkılmış gibi görünerek. Oysa kanı alev alev yanıyordu.

Kurnaz Aziz Tameryn sana acısız bir ölüm versin, çocuk, diye düşündü.

“Buradaki ziyaretin süresince bana karşı gelmeye kalkarsan,” diye karşılık verdi Lord Morbrae, “Sana neler olabileceğini göstermek istedim.”

Sonra kapıyı sıradan, basit bir odaya açtı. Tek bir sandalye, yanıp sönen bir lamba. Ellerini uzatıp hançerlerini istedi. “İçeride bekleyebilirsin.”

Eliana ona dönüp etkilenmemiş bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. Oysa zihni panik içindeydi. Bir hücrede bekleyecek vakti yoktu. Remy, Simon'a her şeyi anlatacak ve onlar da silahlarıyla buraya saldıracaktı. Onu hemen öldürürlerdi. Lord Morbrae'ye her şeyi anlatmalı, isyancıların baskınını önlemek için hazırlanmasına yardım etmeliydi. Ama önce ondan istediğini alacaktı.

Bıçaklarını adamın ellerine bıraktı. "O halde gübre kokulu bir hücre yerine gerçek bir odam olacak mı?"

Lord Morbrae'nin gülümseyişi içten değildi. "Online'nın Kâbusu için en iyisi. Umarım karnın açtır."

Kapıyı kapattığında, Eliana yalnız ve belirsizlikler içinde kaldı. Odanın ortasındaki sandalyeye oturdu ve beklemeye başladı.

"Pekâlâ, Eliana Ferracora." Lord Morbrae arkasına yaslandı, şarabını dudaklarına götürdü. Kadehinin üzerinden kapkara, hiç kırpmadığı gözlerle kıza baktı. "Sizi dinliyorum."

Eliana geyik etini kesmeye devam etti. Bıçağı her bastırıldığında tabağına kan sıçırıyordu. Onu, Lord Hazretleri'nin yemek odasına çağırmadan önce o hücrede iki saat bekletmişlerdi.

Hücrelerle dolu hapishaneyi, umutsuzca çığlık atan küçük kıızı ve öfkeli bakışları düşünmemeye çalıştı.

Remy ya da Simon'ı da. Acaba buraya doğru yola çıkmış mıydı? Yoksa Lord Morbrae onu kendi elleriyle öldürüp silip atacak mıydı? Remy ne düşünecekti? Ablasından kurtulduğuna sevinecek miydi?

Peki annesine ne olacaktı?

Eliana bıçağının ucuyla zihnindeki tüm bu düşünceleri kazıyıp atabilmeyi ne çok isterdi.

“Kızıl Taç’ın bir yerleşkesi var,” diye söze başladı, “İki mil güneybatıda. Oraya Kızıl Çukur adını vermişler.” Bir lokmayı ağzına götürdü, çiğnedi ve yuttu. Lord Morbrae’ye baktı, gülümsedi. “Benim için ne kadar da lezzetli bir yemek hazırlamışsınız. Size minnettarım. İsyancıların iyi bir yemek anlayışı pek yok.”

Lord Morbrae ince bir kahkaha attı. Parmaklarını şaklatınca yemek odasındaki koruma adatrox’lardan biri öne çıkıp Lord Morbrae’nin kadehini tekrar doldurdu.

Lord Morbrae şarabını içerken Eliana onu sessizce izledi. Parmağını bir kez daha şaklattı. Bir kadeh daha. Onu da çölde susuz kalmış biri gibi içti, sonra kadehi masaya vurdu, dudaklarını büktü. Çatal ve bıçağını alıp etini kesti, soluksuz tüm lokmaları ağzına tıktırdı.

Sonunda bitirdi, şarabından büyük bir yudum aldı ve tabağına tiksinierek baktı. En yakınındaki adatrox’a “Daha fazla et,” diye emretti. “Bundan olmasın.” Geyik etinin olduğu tabağı kenara fırlattı. “Bir kez olsun lezzetli bir şey getirin. Bunu yapabilirsiniz, değil mi?”

Adatrox onu selamladı, başını hafifçe eğdi.

O gider gitmez Lord Morbrae bakışlarını Eliana’ya çevirdi, koyu renk gözleri yarı kapalı gibiydi. Dudaklarında kırmızı şarabın izi vardı. “Yalan söylüyorsun.”

Eliana’nın içini bir korku kapladı. Zorla gülümsedi. “Söylemiyorum. Ne işime...”

“Buradan iki mil uzakta bir isyancı yerleşkesi olsaydı, onu uzun zaman önce yok etmiş olurum.”

“Yeraltında. Çok iyi korunuyor.”

Lord Morbrae sonunda gözlerini kırptırmıştı.

Ah, bunu bilmiyordun, değil mi? Eliana yemeğe devam etti, bir yandan da kaygısızca yemek odasını inceliyordu. “Burası çok güzelmiş. Masanız da öyle. Etkileyici bir şekli var. Bunu sizin için özel olarak mı yaptılar?” Elindeki çatalıyla

en yakındaki duvarı işaret etti. “Duvardaki tabloları ziyarete gelen generallerin zevkine göre değiştiriyorlar mı?”

“Kaç kişi?” Lord Morbrae’nin sesi, sakın odada adeta patlamıştı.

“Üç yüz on altı sığınmacı.” şarabından bir yudum aldı. “Elli bir isyancı askeri. Küçük gruplar, her gün iki ile sekiz arasında isyancı gelip gidiyor. Yerleşkenin çevresindeki ormanda on isyancı devriye geziyor. Beşi dolaşıyor, beşi de ağaçların içine inşa ettikleri yerlerde oturuyor.”

“Mühimmat ve erzak?”

Eliana masanın ortasında, parlak gümüş bir kâsenin içinde duran kırmızı elmalardan birini aldı. “Üzgünüm. Korkarım güvenliğimizi sağlamadığın sürece sana daha fazla bilgi veremem. Ben, kardeşim ve annem. Aksi halde,” omuz silkti, “Anlaşma olmaz.”

Elmanın dudağının kenarından akan suyunu yaladığı sırada Lord Morbrae dikkatle kızı izliyordu. Dudaklarına, yutkunurken boğazına ve sonra bedenine baktı. Eliana’nın ağzı birden kurumuştu. Adamın yüzünde arzu yoktu, en azından onun görmeye alışık olduğu şey yoktu.

Bu daha çok vahşi, yırtıcı bir ifadeydi, sanki daha önce elma yiyen birini hiç görmemişti.

“Seni hemen şimdi öldürebilirim,” dedi adam, diliyle dudaklarını ıslattı, “Elbette eğer istersem.”

“Ama istemiyorsun. Sana anlattığımdan çok daha fazlasını biliyorum.” Elmadan bir ısırık daha aldı, adam onu izlerken, içindeki tüm endişeye karşın çiğnemeye devam etti. “Böyle bir bilgiyi kaybetmeyi göze alamazsın, hele ki bir isyancı yerleşkesi seni bu kadar uzun zamandır kandırmışken. Kurt’un planlarını biliyorum. Kızıl Taç’ın çabalarının yanı sıra, gizli bir görevi var. Savaşı tersine çevirebilir.” Yarısı yenmiş elmasını tabağına bıraktı. “İzin verin size yardım edeyim, lordum. Karşılığında istediğim şey elimdeki bilginin değerıyla ölçüşemez.”

Lord Morbrae ayağa kalktı. Esnedi, omuzlarını gevşetti, çenesini rahatlattı.

Eliana midesi alt üst olmuş bir halde onu izledi. Sandalyesine yaslandı ve tırnaklarıyla oyalandı. “Kendinizi bu gece yorgun mu hissediyorsunuz, lordum?”

Adam odanın diğer ucuna geçip, ateşin önündeki kırmızı, yüksek arkalıklı koltuğa oturdu, Eliana’yı izledi. Yüzünü gölgeler maskeliyor, üzerinde koyu karanlık şekiller dolaşıyordu.

“Hâlâ açım.” Sesinde bir tükenmişlik, öfke vardı, ince ama hissedilebilir. “Hep açım.”

Eliana yemeklerle dolu masaya baktı. “O halde...”

“Yemek işe yaramıyor,” diye sözünü kesti adam. “Hiçbir şey işe yaramıyor.”

Odaya yeni bir sessizlik hâkim oldu. Eliana hareket etme arzusuna karşı koyup, Lord Morbrae gibi kıpırtısız oturmaya devam etti.

Sonunda adam titreyen elini uzatıp, “Buraya gel,” dedi.

Eliana zorla şen bir kahkaha attı, oysa kalbi deli gibi korkuyla çarpıyordu. “Lordum, çamur içindeyim ve banyo yapma fırsatım da olmadı...”

“Kapa çenenı,” dedi Lord, “Buraya gel.”

Eliana cesaret edebildiği kadar bekledi, sonra ayağa kalktı, adamın yanına gitti, gözlerini kaçırmıyordu. Yüzüne dikkatle kazınmış küçümseme ve bıkkınlık ifadesiyle, o koltukta kendisine yapacaklarından korkmadığını bilmesini istiyordu.

Ne de olsa o Orlıne Kâbusuydu, öyle değil mi?

Ama daha önce hiç İmparatorun adamlarından birine dokunmamıştı.

Lord Morbrae’nin kucağına oturdu, Harkan’ın kalbindeki hatırasına sırtını dönmeyi denedi. Ama ansızın tek düşünebildiği onun kahkahası, yüzündeki geniş gülümseme

ve penceresinin dışındaki terasta pat pat yürüyüşü oldu. Ona ilk kez titreyen ellerle nasıl dokunduğunu hatırladı. Sonra, Eliana güvende ve sıcak tutulması gereken son derece değerli bir parçaymış gibi ona nasıl sarıldığını...

Harkan, diye düşündü, avuçlarını Lord Morbrae'nin göğsüne bastırırken, korku adeta kulaklarında çınlıyordu. *Harkan, Harkan. Benim burada ne işim var?*

Harkan da ona defalarca aynı soruyu sormuş, Eliana hep aynı cevabı vermişti: *Hayatta kalıyorum.*

Lord Morbrae'nin bacakları uzun ve kemikliydi, üniformasının düğmeleri fırlamış göbeğini sıkıştırıyordu. Hâlâ nasıl aç olabilirdi? Masaya oturduklarından bu yana en az beş kilo almış gibi duruyordu.

Şömine ışığında kıpırdandı. Dudaklarında hâlâ ekmek kırıntıları vardı.

Sonunda, kıza gülümseyerek, "Pek çok insanla yattım," dedi. Dişlerinin arasına kanlı et parçaları sıkışmıştı, daha yeni yemek yemiş olmalarına karşın nefesi iğrenç kokuyordu. "Ama asla iyi gelmiyor. Bir kez olsun. Ama sen, Kâbus. Belki sen..."

Uzun parmakları kızın kolunda yukarı aşağıya gezindi, açık yakasına ulaştı, kirli tenine dokundu.

"Belki ben, ne?" Boğazı kaçıp gitme isteğiyle sıkışsa da biraz daha yaklaştı. Yüzünde davetkar bir gülümseme olmasına izin verdi.

"Belki sen sonunda yapabilirsin."

Yapacağım da. Eliana, yavaşça saçma, fırfırlı kolları olan ceketini çıkarıp yere attı. Tunığının altındaki kolye ve Kral Audric'in at üzerindeki karanlık desen, göğüs kemiğine değdiği yeri yakıyor ve kaşındırıyordu. *Eğer Remy ve annem için ödemem gereken bedel buysa, yapmak zorundayım.*

Lord Morbrae kızın her hareketini izliyordu. Bakışları uzak, ağzı hüsrarla kıvrılmış gibiydi; sanki arzu ettiği tüm deneyimleri yaşamıştı ve istediğini burada da bulamayacaktı.

Yine de elleri sımsıkı kızın kalçalarını kavırıyordu. Israrla.

Kalbi deli gibi atarken Eliana adama doğru eğildi, gözlerini yumdu. Zihnine kendini bedeninden ayırmasını, bir yerlere saklanmasını emretti. Bu mükemmel bir beceriydi, annesinin ona ilk öğrettiği şey bu olmuştu ve bu konuda gayet iyiydi. Lord Morbrae sadece bir hedefti, aynı diğerleri gibi. Bunu daha önce de defalarca atlatmıştı.

Sadece bu diğerleri gibi gelmiyordu. Lord Morbrae yanağına nefesini verdiğinde, kötü ve tuhaf denebilecek kadar soğuk bir şey hissetti, Eliana bu duyguya engel olamadı. Geri çekildi. Gözlerini açtı.

Kapkara gözleriyle buluştu.

O an sanki bir şey Lord Morbrae'nin zihninden atlayıp kendisine geçti. Yıldırım çarpmış gibi hissetti, adam kıza uzandı ve onu sımsıkı tuttu.

Eliana kollarından kurtulmaya çalışırken o da kızın altında kıvranıyordu.

Ansızın Eliana artık Ventera kışlasında değildi.

Karlarla kaplı tepelerin olduğu geniş bir alana bakan bir sarayın verandasındaydı. Görüşü bulanıktı, gözünün önündeki şekiller su yüzeyindeki gibi titreşiyordu. Eliana konsantre oldu ve dengesini bulmaya çalıştı. Dünya bir şekilde netleşmişti. Karşısında parıldayan bir şehir vardı. Uzaktaki mahalleler beyaz taşlarla kaplanmış dolambaçlı yolların arasında sıkışıp kalmıştı. Gökyüzüne yükselen fildişi kuleler vardı. Güneş doğarken gül pembesi ışıklarını toprağın içindeki bir dağ kadar büyük çukura döküyordu. Şehrin sokaklarında kapana kısılmış minyatür fırtınaları andıran tuhaf ışıklar yanıp söndü.

Tüm bunlar ona çok yabancıydı, yine de Eliana içinin çekildiğini hissetti.

Gerçekten yabancı mıydı?

Solundaki bir hareketlilik oldu. Döndü, bir şekilde bedeni etrafındaki her şeyden ayrıldı. Ayağının altındaki verandanın

taşlarını hissedemiyor ama etrafındaki dünyayı net bir şekilde görebiliyordu. Ona Orlin'e hatırlatan hafif bir koku vardı, nehir ve şehrin kokusu. Ama hava buz gibiydi.

Burası... Bu bir rüya ya da hezeyanlı bir hayal değildi. En azından Eliana öyle olduğunu düşünmüyordu.

Taş tırabzanda, açtığı kollarını göklere doğru uzatmış bir erkek heykelinin yanında bir figür dikiliyordu. Verandada daha pek çok heykel bulunuyordu. Her birinin arkasında ince renkli camdan yapılmış ve renkli taşlarla kaplanmış büyüleyici kanatlar çıkmıştı. Bu kanatlar tüylü değildi, ateş ve gölgeden yontulmuştu.

Eliana bu figürleri Remy'nin Eski Dünya'ya ait hikâyelerinden hatırlıyordu.

Melekler mi?

Bir ses çıkarmış olmalıydı. Havada bir şeyler değişti. Adam birden durdu, sonra onu görmek için başını çevirdi.

Parlak kıvrıkcık saçları kulaklarına kadar iniyordu. Yapılı omuzlarını ortaya çıkaran şık, ayaklarına kadar inen siyah bir kaban, kalbinin üzerindeki pirinç düğmelerle bağlanmıştı. Teni solgundu, yanak kemikleri çıkık ve dudakları dolgun. Gözleri Lord Morbrae'den daha karanlıktı.

Eliana onu nerede görse tanırdı. Orlin'deki her sokak başında bir heykeli vardı. Mağrur ve kusursuz dev posterleri Lord Arkelion'un saray duvarlarını süslerdi.

Ölümsüz İmparator.

Her nasılsa, Eliana onun dünyanın diğer ucunda, Celdaria'da olduğunu bilse de, İmparator doğruca kıza bakıyordu.

- 21 -

RIELLE

“Audric küçük bir çocukken, Armand Dardenne'nin kızına olan düşkünlüğünü zararsız bulurdum. Oysa şimdi... Kimsenin bakmadığını zannederken Audric'in onu nasıl izlediğini görüyorum. Dikkatli olmalıyız, kardeşim, onu cesaretlendirmemeliyiz. Ludivine Kraliçe olmalı. Kraliçe Ludivine olacak.”

—Lord Dervin Sauvillier tarafından kız kardeşi, Kraliçe Genoveve Courverie'ye yazılmış bir mektup, 994 Yılı, İkinci Çağ

Ludivine ve Audric'in odalarından sonra, Rielle'nin Baingardé'de en sevdiği yer, Kraliçe Genoveve'nin özel salonuydu. Kraliçenin misafirlerini ağırlamak için daha pek çok salonu bulunsa da, burası özeldi, sadece ona ve ailesine aitti.

“Bunu yapmak zorunda mıyız?” diye mırıldandı Evyline. Rielle kimsenin gelmediğinden emin olmak için koridoru gözetlerken özel salonun kapısında huzursuzca dikiliyordu. Ortalık sessizdi, kalenin içindeki hava bu geceliğine sakinleşmişti. İnce yeni aydan dağılan ışık koridorun renkli camlarından içeriye yansıyor. Cam, kuzeylilere özgü bir gelenektir, uzun kış aylarında evlere neşe getirmek için kullanılırdı. Sauvillier Hanedanlığının asıl yuvası olan Belbrion'da o kadar çok renkli cam vardı ki, güneş vurduğunda mücevherlerle kaplı bir taç gibi parladığı söylenirdi.

Rielle içi rahatlayarak salonun kapısına döndü. “Yarın hayatımı tehdit edecek başka bir sınava gireceğim, Evyline.” Dürüstçe uzun boylu, sert suratlı kadına baktı. “Beni yarın neyin beklediğini bildiğin halde, birkaç dakika huzur bulmama izin vermeyecek misin?”

Evyline iç geçirdi. “Sadece birkaç dakika, leydim.”

“Çok fazla endişeleniyorsun, Evyline.”

“Korkarım bu doğru, leydim.”

Rielle ona elini uzattı, Evyline gülümsedi. “Anahtar.”

Kadın ceketinin cebinden küçük pirinç bir anahtar çıkarıp Rielle’nin avucunun içine bıraktı. “Bunun için kovulabilirim, leydim. Daha kötüsü de olabilir.”

“Güneş Kraliçesi olduğumda,” dedi Rielle, “Benim muhafızım, en yakın danışmanım, Celdariada en güvendiğim askerim olacaksın. Bu etrafta biraz gizlice gezinmeye değer, öyle değil mi?”

Evyline’nin yanakları kızardı, gözleri duvarlarda gezindi.

“Madem ısrar ediyorsunuz, leydim.”

Rielle anahtarı kilide soktu. “On dakika bile sürmeyecek.”

İçeri girer girmez salonun ortasına yürüdü, bir tabureye oturup usulca soluklandı. Burada, bu sessiz odada, ertesi günle ilgili gerçek endişeleri kafeslerinden salınmış kuşlar gibi özgürlüğüne kanat çırpıyordu.

Okuması gereken tüm kitapları okumuş, duaları etmiş, Yüce Büyücü Rosier ile Başyargıç’ın dikkatli bakışlarının altında çalışmışlardı. Ludivine başka muhteşem bir kostüm tasarlamak için ülkenin en iyi terzilerini görevlendirmişti. Tüm hafta boyunca başkent bu etkinlik için ülkenin dört bir yanından ziyaretçi akınına uğramıştı. Belki de nedeni bu, diye düşündü Rielle. Onu bu kadar endişelendiren insanların izleyecek olmasıydı. Audric’in söylediğine göre belki de denizdeki sınava katılanlardan yüzlerce

fazlası olacaktı. Baingarde'den şehre baktığında dört bir yanda asılı altın çerçeveli Güneş Kraliçesi pankartlarını görüyordu. Tapınaklarda bile pankartlar olduğunu görmüştü; kütüphaneler, bahçeler, yardımcıların kapıları, yurtlar onlarla süslüydü. Savrulan kumaşın üzerinde yanan bir taç güneşi sarıyordu.

Son sınavdan bu yana, Rielle bir şeylerin gerçekten de başladığını anlamaya, *hissetmeye* başlamıştı.

Nefes almaya çabaladı, içindeki endişeyle heyecanı ayırmak istiyor, endişeyi onu bir daha asla rahatsız edemeyecek bir yere kilitlemeyi arzuluyordu. Başını tavana çevirdi ve buraya asıl gelme sebebine baktı.

Kraliçe Genoveve hayvanlara, özellikle de melek çağlarından kalan, soyu uzun zaman önce tükenmiş tanrısal yaratıklara düşküncü. Kral Bastien'le evlendikten sonra özel salonunun tavanının onlara ait dev bir koleksiyonla boyanmasını istemişti. Borsvall'ın tüy tepeli buz ejderhaları, Kirvayan'ın ateş kuşları, Mazabat'ın dev beyaz geyikleri, kuzey denizinin doğurgan deniz canavarları, doğudaki eski melek topraklarının tek boynuzlu atları ve Astavar'ın şekil değiştirebilen narin canavarları...

Ama Rielle'nin bu yaratıklar içinde en sevdiği Griffon'du. Çocukluğundan kalma hikâyelerden hatırladığı; Celdaria dağlarında yaşayan ve ejderhalardan bile hızlı uçabilen dev kanatlı attı. Dağ kedileri gibi dağlarda avlanır, haftalarca tok kalırlardı.

Rielle bu hikâyeleri düşününce gülümsedi. Onları yüksek sesle okuyan annesi aklında kalan son hatıralardan biriydi. Gözlerini kapadığında Marise Dardenne'nin yumuşak, hikâye anlatmak için Tanrı tarafından özenilerek yaratılmış sesini duyabiliyordu.

En azından bir zamanlar Rielle annesinin kollarına sokulmuş, kucaklarındaki tanrısal yaratık hikâyelerini okurken onları ateşin yanında izleyen babası öyle söylemişti.

Bu anıyla Rielle derin bir nefes aldı. Daha önce böyle bir şey hatırlamıyordu, oysa işte oradaydı, gün kadar aydınlık...

Bir şey değil, dedi Corien, Rielle'nin bugüne dek hiç duymadığı kadar nazik bir sesle. *Seni rahatlatacağını düşündüm.*

Gözleri hâlâ kapalıyken, "Bunu nasıl yaptın?" diye fısıldadı.

"Şimdi de kendi kendine mi konuşuyorsun?"

Rielle hızla gözlerini açtı ve ayağa fırladı. Odanın diğer ucunda, pencerenin yanında yüksek arkalı bir koltukta oturan Kraliçe Genoveve ayağa kalkıp tek kaşı havada Rielle'yi süzdü.

"Kraliçem!" Rielle beceriksizce selam verdi. "Ben sizi... Sizi görmedim..."

Yutkundu, derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Burada dinlendiğinizi bilseydim, sizi asla rahatsız etmezdim."

"Dinlenmiyordum, düşünüyordum. Buraya sık sık düşünmek için gelirim." Kraliçe yanına geldi, mavi ipeksi kıvrımları olan gri bir elbise giymişti. "Anlaşılan buraya sen de çok sık geliyorsun?"

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Sadece bazen."

"Seni cezalandırmalıyım. Ya da en azından muhafızını. Ama sanırım yeterince ceza çekiyorsun."

Kraliçenin huzurundayken Rielle çoğunlukla kendini bir zamanlar olduğu gibi küçük bir çocuk gibi hissedirdi. Audric ve Ludivine'ni Baingarde'de vahşi bir oyuna sürükleyen bir çocuk... Bir seferinde üçü birden çılgınlık atarak Kraliçenin misafir odasına dalmışlardı. Kraliçe Genoveve Mazabat'tan gelen önemli liderlerle çay içiyordu. Bundan beş dakika sonra, Rielle'nin babası onu yakalamış, odasına götürmüş ve bir kez daha hapsetmişti.

Genoveve'yi asla Audric ya da Kral Bastien kadar tanıma fırsatı olmamıştı. Kraliçe baştan ayağa bir Sauvillier'di, ama onda Ludivine'nin sıcaklığı yoktu.

“Lütfen Kraliçem,” diye atıldı Rielle, “Evylne'i cezalandırmayın. Korkarım bana itaat etmezse, Güneş Kraliçesi ilan edildiğimde ona Tanrı'nın gazabını yaşatabileceğime inandırdım.”

Kraliçe Genoveve karanlık bir kahkaha attı. “Rielle, beni hayretler içinde bırakıyorsun. Bu sınavların seni korkutması gerekiyordu, oysa sen onları bir çocuk oyunu gibi hafife alıyorsun.”

Rielle tereddüt etti. “Eğer onları hafife almazsam, korkum beni ele geçirir, Kraliçem.”

Kraliçe başını eğdi, sonra Rielle'nin yanındaki kanepeye oturdu. “Bu gece buraya neden geldin?”

Rielle tavandaki canavarlara baktı. “Buraya gelmeyi seviyorum. Griffon her zaman favorim olmuştur. Bana annemi ve bana anlattığı hikâyeleri hatırlatıyor.”

Kraliçe Genoveve söylediklerini biraz düşündü. “Yoksa zavallı muhafızına yaptığın gibi şimdi de beni mi manipüle etmeye çalışıyorsun, Leydi Rielle?”

Rielle şaşkınlıkla ona döndü. “Hayır, Kraliçem. Size doğruları söylüyorum. Belki biraz fazla samimi konuşmuş olabilirim.”

“Hiç değil. Aslına bakarsan, sanırım senin en çok bu halini sevdim.”

“Ah.” Rielle gülmeye başladı.

“Bu kadar komik olan nedir?”

“Özür dilerim, Kraliçem. Sadece biraz şaşkıyım. Sanırım uyumalıyım. Sinirlerim çok gergin.”

“Oğluma ve yeğenime iyi bir dost olmadığını söyleyemem,” dedi Kraliçe bir süre sonra. “Sorun şu ki, sen...” Durdu,

düşündü. “Kurnazsın. İnatçısın ve sevimlisin. Bu dengesiz bir birleşim. Beni endişelendiriyor.”

“Şimdi bir de tüm o kurnaz ve inatçı yıllarım boyunca sizden sırlar sakladığımı öğrendiniz.”

Kraliçe Genoveve başıyla onu onayladı. “Daha itiraf edeceğin neler var, merak ediyorum.”

Rielle kendini zorlayarak Kraliçenin gözlerine baktı, Audric’e o kadar benziyorlardı ki, boğazı düğümlendi.

“Gel, yanıma otur.” Kraliçe yanını işaret etti. “Sana yarın başarı getirmesi için birlikte Aziz Grimvald’a dua edeceğiz.”

Rielle kısa bir tereddüitten sonra Kraliçenin sözünü dinledi. Uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Kraliçe Genoveve sabırsızca kızın elini tuttu.

“Çekiç ve bıçakla düzgün dövülmüş bir kılıç,” diye mırıldandı Kraliçe, “Güvenli ve hızlı uçar.”

“Savaş ve mücadeleyle dövülmüş bir kalp,” diye devam eden Rielle gözlerini yumdu, “Tüm hançerlerden daha keskindir.”

“Kudretli Aziz Grimvald,” diye devam etti Kraliçe, “Lütfen yarın onurunu ve sadakatini ispatlamak için kralın, Yüce Ekselanslarının ve Başyargıç’ın önünde savaşıırken bu çocuğu koru.” Kraliçe durdu. “Küçüklerim onu çok seviyor, işte bu yüzden onun güvende olması için sana dua ediyorum, böylelikle gün sonunda acı yerine içlerinde mutlu bir neşe olsun.”

Rielle şaşkınlıkla Kraliçeye baktı. “Kraliçem, ben... Ben teşekkür ederim.”

Kraliçe gözlerini açmadan Rielle’nin elini sımsıkı tutmaya devam etti. “Bazen her şeye karşın, senin sadece küçük bir kız olduğunu unutuyorum, Rielle. Böyle bir gecede hiçbir kız annesiz kalmamalı.”

Rielle daha fazla konuşamadı, boğazı düğüm düğümdü, yanıyordu. Ama Kraliçenin yanında, gözleri kapalı oturmak ve Genoveve'nin elinin annesinin eli olduğunu hayal etmek bile yeterliydi. Canlı ve yanmamış eli...

Onun için bir kafes inşa etmişlerdi.

Rielle çadırının kanadını açıp kafese baktı, kulakları çınlıyordu. Crimelle Dağı ile Peridore Dağı arasındaki dar geçitte yersarsanlar, taşın içine beş yüz metre derinliğinde temiz bir çukur kazmıştı. Demir Ocağı'nın demirdövenleri... Onlar da çukurun içine bir kafes inşa etmişlerdi.

Siyah ve düşmanca görünen bir küptü, gıcırdayan çivili iç kısımları bir saat gibi dönüp her saniye yer değiştiriyordu. Küpün iç kısımlarının neredeyse yarısı sürekli hafif bir hareket halindeydi. Metal metale çarpıyordu. Gıcırdayan dişlilerin sıcak, yağ kokusu ile demirdövenlerin büyüünün kokusu, çukurun içinden görünmez dumanlı halkalar gibi yükseliyordu. Bu koku Rielle'ye babasını hatırlatmıştı.

Rielle'nin bir şekilde bu kafesli labirentin bir ucundan girip yara almadan ya da ezilmeden diğer ucundan çıkması gerekiyordu. Bu arada stadyumun etrafındaki binlerce seyirci onu izlerken, büyücüler çukurun yanındaki yerlerini aldılar.

Rielle güçlükle yutkundu, gözlerini kapadı.

Arkasından, "Tal'in aklını kaçıracağını düşündüm," diyen bir ses geldi, "Yani senin için hazırladıkları şu şeyi gördüğünde..."

Rielle arkasını döndü, Demir Ocağı'nın Yüce Büyücüsü ve o efsanevi kavgalarına tutuşmadıkları zamanlarda Tal'in sevgilisi olan Miren Ballastier tam karşısında duruyordu. Çadırı aydınlatan meşalenin ışığında, başlığının altındaki kırmızı saçları, solgun yüzü ve çillerle dolu teniyle bir hayaletten farksızdı.

Rielle, hâlâ gördüklerine inanamaz bir halde, “Bu bir labirent,” dedi.

“Öyle. Leydi Rielle,” Miren durdu, sıkıntılıydı. “Buna karşı çıktığımı bilmenizi isterim. Bu adil değil ve zalimlik. Kral neler olduğunu anlar anlamaz onu azarlarsa, şaşırmam...”

“Kim? Zalim olan ne?” Rielle neredeyse yalvaracaktı. O ve Miren asla iyi iki dost olmamıştı, şimdi Tal’in uzun zamandır sürdürdüğü bu kandırmaca da ortaya çıktığı için Rielle aralarındaki durumun değişebileceğini sanmıyordu. “Miren, anlat bana.”

Bir boru öttü, yalnız ağıtı dağların duvarlarında yankılandı. Kalabalık toplanmaya başladı.

“Çok yakında göreceksiniz,” diyen Miren, gitmeden önce kızın alnına kuru bir öpücük kondurdu. “Tal’den,” dedi ve çıkıp gitti.

Bunu yapmak zorunda değilsin, diye hatırlattı Corien. Gidebilirsin.

Hemen şimdi.

Peki ne yapacağım? Nereye gideceğim, diye sordu Rielle huzursuzca. Bana sürekli bunları yapmak zorunda olmadığımı söylüyorsun, ama bir alternatif önerdiğini de görmedim.

Bir suskunluk oldu. Sonra... Bana gelebilirsin. Böylece başlayabiliriz.

Rielle’nin bedeninden geçip giden ürpertinin sahibi sanki küçük, aç dişlerdi.

Bu iş bittiğinde seninle konuşacağız, dedi Rielle. Bunu yeterince erteledim.

Kesinlikle katılıyorum, dedi, pürüzsüz bir ses.

Rielle huzursuzluk içinde borunun ikinci kez ötmesiyle çadırından çıktı, başını dağların arasından görünen güneşe kaldırdı ve pelerinini yere bıraktı.

Kalabalıktan kulakları sağır edecek haykırışlar yükseldi. Tüm endişelerine karşın, Rielle bu sesleri duyunca gülümsedi.

Kömür karası ve parlak gümüş renkteki kumaştan yapılmış kıyafeti, Aziz Grimvald'ın zırhını çağrıştıırıyordu. Uzun siyah eldivenleri dirseklerine kadar geliyordu. Rahat yeleği ve ona uygun pantolonunda, kıvrımlarını ortaya çıkaran nakışlı tasarımlar vardı, bir de omuzlarından yerlere kadar uzanan bir ceket giymişti. Ceketin sırtında Demir Ocağı'nın mührü parlıyordu. İki siyah kılıç ateşli bir turuncu üzerinde birbirine geçmişti. Gümüş boya yanaklarını ve gözlerini belirginleştirmişti; Ludivine, Demir Ocağı'nın alevlerini uyandırmak için dudaklarını ateşli bir mercan rengine boyamıştı.

Sekiz ciddi demirdöven çukura doğru uzanan dar platformda yerlerini aldı. Rielle kalabalığı selamlamak için kollarını kaldırdı, sonra yüzündeki küçük tatminkâr bir gülümsemeyle onu bekleyen Başyargıç'ın yanına, çukurun ucuna gitti.

Kafesin kapısının açılmasıyla, Başyargıç eliyle kafesin içini işaret etti. "Onları kurtarmayı seşebilirsin de. Seşmeyebilirsin de... Önemli olan kendini kurtarman." Sonra ona döndü, iki kez göz kırptı. "Öyle değil mi?"

Onları kurtarmak mı? Rielle kafesin içine baktığında, Başyargıç'ın neyi kast ettiğini gördü ve içini kaplayan dehşetle sendeledi.

Labirentin kaynayan zemininde üç küçük kafes vardı. Her bir kafesin içinde ise korkuyla inleyen bir çocuk...

İzleyicilerin çocukları fark etmesiyle kalabalıktan korku ve öfke haykırışları yükseldi.

"Siz aklınızı mı kaçırdınız?" diye bağırdı Rielle.

"Onlar Alçak Tabaka'nın öksüzleri," diye açıkladı Başyargıç. "Kimse onların yokluğunu umursamayacak.

Elbette, belki...” Öfkeli kalabalığa baktı. “Sanırım *onlar* umursayabilir.”

Rielle adeta göğsüne saplanan bir hançerle neler olduğunu anlıyordu. Labirent tek başına yeterince ölümcüldü. Hayatta kalmak için büyük bir savaş vermesi gerekecekti, bunu yaparken bir de üç çocuğu kurtarması ise imkânsızdı.

Ama onları kurtarmazsa...

Kükreyen kalabalığa baktı.

Başyargıç'ın yüzündeki gülümseme git gide genişliyordu. “Sıra sizde, Leydi Rielle,” dedi.

Rielle tereddüt etmedi. Arkasını döndü, ceketini üzerinden attı, kafesin açık kapısına doğru koşup kendini içeri bıraktı.

- 22 -

ELIANA

“İmparator asla yorulmayan bir avcı. Asla uyumayan bir fırtına. Böyle bir yaratığı nasıl yenebilirsiniz. Cevabı çok basit: Yenemeyiz. Tüm dünya onu yok etmek için birlik olsa, o yine yükselir, yükselir ve yükselir.”

—Kâhinin Sözü

Kimsin sen?”

İmparator'un sesini duyan Eliana şaşırılmıştı. Bunu daha önce de hayal ettiği olmuştu; Celdaria'daki sarayına dalacak, o daha tek bir kelime edemedi gırtlığını kesecekti.

Lord Arkelion'un sarayındaki fısıltılar ona İmparatorun sesinin zihnine ve kalbine bir solucan gibi sızabileceğini, senden ne isterse karşı koyamadan yapmak zorunda kalacağını anlatmıştı. Oysa Eliana çok uzun zamandır bunun saçmalık olduğunu düşünüyordu. Bir ses, sizi kontrol edemezdi; bunu söyleyen her kimse aptalın teki olmalıydı.

Ama, kanlı düşlerinin hiçbirinde, Eliana İmparatorun sesinin böyle çıkabileceğini hayal etmemişti. Orada bir amaç vardı, o zengin ses tonunun altında iradeli, sert, eski ve sinsî bir şey yatıyordu.

Geri adım attı, terasın taşlarında dengesini kaybetti.

“Sizi rahatsız etmek istemedim.”

“Ama ettin.” İmparator ona yaklaştı, elleri arkasındaydı.

“Seni iyi göremiyorum. Sen beni görebiliyor musun?”

“Biraz.” Görüşü dalgalandı ve değişti. Havayı, sisli bir pencere gibi ovuşturmak istiyordu.

“Ne kadar ilginç.”

“Ben sadece...” Arkasını dönüp kaçmayı arzuluyordu, ancak adamın gözlerindeki merhametsiz karanlık onu olduğu yere çivilemişti. “Ben hemen gidiyorum.”

“Ah, hiç sanmıyorum. Hayır, bence...”

İmparator donup kaldı. Yüzünden Eliana’nın anlamını çözemediği duygular geçti... Korku, neşe, hayranlık...

Öfke.

Boğuk bir sesle, “Sen,” diye fısıldadı. Sesindeki tüm sevecenlik gitmişti.

Onun yerini korkunç, karmakarışık bir özlem almıştı sanki. “Sensin.” Eliana terasın tırabzanına yaslandı. “Ne?”

İmparator hızla ona doğru yürüdü. “Orada kal.” Ona uzandı. “Neredesin?”

Teras şiddetli bir şekilde sallanmaya başladı, Eliana yan tarafa düştü. Düşmemek için ellerini sarayın duvarına bastırdı... Birden, saray, altındaki şehir, İmparator... Hepsi kayboldu.

Etrafında sadece Lord Morbrae’nin kırmızı duvarları vardı. Gevşemiş yüzü ona bakıyordu, gözleri gri ve bulutluydu.

Aynı adatrox’ların gözleri gibiydi.

Eliana ondan uzaklaştı, yere düştü, emekleyerek geri çekildi.

“Kimsin sen?” diye sordu Lord Morbrae. Ansızın koltuğundan fırlamıştı. Aynı İmparator gibi kıza uzandı. Sesi ikiye bölünmüş gibiydi, yarısı kendisine diğer yarısı ise İmparatora aitti. “Buraya gel. Bana gel.”

Dışarıdan bir patlama sesi geldi. Eliana bunun bir el bombasına ait olduğunu biliyordu.

Simon.

Remy ona her şeyi anlatmış olmalıydı, Kızıl Taç onunla birlikte kışlanın tamamını yok edecekti.

Yine de gülümsedi. Küçük hain kardeşi nasıl da büyüyüp bir isyancıya dönüşmüştü!

Oda sarsıldı, masadaki tabaklar zangırdadı ve Lord Morbrae sendeledi. Odanın etrafında sıralanmış olan dört adatrox'tan üçü kılıçlarını çekerek dışarı koştu. Cam bir kadeh yere düştü ve paramparça oldu. Eliana bulabildiği en iri cam parçasını alıp ayağa fırladı ve Lord Morbrae'ye doğru atıldı. Adam onun atağını çok geç görmüştü, beceriksizce çekilmeye çalıştı. Acaba gözlerindeki o gri bulut yüzünden mi görememişti? Cam kırığının en sivri yerini adamın gırtlığına saplamasıyla elleri ve giysileri sıcak kanla yıkandı. Lord Morbrae korkunç, boğuk bir sesle dizlerinin üzerine düştü ve yere yığıldı.

Odada kalan adatrox Eliana'ya doğru koştu. Eliana masadaki bıçağı alıp onunla Lord Morbrae'nin cesedinin yanında karşı karşıya geldi. Bıçağı kasıklarına saplayıp karnına kadar kesti. Sonra onu geçip koridora çıktı ve Simon'un silahının namlusuyla burun buruna geldi. Metal Kurt maskesini takmıştı ama yüz hatları gizlenirken dahi, Eliana havadaki elektrikten farksız öfkesini hissedebiliyordu.

Başka bir bomba daha patladı, bu daha yakındı. Tavandan gelen bir çatırdama ile Simon onu kolundan yakalayıp sertçe göğsüne çekti. Bedeni ve duvar arasına sıkıştırıp korudu. Kalaslardan biri düşmüş, beraberinde bir sürü taş da yanlarına inmişti.

Başlığındaki tozları temizleyip, "Bu taraftan," dedi.

Eliana ona karşı koydu. "Remy nerede?"

“Navi ile birlikte. Ya bana yardım edersen, ya da seni buradan omzumda çıkartırım.”

“Neden beni öldürmüyorsun?” Gözlerine bulaşan kumu silmeye çalıştı. “Ben bir hainim, öyle değil mi? Burayı benimle birlikte havaya uçuracağını sanmıştım.”

Simon acı acı güldü. “Keşke o kadar kolay olsaydı.”

Kışlanın duvarlarının dışında bağırışlar ve silah sesleri yankılanıyordu. Eliana, Remy’nin oralarda bir yerde olduğunu varsaydı. İş birliği yapmazsa onu asla bulamayabilirdi. Simon’a dik dik baktı, öfkesini yuttu ve peşinden gitti.

Arkalarından, uzakta bir yerden ardı ardına çığlıklar yükseliyordu. Eliana döndü. Derin bir nefes alınca duman kokusunu aldı.

Zindan.

O tarafa döndü, daha birkaç adım atamadan Simon onu kolundan yakalamıştı.

“Bırak beni,” diye gürledi.

Simon onu sertçe bıraktı. “O zaman bir daha kaçma.”

“Orada insanlar var,” dedi Eliana. “Sığınmacılar. Esirler. Çocuklar. Onları serbest bırakmalıyız.”

“Yapamayız.”

“Neden?”

“Çünkü askerlerim binanın çevresine bombalar yerleştirdiler. Alev onlara ulaştığında patlayacaklar. Beş dakikadan az bir süre sonra bu bina yerle bir olacak.”

Eliana yer ayağının altından çekilmiş gibi hissediyordu.

“Yalan söylüyorsun.”

“Söylemiyorum.”

“Peki, gidiyorum.” Zindana yöneldi, Simon bu kez onu durdurduğunda midesine dirseğini geçirip ayağına bastı, ama Simon onu bırakmadı.

“Bırak gideyim!” Mücadele ediyor, vahşice saldırıyordu. “Onları kurtarmaya çalışırken ölmem neden umurunda ki?”

“Bu ani kahraman tarafından etkilenmiş olsam da, kendimi sana açıklamak zorunda değilim. Şimdi, *yürü*.”

Bir bomba daha patladı, yeterince yakındı. Tavandan düşen sıvalar Eliana'nın başına çarptı. Acı tüm kafatasına yayıldı, sendeledi, yürümeye çalıştı ama başaramadı.

Simon lanetler okuyarak onu yakaladı, silahını kızın eline verip onu kolaylıkla kollarına aldı.

“Bize doğru gelen olursa, ateş et,” diye emretti.

Başıyla Eliana'yı koruyarak koşmaya başladı. Toz, duman ve kum bulutları yollarını karartıyordu. Eliana, Simon'ın göğsünde öksürürken bir an onu oracıkta vurmayı düşündü.

Ama tam o sırada karşılına gölgelerin içinden iki adatrox çıktı. Eliana Simon'ın kollarında döndü ve beş el ateş etti. Başına darbe almadan önce de kötü bir nişancıydı, neyse ki iki kurşunu doğru yere isabet etmişti. Adatrox'lar kasıldı ve yere yığıldı.

Köşeyi, sonra başka bir köşeyi daha döndüler, alevler içindeki bir odayı ve cam gibi gözlerle eşikte yatmakta olan bir adatrox'u geçtiler. Kolları iki yana açılmıştı. Yerde üzerlerinde çamurlu ayak izleri olan kağıtlar vardı.

Tam o sırada arkalarından bir el ateş edildi, kurşun sıyrıp geçmişti. Eliana, Simon'ın omzunun üzerinden arkaya baktığında midesi korkuyla kasıldı.

Lord Morbrae.

Yaşıyordu.

Elindeki silahla koridorda onları kovalamaktaydı. Yüzü, boynu ve ceketi kanla parlarsa da Eliana boynunda herhangi bir yara izi görememişti.

Bu imkânsız.

Silahıyla nişan alıp ateş etti ama hiçbir şey olmadı.

“Tüm lanet kurşunları kullandın.” Simon karşlarına çıkan bir kapıyı üç kez tekmeledikten sonra içeri girmeyi başardılar. İçeri girer girmez kapıyı tekrar tekmeleyerek kapadı. Lord Morbrae yine ateş edince kapının ahşap kıymıkları Simon’un topuklarına saplandı.

Eliana’yı yere indirdi. Dışarı çıkmışlardı. Öğlen olmak üzereydi, ama bulutlar ve duman gökyüzünü gölgeliyordu. Kışının dış duvarları alevler içindeydi. Eliana çığlıkları, emirleri duyuyordu. Simon elini kızın beline dolayıp onu tuhaf bir şekilde tuttu ve koşmaya başladılar. *Ah, tamam,* diye düşündü Eliana sersem bir halde, başındaki acı artık tamamen geçmişti, kasları güçlüydü, kendine gelmişti. *Yaralı olmam gerekiyor.* Simon’ın bedenine yaslandı ve ona yardım etmesine izin verdi.

Tiz haykırıışlar arkalarında kalmıştı. Çıktıkları kapı parçalanarak açıldı. Lord Morbrea’nın gözleri dumanların arasından onları taradı ve buldu, silahını kaldırdı. Yakarıışlar uyumsuz, tiz bir halde yükselmeye devam ediyordu.

Simon Eliana’yı öne doğru itti. “Yere yat!”

Eliana onu dinleyip kendini en yakındaki dar, kaygan hendeğe bıraktı. Simon da üzerine düştü ve kızın bedenini bedeniyle korudu.

Büyük bir patlamayla dünya adeta yok oldu.

Biri onu tokatlıyordu.

Eliana nefes nefese fırladı. “Ne kadar zamandır baygınlığım?”

Simon sabırsızca, “Üç saniye,” dedi. “Ayğa kalk.”

Söylenileni yaptı, sonra dondu. Kapkara gökyüzüne yükselen o korkunç sesleri duydu.

Çığlıklar.

Hendekten çıkmaya çalışırken çamurun içinde kaydı, güçlükle yaşanan kaosa dönüp baktı. Kışlanın ana binası yerle bir olmuş, dört bir yana enkaz dağılmıştı. İşte o acılı, korkunç çığlıklar da bu enkazın içinden geliyordu.

“Esirler,” diye fısıldadı Eliana. Simon’a baktı. “Bazıları hâlâ hayatta olabilir.”

“Evet,” diye onayladı Simon. “Adatrox’lar ya da zamanında çıkamayan askerlerim de olabilir.”

Eliana bir gözetleme ağacının köklerine doğru ayaklandı. “Onlara yardım etmeyi denemeliyiz.”

Simon onu geri çekti. Silahını doldurmakla meşguldü. “Hayır. Kuzeye gideceğiz.”

“Beni duymadın mı?” Koluyla kışlayı işaret etti. “O hapisanede çocuklar vardı. Onları kafeslere koymuşlar...”

“Evet, eğer Kızıl Taç yarın planlandığı gibi baskını gerçekleştirebilmiş olsaydı, onları dışarı çıkarabilecektik. Ama sen kaçarak her şeyi mahvettin. Burada seni görmüş ya da verdiğin bilgileri almış herhangi birinin canlı kalmasına izin veremezdik.”

Eliana ona dehşetle baktı. “Ne?”

Kışladan bir silah sesi geldi, onu bir başkası takip etti. Simon eldivenli eliyle o tarafı işaret etti. “Bunu duydun mu? Askerlerim kurtulanları ortadan kaldırıyor. Dinle. “

Eliana dinledi; üç, dört, beş el ateş edilmişti. Ağacın köküne doğru bir kez daha uzandı ama Simon onu yine geri çekti, iki kolunu birden tutup sıkıştırdı.

“Ölmelerini dinle,” diye tısladı, maskenin sert örgüsüne ve soğuk havaya karşın, kulağındaki soluğu sıcacıktı. “Onların kanı senin ellerinde.”

Eliana isteksizce kendini kurtarmak için mücadele etti, ama silah sesleri devam ettikçe ve korkunç çığlıklar son buldukça sakinleşti.

Seni ele geçirir, diye uyarmıştı annesi.

Boğazını yakan o utanç düğümünü yutmaya çalıştı.

“Bunları da çetelene ekleriz, ne dersin?” Simon’ın sesi öfke saçıyordu. “Kaç insanı öldürdüğünü hatırlıyor musun, Eliana?”

Eliana başını salladı, gözleri ve ağzı kupkuruydu. Titriyordu, perişan bir haldeydi.

Gözlerini yumdu. Evet. Evet, hatırlıyordu. Harkan’ı da dahil etmeli miydi? Eğer onu korumaya çalışmasaydı Harkan da şimdi hayatta olmaz mıydı?

Remy’ye ne demişti? *Neler olduğunu bilemeyiz. Belki de hâlâ hayattadır.*

Gözlerini sımsıkı yumdu, çığlık atmamak için kendini tuttu.

“Seksen yedi,” diye fısıldadı, silah sesleri devam ederken. “Seksen sekiz. Seksen dokuz.”

“Ondan ne istedin?” Simon başlığını indirdi, maskesini çıkardı. “Remy ve senin için güvenli bir geçiş mi? Affedilmek mi? Annenin sapasağlam sana dönmesini mi?”

Eliana başıyla onu onayladı. İçindeki tüm yaşam gücünün yavaşça çekildiğini hissediyordu.

“Peki buna değdi mi? Onların yaşamı pahasına değdi mi?” Başıyla kışlayı işaret etti. “İstediyini elde edebildin mi?”

Eliana’nın cevap verme fırsatı olmadı, konuşmaları toynak sesleriyle bölünmüştü. Başını kaldırıncı yakındaki ağaçlıktan ayakları çamurlu kahverengi bir atın çıktığını gördü. Remy, nefes nefese kalmış olan Navi’nin arkasında oturuyordu.

Endişeli mavi gözlerine baktı ve ona hafifçe gülümsedi.

“Simon!” diye haykırdı Navi, dehşet içindeydi. “Kızıl Çukur saldırı altında!”

Simon Eliana’yı çekiştirdi. “Tırman,” diye bağırdı. Kız uyuşmuş bir halde peşinden geldi. Remy çoktan atından

inmişti, Navi de arkasından geliyordu. Çamurlu toprakta bata çıka koşup yüzünü Eliana'nın kanlı gömleğine gömdü. Kız aklının bir parçası hâlâ kışladan gelen silah seslerinde olsa da hemen kardeşine sarıldı.

Silah sesleri durmuştu. Çığlıklar da... Remy, "Sana zarar verdiler mi?" diye fısıldadı.

Eliana başını salladı, güçlkle çocuğun gözlerine baktı. "Hayır. Ben iyiyim." Simon atın dizginlerini kavradı. "Ne oldu?"

"Siz gittikten kısa bir süre sonra bir adatrox birliği saldırdı," diye açıklamaya başladı Navi. "Patrik beni ve Remy'yi tam zamanında dışarı çıkardı. Ama sadece biz çıkabildik. Simon, tüm çıkışları tuttular." Başlığı geriye düştü, gözleri bir hayaletinkini andırıyordu. "Kimse dışarı çıkamıyor."

Eliana geri çekildi, Remy'den uzaklaştı. Sığınmacılar...

Patrik. Hob ve defteri. Küçük Linnet...

Aşağı yukarı üç yüz altmış yedi insan, dışarı çıkmayı başaramazsa ölecekti. Silah sesleri son bulmadan önce doksan üçe kadar saymıştı.

Dört yüz altmış ceset ile ellerini kana, kıpkırmızı bir kana bulamıştı.

Göğsünden bedenine bir uyuşma hissi yayıldı.

"El, neyin var? Hasta mısın?" diyen Remy'yi görmezden geldi.

Göz ucuyla hemen yakınlarındaki bir hareketi yakaladı. Yirmi beş metre kadar ötede, dumanlı çitin yakınlarında iki Kızıl Taç askeri vardı. Yerde yatan adatrox'ların üniformalarını çıkarıyor, mataralarını, kâğıt ve silahlarını alıyorlardı.

Yıkıntıların yanında ise iki at bağlıydı. Dizginlenmiş, eyerli, sabırla sahiplerini bekleyen iki at.

Eliana Remy'nin omuzlarını sıktı, "Sessizce burada kal," dedi. Sonra yavaşça Simon ve Navi'ye döndü, hâlâ ateşli bir

konuşma içindeydiler. Arkasını döndü ve koşmaya başladı. Navi'nin bağıırışını, Simon'ın öfkeli kükremesini umursamadı. En yakındaki atın üzerine atladı, dizginleri aldı ve deli gibi sürmeye başladı.

İki mil güneybatıda. O yöne döndü. Islak dallar giysilerine ve atın bacaklarına takılıyor, yanaklarında ince kırmızı çizikler bırakıyordu.

Arkasından gelen bir atlı vardı. Atı ağaçların arasından geniş bir alana çıkınca, arkaya bakmaya cesaret etti ve hızla atını süren Simon'ı gördü. Maskesi yüzündeydi, pelerini kapkara kanatlar gibi uçuşuyordu.

Atının üzerine eğildi ve onu zorladı. "Daha hızlı, aptal yaratık!"

İleride bulutlu gökyüzüne dumanlar yükseliyordu. Eliana gözlerini kısıp ağaçlığı araştırdı, birden atını durdurdu. İndi, atı yakındaki bir dala bağladı ve yosunlu gemma ağaçlarının dibine doğru eğilerek ilerledi.

İşte oradaydı, Kızıl Çukur'u kaplayan alan yaklaşık yüz seksen metre kadar ilerideydi. Farklı beş noktadan duman çıkıyor, yerdeki gizli çıkışlardan alevler yükseliyordu. Eliana Remy ile kaçtıkları geçidi hatırladı. Üzerinden sadece iki saat mi geçmişti?

Her alevin başında silahlarını doğrultmuş üç adatrox duruyordu. Sol kolunda kalın, gri bir şerit olan teğmenin de içlerinde bulunduğu daha büyük bir grup yerleşkenin biraz uzağında beklemeydi.

İsyancıları dışarı çıkarmak için dumana boğuyorlardı.

Tüm çıkışları tuttular, demişti Navi. Kimse dışarı çıkamıyor.

Eliana neler olduğunu tahmin ederken sırtını gemma ağacına yasladı. Lord Morbrae bir şekilde askerleriyle iletişime geçmiş, Eliana'nın Kızıl Çukur hakkında verdiği

bilgileri onlara ulaştırmıştı. Oysa yemek masasında yaptıkları sohbetten sonra bir an olsun gözünün önünden ayrılmamıştı.

Öte yandan, diye düşündü Eliana, *benim de Celdaria'da İmparatorla bir veranda da dikilmemem gerekiyordu, öyle değil mi?*

Midesi bulanıyordu. Bu mümkün olabilir miydi? İmparator, generalleri, teğmenleri ve belki de tüm adatrox'lar birbirlerine zihin yoluyla mesaj ve görüntü gönderiyor olabilir miydi?

Böyle bir şey mümkün müydü?

Simon yanına gelip atından Eliana'nın yanına atlayınca kız korkuyla sıçradı.

Onu kolundan yakaladı. "Sen aklını mı kaçırdın, Kâbus?"

"Üzgünüm, onlara yardım edebilirim sandım. Ben... Ben düşünmüyordum..."

"Kesinlikle, öyle. Artık onlar için yapabileceğimiz hiçbir şey kalmadı." Sesi donuktu. "Navi'nin yanına dönüp elimizden geldiğince kuzeye doğru gideceğiz. Rinthos'ta bir isyancı yapı var. Bizi bir süreliğine saklayacaklar."

Eliana adamın belindeki çivili bombaları çekip aldı ve koşmaya başladı. Simon onu yakaladı, ama kız elinden kurtulmayı başardı. Son hızla teğmenleriyle birlikte sabırla bekleyen adatrox grubuna koşuyordu. Duman koyulaşırken umutsuz isyancıların ve sığınmacıların hava alabilmek için dışarı çıkmalarını bekliyorlardı.

Bombaları sınıksız kavradı. Zihni kanlı görüntüler, haykırıışlarla bir enkazdan farksızdı, başka bir şey hissedemeyecek hale gelene dek kalbindeki öfke alevlerini körükledi. Bombaların pimlerini çekip ağaçların arasından grubun üzerine atlarken kalbinde en ufak bir korku yoktu.

Adatrox'ların arasından geçip tam da ortalarına vardığı an Aziz Marzana, diye dua etti. *Eğer benim gibi canavarların dualarını önemsiyorsan, lütfen bunu duy...*

Elindeki bombalar titredi, cızırdadı. Durdu, etrafı bağırان ve şaşkın adatrox'larla çevriliydi. Grubun önündeki teğmen ona döndü. Eliana'yı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Hemen bir emir verdi. Eliana'nın en yakınındaki adatrox kılıcını kaldırırken, diğerleri de silahlarını kıza doğrulttu.

Eliana duasını tamamladı... *Yak onları...*

Bombaları atıp arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Bu kez, tüm dünya havaya uçtuğunda, patlama onu ağaçlara savurdu. Sert bir şeye çarptı, sırtı korkunç alevlerle kavruldu.

Her şey karanlığa gömüldü.

- 23 -

RIELLE

*“Çekiç ve bıçakla düzgün dövülmüş bir kılıç
Güvenli ve hızlı uçar
Savaş ve mücadeleyle dövülmüş bir kalp
Tüm hançerlerden daha keskindir”*

—İlk kez Borsvall ve diğer demirdövenlerin koruyucu azizi,
Kudretli Aziz Grimvald tarafından söylenen Metal Ritüeli

Rielle kafese atlamasıyla bir oluğun içinden geçip üzerinde
güçlkle durabileceği kadar dar bir platforma indi.

Yukarıdaki kalabalık çılgınlar gibi bağıırıyordu.

Sallandı, dengesini buldu. Aşağıya bakınca bir metal
kütlesinin dalgalandığını gördü, makaralardan dumanlar
çıkıyor, kılıçlar uçuşuyor, pervaneler dönüyordu, dev çelik
plaklar birbirine çarpıyordu. Sürekli katlanan ve Rielle göz
açıp kapayınca dek değişen merdivenler yağlı, kaygan bir
rampaya uzanıyordu.

O üç çocuğu almadan bu canavar aletin içinden
çıkamayacaktı. Aksi halde önceki sınavlarda gösterdiği
çabaların da bir anlamı kalmazdı, insanlar ona sırtını dönerdi.

Ama bundan daha fazlası da vardı.

Kafesin simsiyah demirlerinin arasından yukarıda çılgına
dönmüş kalabalığa baktı.

Seni sevmelerini istiyorsun, dedi Corien, sesi şaşkıındı.

Evet, diye düşündü. Beni sevmelerini istiyorum.

Arkasını döndü ve koşmaya başladı. Labirentin karşı köşesinde kaçabileceği bir kapı vardı, ama o aksi yöne koşuyordu. Önce en yakınındaki çocuğa gitti, çocuk kahverengi yüzünü kafesinin demir parmaklarına bastırmıştı.

Dar bir uçurumun üzerinden platforma atladı, bir sürü merdiven indi, her adımında basamaklar birer birer düzleşiyordu. Yeterince hızlı sayılırdı.

Neredeyse.

Merdivenlerin en altına geldiğinde basamaklar ansızın kayboldu. Son basamaktan kaydı, dizlerinin üzerine sert bir şekilde metal ızgaraların yan yana sıralandığı bir köprüye düştü. Bu sert inişle bacaklarına adeta çiviler batmıştı. Midesi deli gibi bulanırken dişlerini gıcırdatarak ızgaralara tutundu.

Artık çok da uzakta olmayan çocuk, “Lütfen!” diye bağırdı. “Buradayım! Lütfen leydim!” Gözlerini yumdu, güçlkle nefes aldı. Tal’in sakın sesini kulaklarında işitebiliyordu: *Empirium her zaman orada. Her an, her nefeste, dokunduğun yaşamın her santiminde. Seni bekliyor.*

Corien, öğretmeninin yanılmıyor, diye onayladı.

Rielle sakinleşti.

Ama empirium seni öylece beklemez, Rielle, diye devam etti Corien. Senin açlığını çeker. Bunu kimse senin kadar anlayamaz. Seni, bir aşığın sevgilisini özlemesi gibi özler.

Rielle gözlerini hızla açtı. Etrafı parıldıyordu. Parmakları karıncalanıyordu. *Ben de ona açım.*

Tatlım, bunu biliyorum. Ona karşı koyma. Uzan ve onu al.

Ürperdi, bedenine bir sıcaklık yayılıyordu.

“Dur,” diye fısıldayarak zihninde dönüp duran dişlilere uzandı.

Altındaki köprü sarsıldı ve yavaşladı. Ellerini ızgaralara bastırdı, ağzına metal tadı geldi, titreşimini kollarında

hissedebiliyordu. Altın sarısı bir enerji dalgası ellerinden çıkıp sekerek labirentin içine dağıldı.

“Dur.” Bu seferki bir emirdi.

Köprü tiz bir ses çıkararak durdu. Rielle gırtlığından yükselen bir çığlıkla dengesini kaybedip düşerken, son anda parmakları köprünün ucunu kavradı.

“Buradayım!” diye bağıırıyordu altında ve artık sağında kalan çocuk.

Rielle omzunun üzerinden çocuğa baktı, ayakları sallanıyordu. Konsantrasyonu dağılmıştı. Gözünün ucunda gümüş ışıltılar parladı, yoksa bu demirdövenlerin büyü müydü?

Büyünün izini döner bir merdivene dek takip etti, merdivenin hemen altında fırıl fırıl dönen metal plakalar vardı. Dönüp duran plakalar havayı bıçak gibi kesiyordu. Umutsuzluk ona güç verdi; hız kazanmak için bir kez sallandı, ardından kendini çocuğun kafesinin olduğu platforma fırlattı.

Metal plakalardan son anda kurtulmuştu, birkaç saniye önce durduğu köprüye çarptılar.

Titreyerek, gözleri sıcaklık ve yağdan yanarken el yordamıyla çocuğun kafesinin kilidini buldu. Uçan plakalardan son anda kurtulmuş olmak onu dağıtmıştı; güçlkle görebiliyor, güçlkle düşünebiliyordu.

Çocuk hıçkırarak bağırdı. “Acele et! Lütfen acele et!”

“Deniyorum!” diye bağıırken birden çocuğun neden korktuğunu anlamıştı. Kafesi *küçülüüyordu*.

Çocuk birkaç dakika içinde ezilecekti.

Öfke göğsünü sarmıştı. Buradan canlı kurtulmayı başarırca, Başyargıç'ın derisini kemiklerinden ayıracak, ölürken attığı tüm çığlıkları büyük bir zevkle dinleyecekti. Hiddetle bağırarak avucunu kilide dayadı. Kolundan ve bedeninden yayılan saf güç çocuğu yere devirirken kilidi de paramparça etti. Metal parçalar dört bir yana dağıldı.

Kapıyı açtı. "Çabuk!"

Çocuk Rielle'ye doğru atıldı, kollarını kızın boynuna doladı. Yukarıdaki seyirciler çılgın bir neşeyle bağırıyordu. Tüm bu gürültünün içinde Rielle metalik bir gıcırta duydu ve başını kaldırdı. Kafesin tavanında küçük bir kapı açılmıştı. İki demirdöven kapıdan eğilip çocuğu almak için kollarını uzattılar.

İki tane daha. Rielle çocuğu güvenli bir şekilde gönderdikten sonra, kapının kapanmasını beklemedi. En yakındaki çocuk labirentin diğer ucundan ona haykırıyordu.

Aralarında Rielle'nin bedeni kadar büyük metal blokların indiği, sürekli değişen koridorlar, oradan buradan çıkan mızraklar, dönüp ansızın duran merdivenler, ateşin üzerindeki şiş gibi kendi eksenini etrafında dönen yollar vardı.

Onları izlerken kendini bir cüce gibi hissetti; dualar okuma, nefesini düzene sokma düşüncesi gülünç, yetersiz geldi. Ezilip yok olacaktı. Böylesine acımasız tasarlanmış bir labirentten geçebilmesini sağlayacak o kontrole sahip değildi. Keşke düşünmek için biraz daha zamanı olsaydı. Gözlerini kısarak titreyen ellerle o vahşi parıltılı kaosu içine baktı.

Corien'in, *sakın riske atma*, diyen sesini duydu. Bu kez gergindi, eğlenmiyordu. *Güçlüsün ama ölümsüz değilsin.*

Olabilirim, diye karşılık verdi Rielle. Bu onu şaşırttı, birden doğrulmasına, gözlerini kırıştırmasına neden oldu. Böyle bir şey söylemeyi beklemiyordu, bu düşüncenin kendisi bile son derece akıldışıydı. Ama yine de kelimeler bedenini kendiliğinden, içgüdüsel bir biçimde kaplamıştı.

Evet, diye karşılık verdi Corien dalgın dalgın. *Olabilirsin, bir düşün.*

Rielle silkindi ve Corien'i susturdu. Bu daha sonra yapacakları bir konuşmaydı. Sonuç olarak bugün burada ölümsüz değildi.

Ayağının altındaki platform hareket etti. Derin bir nefes aldı, platform titreyerek dağılırken son anda ileri atıldı. Havadayken ümitsizce arkasına baktı.

Önüne bak, Rielle!

Corien'in sesi Rielle'nin son anda hızla dönmesini sağladı. Karşısına dev metal bir sarkaç çıkmıştı. Rielle kollarını uzattı. Dişliler adeta çığlık attı, çekicinin örse inmesi gibi bir gürültü koptu. Sarkaç artık eğri ve yamuk bir şekilde duruyordu.

Rielle tıslayarak ona doğru gelen mızraklardan hızla kaçtı. Önündeki yol hareket ederek değişti, ayaklarını yerden kesip ağdan yapılmış dev bir tünelden kayarak aşağıya düşmesine neden oldu. Sert bir şekilde yere inince dilini ısırды. Kan tadıyla başı döndü, ağ tünelden etrafına bakındı. Bu, tünel şeklindeki kafeslerin dönen bir parçasıydı, uzun ve inceydi. Bir çıkış bulmak için emekleyerek ilerledi, o ilerledikçe tüneller daha da hızlı dönüyor, birbirine sarılan dev yılanlar gibi iç içe geçiyorlardı. İleride bir ağ parçası açılarak ona aradığı çıkışı yarattı. Bir an önce oraya varmak istese de yeterince hızlı değildi, ağ göz açıp kapayıncaya kadar kendini örerek deliği kapadı. Rielle öfkeyle bağırdı, ellerini ağa vurdu, kendine hâkim olmalıydı.

Düşün, Rielle. Eğer bu ağ parçalarsan aşağıya düşersin. Peki nereye?

Gözleri kapalı bir şekilde zihnini sakinleştirmeye çalıştı ve sonunda aradığı yolu buldu. Labirent sürekli olarak kendini değiştiriyordu, yani onu sıkıştıran tüneller de bir yerde açılacak ve duracaktı. Tünelden çıkıp altındaki dönen merdivenlere giden bir yol olduğunu gördü, bu yol onu ikinci kafese götürebilirdi.

İmge zihninde bir harita gibi canlandı, açıldı, altın renginde ve ışıldıyordu. Gözlerini açtığı anda parlak tanelerden oluşan bir deniz gözlerinin önünde, fiziksel dünyada ona göz kırptıyordu.

O andan itibaren dünya Rielle'nin emrettiği gibi şekillendi.

Parmaklarından çıkan güç kafesin ağından aşağıya saçıldı. Derisinin altında kaygan bir sıcaklık halinde ilerlediğini, gücünün adeta parmakları değermişçesine altındaki kaba metallere dokunduğunu hissedebiliyordu. Gözleri zevkle ışıldadı. Bedenindeki düğümler çözüldü ve tamamen kayboldu. Titreyen bir sıvı bacaklarına yayıldı, karnında toplandı, kalçalarında titredi. Çevresindeki labirent değişiyor, karşı koyarcasına gıcırđıyordu. Yukarıdaki demirdövenler kontrolü kaybetmemek için savaş vermekteydi.

Rielle kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. İyi deneme.

Tam da zihninde canlandırdığı gibi, onu sıkıştıran tünel söz dinleyerek açılmıştı. Ağzı basamakların olduğu geniş bir platforma denk geldi. Rielle sürünerek dışarı çıktı, ayağa kalkıp nefesini düzenledi. İçindeki gücün yoğunluğuyla kendini en iyi uykusundan uyanmış gibi hissediyordu.

Kalabalığa, onların gerisindeki iki dağın zirvesine ve güneşe baktı.

Ellerini kaldırıp kalabalığı hafifçe selamladı.

İzleyiciler ona alkış ve bağırışlarla karşılık verdi, bu o kadar büyük bir gürültüydü ki, çukurun dibinde olmasına karşın Rielle'nin kulakları çınlamıştı.

Sırtarak ikinci çocuğun kafesine giden merdivenlere koştu. Bu bir kızdı, solgundu, zayıftı, iri gözleri, çökmüş yüzünden daha da karanlık duruyordu. Birbirine dolaşmış kahverengi saçlarının arasından başını uzatmış, kontrolsüzce hıçkırarak ağlıyordu.

Rielle kafesin kilidine dokundu, metale bir uyuşturucu gibi işlemeyen önce o doyumsuz gücü duyumsadı.

Küçük bir tıslamayla kilit yere düştü, eridi ve merdivene damlamaya başladı.

Rielle kıza baktı.

“Her şey yolunda,” dedi nefes nefese. “Buraya seni kurtarmaya geldim.” Kız ona uzaktan bakıyordu. “Siz Güneş Kraliçesi misiniz, leydim?” Rielle ona elini uzattı. “Yakında olacağım.”

Bunun üzerine kız saklandığı yerden çıkıp kendini Rielle’nin kollarına bıraktı.

Tam o sırada büyük bir inlemeyle altlarındaki kafesin tamamı sarsıldı. Rielle kızı sımsıkı tutarken yana düştü.

Yukarıdaki kalabalıktan korku dolu nidalar yükseldi.

“Leydim,” diye fısıldadı çocuk. Titreyen eliyle altlarındaki labirenti işaret etti. “Düşüyor.”

Haklıydı. Rielle’nin içindeki dehşet git gide artarken kafes dört bir yandan; uç noktadan, altından, yanından, üstünden hareket etmeye başlamıştı. Yavaşça kapanıyor, katlanıyordu. Kulakları tırmalayıcı ses dünyadaki tüm baltaların birbirine vurmasını andırıyordu.

Üçüncü çocuk hâlâ aşağıda bir kafesin içindeydi.

Yukarıdan bir kapı açıldı. Rielle hiç düşünmeden kızı yukarı uzattı. “Tırman!”

Çocuk ona yapıştı. “Öleceksiniz! Lütfen benimle gelin, lütfen!”

Rielle tek eliyle çocuğun yüzünü kavradı. “Sence ben, yani Güneş Kraliçesi böyle çelimsiz bir kafesin sonum olmasına izin verir miyim?”

Kız heyecanlı bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

Rielle ona karşılık verdi, sonra demirdövenlerin beklediği ince merdivene doğru kızı itti. Çocuğu alır almaz, Rielle’nin altındaki zemin dağıldı.

Düşüşü çığlığını bastırmıştı. On beş metre aşağıya düşüp dönmekte olan direklerden birine tutundu. Direkler bir vagon tekerleğinin merkezindeki parmaklıklar gibi durmaksızın dönüyordu. Düşüşünü yavaşlatan direğe tutundu, ama

hızla kaydı. Güçlükle nefes alabiliyordu, midesi d     ten yaralanmış gibi ydi.

Ama birden, tüm bu savaşın içinde Rielle'nin aklına bir fikir geldi. Gözlerini kapadı. Bunu yapabilirim.

Corien ona cevap verdi: Yapabilirsin.

Dire i bıraktı, sadece birkaç saniye önce havada dönüp duran bir metal plakanın üzerine d    . Rielle'nin çizmelerinin yüzeyine de mesiyle tabaka havada donup kaldı.

Rielle ellerini açtı, dönmekte olan direklerle arasındaki enerjinin adeta kaynadı ını hissedebiliyordu ve hepsini havaya kaldırdı.

Direkler her yöne o kadar hızlı dönüyorlardı ki, bir adamı rahatlıkla ikiye b lebilirlerdi. Rielle bileklerini büktü. Direkler durdu, kafesin dört k  esini sıkı tırdı.

Kafes sarsıldı, dağılması durdu. Tüm metal parçalar oldukları yerde kalsa da tuhaf bir biçimde gıcırđıyorlardı.

Bu çok uzun sürmeyecekti.

Rielle havada ko uyor, koşarken duvarlardaki metal plakaları kendine  a ırıyordu. Plakalar zeminden, merdivenlerden, labirentin k ple ke i ti i yerlerden uçarak ona geliyordu.  n ne gelen her plakaya yavaşça basıyor, sonra onu fırlatıp yoluna devam ediyordu.

Corien hayranlık dolu bir kahkaha attı. M  hi , Rielle. Ba  döndürücü.

G  s  gururla dolup taşıyordu. Havada duran metal plaklara attığı her adımıyla gücünün ayaklarında toplandığını hissetti.     nc  çocuğun kafesine indiğinde, kafes dokunu uyla parçalara ayrıldı.  ocuk enkazın içinde titriyordu.

  uraya gel." Rielle elini sabırsızlıkla salladı. Teni karıncalanıyordu. Uzaklardan bir yerden kaslarının çığlıkları attı ının farkındaydı.   itmek üzere."

“Bunu nasıl yaptın? Sen *uçuyordun*.”

Arka arkaya dev, metalik patlamalar duyuldu. Rielle yukarı bakınca direklerin kafesi güçlkle tuttuğunu gördü.

Ama kafes dağılmaya devam etmiyordu.

Aksine havada durmuştu, sadece metal bir inleme vardı. Rielle çocuğu aldı, kafesin altında bir açıklık olup olmadığına baktı, sonra kendini yere bıraktı. İkisi de yere sert bir şekilde indi, çocuk bağırarak ayağını tutuyordu. Tepelerindeki kafes yavaş yavaş dönmeye başladı.

Sonra değişti, metal labirent parçalara ayrılıyor, yeniden oluşuyor, *keskinleşiyordu*...

Labirent artık binlerce kılıca dönüşmüştü, bu sanki bir kılıç fırtınasıydı ve Rielle ile çocuğun olduğu yere doğru uçuyorlardı. Rielle dehşet boğazına doğru yükselirken donup kaldı. Zaman hem yavaşladı hem de hızlandı. Corien’in ona bir şeyler yapması için deliler gibi bağırdığını güçlkle duyabildi. *Hareket etmesini* söylüyordu.

Binlerce kılıç mı? İşte bu çok fazlaydı. Labirentin bazı parçalarını manipüle etmek başka bir şeydi, peki ama ya bu? Gökyüzü kapkara oldu. Kılıçlar ısılk çalarak ve kükreyerek uçtu. Onu ve çocuğu paramparça edeceklerdi.

Çocuk Rielle’nin bileğine yapıştı. “Kraliçenin ışığı eve dönüş yolumuzu aydınlatsın,” diye kulağına fısıldadı. Sonra ona inançla gülümsedi, pes etmiyordu.

Güneş Kraliçesinin duası. Güneş Kraliçesinin ışığı.

Onun ışığı. Onun gücü.

Evet, diye fısıldadı Corien. Evet, Rielle.

Rielle çocuğu iyice yanına çekti, sonra kılıçlara döndü, gözlerini kapadı, kollarını havaya kaldırdı.

Hayır.

Bu kadarı kabul etmiyordu.

Hayır.

Daha geçmesi gereken sınavları, onu bekleyen dostları vardı, yabancı bir prensesin cinayetinin gizemini çözecekti.

Hayır.

Sevgi adına dile getirmek istediği kelimeleri vardı. Bir de zihninin içinde bir ses...

Bir açlık, *hasret*, kanının onu çağıran uyanışına karşılık vermesi gerekiyordu.

Hayır. Henüz değil.

Usulca bekledi, bedeni titriyordu. Parmaklarından, omuzlarından, saçlarının uçlarından bile güç fışkırıyordu.

Yeterli olmuş muydu?

Birkaç derin nefes aldı, kulakları sağır edici bir sessizlik vardı, sonunda gözlerini açmaya cesaret etti.

Bir kılıç burnunun dibinde havada süzülüyordu. İkisi tam gözlerini nişan almıştı. Yüzlercesi. *Binlercesi*, onun sessiz emiriyle havada duruyordu. Çukuru dolduruyor, ama onu öldürmeyi reddediyorlardı. Havaya metalik bir uğultu hakimdi.

Rielle gözyaşlarıyla derin bir nefes aldı.

Kolları iki yanına düştü.

Kılıçlar yere yığılırken Rielle'nin diz çöktüğü yerde mükemmel bir daire oluşturmuşlardı. Düşüşleri toprağı sarstı. Uçları Rielle'yi gösteriyor, kız metal bir güneşin ortasında oturuyordu.

Yavaşça, dünya eski haline döndü. Rielle gözlerini kırptırdı, yüzünü sildi. Git gide artan seslerle başını kaldırdı.

Celdaria halkı ayaktaydı. Adını bir şarkı, bir dua gibi haykırıyorlardı.

Rielle! Rielle! Rielle!

Rielle başını gökyüzüne kaldırdı ve onlara gülümsedi.

~ 24 ~

ELIANA

“Lord Arkelion’da yanlış olan bir şeyler var. Beni yatağına aldı, önümde çırlıçıplak yatarken canını yakmamı istedi. Bunu memnuniyetle yaptım ama yaraları neredeyse hemen kapanıyordu. Kükredi, kavrandı ve ağladı. O hasta, belki de deli. İmparatorun tüm adamlarının deli olduğuna inanıyorum. Her birinin.”

—Astavar’ın Prensesi Navana Amaruk tarafından yazılmış ve Kızıl Taç yeraltı birimine gönderilmiş gizli mesaj

Eliana nefes nefese kalkmaya yeltendi, ter içindeydi, giysileri üzerine yapışmıştı. Kurumuş çamur lekelerinin olduğu bir battaniyede yüzüstü yatıyordu. Oturmaya çalışırken elleri kaydı.

“Remy!” Deliler gibi etrafına bakındı, sadece ay ışığının aydınlattığı karanlık bir orman görebildi. “Remy!”

“Hişt.” Nazik bir el yüzündeki saçları geriye aldı. “O güvende, sen de öylesin.”

Eliana bu sesi hatırladı. “Navi?”

Kız ona gülümsedi, bakışları endişeli ama yumuşaktı. “Buradayım. Sen de iyisin.”

Koyu karanlık bulutlar Eliana’nın görüşünü bulanıklaştırıyordu. Navi’nin elini kavradı. “Neler olduğunu anlat.”

“Rinthos’tan üç gün uzaktayız. Saatlerdir gidip geliyorsun. Simon ateşten olduğunu düşünüyor. O, Remy, sen ve ben... Hepimiz hayattayız ve güvendeyiz. Hob da bizimle birlikte.”

“Hob.” İmparatorun kışlasına dair anılar ansızın beynine üşüştü. Yerden yükselen dumanlar... Elindeki iki bombayla bekleyen adatrox’lara doğru koşuşu...

Eliana ancak o zaman sırtındaki acının nedenini hatırladı. İrkildi, Navi ona sempatiyle uzandı.

“Simon ile elimizden gelenin en iyisini yaptık,” dedi, “Ama patlama sırtının tamamını yaktı. Lütfen bir süre daha karnının üzerine uzan.”

Eliana söz dinledi, görüşü bulanıklaşıyordu. Yaraları gerçekten de korkunç olmalıydı. Bir yaralanmanın üzerinden saatler geçmesine karşın daha önce hiç bu kadar acı çektiği olmamıştı.

“Yerleşke?” diye güçlkle konuştu. “Kurtulabildiler mi? Patrik ve ...” Linnet’in adını telaffuz edememişti.

Navi yanına oturdu. “Sığınmacıların çoğunun dışarı çıktığına inanıyorum, evet. Patrik onları yeni bir bölgeye götürebilmek için kaldı. Hob’un Rinthos’ta bir bağlantıyla buluşması gerekiyor, o yüzden bizimle geldi, böylece kurtulanlara erzak sağlayabilecek. Duman yiyeceklerinin büyük bir kısmına zarar verdi. Ama Eliana, sen onları kurtardın. Senin yok edemediğin adatrox’ları da Simon kolaylıkla halletti. Yaptığın şey... Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Eliana kıpırdamadan yatıyordu, yanağı battaniyenin üzerindeydi. Zihni yavaş yavaş karanlığa gömülüyordu. Remy yakındaki bir ağacın altında kıvrılmış yatmaktaydı. Uykusunda bile kaşlarını endişeyle çatmıştı. Simon ellerini göğsünde kavuşturmuş, yanında oturuyordu, gözleri kapalıydı. Uykusunda huzurlu gibiydi. Gümüş yara izlerinin çizgileri ay ışığında hayaletler gibi kıpırdandı.

Tam o sırada Eliana ormandan ayak sesleri geldiğini duyup başını kaldırdı.

“Gelen Hob,” diye fısıldadı Navi. “Nöbette. Lütfen dinlenmeye çalış.”

“Bu pek mümkün değil. Hançerlerim nerede?” Lord Morbrae’nin onları aldığını hatırladı ve inledi. “Kayboldular, öyle değil mi?”

“Aslına bakarsan Simon onları kışladan aldı. Şimdi Remy’deler. Hiçbirimizin dokunmasına izin vermiyor.”

Eliana bitkin, rahatlamış bir kahkaha attı. “Şimdi de... Rinthos’a gidiyoruz.”

“Evet, orada sırtın için Hob’un topladıklarından daha iyi bir ilaç bulabiliriz.” Durdu. “Bunun için üzgünüm ama sanırım yaraların izleri kalabilir. Ama yaşayacaksın.”

Eliana gözlerini kapadı. Yanaklarından yorgun yaşlar süzüldü.

“Ah, Eliana.” Kız yumuşak eliyle Eliana’nın yüzünü kavramıştı. “Sana nasıl yardım edebilirim? Kendimi işe yaramaz hissediyorum.”

“Bana yardım edemezsin. Sadece beni kendi halime bırak. Lütfen.”

Navi bir süre sessizce oturdu. Ama sadece rüzgârın fısıltıları ve Hob’un sert adımlarıyla bölünen bu sessizlikte bile Eliana yeniden uykuya dalamadı.

Gözlerini açtı, *bir şey söylemesi gerektiğini* biliyordu. Aksi halde göğsündeki bu ölümcül, karanlık duygu yükselecek ve onu içine çekecekti. “Navi?”

“Evet?”

“Bilmiyorum. Ben... Ben uyuyamadım.”

“Sana bir hikâye anlatmamı ister misin?” Navi’nin gülümsediği sesinden anlaşıyordu.

“Lord Arkelion’un sarayında bir şeyler gördün. Öyle değil mi?”

Aralarında yeni bir sessizlik oldu. Navi’nin sesi temkinliydi. “Nasıl şeyler?”

İmkânsız şeyler.

Gırtlığı kesilen adamların bir şekilde yeniden canlanması.

Gözleri kapkara adamların dev okyanusların öte yanından konuşması...

“Hiç... Lord Arkelion’un tuhaf davrandığını gördün mü? Ya da onu ziyarete gelen generallerin?”

“Tuhaf davranışlardan neyi kast ettiğini anlayamadım.”

Oysa Navi’nin sesindeki sahtelik, Eliana’ya kızın aslında gerçeği bildiğini söylüyordu. “Lord Morbrae. Onun gırtlığını kestim ama birkaç dakika sonra yeniden ayaktaydı. Gırtlığı sağlamdı. Yara izi yoktu.”

“Al,” dedi Navi. “Su.”

Eliana, Navi’nin yardımıyla Simon’ın matarasından birkaç yudum aldı, sonra inleyerek yeniden uzandı.

“Ondan önce,” diye ekledi. “Kucağındaydım. Affedilmemin karşılığında onu memnun etmem gerekiyordu. Onu öpmek için eğildim ve sonra...”

Eliana’nın sesi o kadar alçaktı ki, Navi onu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı. “Sonra ne oldu?” diye bastırdı.

“Bir görü... Bir görü gördüm,” dedi Eliana. “Gözleri gözlerime kilitlenmişti ve birden kendimi başka bir yerde buldum. Hem kışlada hem de okyanusun diğer ucundaydım. Celdaria’daydım. Cennet’teydim.”

Navi’nin gözleri hayranlıkla irileşti. “İmparatorun şehri mi?”

“O benimle konuştu.

“İmparator mu?”

Eliana başını salladı. Bacaklarına, sırtına ve kafatasına yayılan acı o kadar şiddetliydi ki, az kalsın Navi'nin çizmelerine kusacaktı.

“O esirler,” diye fısıldadı gözlerini yumarak. Konuşma hakimiyetini kaybediyordu. Zihni dağınıktı, git gide kayboluyordu. “Kışladaki. Kafeslerin içindelerdi. Yangın... Dışarı çıkamadılar. Çığlıklarını duydum.”

“Şimdi uyu.” Navi elini nazikçe onunkine bastırdı. “Kızıl Çukur'u düşün. Orada pek çok hayat kurtardın.”

“Ben bir katilim, Navi. Öyle olmadığımı söyleme.”

Navi karşılık vermedi.

“Aha!” dedi Eliana. “Beni haklı çıkaran bir sessizlik.”

“Tek söyleyebileceğim, sana verilenlerle elinden gelenin en iyisini yaptın,” dedi Navi.

“Ne büyük hayal kırıklığı. Keşke bana yalan söylemesen.” Eliana gözlerini geceye dikti. Yanakları alev alev yanıyordu. Onları soğuk çamura bastırdı. “Biliyor musun, beni tanıdı.”

Navi biraz daha yaklaştı. “Ne? Bir daha söyle.”

“Beni tanıdı. İmparator.”

Eliana dalıp gitmeden önce son anda Simon'ın gözlerini açıp onu izlediğini fark etti.

“Yüzümü gördü, nerede olduğumu sordu,” diye mırıldandı.

“Eliana?” Bu Simon'ın sesiydi, şimdi daha yakındaydı ve bugüne kadar hiç olmadığı kadar nazikti. Eliana uykulu bir halde yüzünü güneşe döner gibi ona döndü.

“Simon.” Gülümsedi, başı dönüyordu. “Demek buradasın.”

“Eliana, bir daha söyle. Navi'ye söylediğini tekrar et.”

“Onu gördüm. Bana uzandı. Nerede olduğumu sordu.”

“Peki ona söyledin mi?” Simon’ın bir eli kızın yanağında, diğeri ise dikkatli bir şekilde bandajlı sırtındaydı. “Eliana, beni iyi dinle. Bu çok önemli. Ona söyledin mi?”

“Hayır.” Kız gözlerini güçlükle açtı. “Ona hiçbir şey söylemedim.”

“Güzel.” Simon başını kucağına koymasına yardım etti. Başparmağı alnını okşuyordu. “Bu çok iyi. Sen artık iyisin. İyi olacaksın. Şimdi uyu.”

Eliana çoğu zaman yaptığı gibi ölümü düşledi.

En çok da kendi ölümünü.

Rüyasında, başının üzerinde ışıktan bir taçla yanıp kül olmuş bir dünyaya hükmediyordu.

- 25 -

RIELLE

"Korkarım kaybedeceğiz. Yaşamları önlerinde sonsuz bir yol gibi uzanan yaratıklarla nasıl savaşabiliriz? Bir çocuğun kumdan kale yapması kadar kolaylıkla zihinlere girebilen yaratıklarla? Meleklerle savaşa girerek bir hata yaptık. Onların yaşlanmayan zihinlerinin yanında tüm gücümüz soluk kalıyor."

*—Borsvall'ın Aziz Grimvald'ından geriye kalan günlükler,
25 Eylül 1547, İlk Çağ*

Metal sınavından sonra Rielle iki gece boyunca uysalca Monu kapının dışında bekleyen Evelyne'nin hatırına yataktan çıkmadı.

Ama zihni deli gibi çalışıyor, kanı sanki içinde endişeyle daha çok gürleyerek dolaşıyordu.

Pekâlâ? Güçlkle yutkundu. Bu anı daha fazla geciktiremezdi. Burada mısın, Corien? Artık konuşmamızın vakti geldi.

Elbette buradayım, Rielle, diye karşılık verdi ses. Her zaman buradayım. Rielle başını yastığa gömdü. Bunun pek de rahatlatıcı olduğunu söyleyemeyeceğim.

Oysa olmalı. Dostlarının aksine benim seni ölü görmek gibi bir arzum yok.

O halde artık dostuz, sen ve ben, öyle mi?

Corien'in yanıtı adeta teninde gezindi: Öyle olmasını çok istiyorum.

Rielle battaniyesine daha çok sarındı. *Hiç görmediğim biriyle nasıl dost olabilirim? Varlığından asla emin olamadığım biriyle?*

Omurgasından aşağıya, nazik bir parmağın dokunuşunu andıran bir ürperti hissetti, sırtının altına ulaştığında kayboldu.

Gerçek gibi gelmiyor muyum, diye karşılık verdi Corien. Rielle irkildi.

Sen bir ruh musun? Bir hayalet misin?

Hayır.

O zaman neden seni hissedebildiğim ve duyabildiğim halde göremiyorum?

Bu benim seninle uzaktan konuşmamın özel bir yolu, tatlım.

Rielle'nin zihninde bir kıpırdanma vardı. Bu hem ses hem de duyguydu. Sanki Corien rahat bir şekilde hemen yanına kurulmaktaydı. *Sana düşüncelerimi gönderebilirim, sen de bana seninkileri gönderebilirsin. Sana hislerimi gönderebilirim ve senin hislerine karşılık verebilirim.* Durdu. Sonra, sesine yansıyan küçük bir gülümsemeyle, neredeyse çekinerek devam etti. *Sana nasıl dokunmak istediğimi hissetmeni sağlayabilirim. Eğer istersen, sen de aynısını yapabilirsin.*

Rielle'nin bedeninde bir savaş patlak vermek üzereydi. Korku ile o zaman dokun bana, deme arzusu arasındaki bir savaş...

Kendini zorlayarak düşündü. *Peki ya bana dokunmanı istemezsem?*

O zaman dokunmam. Çok ileri gittim. Beni affet.

Sadece bir daha yapma. Durdu, yanakları yanıyordu. *Ben senden istemedikçe, yapma.*

Elbette. Corien gayet memnundu. *Pekâlâ, benimle konuşmak isteyen sendin. Sanırım sormak istediğin sorular var.*

Pek çok.

Bu anlaşılabilir. Bir kıpırdanma daha. Corien'in divanın ucuna oturduğunu, dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğildiğini hissedebiliyordu.

Ama yüzü bulanıktı.

Önce, diye söze başladı Rielle, neye benziyorsun?

İstersen sana gösterebilirim. Kısmen görmek üzeresin.

Rielle'nin kalbi hızlandı. O zaman, divanda oturuyorsun, öyle değil mi? Belirsiz şeklini görebiliyorum.

Kesinlikle. Bedenimin hatlarına yoğunlaş. Onları bir kalemle çizercesine daha keskin yapmaya çalış.

Rielle onu dinledi. Bulanık figür yavaşça belirginleşti. İnce, uzun, solgun bir adamdı. Kulaklarına doğru inen yumuşak bukleleriyle parlak siyah saçları vardı. Yanakları beyaz mermerden oyulmuş gibiydi. İri gözleri parlak, solgun maviydi. Göz göze geldiklerinde dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Merhaba Rielle,” dedi. Sesi artık sadece kızın zihninde değildi. İşte oradaydı, karşısına oturmuş onunla konuşuyordu.

Rielle'nin nefesi kesildi, gözlerini kırptırdı ve konsantrasyonu bozuldu. Corien kayboldu. Birden, sessiz odasının karanlığında, yatağında tek başına kalmıştı. Nefesini düzenlemeye çalıştı, ağzı kurumuştı.

Nereye gittin?

Hâlâ buradayım.

Seni kaybettim, ben... Yutkundu. Teni buz gibiydi, nemli ve soğuktu, artık onun yanında değildi.

Şimdilik tam olarak iletişim kurmamız biraz zor. Zamanla başaracağız. Biraz pratik yapmamızı gerektiriyor ve... Sesi hafifçe karardı... Şimdilik odaklanman gereken pek çok başka şey var.

Sınavlar.

Evet, onları dışında başka şeyler de var. Gergin bir sessizlik oldu, Corien yeniden fısıldadı.

Rielle, sana dokunabilir miyim?

Kız derin bir nefes aldı.

İstemediğin hiçbir şey olmayacak. Sana söz veriyorum.

Rielle penceresinden dışarıya, yıldızlı gökyüzüne baktı.

Önce bana ne olduğunu söyle?

Ben ne miyim? Sesi şendi. Tatlım, bana hakaret ediyorsun. Benim bir kimliğim, bir adım ve bir kişiliğim var.

Ana insan değilsin. İnsanlar böyle zihinlerini kullanarak konuşamazlar. Metal sınavından önceki gece bana bir anı gösterdin. Benim anılarımdan, unuttuğum anılardan birini.

Evet, gösterdim.

Corien... Bu olağanüstü.

Öyle olduğunu düşünmüştüm.

İnsanlar böyle şeyler yapamazlar.

Bu doğru.

Corien'in başka şeyler söylemesini bekledi, cevap vermeyince onun aslında zaten bildiği şeyi dile getirmesini beklediğini anladı. Haftalardır git gide artan bir kesinlikle emin olduğu şeyi...

Sen bir meleksin.

Sonunda gelen cevabı yavandı: *Öyleyim.*

Rielle yatağından çıktı, örtüleri bir kenara fırlattı. Ancak ayağa kalkınca ter içinde olduğunu, geceliğinin bedenine yapıştığını fark etti.

Evyline kapının dışından "Leydim?" diye seslendi. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette." Rielle damarlarındaki korkudan kendi sesini güçlkle duyabilmişti. "Sadece bir bardak su alacağım."

Bir şekilde banyoya gitmeyi başardı, kapıyı arkasından kapadı. Lavaboya gidip yüzüne biraz su çarptı, sonra bir bardak su doldurdu ama suya dokunmadı.

Gösterişli mermer lavabo tezgâhına yaslandı, kendini toparlamaya çalışıyordu. Başı dönüyordu, bedeninden uzaklaşmış gibiydi.

Rielle, lütfen otur. Corien'in sesi nazikti. Düşüp başını çarpacaksın.

Ayakta kalmak istiyorum, diye terslendi.

Pekâlâ, sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?

Bana yalan söylüyorsun! Sonunda konuşabilmişti.

Söylemediğimi biliyorsun.

Meleklerin hepsi gitti. Hepsi Dip Dünya'da. Azizler onları kovdu ve Geçit'in ötesine hapsetti.

Hiçbir geçit sonsuza dek dayanmaz, diye sözünü kesti Corien.

Rielle odanın içinde dolaşıp karşı duvardaki dev varaklı aynanın karşısına dikildi. Darmadağın bir haldeydi, korkmuştu, irileşmiş yeşil gözleri parlıyordu, koyu renk saçları örgülerinden tel tel çıkmıştı. Geceliği çinili odada onu daha da küçük gösteriyordu.

Seni Güneş Kraliçeleri yapınca nasıl odalar vereceklerini bir düşün, dedi Corien. Sersemletici bir düşünce, öyle değil mi?

Benimle konuşma.

Ciddi olamazsın.

Rielle odayı adımlamaya başladı. *Sanırım kendi zihnimi bilebilirim.*

Zihnini ben de biliyorum. O çok muhteşem.

Defol! Rielle ansızın durdu, ellerini yumruk yapmıştı. Hemen şimdi. Zihnimde çık ve beni rahat bırak.

Sessizlik. *Seni kullanacaklar, Rielle. Corien bunu aceleyle söylemişti. Seni baş tacı edecekler; en yükseğe çıkaracaklar,*

mücevherler ve taşlarla süsleyecekler ve sonra, gerçekte kim olduğunu anladıklarında, içinde ne yaşadığını fark ettiklerinde, seni yüzüüstü bırakacaklar ve sen tek başına kalacaksın...

“Defol!” diye çığlık attığında Corien onu dinledi, gidişini bir ipin sökölüp kopması gibi hissetmişti.

Bu duygu tüm gücünü çekip aldı. Banyo küvetinin kenarına çöktü.

Evyline kılıcı havada banyoya daldı. “Leydim? Yaralandınız mı?”

“Hayır.” Rielle titreyen ellerle gözlerini sildi.

“Evyline sanırım kötü bir kâbus gördüm. Kendimi iyi hissetmiyorum.”

Evyline kılıcını kınına soktu ve kıza koştu. “Gelin, leydim. Yatağınıza gitmeniz için size yardım edip biraz çay isteyeceğim. Biraz da tarçınlı keke ne dersiniz?”

Rielle Evyline’nin geniş bedenine yaslandı. “Belki üç kek işe yarayabilir.”

“Üç kek kesinlikle bir kekten daha etkilidir, leydim.”

Rielle’nin gülümsemesi solgundu, gözleri tekrar doldu. “Tanrı seni korusun, Evyline.”

Evyline kızın tekrar yatağa girmesine yardım etti. “Hemen döneceğim, leydim. Size göz kulak olması için Dashiell’i gönderiyorum.”

Rielle başını salladı, battaniyesine sarındı.

Meleklerin hepsi gitti, dedi kendi kendine. Yatağında titrerken gözlerini tavana dikti. Belki yeterince düşünürse gerçek olmasını sağlayabilirdi; aynı metal kafesi kontrol edebileceği bir dünyaya çevirdiği gibi...

Gözlerini sımsıkı yumdu, Corien’in daha önce dokunduğu yerdeki o tatlı sızıyı düşünmemeye çalıştı.

Meleklerin hepsi gitti.

Meleklerin hepsi gitti.

Ancak dua bir işe yaramamıştı.

Rielle gecenin geri kalanını uykusuz geçirdi, böylece ertesi gün babası onu acımasız kondisyon egzersizlerine sürüklerken odaklanamadı. O gece kasları ağrı içinde yatağa girdiğinde bile uyku onu es geçti.

Anlaşılan Corien arzusunu gayet ciddiye almıştı. Onu hissedemiyordu. Zihni bir mağara kadar boştu.

Bir tarafı bundan hoşnuttu.

Ama diğer tarafı fazla büyük yatağının içinde dönenip duruyor, onun refakatini özlüyordu.

Son sözlerini düşündüğünde ise... *Seni yüz üstü bırakacaklar ve sen tek başına kalacaksın...* İşte o zaman zihnindeki o boşluk kalbine yayılıyor, umutsuzluk ve sonsuz bir hüzünden başka şey hissedemez oluyordu.

Yastığına, "Yalnız olmak istemiyorum," diye fısıldadı.

Nefesini tuttu, bekledi. Corien ona cevap verecek miydi? Ona bir tür teminat verecek miydi?

Beş derin nefes aldı. On. Corien tek kelime etmedi.

Örtüleri üzerinden atıp üzerine mor ve altın renklerindeki sabahlığını geçirdi, sonra hızla kapıya yöneldi.

Evylina dikkat kesilmişti. "Bir yere mi gidiyoruz, leydim?"

"Evet, gidiyoruz, Evylina. Biraz temiz hava almalıyım."

Doğruca Tale gidip ona her şeyi itiraf etmeyi düşündü. Corien'i, melekleri, bedeninde dolaşan sıcak, yakıcı hayal kırıklığını...

Ama bunu yapmak yerine karanlık kaleye doğru yürüdü; bir teselli arıyordu, ona eşlik edecek birini.

Baingarde'nin ay ışığıyla aydınlanan koridorların her köşe başında umutsuzca, gizliden gizliye ondan özür dileyecek ve ona küçük, sinsî bir öpücük saklamış Corien'i bulmayı bekledi.

ELIANA

“Melek Savaşları’nı bitiren Geçit’in yapılmasının aynı zamanda büyüünün de sonunu getirdiğine inanılmaktadır. Eğer Geçit sonun başlangıcıysa, o halde Kan Kraliçesinin Düşüşü de gerçek sondu. Kan Kraliçesi, ölümüyle birlikte geride kalan tüm kadim güçleri de beraberinde götürdü, dünyayı harabeye çevirdi ve karanlığa gömdü.”

—Unutulmuş Çağın Hikâyeleri, isimli Ventera çocuk kitapları koleksiyonunun önsözü

Yürüyebilir misin?”

Eliana yavaşça ayağa kalktı, başıyla Simon’a onay verdi.

Acı çekme konusunda yeterince iyi rol yapabilmeyi umuyordu. Remy elini sıktı, çocuğa gülümsedi ve güven vermeye çalıştı.

Yüzünden de anlaşıldığı üzere, o elbette gerçeği biliyordu. Tamamen iyileşmemiş olsalar bile, Eliana’nın patlamadan kalan yaraları ona artık acı vermiyordu, sadece kaslarında hafif bir sızı kalmıştı. Son birkaç saatlik uykusundan sonra yaraları kapanmış gibiydi. Derisi kendi kendini iyileştirmişti.

Eliana, bir dahaki sefer Navi ya da Simon bandajlarını değiştirmek için ısrar ettiğinde, yalan söylemesi gerektiğini biliyordu. Ya da kaçması. Aksi halde ortaya çıkacaktı.

Peki ama ortaya çıkacak olan neydi? Eliana da *onlardan* biri miydi? Lord Morbrae her neyse Eliana da öyle bir yaratık

mıydı? Gözlerine o karanlığı veren neydi; o bitmek bilmeyen açlığı? Gırtlığı kesildikten sonra kalkıp sapasağlam dolaşmayı nasıl başarmıştı?

Midesinden boğazına doğru bir tikslenme hissi yükseldi.

Benim kapkara gözlerim yok.

Ben yemek yiyebiliyorum, sevgililerim oldu. Açlığım yatıştı, sevişmek de güzel geldi, hem de her zaman.

Ama...

Bedenim yanıklarla kaplıydı. Oysa şimdi, değil.

Bedeninin kendini başkalarına göre çok daha hızlı iyileştirme yeteneği olduğunu her zaman biliyordu... Bu, en azından sıra dışı bir yetenektir. İmkânsız ve akla hayale sığmayan. Yine de geceleri, bitmek bilmeyen endişelerle uyandığında, bunun için her zaman bir açıklaması olmuştu. Ya da gözlerinin önünde kolunda bir kesik açıp birkaç dakika içinde iyileşmesini göstererek ilk kez Remy'ye itiraf ettiğinde...

Çocuğun dehşetli gözleri merakla irileşmişti.

“El,” diye fısıldamıştı, “Bu bir büyü olmalı.”

“Saçmalık,” diye karşılık verdi El, kalbi deli gibi atsa da sesi buz gibiydi.

“Büyü diye bir şey yok.”

“Ama bir zamanlar varmış. Belki de bir kısmı Kraliçe Rielle'nin Düşüş'ten kurtulmayı başarmıştır.”

Eliana homurdandı. “Ondan şüpheliyim. O fahişe pek çok şey olabilir ama asla bir aptal değildi. Bize büyü gücü bırakmış olamaz, hem de bir damla bile.”

“Peki o zaman bunu nasıl açıklıyorsun?”

Eliana omuz silkti, sırtıttı. “Bedenimin bir mucize olduğu konusunda seninle tartışmayacağım. Harkan da sana bu konuda...”

Remy elleriyle kulaklarını kapadı. “Lütfen beni bu konunun dışında bırak.”

“Sanırım ben daha dayanıklıyım.” Bu aptalca açıklamaya o zaman bile zerre kadar inanmıyordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Diğer olasılıklar... Pek çoktu. En iyileri saçmalık en kötülerini ise tehlikeliydi. Mucizelere olan inancını kaybedeli uzun yıllar olmuştu.

“Her neyse,” diye devam etti Eliana. “Umarım kimseye söylemezsin. Anneme bile. Çünkü...”

“Çünkü eğer bunu öğrenirlerse, seni bir silah olarak kullanmak isterler. Bunu en çok da İmparator isteyecektir.”

“Doğru,” dedi Eliana gerilerek, durdu. “Kesinlikle.”

Remy de başını salladı. “Yine de ben bunun bir tür büyü olduğuna inanmaya devam edeceğim. Buna mecburum.”

“Kendine istediğin yalanı söyleyebilirsin, Remy, beni ilgilendirmiyor.”

Ama Eliana, Lord Morbrae’yi gördüğünden bu yana, bedeninin yapabilecekleri ve bunun ne anlama gelebileceği içine bir zehir gibi yayılıyordu.

Onlardan biri miyim, diye düşündü, uzanıp omzunu kaşıdı. Ya da onlardan birine mi dönüşeceğim?

Göz ucuyla Hob’un ona baktığını gördü, hareket ederken yüzünü ekşitmeyi unutmadı.

“Hızlı ve usulca,” diye mırıldandı Simon, “Herkes gibi siz de kalabalığa karışın. Yanımda durun.”

Beş kişilik grupları Rinthos şehrine giden kalabalık yolda yavaşça ilerliyordu.

Bu yolcularla dolu bir patikaydı, vahşi topraklardan gelen pek çok sığınmacı kendine yer arıyordu. Küçük müzik toplulukları yol türküleri söylüyor, ölüleri için ağıtlar yakıyordu. Birkaç tüccar giysiler, ilaçlar, uyuşturucular, İmparatorun ağaçtan oyulmuş ve boynunuzda taşıyabileceğiniz kadar küçük heykelcikleri gibi mallar satıyordu.

Eliana dimdik yürümeye devam etti, doğruca şehrin giriş kapılarına bakıyordu. Adatrox'lar kalabalığın içinde devriye gezse de şehir kapılarından geçen kimseyi durdurmamışlardı. Anlaşılan İmparator bile Rinthos gibi berbat bir deliği temizlemekle uğraşmak istemiyordu.

Saklanmak için mükemmeldi.

Aynı zamanda bu çok kötü bir fikir sayılırdı. İmparator kışlada olanları, adatrox'ları havaya uçuran ve belki de hayatta kalan kızı duymuş olmalıydı. Adatrox'lardan biri Simon'ın onun bedenini yıkıntıların içinden çıkardığını ve atının arkasına alıp kaçtığını görmüş olabilirdi. Belki de bu adatrox Lord Morbrae'ye bir mesaj göndermişti.

Belki de kışla havaya uçtuğunda generallerin dört bir yana dağılan tozları çoktan bir araya gelmişti. Belki de tam da şu anda, onun izlerini sürüyorlardı.

Eliana zihnindeki düşünce fırtınası durana dek nefeslerini saydı.

Başka şansları yoktu, Rinthos'ta durmaları gerekiyordu. Hob bağlantısıyla buluşacaktı ve o da Patrik, askerleri ve artık evsiz kalan sığınmacılara erzak bulunmasını sağlayacaktı.

Ayrıca, onlara göre Eliana'nın umutsuzca ilaca ihtiyacı vardı.

Dış duvarları geçip Rinthos'un içine girince, Eliana karşısındaki kalabalık şehre baktı ve huzursuzlukla kurumuş dudaklarını yaladı. Birbirine giren taş patikalar, ahşap köprüler, onların yukarısındaki bir apartmanı diğerine, yüksekteki bir yolu alttakine bağlayan basamaklar vardı. Şehrin hemen yakınında Ventera ile işgal altındaki Meredian Krallığı arasında Kemik Denizi kalıyordu.

İnce bir kum tabakası yolları kaplamıştı, şehrin içine doğru akan kanallardan birinin yanından geçseler, balık ve atık kokusu Eliana'nın zaten pek de iyi olmayan midesini alt üst ediyordu.

Bir saat kadar Rinthos'un kalabalık sokaklarında dolandıktan sonra sonunda Sığınak'ın girişine ulaştılar. Bu, ilk bakışta sıradan bir kapıydı, gri boyası dökülüyordu, kırık bir kilitle tutturulmuştu.

Ama kapıyı geçip dar merdivenden inince, üç maskeli adamın olduğu küçük, nemli bir odaya geldiler. Her biri Simon'ın üç katıydı.

İnce olan muhafız Simon'ı gırtlığına kavisli bir hançer dayayarak durdurdu. Simon başlığını indirdi, sonra Eliana'nın anlamadığı lirik bir dilde konuştu. Geleneksel Ventera dili ya da yaygın dillere benzemiyordu.

Hemen yanında duran Remy'nin soluğu kesildi.

Simon her ne söylediyse işleri yoluna koymuş olmalıydı. Muhafızlar kenara çekildi, içlerinden biri karşı duvardaki ağır metal kapıyı açtı.

Simon başını eğdi, sonra karanlık, alçak tavanlı odadan içeri girdi.

Burası Sığınak'tı.

Şehrin meşhur kumar çukurunun kokusu Eliana'nın yüzüne pis bir tokat gibi indi. Pişen et, pipo, esanslı yağ, bira ve şarap, terli bedenler ve kanın keskinliği birbirine karışıyordu.

Eliana, Simon'ın peşinden giderken Remy'nin kulağına "O ne diliydi?" diye fısıldadı.

"Eski Celdaria," diye karşılık verdi Remy. Kızın elini sımsıkı tutmuştu.

Eliana'nın sırtı ürperdi. "Kan Kraliçesinin dili."

"Işıkgetiren'in," diye ekledi Navi.

Eliana ona baktı, gömleğinin altındaki kolyeye dokunma arzusunu güçlükle bastırdı.

Sığınak sıkış tıkış ve gürültülü, iç içe geçmiş bir şehirdi.

Her kolon desteğindeki gaz lambalarıyla aydınlatılan beş yuvarlak seviye vardı, insanlarla dolu bir zeminin üzerine

kurulmuştu. İnsanlar ellerinde kartlarla masaların başında ya da vahşi köpeklerin birbirlerini ezdiği çukurların etrafında toplanmışlardı. Yırtık pırtık pantolonlu adamlar rakiplerini kare tel kafeslerde hamura çevirirken, seyirciler bahislerini bağırıp para avuç dolusu para saçıyordu.

Yukarıda, kavga çukurlarına bakan asma katların her birinde, gölgeler gezinmekteydi. Elllerinde içkileriyle fısıldayan çiftler, masaüstlerine uzanan dansçılar... Kâğıt oynayanların etrafını saran minderlerden bir duman bulutu yükseliyordu. İriliğinden gözleri görünmeyen bir adam, ayaklarının dibinde güreşen iki ıslak adama kahkahalarla güldü. Üçüncü kattaki bir kadının teni ve saçları o kadar beyazdı ki, özel perdeli salonundan yansıyan mum ışığı bembeyaz ışıldamasına neden oluyordu. Üzerinde sadece birkaç parça giysi olan çok yakışıklı bir adam, kadının yanına uzanmıştı, kasları altın tozuyla parıldıyordu.

Çiftlerin yanından geçip karanlıkta dar bir koridora döndüler. Karşılarında yüzlerini saklamış iki başlıklı figür duruyordu. Eliana'nın eli Arabeth'e gitti.

Arkalarından inen perdeyle etraf sessizliğe büründü. Adımları koridorun pelüş halısında yok oluyordu. Yolu ince gaz lambaları aydınlatmıştı.

Navi kibarca, "Hoş bir yer," dedi.

Eliana sırıttı. "Belki de Simon'ı aşağıdaki dövüşlerden birine gönderip sığınmacıların için biraz para toplayabiliriz," dedi Hob.

Simon kapıya gelince durdu. "Ancak rakibim sen olursan, Kâbus. İlk karşılaşmamızı herkes için yeniden canlandırabiliriz."

"Hani şu benim seni patakladığım ve senin de bana silah çektiğin karşılaşmayı mı?"

"Evet, seni kış üstü yere devirdiğim karşılaşmayı!" Simon ilerdeki bir kapıyı çaldı. Ahşap kapının üzerindeki metal

bölme yana kayınca, Simon Eski Celdaria dilinde başka bir şeyler söyledi.

Kapı hemen açıldı, gerisinde sessiz figürlerin olduğu sakin bir oda vardı. Yandaki kapıdan çıkan kaslı, orta yaşlı ve koyu kehribar ten rengi olan bir kadın Hob'a koştu. "Tanrı'ya şükürler olsun, yaşıyorsun!" Hob'a sımsıkı sarıldı, sırtını sıvazladı. "Saldırı olduğunu duyduk..."

Kadın Navi'yi son anda fark etmişti, bir anlık şaşkınlıktan sonra diz çöktü.

"Yüce Efendimiz," diye fısıldadı. "Beni bağışlayın. Burada olacağınızı biliyordum ama sizi kanlı canlı görmek..." Navi'ye baktı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Astavar'dan kaçışınızdan ve Orlinedan Kızıl Taç'a gönderdiğiniz bilgileri aldığımızdan bu yana... Leydim, Kraliçenin ışığının size rehberlik etmesi için her gün dua ettim."

Navi kadının kalkmasına yardım etti, onun da gözleri yaşlıydı. "Astavarlı mısınız?"

"Evet, leydim. Ama Kızıl Taç'a bağlıyım. İmparator Ventera'yı ele geçirdiğinden beri vatanımı görmedim."

"Lütfen, sevdiklerine ulaştırabileceğim bir mesajın varsa söyle."

"Orada kimsem kalmadı, leydim." Kadının çenesi gerildi. "Hepsi Ventera için savaşmak uğruna benimle birlikte geldi. Burada sadece ben varım."

Navi gözlerini yumdu. "Kardeşim, cesaretin bana söyleyecek bir şey bırakmıyor."

"Pekâlâ!" Kadın sesli bir şekilde burnunu çekip gözlerini sildi. "Neyse ki, benim hepimize yetecek kadar çok kelimem var. Hob?" Adamın omzuna bir tane patlattı. Hob yüzünü buruşturdu. "Patrik ve sığınmacıların için yardımına ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ve o yardımı alacaksın. Ama önce kaplıcalara. Bok gibi kokuyorsunuz."

“Bu kim?” Eliana başıyla kadını işaret etmişti. “Bizi tanıştıracak mısınız yoksa burada dikilip onun gevezeliklerini mi dinleyeceğiz?”

“Ben senin kim olduğunu biliyorum.” Kadın Hob’dan uzaklaştı, kısık gözleriyle Eliana’yı süzdü. “Sen Online Kâbususun. Baskını sen mahvettin. Senin yüzünden az kalsın Kızıl Çukur’daki herkes ölüyordu.” Eliana’yı baştan ayağa süzdü, sonra yüzüne tükürdü. “Benim adım Camille. Burada bir tapınağı dolduracak kadar paralı askerim var. Yani bana bulaşma, tatlım. Yoksa bu sonun olur.”

Sonra geri çekildi, herkese gülümsedi ve ellerini çırpı. Yanlarına hemen dört cüppeli figür geldi.

“Sizin için kaplıcaları hazırlayacağız. Lütfen daha güzel kokana dek benimle konuşmayın. Ah! Sen, küçük olan.” Camille Remy’ye gülümsedi. “Sen ne tatlı bir şeysin. Kiminle birliktesin?”

Remy başını kaldırıp Eliana’nın elini tuttu. “Ablamla.”

Camille’in yüzü sertleşti. “Ah, ne utanç verici, öyle değil mi?”

Remy ona dik dik baktı. “Benim için değil.”

Eliana bile Camille’e kendini beğenmiş bir şekilde gülümserken sinir bozucu olduğunun farkındaydı.

Ama kaplıca bölümüne girince, Eliana’nın aklı başına geldi ve tüm neşesi uçup gitti.

Lanet olsun.

Burası çok güzel hazırlanmış bir alandı. Duvarlar cilalı beyaz taşlarla kaplıydı, giyinme paravanları mor ve turkuaz kumaşlarla işlenmişti. Yastıkların üzerinde banyo havluları, içi sabun dolu sepetler, yağlar ve losyonlar bırakılmıştı.

Alanın ortasında ise içinden köpükler çıkan devasa yuvarlak bir havuz vardı. Ortasına Aziz Tameryn’nin

saçlarındaki gölgeleri temizlediği bir heykeli bulunan çeşme konulmuştu.

Burada banyo yapacaklardı. Eliana banyo yapmayı deliler gibi *istiyordu*. Ama Navi önce bandajlarını değiştirmek isteyecek, böylece Eliana'nın kusursuz sırtını görecekti. *Tanrıya şükürler olsun ki*, Simon ve Hob başka bir odaya geçmişti, ama Navi'nin olması bile yeterince kötüydü.

Eliana Remy'nin elini bırakıp havuzdan uzaklaştı. "El?" diyen çocuk ansızın donup kaldı. "Oh." Anlamıştı.

Navi havuza neşeyle bakıyordu, mutlu bir iç geçidi. "Tanrım, bakımlı bir insan olmayı hatırlamak iyi gelecek. Eliana, hadi bandajlarını değiştirelim."

Telaşlı görevlilerden biri, "Buyurun, leydim," diye mırıldandı. Navi'ye içi temiz, beyaz giysilerle dolu bir sepet uzatmıştı. "Kurt bunlara ihtiyacınız olabileceğini söyledi. Bizler şifa eğitimi aldık, leydim. Size yardım etmemizi ister misiniz?"

"Ah, bu harika olur. Eliana?" Navi Eliana'nın kapıya doğru yaklaştığını görünce kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Bandajlarımı değiştirmek istemiyorum." Eliana o kadar paniklemişti ki, diyecek başka bir şey bulamadı. "Gayet iyiler."

Navi şaşkınlıkla gülümsedi. "Eğer değiştirmezsek mikrop kapacaklar. Saatler oldu. Hadi, buraya gel."

Görevlilerden biri Eliana'nın yanına gitti, onu selamladı ve havuza doğru eşlik etmek için uzandı.

Eliana görevlinin eline vurdu. "Benden uzak dur!"

Navi ona bakakaldı. "Tanrı aşkına senin derdin ne?"

"Yaklaşmayın."

"Sorun ne söyle. Belki de yardım edebilirim."

Eliana kuşkulu bir kahkaha attı. "Kimsenin yardımına ihtiyacım yok."

“Sen aklını kaçırdın. Ateşin çıkmış olmalı.”

“Onu rahat bırak!” Bu kez bağırان Remy idi.

Eliana panikten donmuş bir halde olduğu için ne olduğunu anlayamadan Navi onu yakaladı, yere devirdi ve odanın mermer zeminine yüzüstü yatırdı. Eliana'nın yan tarafına tanıdık bir hançer bastırıyordu.

Arabeth, diye düşündü, *hain!* Yana dönmek istedi ama sözde yaralarını hatırladı.

“Canımı yakıyorsun,” diye bağırdı. “Lütfen, yanıklarım...”

“Bu en sevdiğim silahın,” dedi Navi usulca. “Fırsatını bulduğumda onu almadan edemedim. Belki geri veririm. Tabi eğer beni kızdırmazsan. Benden bir şey saklıyorsun. Ne olduğunu söyle.”

“Navi lütfen!” Remy az kalsın ağlayacaktı. “Bırak onu!”

Eliana, “Tatlı Navi,” dedi. Navi'nin yanağı yüzüne o kadar yakındı ki, kötü nefesini alabiliyordu. “Ben de arkadaş olmamızı istediğini sanıyordum.”

“İstiyorum.” Navi'nin sesinde pişmanlık vardı. “Ama bana cevap vermezsen, seni dışarı çıkarıp Simon'ı bulurum. Belki de bandajlarını o değiştirir ve sen de onu durduramazsın.”

Eliana umutsuzca inledi. “Bahse var mısınız?”

“Son birkaç gündür tuhaf davranıyorsun. Bunun nedeni ateşin ya da yaraların değil. Bir şey planlıyorsun. Yine mi kaçacaksın? Kızıl Çukur'a getirdiğin gibi Rinthos'a da ölüm mü saçacaksın?”

“Hiçbir şey planlamıyorum.”

“O zaman ne?”

Eliana çok geç olduğunu anlamıştı, gözleri bitkin yaşlarla doldu.

Navi'nin ifadesi yumuşadı. “Neden korkuyorsun?”

“El, hayır,” diye uyardı Remy.

Eliana Navi'nin gerisindeki kardeşine ve sonra da donup kalmış görevlilere baktı. Birden midesindeki kasılmayla bunu artık istediğini fark etti. Ona Lord Morbrae'nin gırtlığı, İmparatoru görüşü ve imkânsız bedeniyle ilgili sorularında yardımcı olup birlikte cevaplar arayabileceği birine ihtiyacı vardı.

Eğer birine söyleyecekse... Simon yerine Navi olması daha iyiydi.

Derin bir nefes aldı. "Bizi yalnız bırakın," dedi.

Sessizlik. Navi iki görevliye döndü. "Söylediğini yapın ve bundan sakın kimseye söz etmeyin."

Başlarını eğdiler ve hemen odadan çıktılar. Kapılar kapanınca Eliana gözlerini yumdu. "Tamam." Derin, uzun bir nefes aldı. "Pekâlâ."

Remy gözyaşları içinde boğulurcasına "El, lütfen. *Lütfen*," diye bağıırıyordu.

"Bunu yapmak istiyorum."

Navi geri çekildi, Arabeth'i indirdi, yüzü yumuşadı. "Sorun ne, Eliana?"

Eliana tereddüt etti, yüzü hâlâ mermere dönük bir halde ceketini çıkardı. Kanlar içindeki tuniğini çıkarınca kirli bandajlar ortaya çıktı. Üzerinde sadece çizmeleri ve pantolonu kalmıştı, "Onları çıkarınca göreceksin," diye fısıldadı.

Navi dikkatle Eliana'nın gövdesini saran bandajları açmaya başladı.

Titreyen Eliana başını duvara dayadı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Navi'nin işini bitirmesini bekledi. Kendini hayatı boyunca hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti.

"Eliana..." Navi parmaklarını Eliana'nın çıplak sırtında dolaştırdı. "Gitmişler. Yanıkların... Sanki hiç olmamış gibi. Anlamıyorum."

"Kimseye söylemeyeceksin." Omuzunun üzerinden kıza baktı. "Öyle değil mi?"

Gergin bir bekleyişin ardından Navi, “Elbette kimseye söylemeyeceğim,” diyerek uzaklaştı.

Gevşemekten başı dönen Eliana tuniğini yeniden giydi. “Eğer birine söylersen...”

“Hem Kızıl Taç hem de İmparator senden muhteşem bir silah elde etmek için peşine düşerler. Hem de güvenliğini umursamadan. Böyle bir kaderi kimse için dilemem.” Navi’nin sesi sertleşmişti. “Bu savaş yeterince kadının hayatını ve bedenini ele geçirdi.”

Sonra düşünceli bir halde kıza döndü. “Bana nasıl başladığını anlat. Sanırım ilk kez olmuyor.”

Eliana sakinleşmek için bir nefes aldı. “Hep böyleydi. Küçükken pek umursamazdım. Düşerdim, bacağımı çizerdim ve hemen iyileşirdi. Ah, ne kadar şanslıyım, diye düşünür, hayatıma devam ederdim. Ama büyüdükçe bunun... Sıra dışı bir şey olduğunu fark ettim.”

“En hafif deyimiyse söylemek istersek,” diye gülümsedi Navi.

“Sonunda Remy’ye anlattım.” Remy sefil bir halde havuzun yanındaki koltuklardan birinde oturuyordu. Eliana da yanına oturdu, çocuğu kendine çekti. Remy minnetle ablasına sarıldı. “O da bana bu sırrı ebeveynlerimizden, hatta Harkan’dan bile saklamam için yardım etti. O benim dostumdu. Benim...Partnerimdi.” Harkan’ın adının yüksek sesle söylemek kalbini sızlatmıştı. Orlinedaki o korkunç gün Harkana veda ettiğinden beri bunu ilk kez yapıyordu.

Kelime sanki kalbinden söküp çıkardığı fiziksel bir şeydi, yerini şimdi derin bir boşluğa bırakmıştı. “Harkan’ın fark ettiğine eminim, biz çok yakındık, ama asla tek kelime etmedi. Nedenini bilmiyorum. Sanırım bunu onunla paylaşmama kararına saygı göstermek istedi.” Başını iki yana salladı. “Onun gibi bir dostu hak etmedim.”

Navi usulca odayı dolaşıyordu. Durdu, dalgalanan suya baktı.

“Sana hayatın boyunca olan şeyin aynısının Lord Morbrae’ye olduğunu gördüğün için endişelisin.” Navi ona acıyarak başını kaldırdı. “Onlardan biri olmaktan korkuyorsun.”

“Ama öyle değil!” Remy öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Onların gözleri kapkara. Ama Eliana’nın gözleri öyle değil. Onlar şeytan, ama o değil.”

“Onların türü arasında bu kadar uzun zaman geçirmiş biri olarak sana katılıyorum, Remy,” dedi Navi. “Sen onlardan biri değilsin, Eliana. Senin yüzünde aynı açlık yok. Sanki bu dünyaya ait değilmişçesine, bedenini çevreleyen hava tuhaf bir biçimde değişmiyor.”

“Onlar ne o zaman?” diye sordu Eliana. “Haremde yaşarken ne gördün?”

Navi omuzları gergin bir halde banka oturdu. “Tıka basa yediği halde hâlâ aç olan adamlar gördüm. Yataklarına arka arkaya kadınlar alan ama asla tatmin olmayanlar. Bedenlerini bıçaklamam için bana yalvaran generallerle yattım. Aksi halde beni bıçaklamakla tehdit ederlerdi. Sonra acıdan kıvranırken yaraları ansızın iyileştiğinde hayal kırıklığıyla inlerlerdi.”

Navi derin ve yavaş bir nefes aldı. “Lord Arkelion benden hoşlanırdı, çoğu zaman beni odasına çağırırdı. Bazen, o kapkara gözlerine baktığımda bir şeyler görürdüm.”

“Benim İmparatoru görmem gibi,” diye mırıldandı Eliana. “Lord Morbrae’nin gözlerine baktım ve ansızın karşımdaydı. Bir de Celdaria var tabi.”

“Evet.” Navi başını kaldırdı, düşünceliydi. “Onun gibi şeyler. Lord Hazretleri ile birlikteyken ne olduğunu anlayamadığım şeyler görürdüm. Görüler. İmgeler. Hepsi de gazap ve intikamla son buluyordu. Kana bulanmış tepeler. Beni git gide ışıktan daha uzağa çeken bir girdap. Onun yanından ayrıldıktan sonra da kanımda bu imgeleri hissetmeye devam

ederdim. Onu ele geçirmiş olan hastalık her neyse bana da bulaştırmış gibi olurdu. Hareme döner, o duygu geçene dek diğerlerinden uzak dururdum. Kendimden korkardım. Onlara saldırıp zarar vermekten korkardım.”

Navi başını iki yana salladı. “O insanlar, vahşetten yapılmış. Böyle bir şeyi asla hayal edemezdim.”

“Onlar insan değil,” diyen Remy kısa bir süre durdu.

“Onlar melek.”

~ 27 ~

RIELLE

“Genç prensimizi zamanını Işığın Evi ile Demir Ocağı arasında geçirmesi için cesaretlendirdim. Çünkü sadece güneşi çalışmakla kalmayıp, kendine gücünü taşıyabilecek kuvvetli bir de güç elementi yapması gerekiyor. Yine de bir kılıç fikrinden pek de hoşlanmışa benzemiyor. Genç adam güç elementinin gövdesi kadar büyük, tozlu bir kitap olmasını tercih eder.”

*—Işığın Evi'nin Yüce Büyücüsü Ardeline Guillory'nin günlüğü,
Yıl 983, İkinci Çağ*

Baingarde'nin arkasındaki bahçeler, Rielle'nin en sevdiği yerdi. O, Audric ve Ludivine çocukluklarının çoğunu sessiz toprak yollardan aşağı inerek, çimenli oyuklarda gizli saklanma yerleri yaparak ve kraliyet yeraltı mezarlıklarını çevreleyen görü havuzlarının etrafında koşarak geçirmişlerdi.

Rielle o çok sevdiği taştan taşa zıplama oyununu hatırlayıp gülümsedi. Görü havuzlarındaki yosunla kaplı taşların üzerinden bir yol gibi zıplayarak atarlardı. Düşen kişi sonsuza kadar ölü kral ve Kraliçelerin ruhları tarafından lanetlenirdi.

Havuzun halen siyah olan suları her zaman Rielle'ye düşman aynaları hatırlatmış, suyun altında içine düşüp sonsuza kadar kaybolacağı gizli bir tünelin olup olmadığını merak ettirmişti.

Genç Rielle sık sık *bu gizli dünyada, annesini öldürmesinin doğru olup olmayacağını düşünürdü. Acaba oradaki insanlar bunu önemser miydi?*

Bir an için Audric ve Ludivine'i her iki yanında hissetti. Biri elini sıcacık tutuyor; diğeri ise her zamanki gibi mesafeyi koruyordu, her zaman olan ve olacak gibi...

Çıplak ayakları görü havuzlarına giden yola değer değmez, Rielle durdu ve derin bir nefes aldı. Bahçelerin serin gece havasının ciğerlerine dolup zavallı kalbini temizlediğini hayal etti.

"Çizme istemediğimize emin misiniz, leydim"? diye sordu Evyline. "Hava oldukça serin."

Rielle muhafızına baktı. "Bir süreliğine yalnız dolaşmama müsaade eder misin? Sessizliği özledim."

Evyline onu zarifçe reddetti. "Son derece sessiz olabilirim, leydim."

Rielle kollarını kavuşturup ona dik dik baktı.

Uzun bir süre sonra, Evyline pes etti. "Pekâlâ leydim. Eğer sıkıntıda olduğunuzu duyarsam, kahramanca size koşacağım."

"Senden daha azını beklemeyeceğim, sevgili Evyline."

Böylece Rielle dar toprak yollardan birini takip ederek ağaçların içine yürüdü. Yumuşak çam iğneleri zemini kaplamıştı; çiğ ıslıklı eğreti otları sabahlığının arkasına takılıyordu. Yüzyıllar önce, Kraliçe Katell, yeryüzüne inen melek sevgilisi Aryava'nın onuruna, Baingarde'nin bahçelerine keder ağaçları dikmişti. Şimdi yerden yayılıp toprağa dağılan bu eski ağaçların budaklı siyah dalları kalın, solmuş pembe çiçeklerle ağırlaşmıştı.

Rielle sonunda görü havuzlarının yakınlarına çıktı. Kraliyet mezarlıklarının girişi olan çimen kaplı höyüğe doğru karanlık ve sakince uzanmışlardı. İki meşale yedi tapınağın mührünü taşıyan devasa taş kapıların iki yanında duruyordu.

Rielle en yakın havuzun kenarında diz çöktü ve parmaklarıyla alnına, dudaklarına, şakaklarına, göğsüne, boğazına, avucuna ve nihayet kapalı her iki gözüne dokundu.

Yeryüzüne inmiş azizlerin ve mezarlıklarda yatan kral ve Kraliçelerin onuruna, *Kraliçenin ışığı size rehberlik etsin*, diye dua etti.

Sonra ayağa kalktı, sabahlığı çiyden nemlenmişti, zayıf bir hırıltı duydu.

Gözlerini kısarak havuzların üzerinden yükselen sisin gerisine baktı ve Audric'in diğer tarafta bir grup keder ağacının yanında olduğunu gördü. Üzerinde sadece pantolon ve botları vardı, kahverengi çıplak göğsü terle parlıyordu. Elindeki Illumenor ile bir egzersizden diğerine geçiyordu. Havayı kılıcıyla kesiyor, hızla dönüyor, hayali saldırılardan sıyrılıyordu.

Yukarıdan ay ve aşağıdan da Illumenor'un ışığı ile parlayan görüntüsü Rielle'nin nefesinin kesmeye yetmişti. Yüzünde dikkat kesilmiş bir ifade vardı; kaşları çatık, gözleri karanlık ve tehlikeliydi.

"Sen de mi uyuyamadın?" diye seslendi Rielle.

Döndü, kılıcını indirdi. Yüzüne geniş bir tebessüm yayıldı. "Bugünlerde pek uyumuyorum."

Görü havuzlarının arasındaki yumuşak, çimenli yol boyunca ona doğru ilerledi. "Peki neden?"

"Ah, bilemiyorum." Illumenor'u kınına koydu ve alnını bir bezle sildi. "Sevgili dostlarım haftalar boyunca ölümcül tehlikelerle karşı karşıya kaldığında, geceleri uykum kaçıyor."

"Dostların hak ettiklerinden daha fazla sorun çıkarıyor gibi görünüyor." "Hiç de değil." Audric kıza doğru ilerledi ve ay ışığı üzerine düştüğünde gözlerinin altındaki gölgeleri, ağzının kenarındaki endişe çizgileri ortaya çıktı. "Dostlarım güvende olacaksa bin gece uykusuz kalmaya razıyım."

Başını çevirmek zorunda kaldı, nabızı boğazında çırpınıyordu. Audric'in yanında olmak, daha önceki yalnızlığını her zamankinden daha büyük ve kaçınılmaz kılıyordu.

"Söyle bana," dedi hafifçe, "Nasıl hissediyorsun? Yani büyü yaparken?"

Sesi düşünceliydi. "Beni ben yapan bütün parçalarım bir araya geliyor, aynı olmaları gerektiği gibi. Her şeyin mümkün olduğu o anda, tam ve kontrollü bir şekilde odaklanıyorum. Sanki... Şöyle güzel bir gerinmek gibi."

Rielle, Audric'i yatağındayken, çıplak ve bukleleri kıvrılmış, bir güneş ışığı havuzunun ortasında gerinerek uyurken düşledi.

Kuru dudaklarını yaladı, yanından geçti. Onun yakınlığında hava çatladı, karıştı ve Rielle'yi ısıttı.

"Olağanüstü bir kontrolün var," diye mırıldandı. "Hiç... Kontrolünü kaybettiğin oldu mu?"

"Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum."

Tabi ki bilmiyorsun, diye düşündü sinirli bir şekilde. Fakat bu hiç de adil değildi. Sırf endişeli, uykusuz olması; Corien'in nereye gittiğini ve ne yaptığını düşünerek dehşete düşmesi; orada başka meleklerin olup olmadığını ve ona geri dönüp dönmeyeceğini bilmemek Rielle'ye öfkesini Audric'e yansıtmaya hakkını vermiyordu.

O yanlış bir şey yapmamıştı. Asla yapmazdı.

"Sen asla yanlış bir şey yapmazsın," dediğinde sesi istediğinden daha sert çıkmıştı. *Audric'e karşı fazla sert.*

Audric "Şey, tabi ki yaparım," dedi gülerek. "Sana yasak bir at yarışını hatırlatayım mı?"

"Ailemizin kurallarından kaçmak ya da o kuralları çiğnemekten bahsetmiyorum. Söylemek istediğim *gerçekten* yanlış şeyler. Güçlüsün ve sen hiç... Neyse, boş ver. Tabi ki yapmıyorsun."

Rielle ondan uzaklaşıp ıslak zemine oturdu. “Ne söylediğimi bile bilmiyorum,” diye mırıldandı, kollarını karnında kavuşturup. “Uyumalıyım ama yapamıyorum. Zihnim karmakarışık.”

Bir süre sonra başını kaldırdığında Audric’in yanında çimlere oturduğunu gördü. Rielle onun tuniğini giydiğini derin bir pişmanlıkla fark etti.

“Açıklamaya çalışırsan,” dedi kibarca, “Dinlerim.”

Uzun bir süre nemli çimlerdeki ayak parmaklarının kıvrımlarına baktı. Güneş doğuyordu; birazdan geri dönüp yeni güne başlaması gerekiyordu. Bir sonraki sınav için babasıyla çalışacağı ve Ludivine ile Gecenin Evi kütüphanesindeki kitaplara dalacağı başka bir gün. Öğleden sonra Başyargıç’la randevusu vardı. Başyargıç, sınavlar boyunca, sağlık durumu, ruh hali, ne yediği, ne içtiği, nasıl uyuduğu, rüyalarının nasıl olduğuna dair sorular soracağı düzenli görüşmeler yapmak için ısrar etmişti.

Bir bilseniz, Yüce Efendimiz.

Audric sıcak elini onun elinin üstüne koydu. “Rielle, sorun ne? Anlat bana.”

Rielle yavaşça başını kaldırıp onunla göz göze geldi. Öylesine yakındı ki, gözlerini çevreleyen kalın kirpiklerini sayabilirdi. Ansızın kendini onların altındaki hassas cildi öperken hayal etti.

“Metal sınavı sırasında,” diye fısıldadı, “Başyargıç’ın ne yaptığını, çocukları benimle kafese koyduğunu anladığımda...” yutkundu, gözlerini kapattı, “Onun canını yakmak istedim.”

“Ah, Tanrım, Rielle, ben de!” Audric sert bir kahkaha atıp eliyle saçlarını taradı. “Bence bunu herkes istemiştir. Seni rahatsız eden şey bu mu? Tatlım, bunun seni uykusuz bırakmasına izin verme.”

“Sadece bu değil!” Rielle hayal kırıklığıyla topraktan bir avuç çim kopardı. “Sadece... Sadece o kadar çok şey var ki.”

Annem yanarken bile parmaklarımda kaynayan gücü hissetmekten memnundum.

Corien'in melek olduğunu bilmeme karşın, onun bana dönmesini istedim. Ludivine'e ait olduğunu bilmeme karşın... Benim olmanı istiyorum.

İstiyorum... İstiyorum. Açlığını çekiyorum. Açım.

"Çok fazla şey istiyorum," dedi fısıldayarak, "Ve hiçbir iyi şeyler değil."

Audric kızın yüzünü kavradı, başını yukarı kaldırdı. Bir an zamanı dondurdular, Audric'in ağzı öyle yakındı ki, Rielle'nin çenesini kaldırabilir ve dudaklarını dudaklarıyla birleştirebilirdi.

Sonra Audric elini indirdi ve uzaklara baktı.

Derinden gelen bir sesle, "Hepimizin içinde karanlık bir yer var Rielle," dedi. "İnsan olmanın anlamı budur."

Rielle yavaşça başını salladı. "Bence insan olmak, tüm karanlığa karşın dünyada iyi şeyler yapabilmek. Ve sen Audric..." güldü. "Bahse girerim benim düşündüğüm şeyleri asla deneyimlemeyeceksin. Bazen senin iyiliğin öylesine parıldıyor ki seni yutmak istiyorum. Belki senden içimde yeterince olursa, o parlak ışığın beni içimdeki kötülüklerden korur."

Kaşlarını ovuşturdu. "Bunları söylediğime inanamıyorum. Benim hakkımda kim bilir neler düşüneceksin."

"Seni tanıdığımdan beri düşündüğüm şeyleri, elbette." Audric ellerini ellerinin arasına aldı. "Yanımda olmandan mutlu olduğumu, her zaman böyle olmasını dilediğimi."

Rielle ona bakmaya cesaret etti ve bunu yaptığında yumuşak, mırıltı gibi bir ses çıkardı; bedenini Audric'in bedenine bağlayan görünmez bir iple çekilmişçesine ona yaslandı. Audric bir eliyle yüzünü kavradı, diğerini yavaşça kolunda gezdirdi. Vücudunun sıcaklığı Rielle'yi terletiyordu, ürperdi ve ona yaklaşmak için eğildi.

“Audric,” diye mırıldandı gözleri kapalıyken. Yanağını yanağına değdirdi, çenesinin hafifçe sürtmesi hoşuna gitmişti.

“Eğer içinde kötülük varsa, Rielle,” dedi Audric kısık bir şekilde, dudakları saçlarındayken, “Her bir parçan gibi onun da üzerine titreyeceğim.” Parmaklarının kızın kaburgasına, boynunun arkasına hafif dokunuşu, Rielle’nin heyecanla ürpermesine neden olmuştu. Kendini Audric’in kollarına, oraya aitmişçesine bıraktı.

Ama sonra Ludivine’i hatırladı.

Gözlerini yumdu. “Yapmamalıyız,” diye fısıldadı, bedeni konuşmayı bırakıp ona dokunması için haykırıyordu. “Ben... Audric, Lu ne olacak?”

Audric yavaşça uzaklaştı. Yüzüne yoğun bir keder yansımıştı. “Biliyorum. Haklısın, biliyorum.”

Rielle dirseklerine yaslandı ve dikkatle ona baktı. “Onu seviyor musun?”

“O benim sevgilim, ancak... Hayır. Olması gerektiği gibi değil.”

“O halde...” Rielle ona yaklaştı, yüzünü kendine çevirdi. Gözlerinde utanç gözyaşları vardı, ancak bakışlarını Audric’in içinde gördüğü o ısıltılı ihtiyaçtan çekip alamadı.

“Belki sadece bir kereliğine? Hatıra kalması için.”

Audric tereddüt etti, ağaçlara, Baingarde’ye doğru baktı. “Hatıra,” dedi yavaşça, “Her şeyi daha da zorlaştırabilir.”

“Umurumda değil.” Rielle yüzünü avuçlarının arasına aldı, başını iki yana salladı. “Yine de istiyorum.”

Audric bir süre sessiz kaldı. Sonra hafifçe gülümsedi. Dudakları onun avuçlarındaydı. “Yaramaz kız,” diye mırıldandı ve dudakları nazikçe birleşti. Öpücüğü o kadar dikkatli, o kadar nazikti ki, Rielle’nin kalbi onun şefkati, hassasiyetiyle yanıp tutuşuyordu. Dudakları dudaklarındayken Rielle hafifçe inledi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Kızın dokunuşuyla

Audric ürperdi ve inleyerek onu daha tutkulu öpmeye başladı. Dokunuşları temkinli, kırılgan olmaktan yakıcı, umutsuzca arzulanan bir açlığa dönüşüyordu. Genç adamın elleri kızın bedeninden aşağı kaydı ve o da bedenini eğerek dokunuşuna karşılık verdi. Dizlerindeki sertliğini hissettiğinde, kollarıyla onu sardı ve yanaklarında nefes nefese kaldı.

“Audric,” diye fısıldadı gözleri kapalı. “Evet. Evet, *lütfen*.” Yakınlığı ile sersemlemişti, Audric’in dili dudaklarını aralıyor, ismini yumuşakça mırıldanıyor, çılgınca heyecanlı bir şekilde yavaşça teninde soluyordu.

Audric bedenini onunkine bastırdı, sabahlığın altındaki geceliğinin ince pamuklu kumaşını sıyrıp altından kalçalarını avuçladı. Neresine dokunacağına karar veremiyordu ve Rielle onun bu kararsızlığının her anından hoşlanmıştı, onu altına aldı, gömleğini istediği yere kadar kaldırdı. Tunığının altından, sıcak, çıplak, kaslı sırtında parmaklarını gezdirdi. Çok sıcak, çok güçlü ve kendinden emindi. Rielle gözlerini kapattı, dudaklarını adamın köprücük kemiğine bastırdı. Bir yaz gününde nefes almışçasına içine çekti, onu soludu.

“Daha çok,” diye mırıldandı, teninde hafifçe gülümsedi.

Audric titreyen elleriyle geceliğini kalçalarını kadar sıyırdı. Zayıf ve titrek bir inlemeyle alnını kızın alnına bastırdı, elleriyle göbeğinde küçük daireler çizdi ve sonra bacaklarının arasına doğru aşağı kaydırды. Audric en büyük açlığına dokunduğunda kız küçük bir çığlık attı, bedeni yerde kıvranıyor, çimleri kavrayarak yerden destek alıyordu. Altındaki ıslak toprak kabarmış, titremişti; bedenlerinin etrafında yumuşak buharlı bir sis yükselmeye başlamıştı. Rielle’nin cildini serinleten, hafif bir rüzgâr esti.

“Buna dayanamıyorum,” diye fısıldadı, bacaklarını ona kenetlemiş, kalçasını onunkine yaklaştırmıştı. “Audric, *lütfen*.”

Audric dudaklarıyla boynuna indi, kararsız, dengesiz bir kahkaha attı. “Seni ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor

musun, Rielle?” dedi sert fısıltıyla, boğazının çukuruna karşı sıcak ve tatlı bir nefesle konuşarak. “Biliyor musun ne kadar...”

Bir tazı uludu. Sonra bir başkası.

Audric donup kaldı, korku içindeki Rielle’ye bakmak için çekildi. Sonra omzunun üzerinden geriye baktı, Rielle bedeninin gerildiğini hissetti.

O da dirseklerinden destek alarak kalktı, çıplak bacaklarını saklamak için geceliğini aşağı çekti. İşte o zaman görü havuzlarının uzak bir ucundaki ağaçlarda kimin durduğunu gördü ve midesi korkudan düğümlendi.

Orada tazılarıyla duran bir adam vardı. Lord Dervin Sauvillier. Ludivine’nin babası, onlara doğru bakıyordu.

Yüzü taş gibi ve öfkeden bembeyaz olmuştu.

→ 28 →

ELIANA

“İnsanlar ve meleklerin yüzyıllardır savaş halinde olmasına karşın, her zaman ortak bir düşmanları oldu: melezler. Hainlerin düşmanlarıyla bir olan kirli çocukları...Onların büyüsü ne ruhtan ne fiziksel dünyadan değil, aksine bambaşka bir şeydi. Onları avlamakta haklı mıydık? Belki de değildik. Fakat onlardan korkmakta haklıydık.”

*—Ventera bilgini Varrick Keighley tarafından yazılmış,
İşaretli: Katledilmiş Melez Irkının İncelemesi*

Eliana gözlerini bitkin bir şekilde kapadı. “Remy, lütfen tekrar bu saçmalıklara başlama.”

“İnsanlar böyle şeyler yapabilir mi?” diye ısrar etti Remy.

“Onun bazı evcil hayvan teorileri var,” dedi Eliana Navi’ye.

“Kara gözleri,” diye devam etti Remy. “Herkes bunun hakkında konuşuyor. Duyduğuma göre etrafındaki beyazlığı görmek mümkün değilmiş.”

Eliana küçümseyerek eliyle onu geçiştirdi. “Generalleri ne tür uyuşturucular ya da ilaçlar aldığını kim bilebilir ki!”

“O zaman onların yanındayken Navi’yle gördüğünüz şeyi açıkla. Melekler zihinden konuşabiliyor. Bunu bütün eski hikâyeler anlatır.”

“Onlar eski hikâyeler, hepsi bu,” dedi Eliana. “Kimsenin hatırlayamadığı kadar eski zamanlardan kalma ve akli

başında insanların asla yaşanmadığını söylediği hikâyeler.” İstediyinden daha kısa bir soluk aldı. “İnsanlar böyle zamanlarda onları teselli edebilecek, avutacak ne varsa ona bakarlar, Remy. İstersen meleklerin, büyünün ve zihinden konuşmak gibi şeylerin, zaman içinde yolculuk edebilenlerin olduğu bir dünyaya inanabilirsin, ama lütfen bunun sadece bir inanç olduğunu unutma. Bir inanç. Ne yaşanmış bir olay ne de kanıtlanmış bir şey...”

Remy “Peki, vücudun kendini nasıl iyileştirebiliyor?” diyerek sözünü kesti. “Bu bir inanç mı? Yoksa bir gerçek mi?”

Eliana ona baktı fakat hiçbir şey demedi. Çocuk elbette haklıydı.

Kendi vücudunun basit gerçekliklerini görmezden gelemezdi.

“Neden bana inanmıyorsun?” dedi Remy en sonunda, daha yumuşak bir şekilde. “Gördüklerinden sonra mantıklı gelen tek şey bu değil mi?”

Eliana iyice sinirlenip ayağı kalktı ve “Çünkü melekler, herhangi bir melek gerçekten var ise, o zaman hepimiz gerçekten boku yemişiz demektir ve yaptıklarımızın herhangi bir anlamı yoktur,” dedi. “Bu odada olmanın, anneni aramanın hiçbir anlamı yoktur.”

“İnsanları öldürmüş ve onlara ihanet etmiş olmanın da hiçbir anlamı yoktur,” diye bitirdi Navi.

Eliana dönüp ona baktı. “İmparatorluğun fahişesi olarak heba ettiğin yılların da.”

“El, yeter!” diye tısladı Remy.

Navi kibarca, “*Casus* kelimesini tercih ederim,” dedi. “Kâbusları defetmeme yardımcı oluyor.”

Eliana kollarını göğsünde kavuşturup birkaç adım daha attı. Ansızın Simon’ın ortaya çıkmasını istedi, keşke ona bir bıçak fırlatabilse, onunla dövüşebilseydi; kendisine karşılık verecek ve merhamet göstermeyecek bir şeyle...

Navi'ye bakmayı reddederek "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Öyle söylememeliydim."

"Evet, söylememeliydin," dedi Navi. "Fakat özrünü kabul ediyorum." Bir süre sonra, "Onlar melek olmayabilirler," diye itiraf etti Remy. "Kitaplarda hiç kara gözleri olan meleklere rastlamadım. O halde, senin bu görülerinin de... Bir anlamı olmamalı."

"Eğer melek değillerse, onlar ne?" Eliana gözlerini kapattı. "Ben neyim?"

"Belki de," dedi Navi bir süre sonra, "Sen bir melezsın?"

"Yarı insan, yarı melek?" Eliana kahkaha atarak ona döndü.

"Ah, iyi bari. Böylesi daha iyi. Kendime güvenim tamamen yerine geldi."

"Hayır, sanmıyorum," diyen Remy alt dudağını çiğneyerek düşüncelere daldı. Gözlerinde heyecan vardı, bu Eliana'nın kara kalbini ısıtıyordu. Sonunda odayı adımlayıp minyatür bir tapınak bilgisi gibi onlara ders vermeye başlamıştı. "Melezlerin sırtlarında kanatlarının yerine izler olur. Büyük bir kısmı Melek Savaşları sırasında, Kraliçe Rielle doğmadan önce katledilmişti. Bence El bir melez olsa, üzerinde bir işaret olurdu."

Kapının arka arkaya vurulmasıyla hepsi yerinden fırladı. Navi bir anda onun oturduğu yere döndü. "Simon."

Eliana onu "Tek kelime etmiyorsun," diye uyardı. "Aksi halde yemin ederim ki, seni..."

"Eliana, her beş dakikada bir beni tehdit etmeyi bırakacak mısın? Sana kimseye bahsetmeyeceğimi söylemiştim ve ciddiylim." Navi tereddüt etti ve sonra bir elini uzatarak yavaşça yaklaştı. Avcunun içinde Arabeth yatıyordu.

"Al bunu. Lütfen."

Eliana dediğini yapıp Navi fikrini değiştirmeden bıçağını kaptı. Arabeth'i güvenli bir şekilde tuttuğunda, göğsünü sıkıştıran düğümler bir bir açıldı.

"Aramızın," dedi Navi küçük bir tebessümle, "Böyle olmasını istemezdim. Seninle dost olmak, birbirimize güvenebilmek isterdim..." Durdu ve Remy'ye baktı. "Eğer kardeşinin düşündüğü gibi gerçekten bu dünyada melekler varsa... Bulabildiğimiz tüm dostlarımızla yakın durmamız gerekecek. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Kapı bir kez daha sertçe vuruldu. "Elbette, beni görmezden gelin!" dedi Simon'ın sesi.

"Sen bir pisliksin!" diye bağırdı Eliana omuzlarının üzerinden.

"Olmadığımı hiç iddia etmedim," diye cevapladı genç adam.

Navi usulca güldü. "Ee? Ne düşünüyorsun?"

Eliana başını iki yana salladı. "Arkadaşlık konusunda pek iyi değilim."

"Benim de biraz pratik yapmam lazım. Birlikte nasıl olduğunu hatırlamayı deneyelim mi?"

"Hayır, endişelenmeyin, sonsuza dek burada memnuniyetle bekleyebilirim," dedi Simon rahatsız edici bir sesle.

Remy aylardır olduğundan daha çocukça bir sesle kıkırdadı. Bu, Eliana'nın son inadını da kırmış oldu.

Sonunda, "Deneyeceğim," dedi ve Navi'nin elini tuttu. "En azından buna söz verebilirim."

Navi sıcacık gülümsedi. "Bu bir hediye. Bunun için teşekkür ediyorum. Şimdi." Tek kaşıyla kapıyı işaret etti. "Onu içeri alayım mı?"

"Ah, lütfen beni içeri al." Bunun üzerine Eliana hamamın kapısına yürüdü, sırtarak kapıyı açtı... Simon'ı görünce

aniden yüzü değişti. Keten pantolonu kalçasından düşecek gibiydi, üzerinde başka bir şey yoktu, krem rengi havlusunu omzuna atmıştı. Kül sarısı saçları birbirine karışmıştı ve harap olmuş derisi... Eliana gözlerini ondan alamıyordu. Tenindeki gümüş gibi parlayan ince çizgiler ve küçük lekeler, yanık izleriyle birlikte göğsüne ve karnına doğru iniyor, pantolonunun belinden içeriye doğru kayboluyordu.

Eliana ansızın kendini; ona ne olduğunu, neyin yaktığını, kimin kestğini ve dünyanın Simon için korkunç bir yere dönüşmeden önce nasıl bir çocuk olduğunu merak ederken buldu.

Simon, “Vay vay...” diye mırıldandı, mavi gözleri dizginlenemez bir neşeyle parlıyordu. “Kâbusu daha önce hiç bu kadar nutku tutulmuş görmemiştim. Bunu söylemeden geçemeyeceğim ama bir erkeğe kendini nasıl iyi hissettireceğini biliyorsun.”

Eliana'nın ağzı açıldı ve kapandı, yanakları kızardı. Zekice bir şey söylemek için çabalıyordu, karmakarışık aklı “Beni çıplakken görmek için geldin, öyle değil mi?” gibi bir cümleden daha iyisini söyleyemedi.

Ürktü.

Ama Simon sadece gülümsedi. “Ah Eliana,” diye mırıldandı, sesi artık şen değildi, “Sadece bir bakıştan fazlasını istiyorum.”

Son, arzulu bir bakışla, kızın yanından geçip hamama girdi, Eliana kapıda tek başına kalmıştı. Yalnız ve kararsız bir şekilde duruyordu, Simon'ın parmaklarına dokunduğu yer hâlâ karıncalanıyordu.

Yalnız vücudunun Simon'a verdiği tepkilerin ötesinde, onu dengesizleştiren tuhaf bir şeydi. Simon yanındayken doğan ve açıklayamadığı bir his. Aşına olmaya benzer bir his.

İmparatorun görüşü sırasında, Celdaria'ya bakan o terasta hissettiği gibi... Bir aidiyet duygusu.

Sersemlemişti, huzursuzlanarak, evim gibi hissetmek, diye düşündü.

- 29 -

RIELLE

“Aklınızdan ne geçiyordu bilmiyorum ve Tanrı biliyor ya, bana açıklamanızı da istemiyorum. Ama saklanmak ya da kaçmak için bir yere ihtiyacınız olursa, bana her zaman gelebileceğinizi bilin. Bu şehirde Yüce Majestelerinin bile bilmediği gizli yerler var ve pek çoğu da bana ait.”

—Odo Laroche'den Leydi Rielle Dardenne'ye gönderilmiş bir mesaj, 24 Mayıs 998, İkinci Çağ

Rielle, Audric ile yakalandığı gecenin ardından, Gecenin Revi arşivinden çıktığında, gölgelerin fizikselliği ve Aziz Tameryn'in hayatı hakkında çok fazla kitap okumaktan gözleri yanıyordu. Hepsi Sloane tarafından özenle açıklanmıştı, öyle ki kadının aldığı notların miktarı neredeyse kitabın kendisinden daha fazlaydı.

Rielle'nin omuzları ağrıyordu; sinirleri doğranarak açılmış, asılmış ve öylece bırakılmış gibi hissediyordu. Sığınaktan farksız odasından ve Evyline'nin yatağının başucundaki sehpa olacağına söz verdiği taze tarçınlı kekten başka hiçbir şey düşünemiyordu.

En azından şimdi, iki gün sonra gerçekleşecek gölge sınavıyla, kafasında içten içe büyüyen plan artık kesinleşmişti.

Arşivin kapılarını arkasından kapattı, Evyline ve yanındaki iki muhafızı onu bekliyordu, sonra döndü ve donakaldı.

Ludivine arşivlerin karşısındaki koridorda demir ayaklı, kapkara saçaklı bir kanepede oturuyordu. Altın sarısı saçları sırtında dalgalanıyordu. Üzerindeki gri cüppe, şarap kırmızı, koyu mavi ve kızıl kahve tonlarından özenle yapılmış nakışlı kısmın altında parlıyordu. Bunlar Sauvillier renkleri idi.

Rielle "Ah!" dışında verebileceği bir tepki düşünemedi. Ludivine yüzünde küçük bir gülümsemeye durdu ve elini uzattı.

"Benimle yürü Rielle."

"İstemiyorum."

Ludivine, Rielle'nin elini tuttu ve koluna girdi. "Israr ediyorum."

Rielle, elleri kılıcında bekleyen Evyline'e baktı. Evyline vahşice başını salladı. O ve diğer muhafızlar elbette yanında olacaktı.

Böylece Rielle derin bir nefes aldı ve Ludivine ile birlikte Gecenin Ev'i'nin alt kattaki sessiz, karanlık koridorlarından merkezdeki şapele kadar yürüdü. Siyah mermer çeşmelerin etrafında, yerdeki minderlerde ve banklarda düzinelerce ibadet eden insan toplanmıştı. Bazıları, odanın tam merkezinde bulunan Aziz Tameryn'nin heykelinin önüne diz çökmüştü. Elinde hançerler olan heykel, açık kirişlerin arasından koyu mor gökyüzüne bakıyordu.

Onların içeri girmesiyle, kalabalık şapeldeki herkes dua etmeyi bırakıp bu ikiliye döndü.

Sessizlik sağır ediciydi. Fısıltılar ise daha da kötü...

Rielle, ayakta dikildi, daha fazla yürümemeye kararlıydı. "Lu, lütfen bana bunu yapma."

"Ah, hadi," diye mırıldandı Ludivine. "Sadece yürüyüşe çıkıyoruz. Ne zararı var bunun?"

Rielle, Ludivine'e boyun eğmek zorunda kaldı. Birlikte Aziz Tameryn'nin ayaklarında diz çöktüler, parmaklarını

öpüp kendi alınlarına dokundular. Ludivine yanından geçtiği herkese mırıldanarak selam verdi. Rielle de aynısını yapmaya, gülümsemeye çalışsa da sesi boğuk çıkıyordu ve gülümsemesi yüzüne çivi ile çakılmış gibiydi.

Gecenin Evinden çıkınca, Rielle öfkesini daha fazla bastıramadı.

Ludivine onları dış tapınağın avlularından birine sürüklerken “Bana tek kelime etmeyecek misin?” diye fısıldadı. Hüzün çiçekleri ve polenleri yıldızlarla eşleşmek istercesine beyaz toz gibi parlıyordu, taşla döşenmiş yol boyunca açmaya başlamışlardı. “Ben gerginlikten bayılana dek tuhaf bir sessizlikle tüm şehri dolaşacak mıyız? Benim cezam da bu mu?”

“Sakinleş ve normal davran,” dedi Ludivine fısıldayarak. Sonra daha yüksek sesle, “İyi akşamlar Lord Talan, Leydi Esmeé. Yılın bu zamanında hüzün çiçekleri ne kadar güzel değil mi?” dedi.

Selam verdikleri saray mensupları başlarını eğdi, bir mırıltı halinde karşılık verirken gözleri Rielle ile Ludivine arasında gidip geldi, sonra yaprakların arasında kayboldular. Birkaç adım sonra Rielle hiddetli fısıldaşmaların başladığını duydu.

Ensesinden yukarı bir sıcaklık yükseldi.

Ludivine yumuşak bir ses tonuyla, “Biraz daha gidelim,” dedi, ama onları yedi tapınağın her birinin avlusundan geçirip tapınak yollarından çıkarana ve sonra da dar bir ara sokağa getirene dek durmadı.

Rielle kalabalık binalarının gölgesine girince rahatlasa da kendini çok güçsüz hissetmişti.

“Bu bir ceza değil miydi?” Yüzünü koluna sildi, elleri titriyordu.

Ludivine, sakince “Hayır,” dedi ve Rielleyi düzgün Arnavut kaldırımli yolun aşağısına götürdü. Duvarlarda

asılı meşalelerin hafif ışığı yolu aydınlatıyordu. Ateşin Evi'nin ilk Yüce Büyücüsü, yüzyıllar öncesinde, tapınak bölgesindeki meşaleleri gece karanlığında etrafı aydınlatması için tasarlamıştı. "Telaş yapmayı biraz olsun bırakırsan, sana yardımcı olmaya çalıştığımı göreceksin. Ve lütfen, başlığını ört."

"Bana yardım etmek mi?"

"Şimdiye dek yüzlerce insan gördük," dedi Ludivine, ikisi de başlıklarıyla saçlarını kapatmışlardı. "Daha da önemlisi, onlar bizi gördü. İki yakın arkadaşın kol kola bahçelerde gezindiğini gördüler. Herhangi bir gecede yapabileceğimiz gibi... Bizi bir arada görmeleri bile sadece şu an şehre yayılmış dedikoduların yalnızca bir kısmını bastıracaktır; bu da hem sen, hem Audric hem de benim için iyi olacak."

Ludivine aşağı mahalleye giden dar basamaklara doğru döndü. Başları örtülü ve eğikti, yanlarından geçenlerle göz temasından kaçınmayı sürdürdüler. Evyline ve muhafızları onları yakından takip ediyordu.

"Babam gördüklerini biraz olsun atlatabilir mi bilemiyorum," diye mırıldandı Ludivine, "Ama en azından herkesin önünde ve elimden geldiğince sıkça sana desteğimi sunabilirim."

"Bunu neden yapıyorsun?" Rielle kendi adımlarını gözyaşlarıyla izliyordu. "Benden nefret etmelisin."

Ludivine sabırsız bir nefes verdi. "Rielle, bana bak." Merdivenlerin keskin bir şekilde sağa kıvrıldığı sessiz bir sahanlıkta durdu, Rielle'nin ellerini ellerinin arasına aldı. "Bak."

Rielle Ludivine'in sakin bakışıyla karşılaşınca, göğsündeki korkunç acı nefesini kesti. "Özür dilerim" diye fısıldadı. "Lütfen, beni affet."

"Bana cevap ver: Sence ben Audric'i seviyor muyum?" Rielle gözlerini kırptırdı, hazırlıksız yakalanmıştı. "Ne? Ben..."

“Tabii ki seviyorum. Biz kuzeniz ve iyi dostuz ve onu doğduğumdan beri tanıyorum. O benim ailem. Peki onu senin gibi seviyor muyum? Tabii ki hayır.”

Rielle’nin ağzı açık kalmıştı. “Ben...Lu, sen neden bahsediyorsun?”

“Audric’in de benimle aynı duyguları hissettiğini biliyorum. Peki, bahçelerde yarı çıplak yuvarlanırken yakalanmak yerine bu meseleyi medeni insanlar gibi tartışmak için bana gelmenizi ister miydim? Evet, hem de çok.”

Rielle birazdan bu merdivenlerde utançtan ölüp gideceğini hissediyordu. “Lu, çok üzgünüm, gerçekten. Bize ne oldu böyle bilmiyorum.”

“Tabii ki biliyorsun. Ona aşıksın, o da sana aşık ve yıllardır birbiriniz için yanıp tutuşuyordunuz. Bu an meselesiydi. Arkama yaslanıp birbirinizin etrafında dönüp durmanızı seyretmek ne kadar yorucuydu, biliyor musun?”

“O...” Bu şoklar hiç bitmeyecek miydi? “Biz şey değiliz...”

“Ah, lütfen. Aslında yarı çıplak bahçelerde yuvarlanmış olmasanız belki bu kadar açık olamazdı.”

“Şey, yüce azizler, Lu!” Rielle alnını ovuşturdu. “Neden bize hiçbir şey söylemedin? Ben bunu düşünemedim... Yani, *umut ettim*, ama...”

Ludivine’in gülümsemesi muzipti. “Sizi izlemek yorucu olduğu kadar da eğlenceliydi. Buna zor karşı koyabiliyordum. Saray çoğu zaman çok sıkıcı.”

Rielle ellerini havaya kaldırdı. “Ne? Peki bize gerçeği söylemek için düğün gününüzü mü bekleyecektin?”

“Ah, çok daha önce yapardım” Ludivine, tekrar Rielle’nin koluna girdi ve merdivenlerden inmeye devam ettiler. “Ama neden eğlencemi mahvedeyim ki? Gerçi itiraf etmeliyim...”

Ludivine'in sesi biraz hüzünlendi. "Keşke bildiğimi size daha önce söyleseydim, buna çok pişmanım. Hepimizi büyük bir dertten kurtarabilirdim. Oysa şimdi..."

"Ne olacak?" diye sordu Rielle başka bir sesiz sokaktan aşağı doğru yürürken. "Yani baban bizi gördüğüne göre..."

"Elbette kralla konuşacak," dedi Ludivine, "Ve nişanın bozulmadığından emin olacak." Rielle'nin boğazı acıyla kurudu. "Elbette."

"Sana hayatı zehir edeceğinden de eminim. Aynı şekilde teyzemin, yani Kraliçenin de."

"Hayatımın zehir olmadığı bir an var mı ki?"

"Güzel bir nokta." Ludivine gözlerini kısarak karanlık yola, uzun taş evlere baktı. "Ama, Rielle, gerçekten... Lütfen bu aralar kimseyi deneme. Her şey bu kadar gergin ve kırılanken yapma. Herhangi cüretkâr bir adım atmadan önce babamın öfkesinin yatışmasını bekle."

Rielle yan yan Ludivine'e baktı, sinirleri daha da gerildi. Ludivine gölge sınavı için yaptığı planı biliyor olamazdı, öyle değil mi? "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Düzgün bir aday ol. Başyargıç'a itaat et."

"Ve Audric'ten uzak durayım, öyle mi?"

Ludivine kıza döndü, yüzünde şefkat vardı. "Senden asla bunu yapmanı isteyemem."

"Ama yapmalıyım," diye fısıldadı Rielle. O kadar üzgündü ki, konuşamamıştı. "Her şeyi mahvettim, değil mi?"

"Anladığım kadarıyla," diye cevapladı Ludivine alaycı bir şekilde, "Öpüşmek, iki kişilik bir iş. Eğer suçlanacak biri varsa, bu yalnız sen olamazsın."

Rielle Ludivine'in peşinden dar bir bahçe yoluna girdi. Çiçekli sarmaşıkların olduğu taş bir kemerli geçit, sade kare bir avluya uzanıyordu. Avlunun ötesinde pirinç tokmaklı geniş, siyah bir kapı vardı. Yukarısındaki taşa çivilenmiş gümüş levhanın üzerinde havan ve tokmak ile bir yaprak yığını oymaları bulunuyordu. Ludivine kemerin altında durdu.

"Tatlım," diye mırıldandı, Rielle'nin yüzüne yumuşacık bakıyordu, "Lütfen kalbinin acı çekmesine izin verme. Beni sinir ediyor musun? Evet, neredeyse her gün! Ama seni her zamanki gibi çok seviyorum. Bir yolunu bulacağız. Seni kırık bir kalple yaşarken görmeyeceğim."

Rielle onu kucaklamak için kendine öyle güçlü çekti ki, ikisinin de başlıkları geriye düştü. "Belki de..." diye mırıldandı, "Beni şehrin ortasındaki bu garip, karanlık eve icabıma bakmak için getirmişsindir?"

Ludivine güldü. "Sana daha şimdi söylediğim bunca güzel şeyden sonra bu anı mahvetmek zorunda mısın?"

"Herhalde tüm o güzel şeyleri gardımı düşürmem için söyledin."

"Güzel plan, ama korkarım hiç heyecan verici değil. Seni buraya Audric'in şifacısına getirdim." Ludivine, kemerin altından çıkıp avludan geçti. "Audric onu babasının Baingarde'daki şifacılarına tercih eder. İyi bir adamdır. Sağduyulu ve mantıklıdır. Hepimizin iyiliği için ileri gittiğiniz takdirde bedeninin korunduğundan emin olmak istiyorum. Her ihtimale karşı..."

Rielle donup kalmıştı. "Beni buraya doğum kontrol toniği alabilmem için mi getirdin?"

"Hiç almayı düşündün mü?"

"Ben..." Rielle bir kez daha kızardı. "Düşünmedim. Sanırım tüm bunlar olurken..." Umutsuzca kıvrandı.

“Öpüşürken mi?” Ludivine sırtarak kapıyı çaldı. “Hiç şaşırmadım! Dostlar bunun için vardır. Senin zihnin bulanıkken senin yerine düşünebilmek için.”

Kapı açılınca, pembe yanaklı yaşlı bir adam göründü. Orta boy ve ağırlıktaydı, dalgalı kahverengi saçları, hafif sakalı ve delici mavi gözleri vardı. Elindeki mumu kaldırıp gözlerini kısarak onlara baktı.

“Ah, Leydi Sauvillier. Güzel. Ve...” Rielle’ye baktı. Kaşları hafifçe yukarı kalktı. “Ve meşhur adayımızın ta kendisi! Ne gece ama! Benim adım Garver Randell. Garver demeniz yeterli. Beni takip edin.”

Rielle gülümsemesini gizlemeye çalışan Ludivine’e baktı. *Gerçekten de çok sağduyulu!*

Onları küçük bir girişten geçirip, duvarlarında şişelerin, kavanozların ve etiketli kutuların dizili olduğu raflar olan sessiz bir odaya aldı. Rielle, karşı duvardaki bir kapının gerisinde hafifçe aydınlatılmış bir merdiven ve küçük bir oda daha olduğunu gördü.

Yerlerin silinme sesi ile bir çocuğun neşeli mırıltıları birbirine karışıyordu.

“Oğlum buralarda bir yerde olacak. Onu senin için gidip getirecek.” Garver çitirdayan ateşin yanında oturacak bir yer buldu. “Bugün bir kez daha raflarda bir şey ararsam, gözlerim yuvalarından fırlayacak.”

“Geldim, baba!” Küçük bir çocuk aydınlatılmış kapı aralığından odaya doğru, elinde bir süpürgeyle fırladı. “Neye ihtiyacın var?”

“Leydi Rielle için bir paket doğum kontrol tozu.” Arkasından kıza baktı. “Sana bir aylık kadar vereceğim. Daha fazlası için yine gelmelisin.”

Rielle, adı geçtiğinde çocuğun gözlerinin irileştiğini gördü.

“Umarım, bu konuda hem senin hem de oğlunun dikkatli olacağınıza güvenebilirim Garver,” dedi.

“Âme de la Terra’da dolaşıp kimin hangi ilacı kullandığını herkese yaysaydım, sizce bu işi yapabilir miydim, Leydi Rielle?” diye cevapladı Garver sakince.

“Hayır,” dedi Rielle güçlükle, “Hiç sanmıyorum.”

Garver’in küçük oğlu, söz konusu paketi çoktan bulmuş, küçük sade bir kutuya koymuş ve Rielle’ye vermişti.

“Alın, leydim.” Kutuyu uzattı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Beş bakır...”

“Bu seferlik ücret almayacağım,” dedi Garver. “Metal sınavında çok iyiydiniz, Leydi Rielle. En azından bunu yapmama izin verin.”

Heyecandan yerinde duramayan çocuk “Oradaydık,” diye bağırıverdi. Gözleri parlamıştı. “Sonunda, bütün o kılıçlarla... Leydim, sizin için bağıryorduk. Adınızı bağırdığımızı duydunuz mu?”

“Herkesi duydum.” Rielle kutuyu çocuktan gülümseyerek aldı. “Bana tezahürat yaptığınız için size çok teşekkür ederim. Bu çok büyük bir fark yaratıyor ve korkularımı engelliyor. Ah, çok üzgünüm, ama senin adını henüz bilmiyorum.”

“Simon!” dedi çocuk sevinçle. Heyecandan parmaklarının üzerinde dans eder gibi titriyordu. “Adım Simon.”

- 30 -

ELIANA

"Evden selamlar, aşkım. Eliana'nın on ikinci yaş gününü kutladık bu akşam. Ben bu mektubu yazarken, o ve Remy ateşin yanında, mideleri pastayla dolmuş bir şekilde yatıyorlar. Eliana, Remy'nin defterini sesli bir şekilde okurken, Remy de onun resmini çiziyor. Hikâyeleri beş yaşındaki bir çocuk için epeyce güzel. Okuman için üç tanesini yolluyorum. Seni deliler gibi özlüyor olsak da, hepimiz gayet iyiyiz. Eliana çoğu zaman benimle kalıp, tamirat işlerime yardımcı oluyor. Elinden bayağı iş geliyor, hatta benden bile daha iyi diyebilirim."

*—Rozen Ferracora'nın kocası Ioseph'e yazdığı bir mektup,
17 Mayıs 1012, Üçüncü Çağ*

Eliana soluk soluğa uyandı, saçları boynuna ve omzuna yapışmıştı.

Banyodan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"El?" Yanında yatan Remy hemen doğruldu. "Sorun nedir?"

Eliana, "Hiçbir şey," diye mırıldandı titreyen elleriyle yüzünü kapatarak. "Kâbus."

Doğruydı. Kızıl Taç'ın İmparatorluk kışlasına yaptığı saldırıdan sonra, aynı rüya peşini bırakmamıştı. Orada sıkışıp kalmış mahkumların çığlıkları ile başlıyordu. Dumanı tüten harabelerin içinde onları arıyor, esirlerin çığlıkları git gide artarken, küllerin içinde adeta yüzüp boğuluncaya dek, moloz

yığınlarının arasında debeleniyor, her dokunuşunda büyüyen kül yığınlarını kazıyordu.

Sonra çığlıkları değişiyordu. Eliana'nın adını haykırıyorlardı.

İşte zaman sonunda küllerin arasından çıkmış birini, ölümden ötürü soğumuş ve sertleşmiş bir el buluyordu.

Diğer bir uçta ne bulacağını biliyor olmasına karşın eli çekiyor, kendine engel olamıyordu. Kurtulmayı hak etmemiştir. Bu yüzden eli kül denizinden çıkarmayı başarıyor ve rüyanın sonunda annesinin ölüsüyle karşı karşıya kalıyordu.

“Senin için ne yapabilirim?” diye yaklaştı Remy. “Sana bir hikâye anlatmamı ister misin?”

“Sanırım yürümeye ihtiyacım var.” Camille'in onlara verdiği oda lüks sayılırdı, ama içerideki hava fazla durgun, fazla boğuktu. Eliana ağır bir battaniye her yerini sarmış ve her geçen dakika daha sert ve sıkı sarıyor, bacaklarını birbirine yapıştırıyor gibi hissetti.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı. Remy'nin alnına üstünkörü bir öpücük kondurdu, yataktan çıkıp kapıya doğru yöneldi.

“Seni seviyorum,” dedi Remy, küçük ve kararsız bir sesle.

“Ben de seni seviyorum,” diyen Eliana oradan ayrılıp koridora çıktı.

Camille'in daireleri genişti; bir labirentin parçası gibi yatak odaları, salonlar ve kaplıcaların yanı sıra, her yer yeraltı pazarlarında bulduğu Astavar'a ait sanat eserleri ile kaplıydı. Eliana uzağa gitmek zorunda kalsaydı, eninde sonunda vazgeçer ve birileri onu sabah bulana dek kendini yine korkulu rüyalara bırakırdı.

Navi'nin odası yakında olduğu için sevindi.

Kapıyı usulca vurduğunda, düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Ne diyecekti? Peki yaptığı onca şeyden sonra kâbusları için Navi'ye yakınma hakkını nereden buluyordu?

Gitmeliyim, diye düşünö, rüyasının dehşetiyle halen titriyordu. Kapı açıldığında, uykusu kaçmış ve endişeden gözleri fal taşı gibi açılmış bir Navi ile karşılaştı.

“Neden burada olduğumu bilmiyorum,” diye başladı Eliana. “Senden bir şey istemeye hakkım yok.”

Navi yutkundu, bir kolunu kızın beline doladı. “Biz arkadaşız, değil mi? Ve berbat görünüyorsun.”

Navi, Eliana’yı mumlarla aydınlatılmış odasına yönlendirdi, yatağına oturup Eliana’nın hararetle volta atışını izlemeye başladı.

“Bir kâbus gördün,” dedi Navi.

Eliana başını salladı, boğazı gözyaşlarıyla yanıyordu. “Kışladaki mahkumlar... Adımı haykırdıklarını duydum. Her yerde onları aradım ama bulamadım ve sonra... Annemi buldum... Ölmüştü.” Durdu. “Hepsi ölmüştü.”

“Eskiden kurbanlarına dair kâbuslar görmez miydin?”

Sorunun basitliği Eliana’yı bir bıçak gibi kesti. “Hayır. Beni rahatsız etmesine asla izin vermemiştim. Yapamadım, aksi halde bir işi asla bitiremezdim. Sonra hepimiz ne halde olurduk?”

Navi “Ailenden kimse güvende görünmüyor,” diye belirtti. “Hem de onlar için yaptığın her şeye karşın.”

Eliana güldü. “Haklısın. Yaptığım onca işe karşın, annem hâlâ kayıp, babam ölü ve Remy ile avlamaya alışık olduğum insanların merhametine kaldık. Ve Harkan...” *Emin olamayız. Halen hayatta olabilir.*

Eliyle saçlarını düzeltti... “O zaman tüm bunların ne anlamı var ki?”

Harkan da Quill’in idam edildiğı gün benzer bir soru sormuştu. *Tanrı yardımcımız olsun. El, biz ne yapıyoruz?* Eliana’ya o günden bu yana yıllar geçmiş gibi geldi. Sanki

o günlerin her biri öfkeyle parmaklarını kızın omuzlarına geçiriyordu.

Navi uzun bir süre sessiz kaldı. “Hiç değilse sana yaşamamanın ve hatta savaşmanın basitçe hayatta kalmaktan daha fazlası olduğunu öğretmiş oldu. Belki de mesele budur.” Kalktı, avcunu Eliana’nın göğsüne hafifçe bastırdı. “Belki de uyanmaya ve insanlığını hatırlamaya başladın demektir.”

Eliana Navi’yi acı bir kahkahayla itti. “Bu beni aşıyor.”

“Kendine karşı çok acımasızsın.”

“Sen olmaz mıydın?”

Navi başını eğdi. “Belki de.”

“İliklerime kadar acımasızım. Elimden ancak bu kadar geliyor.”

“Buna inanmıyorum. Senin de inandığını sanmıyorum.”

“İnanmak zorundayım! Aksi takdirde...”

Eliana sustu. Derisinin altında adeta tıslayan korkunç bir panik duygusu yüzeye çıkmak üzereydi. Soluğu hızlandı.

“Eliana.” Navi kızın ellerini tuttu. “Lütfen otur. Nefes al.”

Eliana ondan uzaklaştı. “Kulağa aptalca geliyor, ama... Her zaman içimde, kalbimin yerinde bir canavarın yaşadığını hayal ettim. Bu yüzden öldürmek, avlamak çok kolay geliyordu.” Odanın diğer ucundaki duvara yaslandı. Kızgın bir şekilde gözlerini silerek dik dik tavana baktı. “Kâbus olmayı sevmemin nedeni bu canavardı. Kendime hep bunu söyledim. Buna inanmaya da başladım.”

“Canavarlar ölümler için ağlamazlar,” dedi Navi, “Ve pişman olmazlar.”

Oysa bu Eliana’yı avutmaya yetmiyordu. Başını salladı, odaya bulanık gölgeler ve titrek mum ışığı hakimdi. “Eğer bir canavar değilsem,” diye fısıldadı, “O zaman yaptığım onca şeyin bahanesi ne olacak?”

“Eliana, bana bak.”

Dediğini yaptı, halıyla kaplanmış zemine doğru kaydığını ve Navi'nin şimdi önünde diz çöküp ellerini tuttuğunu yeni fark etmişti.

“Hepimiz karanlık yaratıklarız,” dedi Navi, “Ancak o gölgelerin içinde çok kalırsak, kayboluruz. Aksine elimizden geldiğince ışığı aramalıyız ve sen de sadece bunu yapıyorsun. Yaptığını görüyorum.”

“Çok kolay inanıyorsun,” dedi Eliana.

“Ve sen de yeterince inanmıyorsun.”

“İnanç seni hayatta tutmaz.”

“Fakat zaman verilirse, savaşları kazanabilir.”

Eliana'nın nefesi adeta ondan kaçıyordu. Göğsünde patlamaya hazır alevler vardı. “Sana katılmıyorum.”

“Katılmak zorunda değilsin.”

“Ama istiyorum. Eskiden senin gibiydim. Harkan gibi.”
Harkan, *Tanrım*.

Gözlerini sildi. “Lanet olası ellerim titremeyi bırakmayacak. Böyle kalamam yoksa öldürülürüm ve annemi asla bulamayız...” Kelimeler onu yüz üstü bırakmıştı. Vücudunun içinde çılgınca dolanan korkuyla zorlukla nefes alabiliyordu. Kollarıyla bacaklarına sardı, alnını dizine dayadı.

Birden sıcacık bir el omuzlarında yavaş daireler çizmeye başladı. Aynı uyuyamadığı zamanlarda Harkan'ın yaptığı gibiydi. Babasını kaybettikten sonra yemek yiyemediği zamanlarda annesinin yaptığı gibi... O sessiz evde, erimekte olan mumun ışığında, her gece annesi ile birlikte, babasının adımlarını yeniden duyabilmek için beklerlerdi.

Eliana yumruklarını sıkıp, “Navi”, diye fısıldadı. “Nasıl yapacağımı bilmiyorum.” “Neyi?”

Işığı aramak.

Umutsuz bir savaş vermek.

İnanmak.

Navi cevap vermedi. Birkaç dakika sonra ona kollarını açtı ve Eliana hiç düşünmeden kendini Navi’nin kollarına bıraktı. Başını kızın göğsüne bıraktı, gözlerini kapadı. Navi’nin kalbini, nefeslerinin düzenli ritmini dinledi.

Yavaşça kaslarını kilitleyen gerginlik kaybolmaya başladı. “Bana annenden bahset,” dedi Navi.

Annesi. Eliana gözlerini iyice yumdu.

Bir anı hızla ve keskin bir acıyla yüzeye çıktı. Annesinin kucağındaydı, Rozen kızının küçük parmaklarını kolyesinin yüzeyinde dolaştırıyordu.

“Bu bir aile yadigârı,” diye fısıldadı Rozen.

“Ne anlama geliyor?”

“Bu bir Işıkgetiren oyması. O hikâyeyi hatırlıyor musun?”

“Büyük bir kraldı,” diye fısıldadı Eliana, iri gözleri atın kanatlarına ve üzerindeki artık kararmış olan figüre takılmıştı. “Peki ya bu... Onun adı neydi?”

Eliana yüzünü buruşturarak annesine baktı.

Rozen güldü. “Tanrısal bir yaratık. Dünya çok ama çok gençken gökyüzünde, suda ve geniş, yeşil topraklarda böyle yaratıklar yaşırdı. Ve bunun adı da...”

“Bir Griffon!” diye fısıldadı Eliana neşeyle. “Şimdi hatırladım.” Kolyeyi dudaklarına götürdü ve atı burnundan öptü. “Bu benim en sevdiğim.”

Navi’nin kollarındaki Eliana başını salladı. Keder onu kalbinden bıçaklıyordu. “Yapamam. Annem olmaz. Ben...”

Linnet’in perişan haykırışını hatırladı: *Anne?*

Neler olacağını bilseydi asla Kurt'un peşine düşmezdi. Her gece annesinin yatağına tırmanır, onu yakınında tutardı. Sadece Rozen'i çalmaya çalışan insanların içini dışına çıkarmak için savaşırdı.

"Pekâlâ." Navi saçını okşadı. "O zaman bana Harkan'dan bahset."

"Tek sevgilim o değildi, ama en iyisi oydu diyebilirim. Ah, bir de Brightwater'daki kırmızı odalarda çalışan bir kadın vardı, Alys... Tanrım, birkaç kez az kalsın kendimden geçiyordum..."

"Hayır, Eliana," Navi onu kibarca azarladı. "Bana gerçek bir şey anlat."

Uzun bir süre Eliana tek kelime etmedi. Bunun yerine, yavaş ve usulca nefes alarak kendini Navi'nin kafa derisini okşayan parmaklarının ritmine bıraktı.

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordu sonunda.

"Çünkü benim de kâbuslarım var," diye cevapladı Navi. "Ayrıca bana eşlik etmenden de memnunum."

Eliana tereddüt etti, sonra Navi'nin elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Gerçek bir şey," dedi. "Harkan hepimizin bir gün Astavar'a kaçacağı hayalini kurardı. Bana nasıl domates yetiştirileceğini öğretecek, kafama da zorla hasır bir şapka takacaktı."

Navi'nin kahkahasıyla şaşırان Eliana gülümsedi. Navi'nin parmaklarını sıktı, gözlerini kapadı ve uykuları gelene kadar ona Harkan'ı anlattı.

Sabah oldu. Gece Navi'nin yatağına geçmişlerdi. Eliana ilk başta Navi'nin onu saran mahmur kollarının arasında aşına olmadığı bir huzurla uyansa da bu pek uzun sürmedi.

Çok geçmeden hatırladı: Hâlâ bir savaş var. Astavar hâlâ düşebilir. Annem hâlâ kayıp. Ben...

Yataktan çıktı, son kez hareketsiz yatan Navi'ye baktı ve odayı terk etti.

Ben hâlâ... Neysem oyum. Melek? İnsan? Melez?

İçindeki kara kutu açıldı, bütün şüphe ve alçaklık yavaşça gecenin getirdiği sessiz huzuru defetti. Mutfağa yöneldi. Yemek yiyecekti, böyle karar vermişti, sonra da Simon'ı bulur ve tüm sabahı dövüşerek geçirmeyi talep ederdi.

Loş ışıklı koridorda hızla ilerlerken, Simon'ın göğsüne çarpan yumruklarını hayal ederek sırttı. O da ona bir veya iki güzel hamle yapabilirdi ama Eliana ona karşılık verecekti. Simon bıçaklarından sıyrılır, o da onu kolundan yakalar ve ona lanetler...

Köşeyi dönmesiyle Camille'le çarpıştı. Kadın onu çatık kaşlarıyla selamladı.

"Kâbus." Eliana onu itip geçti.

"Camille. Ben sadece..."

Ama Camille onu bileğinden kavrayıp durdurdu.

Eliana kafasını çevirip ona öfkeyle baktı. "Beni hemen bırak."

"Yoksa ne olur?" Camille küçümseyerek kızı baştan aşağı süzdü.

"Beni de diğerleri gibi öldürecek misin?"

Eliana düzgün bir cevap aradı ama bulamadı. Birden omuzlarından ayaklarına kadar tüm vücudunu yoğun bir tükenmişlik hissi sardı, bir gece öncesinin huzuru tek bir nefeste uçup gitti.

"Seni öldürmek gibi bir isteğim yok," dedi sonunda.

Camille onu kısık gözlerle izledi.

"Kardeşin nerede?"

“Uyuyor.”

“Sen neden ayaktasın?”

Eliana omuz silkti. “Kötü rüyalar.”

Uzun bir süre sonra Camille onu bıraktı. “Sana dokunduğum için bana saldıracağını düşündüm.”

“Başkalarına saldırmayı tercih ederim.”

Camille başını salladı, gölgeli koridora kısa bir bakış attı. Her yer sessizdi. “Benim için çalışan bir kız var,” diye başladı yavaşça. “Adı Laenys. Vespers’ten geldi. Adalar çaresizlik içerisinde. İş yok, çok az yiyecek var. Oradan çıktı ve buraya geldi. Laenys çalışkandır. Hiç şikâyet etmez.”

“Peki bana bunu neden anlatıyorsun?”

Camille onu bir süre daha izledi. “Senin hakkında çok şey duydum, Kâbus. En çok da İmparatorun evcil bir hayvanı olduğunu.”

Eliana güldü ve gözlerinden ateş saçarak başını çevirdi. “Genellikle evcil hayvanlar el üstünde tutulur, öyle değil mi?” Göğsündeki hain, şiddetli duygudan kurtulabilmek için bir şeyler yemeliydi.

“Ve,” Camille devam etti, “Yenilmez olduğunu da duydum.”

Eliana keskin bir bakış attı. “Sen de bu dedikoduyu test etmek istiyorsun, öyle mi? Beni kesip içimi açmak ve neler olduğu görmek mi istiyorsun?”

“Hayır. Senin için bir işim var, tabii eğer kabul edersen.”

“Aslına bakarsan en son kabul ettiğim işin tam da ortasındayım,” diye hatırlattı Eliana ona. “Simon beni ayartmaya çalışmanı takdir etmeyecektir.”

“Peki ya benim işim seni annene Simon’dan daha erken ulaştırabilirse?”

Eliana’nın eli, kalçasındaki Arabethe gitti. “Dikkatli ol, Camille,” dedi yumuşakça. “Tehlikeli sularda yüzüyorsun.”

“Laenys birkaç gün önce kaçırıldı. Onu kimin kaçırdığını bulmanı ve geri getirmeni istiyorum.”

Kaçırıldı. *Annem gibi mi?* Eliana’nın kalbi ani bir korkuyla atmaya başladı. “Ona ne oldu?”

“Bilmiyorum.” Camille’in dudakları gerildi. “Gece geldiler. Her yedi günde bir geliyorlar. Onlara Fidelia deniyor. İnsanların onlar için bu kelimeyi kullandığını duydum. İnsanlar bu adı işgalden önce İmparatorun adını fısıldadıkları gibi usulca söylüyorlar.”

“Kim bunlar peki? Kızıl Taç’ın bir parçası mı?”

“Ben sadece dedikoduları duydum.” Camille’in yüzüne bir belirsizlik ifadesi yayıldı. “Bunun saçma olduğunu düşüneceksin.”

“Düşünmeyeceğim. Anlat.”

“İnsanlar Fidelia’nın...” Camille elini kısa siyah saçlarına götürdü. “Onların melek aşıkları olduklarını duydum. İmparator ve adamlarının insan değil, melek olduğuna inanıyorlar. Onlara hizmet etmek için avlanıyorlar; melekler dünyayı tamamen ele geçirdiğinde yeniden yükselebilecekleri söyleniyor.” Güldü. “Bunun saçmalık olduğunu biliyorum ama bugünlerde her şey öyle değil mi?”

Korku Eliana’nın tüm sırtını buz gibi kapladı. Remy gerçekten haklı olabilir miydi?

Camille devam etti. “İnsanların kaybolduğunu bir süre fark etmedik. Rinthos o kadar kalabalık ki, birinin kaybolduğunu günlerce fark etmeyebilirsin. Başta sadece tek tek aldılar. Sonra birkaç kişi birden. Sonra bir sürü. İnsanlar fark etmeye başladı. Şimdi durmuyorlar.”

Camille hafif titrek bir nefes aldı. “Her yedi günde bir kızlar kayboluyor. Kadınlar da. Yetişkin, genç, zengin, fakir. Çoğunlukla fakir.”

Sesinde acı bir ton vardı. “Anlayacağın kimse onları özlemiyor.”

Eliana daha fazla sessiz kalamadı. “Annem de aynı bu şekilde götürüldü. Orlinedayken.”

Camille soğukkanlılıkla başını salladı. “Ben de öyle duydum. Son kaçırılmanın üzerinden bir hafta geçti. İnsanlar her yerde, her sabah bunun hakkında fısıldaşüyor.”

Eliana hızlı düşündü. “Kaçırılmaların bir özelliği var mı? Kızların daha çok alındığı bir yer mesela?”

“Laenys aşağıda kayboldu, dövüş katında. Bugün bir hafta oldu. Pazardan geliyorduk, köşeyi döndük. Bir şey hissettim... Bir hareket ve soğukluk.... Arkamı döndüm ve...”

“Ve gitmiş miydi?”

Camille başını çevirdi, yumruklarını sıktı ve gözleri parladı. “Anlamıyorum. Neden sadece kızlar? Onları nereye götürüyorlar?”

Haftalar önce ben de kendime aynı soruları soruyordum, diye düşündü Eliana, Orlinedayken.

“Bilmiyorum,” dedi Eliana, parmakları görünmez bir hançeri sarıyordu. Fidelia. Kelimeyi alınlarına, kemiklerine kadar kazıyabilirdi. “Ama öğreneceğim. Ve bunu onlara ödeteceğim.”

Camille onu gölgelerin içinden baktı. “Eğer Simon’dan gizlice kaçmana yardım edersem bunu yapar mısın? Bugün yedinci gün. Gece son bulup sabah olduğunda daha fazla kız gitmiş olacak.”

“O zaman gece olunca,” dedi Eliana Arabeth’in kabzasını sevgiyle okşayarak, “Ava çıkacağım.”

~ 31 ~

RIELLE

*“Ne karanlıktan korkuyorum
Ne de geceden
Savaşma yardım etmeleri için
Yardım istiyorum gölgelerden”*

*—İlk kez Astavar ve diğer gölgedökenlerin koruyucu azizi,
Kurnaz Aziz Tameryn tarafından söylenen Gölge Ritüeli*

Rielle Flats’ın ortasında durduğunda gölge testinin öten ilk borusu kulaklarında çınılıyordu.

Gecenin Evi’nin siyah ve mavi renkleriyle süslenmiş ahşap stantlar, Rielle’nin etrafında dev bir daire oluşturmuştu, o ise tek başına, peleriniyle uzun otların ortasında dikilmekteydi.

Bekliyordu.

Dairenin çevresinde gökyüzüne doğru yükselen on iki platform kurulmuştu. Her birinde karanlık bir gölgedöken vardı, yüzleri maskeliydi, güç elementlerini ellerinde tutuyorlardı.

İkinci boru Flats boyunca yankılandı. Rielle pelerini çözdü ve omuzlarından aşağıya düşmesine izin verdi.

Toplanan kalabalık adeta aklını yitirdi. Deliler gibi bağırıyor, ayaklarını yere vurup Rielle’nin adını haykırıyorlardı. Rielle onları selamlamak için kollarını kaldırıncaya bağırışları bir kükremeye dönüştü.

Dedikodulara bakılırsa, bu sınavın misafirleri biraz farklı olabilirdi, Rielle bundan endişelenmişti.

Oysa aksine, Âme de la Terre halkı ona daha büyük bir hayranlık besler gibiydi.

Gecenin Evi'nin olduğu yöne döndü, hızlıca Aziz Tameryne dua etti ve gülümsemesini saklayamadı.

Ludivine bu kostümle gerçekten de kendini aşmıştı. Giysinin dar, kadife korsesinin sırtı tamamen açıktı, ön tarafı da oldukça cüretkardı. Kolyesi göğüslerinin arasına kadar inip neredeyse göbeğine değiyordu. Simsiyah dalgalı dantelden yapılmış örgü o kadar inceydi ki, yakından bile kumaştan ziyade gölgelerden yapılma bir örtü gibi görünüyordu. Cildinde parlıyor, elbiseyi bir arada tutuyordu. Yürüdüğü zaman bacaklarının arasında dalgalanan sayısız siyah, gece mavisi ve gümüş renklerde ipek, şifon ve Astavar dantelinden yapılma katmanlardan oluşan muhteşem bir etek vardı. Ludivine, Rielle'nin yanakları ve kaşları boyunca minik gümüş yıldızlar çizmişti, gözlerini sürmeyle belirginleştirmişti. O, gecenin yeryüzüne yeniden doğmuş haliydi, gölgelerden oyulmuş bir Kraliçe.

Ve daha en iyi kısmı gelmemişti.

Gölgedökenler eldivenli ellerini birer birer gökyüzüne kaldırdılar, diğer elleriyle güç elementlerini tutuyorlardı.

Rielle başını eğdi, kollarını güçlü kanatlar gibi açtı. Kanı damarlarında vahşice akıyordu.

Ben bunun için yaratıldım. Bu düşünce onun için nefes almak kadar doğaldı. Parmaklarını esnetti, gücün avuçlarında sıcak toplanmaya başladığını hissetti. Hayır, sıcak değildi. Yaşamsaldı. Gücü elle tutulur bir şey, zihnin bir oyunu değildi. O dünyanın ve içinde yaşayan her şeyin gücünün ta kendisiydi.

Ve sadece ben, diye düşündü, *ona ne yapacağını söyleyebilirim.*

Zihninin gerisinde bir kıpırtı oldu. Tanıdık geldi ve keyifli. Gerildi. *Corien?*

Boru üçüncü ve son kez çaldı.

Gölgedökenler işe koyuldu.

Güç elementlerinden yılanları andıran karanlık sarmallar çıkmaya, sonra da gökyüzüne yükselip gölgelerden bir kubbe oluşturmaya başladı. Otların üzerine karanlık çöktü. Kubbedeki sadece birkaç dağınık delik güneş ışığına izin veriyor, seyircilerin görebilmesi için Flats'i aydınlatıyordu.

Ürkütücü haykırışları yuhalamalara dönüştü.

Rielle göğsünde yükselen cesareti hissedebiliyordu. Burada halkın kahramanı oydu, gölgedökenler ise düşmandı.

Gökyüzünde bir kubbe oluşturan gölgedökenler sonraki adımlarına geçtiler. Güç elementlerini Rielle'ye doğru indirip canavarlarını serbest bıraktılar.

Rielle'nin cesareti geldiği kadar hızla kayboldu.

Gölgedökenlerin kanında dolaşan büyü, onlara karanlık ve kurnaz bir iradeyle karanlığa fiziksel olarak hükmetme gücü veriyordu. Rielle'ye doğru gelen gölgeler yolda yeni yollar açtı. Daha sonra gölgeler, boynuzlu siyah leoparlara, kanatlı kurtlara, sırtlarında iğneler olan ayılara ve koyu karanlık bir ateş saçan dev şahinlere dönüştü. Her adımda Flats'teki havayı çekip aldılar, ta ki Rielle soluk soluğa sendeleyip dizlerinin üzerine düşene dek...

Önce bir şahin saldırdı, başının üzerinden uçtu. Saçlarının ucuna soğuk üfledi, kafatası dondu. Arka arkaya nefes almaya çalışsa da hava bir türlü incelmiyordu. Şahin boynuna saldırdı, sertçe pençelerini sıktı, ince tüyleri kızın derisinde çizgi halinde yaralar açtı. Sırtında iğneler olan ayı yolunu kesti. Rielle'nin yüzüne öyle bir pençe savurdu ki, kız yere yapıştı.

Ama Rielle hiçbir şey yapmadı.

Başı dönerken saldırmalarına izin verdi.

Yüce azizler, diye düşündü, umarım bu işe yarar.

Kanatlı kurt, göğsüne doğru atıldı. Rielle ona dokunur dokunmaz şeklini kaybedip bir tüle dönüştü, nefes alabilmek için Rielle kendi yüzünü çizene dek başını ve ağzını sımsıkı sardı. Dokunuşuyla gölgeler dağılıyor, şekillerini kaybediyor, mırıldanıyor, kaybolup bir ok sürüsü olarak ortaya çıkıyorlardı. Göğsünü bir korku kapladı. *Metal testi.* Bazı gölgedökenler onunla eğleniyor olmalıydı.

Ok yağmuru baştan ayağa üzerine iğneler gibi indi. İniyor, sonra öfkeyle titreyip tekrar saldırıyorlardı. Ve tekrar. Ve tekrar.

Rielle gözlerini sımsıkı yumdu, ter içindeydi, kendi kanına bulanmıştı. Gölge yaratıkların ona saldırmalarına, onu ısırp çiğnemelerine izin verdi. Siyah bir fare zorla ağzının içine girdi. Hayvanın bedeninin dondurucu hissiyle öğürdü, kusmamak için kendini zor tuttu. Sonra fare birden yok oldu ve kanını dondurmakla yetindi.

Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Bedeni savaş vermek için titriyordu. Ama Rielle çaresiz ve umutsuz bir halde yerde kaldı. Uzaktan kalabalığın ona bağırdığını duyabiliyordu, haykırışlarında korku vardı.

Bir planın var, dedi Corien merakla. Anlat hadi.

Güçlkle, anlamıyor musun, dedi. Oysa düşünceleri bile karışmaya başlamıştı.

Anlayabiliyorum, evet. Ama sanırım sürpriz olması daha güzel.

Yakında göreceksin.

Corien ona gülümsedi. Gözlerini kapamadan önce solgun, yakışıklı bir yüzün kendisine yaklaştığını görebilmişti. *Beni gördüğüne sevindin.*

Rielle gözyaşları içinde kahkaha attı. *Beni sonsuza dek terk ettin sanmıştım.*

Asla, Rielle. Yumuşak dudakları kızın kaşına değdi, bir el yüzünü kavradı ve başını kaldırdı. *Asla.*

Ona bakmak için döndü, düşüncelerinin güvenli cennetindeydi. Vahşi gölgeler, çılgınlık atan kalabalık, yaptığı plan... Hepsi önemini yitirmişti. Sadece Corien, Rielle'nin bedeni ve içinde dışarı çıkmak için kıvranan o güç vardı.

Corien'in dudakları kızinkine hafifçe değdi. Eli sırtında gezindi.

Şimdi, dedi, sesi sert ve kalındı. Ayağa kalk. Onları pişman et.

Onu. Başyargıcı.

Hile yapıyorsun, diye düşündü Rielle gülümseyerek. Şaşırmak istedin sanıyordum.

Sana karşı koyamıyorum, dedi Corien.

Ne sana ne de muhteşem zihnine karşı koyamıyorum.

Rielle gözlerini açtı. Elinden geldiğince derin bir nefes aldı. Ellerini çamurlu yere koydu, kısık gözlerle gökyüzündeki kubbenin arasından sızan güneş ışığına baktı.

"Gün doğumuyla yükselirim," diye dua etti. Sonra parmaklarını toprağa geçirdi. "Gün ile ışıyım."

Ansızın gözle görülen tüm güneş ışınları gökyüzünden yeryüzüne indi, parmaklarında yıldırım benzeri ışıklar çıkararak buluştu.

Işığı ellerinde topladı, alevlerine açlık duyarak cildinde nasıl da tısladığını memnuniyetle seyretti. Gözleri hem görüyor hem de görmüyordu; sadece göğsünde büyük bir açlıkla inleyen bir his vardı. Gözlerini kırptırdı, dünya sayısız altın taneciğinin dalgalarıyla parıldıyordu.

Tıkandı, nefes alamadı. *Empirium.*

Tekrar gözlerini kırptı. Dünya karardı.

Avuçlarını iyice bastırdı, sonra sertçe toprağa vurdu.

Toprağa diz çöktüğü yerden gölgedökenlerin canavarlarına kadar ulaşan, gözleri kör edici büyük bir patlama oldu. Gölgedökenler platformlarında devrildi. Gökyüzündeki kubbe ortadan kayboldu. Yeryüzüne gölgelerin cızırdayan siyah parçaları düşüyordu.

Karanlığın yok olmasıyla birlikte, Rielle ayağa kalktı. Üstü başı kan içindeydi, güzel giysisi paramparça olmuştu ama başı dimdikti.

Parlıyordu.

Kalabalığa bir şaşkınlık dalgası hakimdi. Rielle'nin ayağının altındaki toprak bağırışları, ayaklarını yere vuruşlarıyla titriyordu.

Rielle! Rielle! Rielle! Seyirciler durmaksızın bağırıyordu.

Hemen ardından yumruklarını havaya kaldırıp "Güneş Kraliçesi! Güneş Kraliçesi!" diye bağırmaya başladılar. Çünkü Ludivine'nin terzileri Rielle'nin giysisinin, eteklerinin, saçlarındaki kurdelelerin ve artık üzerine yapışmış duran terli dantelin içine minicik aynalar dikmek için saatlerce uğraşmıştı.

Rielle düşmanlarını yok etmek ve karanlığı dağıtmak için sadece güneş ışığını çağırmakla kalmamıştı.

Onu minicik aynalarıyla bedenine sıkıştırmayı da başarmıştı. Kollarında, bacaklarında, saçlarında yüzlerce minik güneş parlıyor, göğüslerini ve elbisesinin yırtılmış yerlerinden ışık fışkırıyordu.

Bu fikri, Işıkgetiren'in zırhından ilham almışlardı. O Güneş Kraliçesiydi, parlak ve durdurulamaz.

Kendi etrafında döndü, etekleri uçuşurken ölü tüm gölge parçalarını kendine çağırdı. Gücü toprağın içindeki uzun diller gibi etrafı arayarak dolaşıyordu. Ellerini havaya kaldırdı, bir heykeltıraş gibi gölgelerden şekil yarattı, sonra topuklarının üzerinde hızla dönüp yaratığını Başyargıç'a gönderdi.

Bu bir ejderhaydı, Başyargıç'ın Yüce Tapınak kulesinin yarısına geliyordu. Keskin kanatları otuz metre kadar açılıyordu. Ağzının içinde ise siyah yılanların olduğu bir yuva vardı. Ve derisi pullarla değil, gölgedökenlerin Rielle'ye gönderdiği tüm hayvanların inleyen şekilleriyle süslüydü.

Şimdi ejderhaya hizmet ediyorlardı. Ejderha da ona.

Kalabalıktan korku ve heyecan dolu çığlıklar yükseldi.

Gölgedökenler sendeledi, güç elementlerini bulmaya çalışıp yardım istediler.

Başyargıç locasında ayağa kalktı, elleri boştu, savunmasızdı.

Rielle iki eliyle havayı adeta parçaladı.

Ejderha donup kaldı, dişleri Başyargıç'ın yüzüne tıslıyordu. Ağır kanatlarını uzaktan gelen davul sesleri gibi gürültüyle çırpıyordu.

Rielle başını yana eğdi. Parmaklarını şaklattı.

Ejderha ağzını açtı. Yedi sorguçlu yılan, rüzgârla yer değiştirerek ejderhanın ağzından çıktı ve dilleriyle Başyargıç'ın bembeyaz yüzüne dokundu.

Onu öldürebilirim, diye düşündü Rielle. Hemen şimdi. Bunu yapabilirim.

Yapabilirsin, diye onayladı Corien. Peki ama yapacak mısın?

Yer sarsıldı. Ejderhanın ağırlığını parmak uçlarında hissedebiliyordu. Ayağının altındaki toprak, üzerindeki hava ve gökyüzünü aydınlatan ışık gergin bir şekilde bekledi.

Onlardan ne isteyecekti?

Ne isterseler yapacaklardı.

O yapacaktı.

Empirium. Rielle ürperdi. Sırtından aşağıya karıncalandıran bir dalga indi, bedenindeki tüm tüyleri diken diken yaptı. *O beni bekliyor.*

Onu kavra. Corien'in kulağının hemen dibindeki sıcak sesi kararlı ve aceleliydi. Onu kendine al. Bunu başka kimse değil, sadece sen yapabilirsin. Neler başarabileceğinin farkında mısın, Rielle? Bulabileceğin cevapları, inşa edebileceğin dünyaları...

Tam o sırada uzakta altın sarısı ve arkasından da yeşil bir renk dalgalandı. Ludivine'nin saçları... Audric'in pelerini... Kraliyet locasının basamaklarından ona doğru koşuyorlardı. Rielle aslında kalabalığın onca gürültüsünün içinden Flats'in oradan kendisine bağırıklarını duyduğunu düşündü.

Gözlerini kırptırdı, geri çekildi, kolunu indirdi. Gökyüzünde onu bekleyen ejderha değişti.

Onları dinleme, diye tısladı Corien. Çok uzun süre dostun olarak kalmayacaklar. Bunu göremiyor musun? Onlar anlamıyor ve asla da anlamayacaklar. Onu öldür. Anlamalarını sağla.

Sonunda, böyle olmaz, diye düşündü, pişmanlık ve rahatlamayla. Şimdi değil.

Ağrıyan kolunu indirdi, yumruğunu sıktı. Soğuk bir rüzgâr ve yorgun bir inlemeyle ejderha yok oldu.

Rielle dizlerinin üzerine çöktü, titreyen ellerle kendi kendini sardı.

Gözlerinin önünde bulanık bir görüntü belirdi.

Corien. Yakındaydı. Ve öfkeliydi.

Ona doğru yürüdü ve kızın bedenini kendine çekti. *İstedğin gerçekten bu mu*, diye mırıldandı. Rielle gözlerini kırptığında çoktan gitmişti. Oysa yine de kavrayışını hissedebiliyordu. Gözlerini bir kez daha açıp kapadı, Corien geri dönmüştü, öfkeli bakışları kızın dudaklarında geziniyordu.

Onları mı istiyorsun? Başıyla Flats'ten onlara doğru koşan figürleri işaret etti.

Rielle'yi ona bakması için zorladı. Parmaklarını saçlarına geçirdi, başını boynu ortaya çıkacak şekilde nazikçe geriye çekti. Dudakları kızın teninde bir hayalet gibi dolaştı.

Onlar bir hiç, dedi ona, sesi dolgun ve alçaktı. Oysa sen her şeysin. Bunu anlaman için ne yapmam gerekiyor?

Rielle bir an için gözlerini kapatıp kendini onun bir düşü andıran kavrayışına bıraktı; Flats'in gerçekliği ile Corien'in gerçekte dikildiği dünya arasında gidip geldi.

Sonra yüzünü çevirdi ve gözlerini yumdu.

Bırak beni, diye fısıldadı.

Corien onu hemen dinledi. Görüntüsü silikleşti, ondan geriye sadece kollarındaki dokunuşun sızısı ve Rielle'nin zihninde yankılanan karanlık sesi kalmıştı.

Her zaman bu kadar sabırlı olmayacağım, Rielle.

Bu sözler tüylerini diken diken etti. Gözlerini açtı ve ona doğru yaklaşmakta olan kalabalığa baktı. *Sana söylediğim gibi hareket edeceksin,* diye karşılık verdi ve Corien karşılık vermediğinde pençelerini derisine geçiren o tatlı ürpertiye düşünmemeye çalıştı.

- 32 -

ELIANA

“Kızım Rinthos’un doğu kıyısından geçtiğimiz sırada kayboldu. Bu ortadan kaybolma hikâyelerini duymuştum. Vahşi yaşamda bile haberler yayılıyor. Bizim başımıza gelmez, diye düşündüm. Yeterince acı çekmemiş miydik? Ama bu kızları kaçırانların kalpleri ya da merhametleri yok. Ruhları yok. Onlara, kayıp kızlara neler yaptıklarına dair dedikodular duyuyorum ve kızımın acı çekmeden ölmüş olmasını diliyorum.”

—Ventera’daki sığınmacıların Hob Cavaserra tarafından kaleme alınan hikâyeler koleksiyonu

Eliana o gece Camille kapısını hafifçe çalana dek bekledi, sonra yavaşça Remy’nin kolunun altından sıyrıldı, yerden hançerlerini aldı ve koridora çıktı.

Camille onu bekliyordu, yüzü gergin ve yorgundu. “Hazır mısın?”

“Buradayım, öyle değil mi? Bana yolu göster.”

Ön girişe doğru sessizce yürüdüler. Eliana, Arabeth’i kalçasındaki kılıfa, Whistler’ı sol kolunun altındakine ve Nox’u da sağ çizmesine soktu. Tuora ve Tempest ceketinin iç ceplerindeydi.

Sığınak’ın dışına açılan kapıda Camille onu durdurdu. “Daha fazla insan kaybetmeyi göze alamam. Bu gece burada başın belaya girerse, yalnızsın.”

Eliana başıyla onayladı. “Peki ya geri gelmezsem?”

Camille'in ifadesi biraz yumuşamıştı. "Kardeşine mesajını ileteceğim. Endişelenme, Kâbus."

"Elimden bir şey gelmiyorsa asla endişelenmem," diye karşılık veren Eliana, kapıdan çıktı, Camille'in arkasından kapatıp kilitlemesini dinledi.

Halıyla kaplı koridorda ilerledi, Sığınak'ın geniş üçüncü asmakatına çıktı. Çok geçmeden Camille'in apartmanının dışındaki dünyanın pis bedenlerinin sıcaklığı, yerlere dökülmüş bira, bozulmaya yüz tutmuş tabaklar dolusu yiyeceğin birleşimi olan berbat kokusu Eliana'yı adeta boğdu. Henüz dokuz buçuk olmasına karşın, Sığınak yukarıdaki dünyadan uzaklaşmak isteyen yüzlerce ruhun sürünerek ilerlediği bir yere dönüşüyordu ve gece daha yeni başlamıştı.

İki kadın, dövüş kafeslerinin önünde kavgaya tutuşmuştu. İkinci katta gürültülü bir kâğıt oyunu vardı, oyuncular sigara dumanından oluşan bulutların altında zarlarını atarken, izleyiciler bahislerini haykırıyordu. İki sütun arasındaki karanlık bir köşede, yarı çıplak iki figür duvara yaslandı.

Eliana, Camille'in yanı sıra yüzlerce apartmana ev sahipliği yapan üçüncü katın tamamını geçti. Dördüncü katta boncuklu saçaklarla kaplı kırmızı perdeli odalardan geneleve doğru uzanan bir yol vardı, buradan tiz bir müzik ve kontrolsüz kahkahalar yükselmekteydi. Eliana, boğazlarının etrafında tasmalar olan çocukların çekingen bakışlarını görünce öfkesine hâkim olamadı, uzaktan gelen ağıtlar zevk ile acı arasındaki sınırı çiziyordu.

Beşinci kata çıktı, sonra ikinci ve birinci katlara geçti. Bu kattaki dövüş çukurlarından yükselen bağırışlar, yumruk sesleri, küfürler tüm sessiz konuşmaları boğuyordu. Eliana kalabalığın arasında ancak yabancılara çarparak ilerleyebiliyordu. Kafeslerden düşen sıcak ter damlaları ve tepeden bakan izleyicilerin haykırıışları adeta üzerine yapışıyordu.

Eğer Fidelia kimseye fark ettirmeden kızları kaçırmak istiyorsa, diye düşündü Eliana, burası tam yeri.

Doğruca bara gitti, pislik içindeki bar tezgâhına üç bakır para bıraktı. “Bana en iyi biranı ver.”

Barmen dudaklarını büktü. “İyi biramız yok.”

Eliana gülümsedi, ceketini açıp ona parıldayan Tuora’yı gösterdi. “O zaman bul. Hemen!”

Barmen iç geçirip gözlerini devirdi. Ama yine de söyleneni yapıp kibirli bir hareketle barın diğer ucundan Eliana’ya pis bir bira maşrapası itti. Eliana maşrapayı yakaladı, kendini cömert hissettiği için barmene bir bakır para daha verdi ve oradan uzaklaştı.

Yürürken birayı dudaklarına götürdü. Daha bir yudum alır almaz, midesi bulandı. Barmen yalan söylememişti, biranın tadı sidik gibiydi.

En uzak köşedeki dar, ahşap bir bölmeye oturdu, arkasında yüksek ve özel banklar vardı.

Camille’in yanından ayrılalı neredeyse bir saat olmuştu, Fidelia’nın Rinthos’da kol gezdiğine dair kadınların tüm korku dolu söylentilerine karşın, Eliana henüz dikkate değer bir şey fark etmemişti. Gölgede kalan bölüme oturup gözlemlemek için mükemmel bir yerdi. Burada fark edilemezdi, çok geçmeden oranın eski, pis bir mobilyası gibi bir parçası haline gelmişti.

Bazen, diye düşündü, *avcı sinsi sinsi dolaşmak yerine beklemelidir.*

Ve izlemeli.

Bölmesinde iyice köşeye kayıp ayaklarını masaya uzattı. Yeniden çalışmak, oturup Sığınak’ın kirli çarklarının dönüşünü izlemek iyi gelmişti. Bomba saldırısından bu yana kendini eskisi gibi hissedemiyordu, sarsılmıştı, dengesini kaybetmişti. Oysa bu... Buna aşinaydı.

İyi bir noktadaydı. Barı, dövüş çukurlarını ve en azından Sığınak'ın birkaç girişini görebiliyordu. Birkaç gün önce kullandıkları giriş bu yönde değildi. Böyle bir sefalet yatağının pek çok fare deliği olabileceğini düşündü. Altı metre kadar ileride koyu tenli bir kadın maşrapasının üzerine eğilmiş düşünüyordu.

İki masa ileride, solda, bir grup solgun adam ve onlardan daha solgun, dağınık siyah örgüleri olan bir kadın kahkahalarla gülüyordu.

Eliana'nın sağında oturan siyahi bir adam ve solgun bir kadın, güveçlerini bitirmekle meşguldü. Dövüşlerden biri bitmişti. Şarkılar söyleyen bir kalabalık kanlar içindeki kazananı omuzlarına aldı ve doğaçlama bir geçit töreni başlattı.

Eliana içkisinden bir yudum daha aldı, gözleri karanlık alandaki kalabalığı tarıyordu, sonra donup kaldı.

Gözlerinin önündeki beneklerden kurtulmak istercesine birkaç kez göz kırptı. Ani, ağır bir baskı onu koltuğuna mıhladı, başı dönmeye başladı. Havada bir terslik vardı, acı bir koku yayılmış, birileri odaya kötü niyetlerini saçmış gibi bir his.

Bedeni ürperdi.

Bu duyguyu, bu kokuyu Orlinedan, kaçırılan çocuğu kurtarmaya çalıştığı o geceden, annesinin kaybolduğu geceden hatırlıyordu. O berbat duygu şimdi daha vahşi bir hal almıştı. Yakındı. Hızlıydı. Masanın ucunu kavradı, başını masaya koymamak için savaş veriyordu. Dünya döndü, eğildi, Eliana sendeledi.

Eliana masanın altından Arabeth'e uzanıp kavrayınca kendini biraz daha iyi hissetti.

Omuzlarındaki ürperti bir sancıya dönüşmüştü. Güçlkle başını kaldırdı.

Yalnız oturmuş içkisine düşünceli bir şekilde bakan kadın gitmişti. Birası masaya dökülmüş, yere damlıyordu. Maşrapası yerde yuvarlandı ve oturduğu sandalyenin altında durdu.

Kadın masayı öylece terk etmiş olamazdı.

Eliana'nın ağzı kurumuştur, kalbi deli gibi atıyordu, hemen birkaç saniye önce, dünya değişmeden önce baktığı insanlara göz gezdirdi.

Siyah örgüleri olan kadın gitmişti. Yanında oturan adam boş sandalyeye vurdu, içki içenlerden biri kusarken o gözlerindeki yaşları sildi.

Güveçlerini bitirmek üzere olan adam ve kadına döndü. Adam yalnız oturuyordu, başını son lokmalarını bitirmekte olduğu yemeğe eğmişti. Kadının tabağı ise yere düştü ve parçalandı, adam başını kaldırdı, şaşkınlıkla kaşlarını çattı, sonra kalabalığa bakmak için başını uzattı.

Üç kadın birden, sadece birkaç saniyede yok olmuştu.

Üç kadın da aynı annesi gibi kaybolmuştu.

Eliana dudaklarını yaladı, kanı kaynıyor, kulakları uğulduyordu. Arabeth'i kınından çıkardı ve ayağa kalktı.

Fidelia buradaydı.

Geceleri geliyorlar. Her yedi günde bir geliyorlar.

Eliana ayağa kalkıp dikkat çekmeden elinden geldiğinde hızlı hareket ederek kalabalığın arasına karıştı. Odayı taradı.

İşte orada.

Sağındaki karanlık, başlıklı bir figür olabildiğinde hızlı hareket ediyordu. Sanki yanında biri daha vardı. Yalnız içen kadın olabilir miydi? Ama Eliana o figüre odaklanmaya çalışırken görüşü bulandı.

Yakındaki yapış yapış, pis sütuna yaslandı, midesi bulanıyordu. Dişlerini sıkarak bulantıyı bastırdı. Figür doğru duvarına doğru hareket ediyordu. Hızlı hareket etmezse onları kaybedecekti.

Tam o sırada bileğini bir yakaladı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Eliana öfkeyle dönünce karşısında Simon'ı buldu. "Bırak beni, yoksa onları kaybedeceğim."

“Kimi?” Simon’un yanındaki başlıklı kadın Navi idi.

“Neler oluyor?”

“Bir an için kadınların hepsi buradaydı, *tam burada*, önümde ve sonra...” Mide bulantısının geri gelmesiyle Eliana sendeledi. Simon onu bileğinden yakalayıp düşmesini engelledi. “Tanrım, bu çok sinir bozucu,” dudaklarını ısırды, gözleri doldu. “Midem bulanmadan bir iki saniye bile düşünemiyorum. Bu insanlar bana ne yapıyor böyle?”

Simon ona yaklaştı. “Kim? Sana kim zarar veriyor?”

“Fidelia.” Eliana Simon’ın sert ve uzun gövdesine yaslandı, ansızın orada olduğuna sevinmişti. Simon gelmiş olmasaydı çoktan yere yığılırdı. “Camille aynı Orlin’da olduğu gibi kadınları ve kızları kaçırdıklarını söyledi. En azından bence bunu yapan aynı kişiler. Camille, Meleklerle tapanlar, dedi. Her yedi günde bir. Onun için çalışan şu kızı bulmasına yardım edecektim. Sonra... Onlar geldi. Buradalar. Birkaç saniye içinde üç kadını birden aldılar. Anlamıyorum.”

Simon’ın delici mavi bakışları kızın yüzünde merakla gezindi. “Sana bir şey yaptıklarını söyledin. Açıkla.”

Eliana güçsüzce ondan kurtulmaya çalıştı. “Açıklayacak çok şey var, önce onları bulmalıyım.”

“Yanlıı. Camille’in yanına gidiyoruz ve ben onu seni buraya gönderdiği için parçalara ayırdıktan sonra mümkünse sonsuza dek bulabildiğim en güvenli odaya kilitliyorum.”

“Ona dokunursan,” diye mırıldandı Eliana, “Seni asıl ben parçalara ayırırım.” Düşüncelerini toplamak git gide daha çok zorlaşıyordu. “Sizin burada ne işiniz var?” Arka arkaya birkaç dengesiz adım atıp kaşlarını çatarak yere baktı.

“Navi ile senin odanın kapısında karşılaştık,” dedi Simon. “Gittiğini fark edince, seni aramaya gelmek için ısrar etti.”

“Neden oradaydınız?” Eliana elini zonklayan şakaklarına götürdü. “Bu biraz tuhaf değil mi?”

“Şey, *ben* sana bakmak istemiştım, uyuyabildiğinden emin olmak istedim,” diye karşılık verdi Navi rahatlıkla. “Simon?” Merakla genç adama baktı. “Peki gecenin bir yarısı Eliana’nın kapısında *senin* ne işin vardı?”

Simon’ın dudakları gerildi. “Bunun yeri ve zamanı değil...”

“Fidelia’yı bulmadan buradan hiçbir yere ayrılmam,” diye mırıldandı Eliana. “Sonra da bana annemin nerede olduğunu söyleyene dek her birinin gırtlığını tek tek keseceğim.”

“Büyüleyici bir görüntü. Şimdi, *yürü*.”

Eliana gücünü toplamak için çabaladı ve Simon’ın elinden kurtuldu. Ama bunu yapar yapmaz dünya tersine döndü. Tam yere yığılmak üzereyken Simon onu yakaladı.

Navi endişeli bir sesle, “Onun nesi var?” diye sordu.

“Eliana?” Simon iki eliyle kızın yanaklarını kavramıştı. “Kendini nasıl hissediyorsun? Neyin var? Bana anlatmazsan sana yardım edemem.”

Eliana midesinden yükselen korkunç duyguyu bastırmak için üç uzun ve derin nefes aldı, sonra yaşlı gözlerle dik dik genç adama baktı. “Orline’dan ayrıldığımızdan bu yana ilk defa gerçek bir iz buldum,” dedi, gıcırdayan dişlerinin arasından. “Peşini bırakmayacağım. Beni, canını yakmak zorunda bırakma, Simon. Bunu hiç istemiyorum.”

Simon tek kaşını kaldırdı. “İstemiyor musun?”

“Tanrım, hiç çeneni kapatmaz mısın?” Yanından geçip gitmeye çalışsa da bu kez Eliana’yı durduran Navi oldu.

Usulca, “Eliana, buna bir son ver,” dedi. “Lütfen geri dönelim. Burası hiç güvenli değil.”

“Ama annemi bulabilirim,” diye ısrar etti Eliana. “Ve kaçırılan diğer tüm kadınları.” Simona baktı. “Kızıl Taç’takileri de.”

“Önemsiz,” dedi Simon. “Önceliğimiz Navi’yi Astavar’a ulaştırmak. O iş biter bitmez anneni bulmak için sana yardım edeceğim. Böyle anlaşıştık.”

“Ya da onu gidip *hemen şimdi* bulabilirim. Astavar’a gittiğimizde çok geç olabilir.”

“Bu, teklifimi kabul ettiğinde göze aldığın bir riskti.”

“Yanında kalmamı neden bu kadar önemsiyorsun ki? İstedığın bir savaşçıysa, Camille’in düzinelerce paralı askeri var.”

Bunu der demez, Eliana’nın zihni netleşti, bulanık duygularından arındı. *Neden bu kadar önemsiyor?* Simon’a baktığında dikkatli ve keskin bakışları ona gerçeği anlatıyordu, doğru yere parmak basmıştı.

Usulca, “Benimle ilgili olan şey ne?” dedi ve ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. “Beni yanında tutmak istemene sebep olan şey ne?”

Navi merakla bir Eliana’ya bir Simon’a bakıyordu. Simon ağzını açtı, tereddüt etti.

Sonra yakındaki merdiven altının gölgesinden bir ses geldi: “Çünkü sen çok özelsin, Eliana Ferracora. Ve o seni kendisi için istiyor. Aynı benim gibi.”

Bu sesle Eliana’nın ağzı kurudu. Bu sesi tanıyordu, eskiye nazaran daha kulakları tırmalayıcı bir hal almıştı.

İnce bir figür ışığa doğru adım attı, yırtılmış siyah bir üniforması ve yıpranmış kan kırmızısı bir pelerini vardı. Üzerindeki çamur ve kan lekeleriyle bir zamanlar kaliteli olan kumaş tanınmaz bir haldeydi.

Eliana dehşetle, “Valentine,” diye fısıldadı. Simon bile şaşırmışa benziyordu. “Sen yaşıyorsun.”

Suikastçı sırttı, solgun yüzünde şakağına doğru uzanan ve yakasında gözden kaybolan şiş bir yara izi vardı. Beyaz saçları keçe gibi olmuştu.

“Yaşıyorum,” diye onayladı, “Ve seni öldürmek için sabırsızlanıyorum.”

Sonra belindeki kılıcı çekti, korkunç bir açlıkla haykırdı ve Eliana’nın boynuna doğru savurdu.

- 33 -

RIELLE

“Son haberlerin sana birkaç gün daha ulaşmamasını umut ederdim. Ancak Prens Audric ile Dardenne kızı hakkında söylenenler doğru. Sana yüz yüze anlatamadığım için çok üzgünüm. Belbrion’da kal, kuzeyi koru. Sabır, evlat. Her şey olması gerektiği gibi olacak, hem de çok yakında.”

*—Lord Dervin Sauvillier’den oğlu Merovec’e yazılmış bir mektup,
30 Mayıs 998, İkinci Çağ*

Kral Bastien’in konsey salonunun kapıları çarparak açıldı. Rielle ayağa fırladı. Neredeyse bir saattir, muhafızının keskin bakışları altında rahatsız bir sandalyede gerginlikle bekliyordu. O bir saat boyunca kralın bir an önce gelmesi için dua etmişti, böylece kaçınılmaz öfke patlamasıyla yüzleşebilirdi.

Oysa şimdi, kralın fırtına gibi içeri girişiyle, yalnız sandalyesine dönüp günün geri kalanında orada rahatsız edilmeden oturmayı yeğledi. Başyargıç, Kraliçe, babası ve Yüce Büyücü Konseyi’nin tamamı kralın arkasından gelmişti.

En azından Audric ve Ludivine de oradaydı, masanın karşı uçlarında dikiliyorlardı.

Dev, özel konsey masasının başındaki kralın sesi sertti, “Leydi Rielle,” dedi. “Nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

Bir bıçak kadar keskin sesiyle Lord Dervin atıldı, “Belki de Leydi Rielle’nin son sınavda gücünü kasıtlı olarak kötüye

kullanmasından başlayabilirsiniz. Yoksa çocuklarımızın nişanının kutsallığını alçakça göz ardı etmesini mi...”

“Lord Dervin,” diye bağırdı kral, “Konuşmanızı istersem size söylerim.”

Adam kısa bir baş hareketiyle sustu.

Kral Bastien uzun bir süre masaya dik dik baktı, sonra öfkeli bakışlarını Rielle’ye çevirdi.

O sadece Kral Bastien. Rielle kendini onunla göz göze gelmeye zorladı, sürekli kendine bu adamın sadece bir kral olmadığını hatırlatıyordu. O aynı zamanda Audric’in babasıydı. Onun evinin koridorlarında koşarak büyümüş, bu kötü bir şey sayılmayacak kadar küçükken onun oğlu ve yeğeniyle aynı yatağı paylaşmıştı.

Usulca, “Oradayken aklınızdan ne geçiyordu?”

Rielle tereddüt etti, sesindeki sakinliği korumayı denedi. “Doğruyu mu duymak istersiniz, kralım?”

“Evet, Leydi Rielle. Lütfen, Tanrı aşkına, bana doğruyu söyleyin!”

“İnsanlara ne yapabileceğimi göstermek istedim. Bunun ne kadar önemli olduğunu zaten konuşmuştuk, öyle değil mi? Hakkımda iyi şeyler düşünmeleri, gücümü görmeleri ve bundan korkmamaları gerektiğini söylemişsiniz.”

Kralın yüzünde hâlâ amansız bir ifade vardı. “Devam et.”

“Herkes sadece sınavlarda başarılı olmakla kalmayıp, onlar sayesinde gücümü göstermenin en iyi yolunun iki elementi aynı anda yönetebilme yeteneğimi sergilemek olduğunu düşündüm.” Ne konsey masasında kaskatı oturan Sloane’a ne de endişeli bakışlarıyla panik içinde olduğunu hissettiği Tale bakabiliyordu.

Kraliçe Genoveve, “Demek istediğiniz, Leydi Rielle,” diyerek araya girdi. Yüzünde hem eğlendiğini gösteren hem de karanlık sayılabilecek bir ifade vardı. “Gösteriş yapmak istediniz.”

Seni köşeye sıkıştırdılar, öyle değil mi?

Corien'in yumuşak kahkahası Rielle'nin tüylerini diken diken etmişti. "Ölümcül bir tehlike dahi olsa, fevkalade kontrolüm sayesinde," derken Başyargıç'a döndü, "Kimseye bir zarar gelmeyeceğini göstermek istedim."

Kraliçe tek kaşını kaldırdı. "Fevkalade mi?"

"Gücümün bu kelimeyi hak ettiğini düşünüyorum, öyle değil mi?"

Gergin bir sessizlik çöktü. Rielle Tale baktığında adamın eliyle gülümsemesini kapattığını fark etti.

Kalbi kendinden emin atıyordu. "Gösteriş yapmaya gelince... Bence bu dünya üzerinde büyü yapabilen herkes bu hediyeyi kucaklama arzusunu anlayacaktır ve elbette onu herkesin görebileceği şekilde sunmayı da."

"Ben bu arzuyu anlamıyorum." Konuşan Gökkubbe'nin Yüce Büyücüsü Rafiel Duval'di. Koyu tenli, siyah örgüleri olan büyücü, Tal'in yanında kusursuz bir tavırla oturuyordu. Üzerinde rüzgâruçuranların gök mavisi ve fırtına grisi bir cüppe vardı. "Güç gösteriş yapılması için var olmaz. O, eğitilmek için vardır."

"O halde sizinle aynı fikirde değiliz, Yüce Büyücü Duval. Artık gücümü uygun gördüğüm şekilde kullanabildiğime göre, onu hiç olmadığı kadar sağlıklı ve güçlü buluyorum."

"Kralın uygun gördüğü şekilde, demek istedin..." Ludivine yalvaran bakışlarını Rielle'ye çevirmişti. "Öyle değil mi, Rielle?"

Hatasını anlayan Rielle kıpkırmızı oldu.

Bu bir hata değil, diye atıldı Corien. Sadece aklındakini söyledin, tatlım.

"Beni bağışlayın, Kraliçem, kralım." Rielle başını eğdi. "Leydi Ludivine haklı. Elbette yanlış konuştum."

Kral yavaşça arkasına yaslandı. "Peki ya yarattığın o şey. Ejderha. Ona ne demeli?"

Audric araya girdi. “Sanırım hepimiz, Leydi Rielle’nin muhteşem bir kontrol sergilediği konusunda...”

“Diline hâkim ol, Audric,” diye sözünü kesti kral. “Leydi Rielle kendini savunabilir.”

“Ama tatlım, hatırlamıyor musun?” Kraliçe Genoveve’nin buz gibi bakışları sesinin tatlı tonuna uymuyordu. “Leydi Rielle yakınlardayken oğlumuz dilini tutmakta oldukça zorlanıyor.”

Rielle’nin bedenini yakıcı bir öfke kapladı. Başyargıç hafifçe öksürdü.

İlk konuşan Audric oldu, sesi alçak ama hiddetliydi. “Anne, bunu gerçekten şimdi tartışmak istiyor musun?”

“Ben istemiyorum,” diye karşılık verdi kral, karısını tersleyerek. Sonra bakışlarını kıza çevirdi. “Üzgünüm, Ludivine.”

Ludivine ona içtenlikle gülümsedi. “Sorun değil, amca. Bu sadece zorlu zamanlarda yapılmış bir hata.” Rielle’nin yanına geldi ve yavaşça kızın elini tutup konsey masasına döndü. “Ben Leydi Rielle’ye karşı herhangi bir kin beslemiyorum.” Diğer elini Audric’e uzattı, genç adam bir an tereddüt etse de geldi. “Ne de kuzenim, prenze.”

Lord Dervin’in ağzı kralın önünde dikilen bu üçlüye bakarken çarpıldı.

“Siz beni öldürecek misiniz?”

Rielle Başyargıç’ın nazik sesini duyunca irkildi. “Ben... Ben özür dilerim ama yüce efendim?”

O tuhaf gülümsemesi kızın içini bir Kâbus gibi kaplıyordu. “Onu hissedebiliyordum. Yüzümü yalarken o ejderhanın içinde dolaşan empirium’u hissedebiliyordum. Bana kızgındı.” Başını eğerek kıza döndü. “Bana kızgındın. O çocuklar yüzünden olduğunu biliyorum.”

Bu bir sınav mıydı? Rielle endişeye kapıldı. “Evet, kızgındım. Sizi korkutmak istedim.”

Lord Dervin ellerini havaya kaldırdı. “Kralım, bunlar; bırakın çocuklarımızın yanında olmasına güvenmemizi; binlerce insanın önünde umursamazca gösteriş yapabilecek birinin sözleri mi?”

Başyargıç masanın diğer ucundan gelen öfke patlamasını umursamayarak konuşmasına devam etti. “Beni gerçekten korkuttun,” dedi. Bakışlarında yeni bir ışık vardı. “Beni öldüreceğini düşünmedim. Henüz değil. Ama ne kadar ileri gidebileceğini de merak ettim.”

Henüz değil. Rielle sersemledi. Gözlerini Başyargıç’ın kısık, parlak gözlerinden alamıyordu. Her şey o gözlerde saklı gibiydi... Kanında dolaşan o güç, Corien’in zihnindeki yeri ve gerçek...

Gerçek şuydu: İçinde git gide büyüyen karanlık bir pişmanlık tohumu yeşeriyordu. Sınava geri gidebilse, boğazındaki bu sert düğüm fikrini değiştirmeye yetebilirdi. Ejderhanın pençelerini geri çekmez, aksine beslenmesine izin verirdi.

Başyargıç’ın gülümsemesi tüm gerçekleri Rielle’nin yüzünden okumuşçasına genişledi.

Bu tedirgin sessizlik ansızın büyük koridor kapılarının çalınmasıyla bölündü, gelen haber kağıdıyla Rielle biraz olsun rahatladı, bu dikkat dağınıklığı için minnettardı. Audric hemen yanında duruyordu. Rielle ona dönmek, yüzünü sıcak göğsüne saklamak istedi. Orada sonsuza dek saklanmak zorunda değildi, bir süre bile olsa yeterdi. Bunu dilemek o kadar yanlış mıydı?

“Baba?” Audric’in sesinde yeni bir endişe dalgası vardı. “Sorun ne?”

Rielle krala baktı. Elinde küçük, katlanmış bir kâğıt vardı, kraliyet kuşhanesinden gelen bir mesaj. Yüzü ifadesizdi. Buradan uzaklaşmalıydı, bu notu böyle bir kalabalığın önünde okumak istemiyordu.

“Sınırdaki üç saldırı,” dedi. “D’Avit- aine Kalesi, Üç Kule Kalesi. Barberac Kalesi.” Durdu, ağzının kenarında bir çizgi oluştu. “Yetmiş üç Celdaria askeri öldürülmüş. Her kaleden iki kişi olmak üzere sadece altı kişi kurtulmuş ve en yakındaki kasabalara sığınmışlar.”

“Aman Tanrım.” Kraliçe Genoveve’nin elleri boğazına gitti. “Onlara neyin saldırdığını da bildirmişler mi? Ya da kimin?”

“Gece saldırmışlar,” dedi kral. “Herhangi bir ses ya da uyarı olmaksızın.”

Odayı tüyler ürpertici bir sessizlik kapladı.

Kral Bastien okumayı bıraktı. Audric notu kralın elinden kaptı. “Audric...” diye atıldı kral.

“Karanlığa dönüyordum...” Audric okumaya devam etti. “Ve bir başkası düşüyordu. Yüzleri de kemikleri kadar bembeyazdı, çılgınlıkları gırtlaklarında tıkanıp kalmış gibiydi.”

Kral masadan hızla kalktı, notu Audric’in elinde alıp buruşturdu. “Kuzey kışlarının soğuğu keskindir. Beyaz bir yüz ilginç sayılmaz.”

Audric ona büyük bir ciddiyetle baktı. “Her kışladan iki kişinin kurtulması tesadüf olamaz.”

“Olamaz mı? Bana o çılgın teorilerini övüp durmaya başlama, Audric.”

“İşaretler uzun bir zamandır oldukça belirgin.” Audric babasını görmezden geldi ve masanın tamamına döndü. “Onlarla yüzleşmek için ne kadar çok beklersek, sonuçları o kadar ölümcül olacak.”

“İşaretlermiş!” Bastien kaba bir kahkaha attı. “Fırtınalar ve uzak topraklardaki isyanlar, düşman uluslar tarafından öldürülen sınır askerleri. Evet, kesinlikle!” Sesi alışılmadık, alaylı bir hal almıştı. “Daha önce hiç böyle şeyler duymadım. Kesinlikle, kesinlikle büyümlü bir felaketin eşiğinde olmalıyız!”

“Peki Leydi Rielle’ye ne diyeceksin? Testlerdeki performansına bakıp onu olağanüstü bulmamak elde mi?”

Tal usulca, “O haklı,” dedi. “Rielle ile uzun yıllardır çalışıyorum ve kehanet...”

“Yüce Büyücü Belounnon,” diye sözünü kesti Kral Bastien. “Size fikrinizi sormadığım sürece benim huzurumda sessiz kalacaksınız.”

Tal, gözlerinde küçük bir isyan ateşiyle kralla göz göze geldi, ama bu Rielle’nin kalbinin ona karşı sevgiyle dolmasına yetmişti.

Tal, “Elbette, kralım,” diye karşılık verdi.

“Kehanet...” diye devam etti Kral Bastien, hepsine birden bakarak. “Güvenilir bir tercümeye bile sahip değil. Aryava’nın sözlerinin kaç resmi tercümesi var? Yirmi mi? Yirmi beş mi?”

Başyargıç, “Otuz dört,” diye karşılık verdi. “Yine de bazılarının arasında çok az fark var.”

“Ama tek bir kelime bile bir kehanetle...” Kral durdu ve Audric’e karanlık bir bakış attı. “Akli başında hiç kimsenin ciddiye almayacağı eğlenceli bir hikâye arasındaki farkı ifade edebilir.”

Yüce Büyücü Duval’ın kaşları kalktı. “Yüce Majesteleri, bu konseyin tamamı ve Başyargıç’ın önünde biraz cesurca bir söylem değil mi?”

Bastien pencerelere doğru yürüyüp bir süre batmakta olan güneşe baktı. Sonunda arkasını döndüğünde yüzü yorgun ama azimliydi. “Bu çıkışım için sizden özür diliyorum, yüce efendim. Kehanetin sıradan bir hikâye olduğunu düşünmüyorum. Sizin ve yüce büyücülerinizin zekasının müstesna olduğuna inanıyorum.”

Başyargıç başıyla onayladı. “Asıl müstesna olan sizsiniz, kralım.”

“Bu gece daha fazla konuşmak istemiyorum. Armand?”

Rielle'nin babası sandalyesinden kalkıp kralın yanına gitti. Kapıdan çıkarken kızına döndü ve Rielle adamın gri gözlerinden bir endişe geçtiğini düşündü.

Bu bakış onu korkuttu.

Sınavlar başladığından bu yana, Rielle her hafta hayatını tehlikeye atarken, babası kızından her zamankinden daha fazla uzak durmuştu. Onu sadece sabahları engel parkurunda ve bazen de Baingarde'nin koridorlarında görüyordu. Etrafı muhafızlarla sarılı olurdu, Rielle onu kibarca selamlar ve babası da sıradan bir baş hareketiyle ona karşılık verirdi.

İşte bu yüzden, babasının o sert yüzündeki en ufak bir değişiklik bile kolaylıkla fark edilebilirdi.

Kuzeyden gelen mesaj ve kralın tepkileri, Komutan Lord Dardenne'nin yenilmezliğini yaralamıştı.

Konsey hışırdayarak mırıltılarla ayaklandığında Audric Rielle ve Ludivine döndü. "Özel olarak konuşmalıyız," diye fısıldadı. "Hemen."

"Audric, tatlım?" Kraliçe Genoveve oğluna elini uzattı. Sırmalı gri elbisesi batmakta olan güneşin kırmızı tonlarıyla yüzünde tuhaf, sert çizgiler yarattı. "Benimle gel. Amcanla birlikte çay içeriz diye düşündük."

"Beni yeniden azarlayıp Leydi Rielle'yi kötüleyebilmeniz için mi?" Audric bunu, odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle söylemişti. "Yapmam gereken çok daha önemli işlerim var."

Arkasından annesine kızgın bir bakış attı ve salondan çıktı. Rielle Kraliçe Genoveve'nin hakarete uğramış yüz ifadesine az kalsın kahkahalarla karşılık verecekti. Neyse ki, Ludivine koluna girip onu salondan dışarı sürükledi.

Rielle asabi kahkahalarına ancak Audric'in odasının o tanıdık sessizliğinde izin verebilmişti. Pencerenin yanındaki en sevdiği koltuğa kendini bıraktı, bu eski koltuk o kadar rahattı ki, Audric'i bir yenisini istemekten men etmişti.

Ludivine de en sevdiği yere, ateşin yanına geçti. “Bu kadar komik olan ne, anlamıyorum, Rielle.”

“Komik *olmayan* ne? Audric’in annesine konseyin önünde hakaret etmesi mi? Yoksa babanın beni sadece bakışlarıyla öldürmek istemesi mi?”

Yoksa kral beni azarlarken bile kafamda bir meleklerle konuşuyor olmam mı, diye düşündü.

“Lütfen babamın öfkesini hafife alma,” dedi Ludivine. “Bu hiçbirimiz için iyi olmaz.”

“Ah, bir de...” diye devam etti Rielle. “Audric ile bizim az kalsın... Şey.” Kızardı, sinirleri bozulmuştu. “Oysa işte hepimiz buradayız ve hiçbir şey olmamış gibi yapıyoruz!”

Audric gerildi. “Rielle, en azından şimdilik bunu konuşmasak olur mu? Ludivine ile bu konuyu tartıştığınızı biliyorum. Ancak ailelerimizin bu anlaşmasındaki herhangi bir değişikliğin siyasi sonuçları olacaktır.”

“Hayır.” Rielle kararlıydı.

“Bu konuyu konuşmalıyız, hem de bu gece. Konuşmadığımız sürece hepimize büyük bir haksızlık oluyor.”

Bir süre sessizlik oldu, ilk konuşan Ludivine oldu. “O haklı, Audric.”

Audric masasına yaslandı.

“Eğer tacımı ve sorumluluğumu bırakıp buradan sadece seni yanıma alarak ayrılabilseydim...” Rielle’ye baktı. Yüzündeki ıstırap kızın kalbini acıttı. “Bunu hemen yapardım, elbette Lu’nun da onayını alarak.”

“Doğuştan gelen bu hakkından vazgeçmek mi? Ülkeni bir varis olmadan terk etmek mi?” Rielle dudak büktü, gözlerinde sıcak yaşlar vardı. “Asla cesaret edemezsin.”

“Yanılıyorsun!” Audric hızla yerinden kalktı, yıldızlarla aydınlanan pencereye yürüdü, omuzları dik ve gergindi. “Bunu senin için yapardım. Bazen, her şeye ihanet edebileceğimi düşünüyorum... Sadece, sadece bir fırsat...”

Sesi titredi, sustu. Rielle de arkasını döndü, kollarını sımsıkı göğsünde kavuşturmuştu. Audric'in hizmetçileri gece için şöminesini yakmıştı. Çıtırdayan odunlar ve alevler birkaç uzun dakika boyunca odadaki tek ses oldu.

Sonra Ludivine boğazını temizledi. "Hiçbir şeyden vazgeçmene gerek yok, bunu biliyorsun. Ne tacından ne de birbirinizden. Sizin sadece... Tedbirli olmanız gerekiyor." Eteklerini düzeltti. "Size gerektiği şekilde yardım edebilirim."

Rielle ona şaşkınlıkla bakıyordu. Ludivine gebeliği önleyici bir tonik için onu Garver Randelle götürmüştü, evet, ama böyle bir konuyu açık sözlülükle, adeta havadan söz edercesine dile getirmesine ne diyeceğini bilemedi.

Audric hayretle güldü. "Lu, düşündüğüm şeyi mi öneriyorsun?"

"Sizin birlikte olmanızı mı?" Ludivine tek kaşını kaldırdı. "Evet, elbette gizlice. Ve mümkünse olabildiğince sık, böylece ben de sizin bir işkenceden farksız ıstırapınızı izlemek zorunda kalmam." Arkasına yaslandı, gözlerini kapadı. "Şahit olmak bile yeterince yorucu. Sınırlarıma ulaştım."

Kalbi hızla atan Rielle'nin Audric'e bakacak cesareti yoktu, nefes nefese, "Bunu söylediğine gerçekten inanamıyorum," dedi.

"Neden olmasın? İkinize de bu durum hakkındaki hislerimi söyledim." Ludivine gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Yoksa sözüme inanmıyor musunuz?"

"Hayır, sadece, sadece..." Rielle'nin zihninde gezinen görüntüler yanaklarını kıpkırmızı yapmıştı. "Utanmaz mısınız?"

"En yakın dostlarım sonunda mutlu olacağı için mi? Bu beni neden utandırır ki?"

“Belki de ‘utanç’ doğru bir kelime olmayabilir.” Rielle hâlâ Audric’e bakamıyordu. Yarısı gölgede kalan genç adam kaşları çatık bir halde başını yere eğmişti.

Sonunda, “Eğer yakalanırsak, senin bilip onayladığını söylesek dahi, bu hepimiz için çok küçük düşürücü bir durum olabilir, özellikle de senin için.”

“Ah, demek öyle olur?” diye geçitirdi Ludivine. “Hiç fark etmemişim.”

Rielle sinirli bir kahkaha daha attı. “Biz sadece... Yakalanmamalıyız.”

Audric yüzünü ovuşturdu. “Bu o kadar basit değil.”

“Elbette basit.” Ludivine ona sevgiyle bakıyordu. “Dikkatli olacağız ve senin... Evet, Audric, bir şekilde yalan söylemeyi öğrenmek zorundasın.”

“Peki ya ailen? Onlar ne olacak? Ya annem öğrenirse? Ya da baban? Bizi çok yakından izleyecektir.”

“Ben kendi ailemle başa çıkabilirim.”

Audric bir süre gözlerini alevlere dikti.

Sonunda bitkin bir sesle, “Yapamayız,” dedi. “Borsvall’da bir şeyler oluyor. Sınırdaki saldırılar, okuduğum o not... Sauvillier Hanedanlığı güneyden gelebilecek tüm tehlikelere karşı en güçlü savunmamız. Neler olduğunu öğrenene dek babanın ve askerlerinin krala sadık kalması gerek. Rielle ile bir ilişkimiz olduğunu öğrenirlerse kalmayacaklarına hiç şüphe yok.”

Rielle git gide artan bir ümitsizlikle konuşmaya çalıştı. “Ama Audric...”

“Daha birkaç hafta önce babama ne söyledin? Yeterince yalan söylendi, yeterince sır saklandı.” Kıza baktı. “Böyle başlamamızı istemiyorum.”

“Nasıl başladığımız umurumda bile değil,” diye itiraz eden kız, ona doğru bir adım attı. “Yeter ki *başlayalım*.”

Alevlerin sessizliğinde Audric’in bakışları kızın dudaklarına kayd, sonra başını çevirdi. Kısa bir süre sonra Ludivine, “Belki de tek yapmanız gereken biraz beklemek. Sınırdaki tehlike ve babamın öfkesi geçene dek beklemek.”

Rielle kollarını havaya kaldırarak itiraz etti. “Sonra ne olacak? Ona neler olacağını söylediğimizde havalara mı uçacak? Üzgünüm, Lord Dervin ama kızınız Kraliçe olamayacak.”

“Hayır, mutlu olmayacak,” dedi Ludivine sakince. “Ama şimdiki kadar da öfkeli olmayacak.”

“Ve umuyorum, krallık da sakinleşecek, güvende olacak,” diye tamamladı Audric. “Sınırlarımızdaki saldırı her neyse bulunup yenilgiye uğratılacak.” Derin bir nefes aldı, bir elini kıvrıcık saçlarının arasından geçirdi.

Rielle gidip yanında dikildi. Bedeni bunun için kıvransa da ona dokunmayı reddediyordu.

“Gerçekten istediğin bu mu?” diye fısıldadı.

“İstediğim mi?” Audric acı acı gülümsedi, kıza dokunacak gibi uzandı, sonra geri çekildi. “Elbette değil. Yapmamız gereken bu, Rielle.”

Korkak bir ineğin gözlerine sahip, diye tısladı Corien. *Yumuşak ve düşüncesiz.*

Rielle’nin hiddeti daha da arttı. *Senin de dilin bir yılanınkinden farksız. Acımasız ve itici.*

“Rielle, çok üzgünüm,” diye mırıldandı Ludivine. Sandalyesinden kalktı. “Korkarım Audric haklı. En akıllıca...”

“Lu, kendini düşünmediğin ve dostluğun için sana minnettarım,” diye kesip attı Rielle. Boğazında yutkunamadığı bir acı vardı, “Ama sanırım yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Sonra bir hışımla Audric’ten uzaklaşıp odadan çıktı.

- 34 -
ELIANA

“Sizin cömertliğiniz ve öğretileriniz sayesinde, beni öldürmeleri için bir kuleden aşağıya atılmaktan fazlası gerekiyor, lordum. Bana bir gün daha verin, onları ele geçireceğim.”

*—Invictus suikastçısı Valentine tarafından yüce majesteleri,
Ölümsüz İmparatora gönderilen bir mesaj*

Eliana Valentine'nın kılıcından kaçmak için geri çekildi, bir sandalyeye takıldı ve sert bir şekilde Navi'nin kollarına düştü.

Simon önlerine atıldı, o da kılıcını çekmişti.

İki kılıç havada çarpıştı.

Tam Valentine kulakları tırmalayan bir çığlık atıp kılıcını kurtarmadan önce Simon omzunun üzerinden “Navi, onu buradan götür!” diye bağırdı. Sendeleyerek bir sütuna yaslandı, Valentine'nın önüne eline geçen bir sandalyeyi savurdu.

Navi Eliana'yı bileğinden yakaladı ve birlikte kalabalığın içine daldılar. Seyirciler dövüşü fark etmiş o tarafa yöneliyordu. Navi kalabalığı yararak ilerledi, hızlı hareket etmedikleri takdirde kendisinden iki kat iri insanları bile itekliyordu.

Valentine arkalarından “Eliana!” diye bağırdı. Sesi bağırışlar ve kılıçların çarpışma sesinin arasında kayboldu. “Benden kaçamazsın! Ben de senin gibiyim, bunu anlamıyor musun? Beni öldüremezsın!”

Korku şahane bir uyarıcıydı, Eliana attığı her adımda kendini biraz daha topluyordu.

Çok geçmeden Navi onun peşinden sürüklenir olmuştu.

“Buraya,” diyerek Navi’yi dövüş çukurunun labirentlerinden birine soktu. Dar yollar kafesleri birbirinden ayırıyordu, birkaç kafesi geçmeleriyle kendilerini bir dövüşün ortasında buldular. Çıplak göğüslü bir dövüşçü rakibini Eliana’nın sağındaki telden duvara fırlattı. Korkunç bir gürültü koptu, dört bir yandaki izleyiciler çılgınlar gibi bağırdı.

“Apartmanlara dönelim!” diye bağırdı Navi. “Orada güvende oluruz!”

“O düşüşten sağ çıktığına göre, gerçekten ölene dek asla güvende olmayacağız!” diye karşılık verdi Eliana.

Ben de senin gibiyim! Beni öldüremezsin!

Ama yanıliyordu, öyle değil mi? Eliana ölebilirdi. Tamamen yenilmez değildi. Valentine kalbine bir kılıç saplarsa, diğer tüm canavarlar gibi o da kanlar içinde can verirdi.

Peki ya o? Orlinedaki harem kulesinden düştüğünde şansı yaver gitmiş olmalıydı. Belki de suya doğru açıyla çarpmış, nehre dağılmış kayalara denk gelmemişti. İmparator onu çeşitli ilaçlarla beslemiş, zihnini ve bedenini yeniden kullanabileceği şekilde eğitmişti.

“Valentine bir melek olabilir mi?” diye bağırdı Navi gürültünün arasından.

Eliana yüzünü buruşturdu. “Bizde bu şans varken!”

Çukurları geçip açık bir alana çıktılar. Eliana yakındaki demir döner merdivenlere yöneldi. Tırabzana uzandığı sırada, kalabalığın içinden onlara doğru fırlatılmış cansız bir beden ikisini de sert bir şekilde geriye, yere düşürdü.

Eliana güçlkle doğruldu, başı dönüyordu. “Navi?”

Navi yarım metre ileride onlara çarpan cesedin yanında baygın yatıyordu. Eliana emekleyerek yanına gitti.

Omurgasına bir kılıç saplandı, sonra bir kez daha indi. Yakıcı bir acı tüm bedenini sardı. Eliana bağırdı, Arabeth'i daha sıkı tuttu, arkasını döndü ve hançeriyle Valentine'nın kılıcını havada yakaladı.

Valentine ona nefretle bakıyordu, kılıcını bastırdı, kızı yerde sıkıştırmıştı. Kanayan sırtının acısı alev alev bedenine yayılıyordu.

“Tekrar merhaba!” Sesi tizdi, paramparça yüzünde aklını kaçırmış bir adamın sırtışı vardı. Önce kızın kalçasına sonra da kaburgalarına sert bir darbe indirdi. Eliana acıyla haykırıp gözlerini kırptırırken, o vahşice kılıcını havaya kaldırdı. Eliana Arabeth'i ayağının ucuna sapladı, sonra sola doğru yuvarlanıp Valentine'nın altından kurtuldu ve adamın kılıcı sert zemine çarptı.

Navi kendine gelmişti, dehşetle Eliana'nın omzunun üzerinden geçen bir şeye baktı. “Dikkat et!”

Eliana arkasını dönünce tam zamanında eğilip Valentine'nın kılıcından kurtulmayı başardı. Kılıcın ucu yine de yanağını çizmişti. Yüzüne ve kollarına sıcak kan sıçradı. O Arabeth ile saldırıyor, Valentine onu kılıcıyla geri püskürtüyordu. Eliana adamın göğsüne sert bir tekme attı, ama Valentine bacağını yakalayıp onu çevirdi ve yere çarptı.

Kuleden düşmeden önce onunla sessizce, her hareketi seri ve hesaplı bir şekilde dövüşmüştü.

Oysa şimdi, gülüyor, hançerlerinden biri derisine saplandığında neşeyle bağılıyor ve Eliana ıskaladığında ona dil çıkarıyordu. Etraflarında küçük bir kalabalık toplanmış, yumrukları havada, şiddete aç bağırılarıyla onlara eşlik ediyordu.

Eliana masalardan birinden bir et bıçağı kaptı ve ona fırlattı. Valentine kolaylıkla yana kaydı. Başka bir tane daha buldu ve arkasını döndü.

Bıçağı düşürdü. Bıçak işe yaramaz bir şekilde yerde tangırdadı. Eliana sendeledi, bir yere tutunmaya çabaladı ama dizlerinin ve ellerinin üzerine yığıldı.

Fidelia.

Gözlerine bir sis çöktü. Mide bulantısı geri dönmüş, korkunç bir şekilde boğazına doğru yükseliyordu.

“Şuna bakın!” diye bağırdı Valentine, kızın yere çökmüş haliyle dalga geçip neşeyle dans ediyordu. “Meşhur Orlane’nın Kâbusu!”

Kalabalık ona yuhalayarak karşılık verdi.

“Eliana, ayağa kalk!” Navi deliler gibi kızın kollarını çekiştiriyordu. Eliana başını kaldırmayı denedi, ama bedeni onu dinlemedi, yere yığıldı.

“Buradalar.” Midesi alt üst olmuştu. Dünya hiç durmadan dönüyordu. Onu yere böylesine güçlü bir şekilde yapıştıran her kim ya da neyse, bu işte büyük bir yanlışlık olmalıydı. Bu güç buraya, dünyaya ait değildi.

Navi’nin eline uzanıp, “Kaç,” diyebilirdi. “Seni bulacaklar.”

“Kim?” Navi panik içindeydi, ağlıyordu.

Çılgın bir haykırıyla Eliana uykulu gözlerle başını çevirdi.

Simon yukarıdaki merdivenlerden aşağıya, tam da Valentine’nın üzerine atlamıştı. Suikastçı sert bir şekilde yere çarptı, sonra vahşi kahkahalarla yana yuvarlanıp tekrar ayağa fırladı. Simon acımasızca üzerine atıldı, yüzünde ölümcül bir öfke vardı.

Valentine’nın hamlelerinden birini engellemeye çalışırken arkasını döndü ve Eliana’nın yerde olduğunu gördü. Göz göze geldiler.

Dünya durdu. Eliana'nın soluğu kesildi. Bunu daha önce de yaşamışlardı. Sığınak'ın dövüş çukurlarında değildi, ama tam da bunun gibi bir kaçış ve tehlike anıydı.

Ayrılma anı.

Bunun gerçekliği Eliana'nın kalbinde yabancı bir gedik daha açtı.

Simon'ın yüzünden tarifi mümkün olmayan bir acı geçti. O da aynı şeyi hissetmiş miydi?

Sesi adeta gürledi. "Kaç!"

Gerçekliğe geri döndüler. Zaman yeniden sert ve acımasız bir şekilde akmaya başladı.

Eliana kalabalığın içinde ilerlemeye çalışıyordu. Navi'nin ona seslendiğini duydu, sonra kulakları tırmalayan bir çığlık geldi, Simon'a ait olmamasını diledi. Üçüncü kata çıkan başka bir merdiven olup olmadığına baktı. Remy'yi alacak ve buradan gidecekti. Ellerinden geldiğince uzağa kaçmaları gerekiyordu. Kafalarını kazıtabilir, yeni giysiler alabilirlerdi. O şekilde fark edilmeden Astavar'a kadar gitmeleri mümkündü. Navi onu yakaladığı sırada ikinci kata çıkmayı başarmıştı.

Kız onu kolundan yakaladı ve sertçe geri çekti. Eliana dönmesiyle birlikte Whistler'ı Navi'nin gırtlığına bastırdı.

"Kardeşimi alıp buradan gidiyorum," diye bağırdı. "Beni durdurmaya çalışırsan yemin ederim seni doğrarım, Navi."

Dünya durmaksızın tekrar dönmeye başlamıştı. Eliana Whistler'ı düşürdü, Navi'nin bedenine yaslandı.

"Eliana?" Navi de onunla birlikte yere kapaklanmıştı. "Lütfen ayağa kalk!"

Eliana nefes almaya çalıştı, sesi boğulurcasına çıktı. Kendini Navi'nin kollarından kurtarmaya çalışsa da hareket edemiyordu.

Navi birden yok oldu.

Eldivenli bir el Eliana'nın ağzına uzanıp pis kokulu bir bezi yüzüne bastırdı. Kız mücadele etti, çığlığı boğuk bir inilti olarak çıktı. Başka bir el onu kafatasından yakalayıp sertçe kumaşa bastırdı.

Her şey bulanıklaşırken siyah giysili, başlıklı ve yüzü maskeli bir figürün baygın Navi'yi kollarına aldığını gördü.

Havadaki tuhaflık Eliana'yı içine aldı. Midesinin tekrar bulanmasını istese de boğazındaki baskı buna engel oldu.

Kulağında bir fısıltı duydu. "Ve Geçit düştüğünde, O beni kaosun içinde buldu, susuz kalbimi işaret edip bana 'Seni yeni dünyanın görkemine götüreceğim,' dedi, onun ayaklarına kapandım ve yeniden yaratıldım."

Böylece Eliana dar bir çukura düşmeye başladı; çevresindeki solgun dünyanın onu bir hiçlikle sarmadan önce sarsıntılara yenik düştüğü bir çukura...

- 35 -

RIELLE

*"Dağ yumruklarımla dağılır
Deniz dokunuşumla kurur
Ateş dilimde söner
Gece öfkele inler
Işık gölgemde kararır
Toprak ayaklarımın altında kaybolur
Ne kırılırim ne esnerim
Ve susturulamam
Çünkü ben her yerdeyim"*

*—İlk kez Ventera ve diğer rüzgâruçuranların koruyucu azizi,
Korkusuz Aziz Ghovan tarafından söylenen Rüzgâr Ritüeli*

Rielle karanlık bir odada, bir tahtta oturuyordu.

Arkasından soluk bir ışık geliyordu. Hemen önünde ise hareket eden sonsuz gölgeler. Karşında kendini sürekli yenileyen bir dünya olduğunu hissetmişti, birbirlerine kendini bir şey zanneden budala Kraliçeyi nasıl kandırabileceklerini fısıldıyorlardı.

Altındaki taht tokmaklardan, çıkıntılardan yapılmıştı, kalçalarına batıyordu. Bir ses, *bak*, diye fısıldadı.

"Neye?" Rielle karanlığa bakındı. Bunu yapmak başını döndürdü. "Bir şey görmüyorum."

Yakından bak.

Rielle itaat etti. Günler geçti. Gözleri yandı, hiç uyumadı. Sesler uzak bir krallıktan ona fısıldıyordu.

Tahtından kalktı. Umutsuz, görünmeyen eller onu pelerinininden yakaladı. Diline ekşi, çürük bir tat geldi.

“Burada hiçbir şey yok,” diye ısrar etti. Zaman sesini paramparça etmişti.

Devam et.

Yüzyıllar boyunca yürüdü. Fısıltılar cesaretlendi. Önce konuşmalara, sonra yankılara dönüştüler. Yabancı bir dilde konuşuyor olmalarına karşın, Rielle her söylediklerini anlıyordu, hepsi onun içindi:

Yaratan.

Kraliçe.

Küstah

Rielle.

Sonunda uzakta bir damla ışık gördü, haykırdı. Artık sona ulaşmış mıydı? Yalnız yürümekten yorulmuştu. Seslerin daha fazla ona bağırmasını, başkalarının varlığını hissettiği halde onları bulamamayı istemiyordu.

Işık iyice belirginleştğinde, ansızın ne olduğunu anladı, ışık tahtı aydınlatmıştı.

Artık neden canının yandığını biliyordu. Çünkü taht, kemiklerden yapılmıştı.

Bitkin ama memnun bir halde kendini tahtına bıraktı. Pürüzsüz beyaz kollarını kavradı, bunların onu bir zamanlar kafese koymak isteyenlerin kemikleri olduğunu biliyordu.

“Burası neresi?” diye sordu. “Bir cevabı hak ediyorum.” Tahtını çevreleyen parlak duvarda gölgeler gezindi, sonra yanaklarında, göğsünde ve kafatasında bir üşüme hissetti. Gözlerini yumdu, ağzı öpülmeye hasret aralandı.

Gölgeler bir adama dönüştü.

“Burası benim son bir çağ boyunca yaşadığım yer,” diye fısıldadı. Dudaklarını kızın kulağının kenarına bastırdı. “Ve eğer buna cesaretin varsa, yakında artık olmayacağım yer.”

“Corien,” diye soluklandı Rielle. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Corien derin bir nefes aldı. Dudakları kızın yanağına kaydı. “Beni yalvartma.”

Rielle ona döndü, dudakları çenesine değdi. “Ya yalvarmanı istiyorsam?” diye fısıldadı. “Ya merhametime muhtaç olmanı istiyorsam?”

“Bunu memnuniyetle kabul ederim.” Beyaz avuç içini kızın bedenine bastırdı, karnına doğru kaydırды. Mafsalları kalçalarına dokundu, Rielle ona fırsat vermek için geriye yaslandı... Ve ansızın soluk soluğa, parmakları bacaklarının arasında bir halde uyandı. Üç hızlı dokunuş dağılmasına yetmişti. Alev alev yanan yanaklarına bir ferahlık bulmak uğruna yüzünü yastığa bastırdı, oysa yastığı sıırılsıklam ter olmuştu. Doğruldu, bedeni titriyordu. Gözlerini sımsıkı yumdu, midesinde düğümler vardı, kalbi göğsüne sığmıyordu. Korku zevki, zevk korkuyu kovalıyordu içinde.

Birden böyle bir durumda uyanmış olmasının tuhaflığını fark etti, oysa Evyline tek kelime etmemişti.

“Evyline?” Sesi kaba törpülerden geçmiş gibi çıktı.

“Evyline, sen...”

Başının arkasına sert bir darbe indi.

Yere yığıldı. Kafatası acıyla zonkluyor, acı bedenine dağılıyordu. Yanağını pelüş halıya bastırdığında, Evyline'nin odanın diğer ucunda yüzükoyun yatmış olduğunu gördü.

Birkaç el onu yerden kaldırdı. Gözleri koyu, ağır bir kumaşla bağlandı. Birileri onu sımsıkı bağladıktan sonra elini saçlarına geçirip kızın kafasını geriye çekti, ağzını zorla açıp içine acı bir sıvı boşalttı. Rielle öksürdü, sıvıyı tükürmeye

çalıştı. Saldırgan ağzını kapattı. Yutmaya zorlansa da elinden geldiği kadarını tükürmeye çalıştı. Burnu yandı, gözleri bağından ardından yaşardı.

Tepesinde konuşan insanlar vardı. Dağınık, anlaşılmaz talimatlar fısıldaşıyorlardı. Biçimsiz bir şekilde tepe taklaktı. Başının sallandığını, iri kolların bedenini acımasızca kaldırdığını hissediyordu.

Uyan!

Birinin ona uyanmasını söylemesi ne kadar da tuhaftı. O zaten *uyanıktı*; sadece zehirlenmişti. Konuşmaya çalıştı, anlamsız sesler çıktı. Eldivenli bir el ona sertçe vurdu. Güçlkle hissetti. O artık sisten yapılmış bir kızdı.

“Onu öldürmeyin,” dedi bir ses. Rielle sesin tanıdık olduğunu düşündü, ama zehir kulaklarını, beynini ve her hücrelerini adeta tıkıyordu. “Ölürken her şeyi hissetmesini istiyorum.”

Geldikleri yer neresiyse hava çok soğuktu. Soğuk ve uğultulu.

Güçlü eller Rielle'nin ellerini arkasından bağladı. Dişleri birbirine vuruyor, geceliği rüzgâra karşı etkisiz kalıyordu. Çıplak ayaklarının altında sert kayalar vardı.

Tanrı aşkına, Rielle, uyan!

“Uyanığım,” diye mırıldanmayı başardı.

“Çok uzun sürmeyecek.” Yakınında ince bir ses fısıldadı. “Çok üzgünüm ama bu sefer paçayı kurtaramayacaksın!”

Gözündeki bağ sertçe çekildi ve zihni korkuyla kendine geldi. Sonsuz bir beyazlığa bakıyordu, karlarla kaplı dağlara. Gökyüzü ve sislerin arasındaki bulutlar. Bir uçurum.

Ah, Tanrım.

“Çok yaşa Güneş Kraliçesi!” diye fısıldadı alaycı ses ve kollarını tutan eller onu uçurumdan aşağıya, ölümüne fırlattı.

Aşağıya düşerken rüzgâr zavallı bedenine adeta darbeler indiriyordu.

Çığlık atacak zamanı olmadı, nefes alacak da. Çünkü rüzgâr ağzını ve burnunu kapatıyordu.

Kurtar kendini! Corien aklını kaçırmış gibi bağırdı.

Dünyadaydı, dağların arasından aşağıya düşüyordu ama aynı zamanda karanlık rüyasındaydı, yere basıyordu. Corien kızın gevşek bedenini kollarının arasına aldı ve onu yaşama döndürmeye çalıştı.

Savaş! Bununla savaş!

Corien’in haklı olduğunu biliyordu. Bununla savaşabilirdi.

Zorla gözlerini açtı, soğuk yüzünden gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Ne kırılırim ne esnerim, diye dua etti. Ve susturulamam.

Ama zehir o ve empirium arasında sarsılmaz bir duvar örmüş gibiydi. Güce uzandı ama hiçbir şey bulamadı.

İşte o zaman, öleceğini anladı.

Hayır, ölmeyeceksin. Tanrım, Rielle, hayır, lütfen!

Tahtın yanında duran Corien’in yüzünde korkunç bir keder vardı, kızın bedenini göğsüne bastırıyordu. Sonsuz karanlık dünya onun haykırıışları, korkunç çığlıklarıyla yankılandı.

Soğuk bir rüzgârla yüzüne kar geldi. Gözlerinin önünden gri zirveleri olan ve dönen bir okyanus geçti.

Gözlerini kapadığında Audric ve Ludivine’i gördü, kalbi umutsuzca kasıldı ve içinden bir dilekte bulundu, *dileği...*

Ansızın düşüşü durdu, ciğerlerindeki tüm hava dışarı çıktı.

Ama acı hissetmiyordu. Ve yükseliyordu.

Altındaki yaratık delici bir çığlık attı, yarısı şahin, yarısı at, yarısı...Dünyadan değildi; yalnızlığı Rielle'nin kalbini sızlattı.

Sonunda gerçeğin içine işlemesine izin verdi.

Bir Griffon, bir *tanrısal yaratık* onu havada yakalamıştı, şimdi birlikte göklerde süzülüyorlardı, Rielle onun devasa iki kapkara kanadının üzerinde güvendeydi.

Büyülenmişçesine nefes almaya çalıştı ve parlak sabah güneşinde duasını tamamladı:

Ne kırılırim ne esnerim

Ve susturulamam

Çünkü ben her yerdeyim

~ 36 ~

ELIANA

*“Geceleri aradığı biziz
Bizler onun gücünün gemileriyiz
Dualarının sözleri
Onun kanatlarıyla
Canlanır yeniden ruhlarımız”*

—Fidelia tarikatının kabul töreni yemini

Dünya dümdüz, gri bir kutuydu ve Eliana onun içinde yaşıyordu.

Bir zemin, bir duvar, bir tavan. Pencere yoktu. Altında oyuk olan metal bir kapı, oradan gelen dar parlak çizgiler, tek ışık kaynağı...

Uzaktan yankılanan çığlıklar.

Yavaşça doğruldu, üzerinde aynı renkte beyaz bir tunik ve pantolon olduğunu fark etti. Ayakları çıplaktı, zemin soğuk ve sert. Hançerleri... Hançerleri gitmişti. Kolyesi de...

Bir hücre. Eliana bir hücredeydi.

Dizlerini göğsüne çekti, ağrıyan başını ellerinin arasına aldı. Anılar canlanmaya başlıyordu. Valentine'nın sırtışı, Sığınak'taki gölgeli kirişler. Simon'ın onu merdivenlerden aşağıya atışı. Navi ile kaçışları, her adımında dünyanın ayaklarının altından kayması...Remy. Remy'yi bulmalıydı.

Hızla nefes almaya başladı. Hatırlıyordu, hatırlıyordu... Ağzına kapanan bir el, burnuna gelen zehirli bir koku.

Üç kadının saniyeler içinde yok olması.

Fidelia.

Vahşi bir çığlıkla ayağa fırladı ve kapıya sert bir tekme attı. Tekrar, tekrar...Başı dönüp dişleri acıyana dek sol omzuyla kapıya yüklendi. Yaralanacaktı, ama sadece kısa bir süreliğine. O halde devam edebilirdi, öyle değil mi?

“Siz kimsiniz?” Kapıyı yumrukluyor, kan içindeki ayaklarıyla tekmeliyordu.

“Beni bırakın! Bana o lanet yüzünüzü gösterin!”

Sonra ansızın bir şeyi daha hatırladı. Annesi. Annesi burada olabilirdi.

Yepyeni bir hevesle kapıya koştu. “Anne? Anne, buradayım! Biri bana cevap versin! Bana cevap verin!”

Oysa Eliana’nın bedeninin bile sınırları vardı. Sesi kısılana dek bağırdı. Yere düştü, kollarını kaldıramayacak hale gelinceye dek avuçlarını kapıya vurdu. Sonra sürüklenerek hücrenin bir köşesine gitti, yerde küçük bir top gibi kıvrıldı.

Gözlerini kapının altından gelen beyaz ışığa dikti ve bekledi.

Navi’nin çığlıklarıyla uyandı.

Güçlkle doğrulup, boğuk bir sesle, “Buradayım! Navi, buradayım!” diye haykırdı. Kapının önüne çömeldi, kulağını metale bastırdı, parmakları esnek ve hazırды.

Sessizlik.

Nefesini tuttu. Rüya mı görmüştü?

Çığlıklar yeniden başladı. İşkence edildiğini gösteren iç parçalayıcı çığlıklar. Önce sadece çığlıklar vardı, dakikalar

ya da belki saatler sonra Navi buna bir son vermeleri için yalvarmaya başladı.

“Beni öldürün!” Çığlıkları umutsuz feryatlara dönüşmüştü. “Öldürün beni!”

İnsani olmayan kükremeler gürültüye karıştı, pek çok ağızdan çıkar gibi gelen bağırışlar...

Kadınlar? Kızlar?

Yaratıklar?

Eliana yine köşesine döndü, sersemlemişti, elleriyle kulaklarını kapadı. Burada Kâbus değildi. Navi'nin çığlıklarının korkunç gerçeğiyle, kendi savunmasız titreyen bedeniyle her şeyi unutmuştu. Bu hücrede bir fareden farksızdı ve onu yakalayan her kimse yakında geri dönecekti. En azından heyninin aptal hayvani tarafı böyle söylüyordu. Tahmin edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde onu ele geçirmiş, bugüne kadar ki tüm eğitimlerini bir kenara atmış, karanlıkta korkudan titreyen birine dönüştürmüştü.

Bilgi almak için ona da işkence yapacaklar mıydı? Sonra da hayvanları beslemek için bir çukura mı atacaklardı?

Ne tür bir bilginin peşindeydiler?

Kızıl Taç?

Navi?

Tanrım, belki de Navi'den çoktan öğrenmişlerdi...

Eliana hücreyi adımlamaya başladı. Hareket etmek korkusunu azaltmıştı. Getirdikleri yemeğe elini bile sürmemişti, ama tepsiyle havada hamleler yaptı. Tepsiye, “Sana İkinci Arabeth adını veriyorum,” dedi, sonra güldü, kendine tepsilerle konuşmaya bir son vermeyi tembihledi. Hapis edildiği için aklını bu kadar kısa zamanda yitirirse, annesin tüm eğitimlerine büyük bir hakaret etmiş olurdu.

Arkasından bir ses, “Arabeth,” dedi. Gür ama kısıktı, eğlendiği çok belli oluyordu. “Böyle bir silah için iyi bir isim.”

Eliaana arkasını dönüp tepsiyi uzak köşedeki gölgeli figüre fırlattı. Bir kadın, diye düşündü Eliaana. Uzun, ince ve... Şeffaf.

Tepsi kadının bedeninin içinden geçip duvara çarptı, gürültüyle yere düştü.

Lanet okuyan Eliaana geri gidip hücre duvarına yaslandı. "Kimsin sen? Göster kendini."

Kadın onu dinledi, öne çıktı ve Eliaana'nın ayaklarının önünde diz çöktü. Havada asılı duran renksiz bir bulut gibiydi. Titrek, ip kadar ince ışıklar cüppesinin, ağzının, kalçalarına kadar inen saçlarının hatlarını ortaya çıkarıyordu.

"Demek doğruymuş," diye mırıldanan kadın Eliaana'nın eline dokunmak için uzandı.

Eliaana'nın görüşü bulanıklaştı ve sonra karardı. Sendeledi, elleriyle dizlerini tutmaya çalışıp bilincini kaybetmemek için savaş verdi.

"Sen buraya ait değilsin," demeyi başardı. "Kötü hissettiriyorsun."

Kadın, gözlerinde büyük bir acıyla, "Biliyorum," dedi. "Bunun için üzgünüm. En azından yakında alışacağınızı bilin."

"Sen Fidelia'sın. Benden *uzak* dur."

"Ben kesinlikle Fidelia değilim."

Eliaana parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Bu berbat hissi Sığınak'ta da yaşadım, tam da siz beni kaçırmadan önce. Ve annemi götürdüğünüz gece... O kızları kaçırdığınızda da..."

"Bunların hiçbirini ben yapmadım, Kraliçem. Kızları kaçıran ne Kâhin ne de ben değiliz."

Eliaana gözlerini kısarak kadına baktı, midesindeki berbat duyguyu kısa nefesler alarak bastırmaya çalışıyordu. "Sen bana ne dedin?"

"Simon'ın sizi sonunda bulduğuna dair aylardır söylentiler vardı," diye devam etti kadın, sesi heyecanla titriyordu. "Ama ben bugüne dek inanmak istemedim. Oysa şimdi yüzünüzü

gördüm, sesinizi duydum, nefesinizi hissettim ve artık biliyorum.”

Kadın yanına uçtu, Eliana'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Eliana yeni bir bulantı dalgasının dışında dokunuşunu hissetmedi. Gözlerini yumdu ve yere yığıldı.

“Kusacağım,” diye inledi.

“Beni affedin, Kraliçem.” Kadın hızla uzaklaştı. “Size dokunmamalıydım. İnsanların bize uyum sağlaması biraz zor.”

“Sen kimsin? *Nesin?* Ve neden bana Kraliçem deyip duruyorsun?”

Kadın başıyla onu selamladı. “Kendimi kaybettiğim için bağışlayın. Bugünü ne kadar uzun bir zamandır beklediğimizi bilseniz... Ama olsun, yakında öğreneceksiniz.”

Eliana, kadın sonunda gerçek uzunluğuna erişirken onu izledi. Yarı saydam boyu iki buçuk metre kadardı. Uzun bacakları Eliana'ya huzursuzca bir örümceği çağırıyordu.

“Adım Zahra,” dedi kadın. “Ben bir tayfım. Sen de, Eliana Ferracora, Orlin Kâbusu, Courverie Hanedanlığının sonuncusu, Işıkgetiren'in kızı, Aziz Katell'in tahtının varisi, Celdaria'nın gerçek Kraliçesi...” Zahra kollarını iki yana açtı. Yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. “Sen Yükselensin. Öfkelidoğan'ın Çocuğu. Sen Güneş Kraliçesisin Eliana ve ben seni yuvana geri götürmeye geldim.”

~ 37 ~

RIELLE

“Katell’in yazılarına bakılırsa, tüm tanrısal yaratıklar arasından en çok Griffon’u seviyordu. Belki de bunun nedeni onu meleklerle karşı verdiği savaşta taşıyan beyaz kısrakla olan benzerliğidir. Belki de nedeni, ona sevgili Aryava’sını hatırlatması, onun ölümünün ardından biraz huzur getirmiş olmasıdır.”

*—İlk Bilgeler Locası, Raliquand d’Orseau tarafından yazılmış
Tanrısal Yaratıklar Günlüğü*

Griffon, Rielle üzerinden güçlkle duracak hale gelene dek durmadı.

Kısa ve kalın otların yanı sıra Kral Bastien’in arabası kadar büyük kayalarla kaplı küçük bir tepeye indiler. Rielle yaratığın üzerinden kayıp emekleyerek birkaç adım uzaklaştı ve midesinde ne varsa boşalttı.

Sonra kendini kayalıklara doğru çekip rüzgârdan korunmaya çalıştı. Her hareketi bedenine korkunç acı dalgaları gönderiyordu. Zehir işe yaramıştı, tüm kasları ve kemikleri paramparça edilmiş gibi hissediyordu. Kusarak zehri çok geç olmadan bedeninden atabilmiş olmayı diledi.

Birden toynak seslerini duydu.

Başını kaldırdı. Griffon ona yaklaşmıştı. Babasının savaş atlarından daha iriydi, zarif kıvrımlı bir boynu, dağınık siyah bir yelesi, parlak ve zekâ fışkıran gözleri vardı. Bir at gibi

davransa da öyle değildi. Kızı koklarken burun delikleri şişti, kulakları merakla hareket etti.

Sonra, yeni bir şeyi kavramaya çalışan bir insan gibi başını yana eğdi. Varlığında eskiden kalma bir ciddiyet vardı, Rielle bu duyguyu başka hiçbir hayvanın yanındayken hissetmemişti.

“Merhaba.” Kuvvetsizce titreyen kolunu uzattı. “Sen hep en sevdiğim yaratık oldun.”

Bedeni sert bir dağ rüzgârıyla yere yuvarlandı, titriyordu.

Işık değişti. Rielle, Griffon’un yere eğilip bedeniyle açık gökyüzü arasında siper olmasını izledi. Dev tüylü kanatlarından birini açtı, kanat en az altı metre olmalıydı, sonra nazikçe kızı bedenine çekti.

Gri, siyah uçlu tüylerle sarılmak ve Griffon’un göbeğinin sıcak şişkinliği Rielle’ye derin bir nefes aldırmişti. Yaratığın tüyleri inanılmaz yumuşaktı, fırtınalı bir gökyüzü gibi gri benekleri vardı.

“Sen gerçek misin?” diye fısıldayan Rielle, elini hayvanın karnına koydu. “Nereden geldin?”

Griffon cevap olarak kanatlarıyla Rielle’nin bedenini daha çok sardı, sonra başını kanadının içine soktu. Kız, sırtında ağzının sıcak baskısını hissederken, yaratığın mutlu hırıltısıyla gelen sıcak nefesi Rielle’yi ısıttı.

Bu tuhaf bir yuva olmuştu ama karşı konamayacak kadar da huzurluydu. Rielle ara ara fırladığı bir uykuya daldı. Şekilsiz düşlerinde simsiyah yangınlar vardı.

Uyandığında zihni boşalmıştı ve Griffon onu izliyordu.

Yani. Yani rüya görmemişti.

Yaratığın kanatlarının altında sakın, huzurlu ve sıcacık oturup ona baktı.

Sonunda, “Tüm tanrısal yaratıkların öldüğünü sanıyordum,” dedi. Tereddütle elini Griffon’un gagasına

götürdü. “Beni neden kurtardın?” Burun delikleri kızın parmaklarına sıcak hava üfledi. İri siyah gözlerinin arasındaki dolaşmış tüyleri okşadı.

“Acaba bir adın var mı?”

Griffon hafif hafif kişnedi ve burnuyla Rielle'nin avucunu ittirdi. “Pekâlâ,” dedi Rielle neşeyle, “O zaman sana benim bir isim vermem gerekecek.”

Birden hatırladı.

O ince ses, düşmeden önce duyduğu o ince ses...Hayır, düşmeden değil. Uçurumun kenarından *itilmeden* önce.

Şimdi hatırlıyordu, o sesin kime ait olduğunu biliyordu.

“Beni eve götürür müsün?” dedi. “Birini öldürmem gerek.”

Griffon hareket etmeden ona baktı.

“Sorun değil,” diye ekledi hemen. “Bunu hak ediyor. Beni öldürmeye kalkıştı.”

Griffon homurdandı ve ayağa kalktı. Rüzgâr Rielle'nin bedenini yeniden savurdu, ama o umursamadı. Birbirine vuran dişlerle bir kayanın üzerine tırmanıp Griffon'un sırtına atladı.

Griffon ona baktı, kulakları dikilmişti.

“Tamam,” diyen Rielle yaratığın vahşi siyah yelesini sınırsız kavradı. “Seni nasıl süreceğim?”

Bunu der demez Griffon dört nala koşmaya başladı, kanatlarını açtı ve kendini dağın kenarından gökyüzüne bıraktı.

Baingarde'ye hızla kuzeyden yaklaştılar, Cibelline Dağı'nı kaplayan ağaçlıklı tepelerin üzerinden süzülüp kalenin etrafındaki geniş taş bahçenin üzerinde bir daire çizdiler.

Her yer insan kaynıyordu. Rielle'nin babası ve şehrin muhafızları, kendi muhafızı, nöbetçiler ve ahır görevlileri atları sürücülerine ulaştırma telaşındaydı. Babası talimatlar veriyordu. Dört ata binmiş asker avlunun güney kapılarına doğru yola çıktı.

Babası bir arama ekibi hazırlıyordu, bunu fark etmek Rielle'ye büyük bir zevk verdi. Audric de oradaydı, atına binmişti. Ludivine koluna dokunmak üzere uzandı ve...

Ah. İşte, sinsi küçük pislik de oradaydı.

Rielle'nin kalbinde kaynayan öfke adeta patladı.

Griffon'un yelesini nazikçe çekip ağırlığını değiştirerek yaratığı sola ve aşağıya yönlendirdi. Yaratık kanatlarını açıp dalışa geçti. Rielle bedenini yaratığın boynuna yasladı, gözlerini yumdu. Rüzgârı hissetti, ondan aldığı gücü bir kemanın yaylarını koparırcasına şiddetle kendine çekti. Griffon yere indiğinde, kalabalık korku dolu çığlıklarla dört bir yana kaçışırken, Rielle yere atlamak için yaratığın durmasını beklemedi.

Fırtına gibi avluya daldı, avucunu yukarı kaldırdı. Rüzgâr bir celladın ilmiği gibi onu dinledi. Adam Rielle'ye dehşet ve korkuyla bakıyordu, yüzü bembeyaz olmuştu. Rielle bileğini büktü. Rüzgâr ilmiği avını boynundan yakaladı. Aralarında en az altı metre olmasına karşın, Rielle onu sert bir şekilde Baingarde'nin girişindeki devasa çift kapıya çarptı ve sonra Lord Dervin Sauvillier'i kapalı kapılara yapıştırıp boğazını sıkırmaya başladı.

Adam nefes almak için kıvrandı, boğazındaki görünmez ellerden kurtulmaya çalıştı. Rielle onu yüzünde acımasız bir gülümsemeyle izledi, daha da yukarıya kaldırdı. Lord Dervin'in bedeni yerden üç metre kadar yükseldi ve havada asılı kaldı. Adam deliler gibi tekmeler savuruyordu.

"Leydi Rielle," diye boğuk bir ses çıkardı, yüzü kıpkırmızıydı. "Ne... Neden?"

“Kapa çeneni, pis korkak!” diye bağırdı Rielle. “Nedenini biliyorsun.” Audric yanına koşmuştu. “Rielle, ne yapıyorsun?”

“Dur!” Ludivine kendini kapıların önüne attı, boş yere babasının ayaklarına uzanmaya çalışıyordu. “Rielle, onu öldüreceksin!”

“Beni öldürmeye çalıştı.” Rielle parmaklarını daha çok sıktı. Lord Dervin kıvrandı, tuhaf sesler çıkardı. “Beni zehirledi, dağın tepesine götürdü ve bir uçurumdan aşağıya attı. Ben sadece bu iyiliğinin karşılığını ödüyorum.”

Kalabalıktan belirsiz, şaşkın bağırışlar yükseldi.

Ludivine ona döndü, ağzı açık kalmıştı. “Yalan söylüyorsun.”

“Söyle ona, Lord Dervin.”

Adam cevap vermeyince Rielle ona doğru iki öfkeli adım atıp elini neredeyse bir yumruk yapacak kadar sıktı. “Kızına gerçeği söyle,” diye haykırdı. “Yoksa seni hemen şuracıkta idam edeceğim, hemen şimdi!”

Gözleri yerlerinden fırlayan adamın yüzü artık mosmor olmuştu. Lord Dervin sonunda, “Bu...Doğru...Onu... Öldürmeye...Çalıştım,” dedi.

Ludivine elleriyle ağzını kapadı. Kalabalıktan yine dehşetli nidalar yükseldi.

Rielle hâlâ hareket etmiyordu. Ciğerleri alev alev yanıyordu, ilmeği tutan eli bembeyaz olmuştu, gözlerinin önünde parlak altın tanecikler uçuşuyordu.

Kalbi, öldür onu, diye haykırıyordu.

Öfkeli kanı, öldür onu, diye kükrüyordu.

Corien, *öldür onu*, diye fısıldadı.

Audric o ve kapıların arasına bir adım attı, kızın boştaki elini tuttu.

“Rielle, bana bak.” Sesi sakın ama kararlıydı. “Bana bakman gerek, lütfen.”

Rielle başıyla itiraz ederek, “Beni öldürmeye çalıştı,” diye homurdandı.

“Biliyorum. İnan bana, bunun için cezalandırılacak. Bu cezayı kendim vereceğim.”

Bunu duyan Rielle gözlerini kırptı. Bulanıklık gitti, kanı soğudu. İsteksizce gözlerini sözde katilinden uzaklaştırdı ve Audrice baktı.

“Lütfen, tatlım.” Audric ona güçlkle gülümsedi. “Sesimi dinle ve onu bırak. Onu eğer burada, herkesin gözleri önünde öldürürsen...”

Rielle onun haklı olduğunu biliyordu. Birden arkasını döndü, elini serbest bıraktı. Lord Dervin boğuk bir haykırıyla yere düştü.

Ludivine “Şifacıları çağırın!” diye haykırırken babasını kollarına aldı.

“Senin... İçin,” dedi Lord Dervin, sesi hırıltılıydı. Kızının yüzüne dokundu. “Senin için... Yaptım. Ludivine.”

Teninin altındaki güç hâlâ uğuldayan Rielle, gözleriyle şaşkın kalabalığa taradı. Aradığı adamı bulunca hızla yanına gitti, adam avlunun ortasında ona hayretle bakıyordu. “Yüce efendimiz,” diyerek eğildi. Sonra herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuşmaya başladı. “Acaba bana Gökkubbe’ye kadar eşlik eder misiniz? Aziz Ghovana ve hayatımı kurtaran rüzgâra dua etmek istiyorum. Sizden başka bana eşlik edebilecek kimse aklıma gelmiyor.”

Griffon da başını savurup ona eşlik etti.

Başyargıç gözlerini yaratıktan alamıyordu, yüzü bembeyazdı. “Anlamıyorum,” diye mırıldandı. “Tüm tanrısal yaratıklar yok oldu. Leydi Rielle, bunu nasıl yaptınız?”

Bu, Rielle’nin de cevabını merak ettiği bir soruydu. “Ölmek üzereydim,” diye dürüstçe cevap verdi. “Ve empirium’dan beni kurtarmasını istedim. Zehirlendiğim için gücümü kullanamıyordum ve...”

“Yani bunu size empirium mu... Gönderdi?” Başyargıç çaresizce başıyla Griffon’u işaret etti. Yaratık homurdandı ve burnuyla Rielle’nin omzunu itti.

Rielle onu tanıdığından bu yana, Başyargıç ilk kez ne yapacağını bilemez bir haldeydi.

“Gökkubbe’ye gidelim mi?” diyen Rielle ona kolunu uzattı.

Başyargıç tek kelime etmeden kızın koluna girdi, avludaki kalabalığın içinden geçerken Rielle’ye usulca fısıldadı. “Dikkatli olun, Leydi Rielle. Bu artık sınavlar ve kostümlerle ilgili olmaktan çıktı.” Onları belirli bir mesafeden takip eden Griffon’a döndü. Dehşet içindeki kalabalıktan cesaretli olanlar yaratığa biraz daha yaklaştı. Bazıları ise çığlıklar atarak kaçıyordu. “Empirium size bugün yardım etmiş olabilir, ama bunu her zaman yapmayacaktır. Benim görevim sizi sınamak. Sizi ele geçirdiğini görmek istemem.”

“İstemez misiniz?”

Başyargıç sesindeki alaycı tona karşılık vermedi, Rielle adama baktığında yüzündeki düşünceli ve gergin ifadeyle tüm bedeni ürperdi. Bu hissi çözememişti.

Korku?

Corien’in mırıldanan sesi geldi: *Ya da iştah mı?*

ELIANA

"Tüm melekler aynı değildir, hepsi İmparatorun ayaklarına kapanmıyor. İnsanlarla müttefik olmak için bedenlerinden vazgeçmiş olanlar var. Yani, onları Dip Dünya'ya mahkûm eden varlıklarla."

—Kâhinin Sözü

Eliana karanlık sayılabilecek bir kahkahayla kendini yere bıraktı, gözlerini ovuşturdu.

"Burada oturup bunu... Her neyse bu şeyi dinleyecek vaktim yok. Seni de!" Sonra güçlkle ayağa kalkıp kapıya gitti. Hayal görüyordu. Bir hayalle konuşuyordu.

"Benim adım, Zahra," dedi tayf.

"Doğru."

"Rozen burada değil."

Eliana ona döndü. Göğsünü hafif bir panik duygusu sarmaya başladı. Yüzünün ifadesizliğini korudu. "Rozen kim?"

"O kadın aslında anneniz değil."

"Buradan çıkmanın bir yolunu biliyor musun?" Hayal olsun ya da olmasın, buradan kaçmak için her şeye razıydı.

"Evet."

"O halde o lanet yolu bana hemen gösterir misin, lütfen?"

Zahra havadaki tek kaşını kaldırdı. “Ben sizi böyle hayal etmemiştim.”

“Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.” Eliana kapıyı öfkeyle yumruklamaya geri döndü.

Tayf araya girdi. Eliana’nın yumrukları tayfın gövdesinin içinden geçiyordu. Dengesini kaybetti, görüşü bulanıklaştı. Hemen geri çekildi.

“Bu da ne? Ne zaman yakınımaya gelsen...”

“Kendinizi kötü hissediyorsunuz. Bu tayfların yanındayken sık sık yaşanan insani bir sıkıntı. Ama zamanla alışacaksınız. Diğerleri alıştı. Ama siz diğerlerinden daha çok etkileniyor gibisiniz. Atalarınız düşünüldüğünde bu çok şaşırtıcı. Empirium’daki değişikliklere olan hassasiyetiniz ise hiç şüphesiz büyüleyici.”

Eliana dik dik yere baktı. “Beni buradan çıkar.”

“Biraz bekleyin.”

“Beni buradan çıkar...”

Tayf bir kez daha gerçek boyutlarına döndü, kara gözleri yanıp sönüyordu. “Henüz ayrılamayız. İlk nöbet değişimi bitene dek beklemeliyiz, ayrıca sakinleşmeniz gerek. Kendinizi tehlikeye atacak bir şey yapmayacağınızdan ancak böyle emin olabilirim.” Zahra derin bir nefes aldı. “Simon’ın mesajı doğruymuş. Öfkelendiğinizde annenize benziyorsunuz. Ne büyük sıkıntı!”

Eliana doğruldu, kalbi tekliyordu. “Bu oldukça karmaşık bir hayal.”

Zahra alaycı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. “Sizi temin ederim ki, zihniniz yeterince sağlam.”

“Simon’ı tanıyorsun, öyle mi?”

“Tanıyorum. Ama sadece yeraltından gönderilen mesajlar aracılığıyla. Ben Kâhine hizmet ederim, o da öyle.”

“Kâhin şöyle, Kâhin böyle,” diye mırıldanan Eliana yine şakaklarını ovuşturdu. “Kim bu adam? Neden herkes ona bu kadar yaltaklanıyor? Ayrıca ne istiyor? Dünyayı bir zorbadan kurtarmak gibi asil, kendini düşünmeyen bir arzudan çok daha fazlasının peşinde olmalı. Peki ne kadar zamandır var? Sadece bir Kâhin mi var, yoksa pek çok mu?”

“Aman Tanrım! Ne kadar çok sorunuz var.” Zahra kapıya yöneldi, başını hafifçe eğdi. Dinliyor muydu? “Ama sanırım Kızıl Taç tarih dersi için biraz daha beklememiz gerekecek.”

“Sen Kızıl Taç’tan mısın?”

“Elbette. Daha önce de söylediğim gibi, Kâhin’e hizmet ediyorum.”

Eliana dayanabildiği kadar uzun bir süre bekledi. “Kimi bekliyoruz? Aceleci davranmayacağıma söz veriyorum. Duymak istediğin bu mu, küçük hayali dostum? Sana yemin ederim, tüm aceleci düşüncelerim uçup gitti.”

Zahra’nın ağzı inceldi. “İnsanlar arasında ne kadar uzun zaman geçirirsem geçireyim, bazen beni anlayabilmeniz için sesli düşünmem gerektiğini unutuyorum.”

“Nasıl yani?”

“Benim soyumdan olanlarla konuşurken kelimelere ihtiyaç duymam,” diye açıkladı Zahra.

“Dur biraz, sen... Zihninden konuşmaktan mı bahsediyorsun?” Zahra başıyla onu onayladı.

Eliana’nın kanı dondu. Ansızın hayal gördüğü düşüncesi onu eğlendirmez olmuştu. “Sen bir meleksin.”

“Bir zamanlar öyleydim. Ama artık değilim.”

“Peki,” diyen Eliana, yerdeki tepsiyi aldı, “Eğer şu ana kadar senden şüphe etmemiş olsam dahi, artık edeceğim.”

“Bu dürtünüzü anlıyorum. Irklarımız pek iyi dost olamadı.”

“Benden ne istiyorsun?”

“Sizi eve götürmeyi,” dedi Zahra sabırla, “Daha önce de söylemiştim.”

“Online’a mı? Neden?”

“Online’a değil. Celdaria’ya. Elbette oraya hemen gidemeyiz ama...”

“Celdaria’ya hiç gitmedim,” diye atıldı Eliana. Midesi uzak krallığı duyunca kasılmıştı. İmparatorun görüntüsü gözlerinin önüne geldi, sanki zihnine işlenmiş ve üzeri tozla kaplanmıştı. Oysa şimdi sert bir rüzgârla üzeri açılıyordu.

“Orada bir kez bulundunuz,” diye itiraz etti Zahra. “Kraliçem, siz orada doğdunuz.”

“Ah, anlıyorum. Elbette öyle olmuştur.”

Zahra kaşlarını çattı. “Benimle alay ediyorsunuz.”

“Bana ne söylersen söyle, sana evet diyeceğim ve söylediğin her şeye inanacağım. Yeter ki beni lanet hücreden çıkar ve Navi’yi bulmama yardım et.”

“Korkarım bunu yapamam.”

“Ama biraz önce demiştin ki...”

“Prenses Navi önceliğimiz değil. Rozen Ferracoranın da olmadığını eklemeliyim. Eliana, önemli olan bir tek sensin. Kızıl Taç, Kâhin ve İmparatorun tüm düşmanları için bir tek sen önemlisin.”

“Navi’yi kurtarmama ve annemi aramama yardım etmezsen, hayatının sonuna dek seni perişan eder ve acı çekmeni sağlarım.”

“Ondan şüpheliyim,” diye karşılık verdi Zahra, “Çünkü siz benden çok önce öleceksiniz.”

Eliana donup kaldı. “Bu bir tehdit mi?”

“Bir gerçek. Siz insansınız. Ben bir zamanlar melektim, şimdi sonsuza kadar bunun içinde sıkışıp kaldım.” Uzun parmaklı elleriyle cüppesini çekti. “Son insan dünyadan

geçene dek yaşayacağım. Yine de, zamanda geri gitme şansım olsa, aynı seçimleri yapardım.”

Eliana gözlerini kıstı. “Neymiş o seçim?”

“Diriltilmek yerine bu formda kalmayı seçerdim. Soyumdan gelen pek çoğunun yaptığı nefret uyandırıcı bir şey.”

Eliana boş bir ifadeyle bakınca, Zahra iç geçirdi. “Yüzünüzdeki ifadeden, Güneş Kraliçesinin dünyanın bir zamanlar nasıl olduğunu anlatan hikâyelere aşina olmadığını çıkarıyorum.”

“Hikâyeleri biliyorum,” diye terslendi Eliana sabırsızca. “Kardeşim çenesini asla kapamaz.”

Zahra’nın ifadesi şefkatle yumuşadı. “Simon onun hakkında da haber göndermişti. Remy, değil mi?”

Eliana’nın gözlerine sıcak ve yakıcı gözyaşları hücum etti. “Sakin onun adını ağzına alayım deme.”

Zahra ona uzandı, sonra elini çekip geri gitti. “Keşke size dokunup biraz huzur bulmanızı sağlayabilseydim, Kraliçem. Bedenimle ilgili en çok özlediğim şey bu.”

Eliana tavana baktı, gözlerinin kurummasını diliyordu. “Bana Eliana demen yeterli. Başka şeye gerek yok.”

“Nasıl istersen, Eliana. Ama hangi adı kullanırsam kullanayım, gerçek değişmeyecek. Sen benim Kraliçemsin ve ben sana büyük bir zevkle hizmet edeceğim.”

Eliana dişlerinin arasından “O halde,” diye tısladı. “Çıkar beni buradan!”

“Ben de bunu istiyorum,” diyen Zahra sabırla kapıyı işaret etti. “Nöbet değişimi yapıyorlar. Beş dakika içinde yeni nöbetçiler yerlerini alacaklar, böylece güvenle hareket edebileceğiz. İnanın bana Kraliçem, sizi burada gerekenden daha uzun süre tutmayacağım.”

“Beni hemen buradan çıkarmazsan kapıya vurmaya başlayacağım ve sözde kaçış planını suya düşüreceğim.”

“Ben de düşüncesiz hareketleriniz uçup gitti sanıyordum.”

“Şaka yapıyordum, adın her neyse.”

“Zahra.

“Evet, doğru.”

“Neyse, istediğiniz kadar kapıyı yumruklayabilirsiniz,” dedi Zahra, sonra buharlı kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sizi kimse duymayacak.”

Eliana gözlerini kısıtı. “Peki neden duymayacaklar?”

“Her ne kadar bir melek gibi görünmesem ve zihnim bir zamanlar olduğu gibi çalışmasa da o gücü hâlâ kullanabiliyorum. Şu anda onu Fidelia parazitinin sizin burada olduğunuzu unutması için kullandığım gibi.”

Eliana’nın kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. “Demek istediğin... Beni saklıyorsun.”

“Elimden geldiğince,” diye tereddüt etti Zahra. “Yine de Radox bizi bulduğunda bu değişecek. Tayflar diğer tayfları kandıramaz.”

“Radox mu?”

“Fidelia’nın bu grubuna hizmet ediyor. Avlanmalarına, saklanmalarına ve avlarının dikkatlerini dağıtmaya yardım eder. Sizi Sığınak’ta hissedene de oydu.” Zahra yüzünü ekşitti. “Tüm tayfların benim kadar aydınlanmış olmadığını göreceksin, Eliana.”

“Peki ne istiyor? Neden onlara yardım ediyor?”

“Radox İmparatora sadık bir hizmetçi olursa, İmparator Güneş Kraliçesini bulup kendine bağladığında, yeniden dirilecek. Sonunda bir bedene sahip olacak.”

Eliana başını sertçe iki yana salladı, Zahra’dan uzaklaştı. “Söylediklerini anlamıyorum. Yeniden dirilmek mi?”

“Sana göstermem çok daha kolay olur, Eliana. Zihnine girmeme izin verir misin?” Başıyla kapıyı işaret etti. “Bunun için yeterli zamanımız var.”

“Zihnime girmek mi? İmparatorun yaptığı gibi mi?”

“Ne?” Zahra'nın uçuşan tüyleri ve saçları diken diken oldu. “İmparatorla konuştunuz mu?”

“Birkaç gün önce bir kışladayken, ben... Ben Lord Morbrae ile birlikteydim. O bana baktı ve bir şey değişti. İmparatoru gördüm. Bir şekilde Celdaria'daydım. Her şeyi olmasa da yeterince gördüm. Beni gördüğüne sevindi mi yoksa öfkeleni mi, anlamadım. Hangisinin daha kötü olduğunu da bilmiyorum.”

Zahra gözlerini yumdu. “Simon bundan söz etmemişti. Ah, sizi görmüş. O halde yaşadığınızı biliyor.”

“İmparator benim kim olduğumu ya da yaşadığımı neden önemsesin?”

Tayfın iri, karanlık gözlerinde büyük bir keder vardı.

“Sana gösterebilir miyim, Eliana?” diye fısıldadı. “Beni affet, ama bu kelimelerden çok daha kolay olacak.” Başını sallayıp yere çöktü. “Bu çok korkunç. Bu korkunç bir darbe.”

Eliana yanına çömeldi. “Annemin burada olmadığına yemin eder misin?”

Zahra saçlarının arasından ona baktı. “Evet, aramızdan onu bulan olursa Simon'a haber gönderecekti. Ama kimse bulamadı.”

“Dur biraz.” Eliana'nın bedeni bir yay gibi gerilmişti. “Simon annemi Fidelia'nın kaçırdığını biliyor muydu?”

Zahra sefil bir halde başını salladı. “Hepimize onu aramamız söylendi.” Yani. Simon biliyordu. Annesini kimin kaçırdığını *biliyordu* ve Eliana'nın şüphelendiği gibi, diğer kaçırılmaların ardında Fidelia'nın olduğundan da haberdardı.

Ve bu konuda hiçbir şey yapmamıştı. Onu gerçeği saklayarak bu çılgın avın peşinde ülkenin bir ucundan diğerine sürüklemişti. Eliana dizlerini sımsıkı kavradı, hücresinin zeminindeki lekeli taşlara baktı.

Onu bunun için öldüreceğim.

“Bana ne göstereceksen, göster.” Sesi güçlükle bastırıldığı öfkeden titredi, “Yeter ki buradan çıkmadan önce Navi’yi bulmama yardım et. Anlaştık mı?”

Zahra onayladı. “Evet, Eliana. Sana bunun için söz veriyorum.” Eliana ona gülümsedi. “O halde yap. Hemen.”

Zahra birden bir ışık ve gölge bulutuna dönüştü. Yeni şekli muhteşem, sivri uçlu siyah kanatları andırıyordu.

Eliana gözlerini açtı ve *her şeyi gördü.*

İmparatorla yaşadığının aksine her şey açık ve netti.

Görüşünü engelleyen bir sis tabakası yoktu. Ayağının altında buharlar çıkan sert toprağı hissedebiliyordu. Hava yoğundu, sıcak dalgalanıyordu, burun delikleri havayı karartan küllerden yandı.

Göz ucuyla fark ettiği bir hareketle o tarafa döndü. Bir kadın ona bakıyordu, uzun ve siyahiydi, üzerine paslı platinden bir zırh geçirmişti. Kalın beyaz saçları kalçalarına kadar inen örgüler halindeydi, gözlerinde altın rengi bir sürme vardı. Sırtındaki dev kanatlar hem ışık hem de gölge saçıyordu.

“Zahra?” diye fısıldadı Eliana.

Zahra’nın başını sallaması bile görkemliydi. “Melek Savaşları zamanında böyleydin. Geçit’ten önce. Dip Dünya’nın lanetinden ve bedenimi kaybetmeden önce.” İleriye işaret etti. “Bakın, Kraliçem.”

Eliana gözlerini kısınca ateşle kaplı bir ova gördü ve ardından imgeler bir kâbusun sahneleri gibi zihnine üşüştü.

Uzaktaki kaidenin üzerinde dikilen bir kadın vardı. Kollarını kaldırdı ve gökyüzüne göz kamaştırıcı bir kapı çizdi.

Bir kale bembeyaz parladı, sonra yıkıldı, çevresini saran cehennemle bir yıkım dalgası yarattı. Acı ve korku

çığlıkları duyuldu, hem de binlerce... *Milyonlarca*... Sonra sessizlik oldu.

Bir kadının kanlar içindeki yatağında attığı çığlıklar.

Bir çocuğun kollarındaki bebek. Eliana çocuğun omzunun üzerinden bebeğe baktı, bebeğe değil, aslında kendine baktığını biliyordu. Sonra çocuğu görmek için döndü...

Uçsuz bucaksız bir karanlık, ne bir insana ne de bir hayvana ait olamayacak çığlıklarla doldu. Ufukta bir ışık ve onun yanında duran bir figür vardı. Eliana haykırdı, bu yerin yalnızlığının ağırlığıyla ezildi ve ışığa doğru koştu...

Yeniden alevler içindeki ovaya dönmüştü, bir kadının paramparça, kanlar içindeki bir cesedin yanına diz çöküşünü izledi. Kadının sırtı Eliana'ya dönüktü. Üzerinde siyah bir zırh ve kan kırmızısı bir pelerin vardı. Kadın solgun ellerini cesede uzattı; kafatasından başlayarak köprücük kemiğini, göğsünü, yaralı kalçasını dikti ve sakince arkasına yaslandı. Ceset sarsıldı, nefes aldı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Artık bir ceset değildi. Derisi yepyeni ve pürüzsüzdü, bacakları sapasağlamdı. Birkaç dengesiz adım attı, sonra dizlerinin üzerine çöktü. Yeni bedenine baktı, kollarını havaya kaldırıp neşe, rahatlama ve öfkeyle göklere haykırdı.

Kadın sakın ve sessizce ayağa kalktı.

Eliana'nın daha önce fark etmediği bir adam arkasından gelip "Artık daha hızlı çalışıyorsun," dedi.

"Bravo." Kadını kucakladı, yüzleri ortaya çıkarken Eliana donup kalmıştı.

Kadının saçları simsiyahtı, tarif edilemez bir güzelliği vardı, ama yüzü o kadar beyaz ve kusursuzdu ki, ancak porselenden yapılmış olabilirdi. Yine de gözlerinin altında

koyu karanlık halkalar oluşmuş, ağzının kenarına küçük, aç bir gülümseme yerleşmişti.

Eliana titreyen ellerini kendi dudaklarına götürdü.

Benim dudaklarım, diye düşündü, sonra kendi koyu renk karışık saçlarına dokundu. Benim saçım.

Kadının yanında dikilen adam... Mavi gözlüydü, ama aynı solgun yüze, aynı rahat duruşa sahipti. Siyah saçları, çamurlu bir pelerini ve belinde de kanlı bir kılıcı vardı. Kadının dudaklarını kendi dudaklarına çekti. Kadın tek ayakta durma sebebi bu öpücükmüş gibi ona tutundu.

İmparator.

Eliana telaşla geri çekildi, başka bir cesede takılıp sertçe yere düştü.

Dünya döndü, karardı. Eliana gözlerini açtı.

Hücreesine geri dönmüştü, Zahra sessizce karşısında süzülüyordu. Bir kez daha silik bir çizgiye, kanatsız bir bulanıklığa dönüşmüştü.

“Eliana, lütfen nefes al,” diye atıldı. “Bunu anlamamanın çok güç olduğunu biliyorum.”

Eliana güçlkle soluk aldı, gözlerinde yaşlar süzülüyordu. Kafası bedeni için fazla ağır gibiydi. Oysa teni hâlâ savaş alanındaki alevlerle yanıyordu.

“Oydu,” diyebilirdi çatlak bir sesle. “O İmparatordu. Ama...”

“O kendine İmparator adını vermeden önceki haliydi. O zamanlar adı sadece Corien’di. İçimizden ilk o kaçtı. Bunun için çok üzgünüm.”

Remy haklıydı. Bu düşünce Eliana’nın zihnini ele geçiriyordu. Onlar melek. İmparator, generalleri, Lord Arkelion, Lord Morbrae. Remy haklıydı.

“O kadın,” diye fısıldadı. “O yüzü tanıyorum.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim.” Zahra Eliana’nın eline dokundu ama kız hiçbir şey hissetmedi. “Ona benziyorsun, öyle değil mi?”

“Sayılır. Daha güzel. Daha...”

“Daha insafsız.” Zahra ona gülümsedi. “Sen aksini göstermeye çalışsan da, iyi yürekli bir yüzün var.”

Eliana kollarını kavuşturup gözlerini yumdu. “O yüzden beni tanıdı. İmparator. *Corien*.”

Zahra suskundu.

“Ne yapıyorlardı. O *bedenle*?”

“Annenin Düşüş ile başarısızlığa uğradığı şeyi, seninle bitirmeyi umut ediyor. Yeniden diriliş. Dönüşümüz ve intikamımız.”

“Meleklerin mi?”

“Evet, Kraliçem.”

Eliana gözlerini bir kez daha kapatıp açtığı anda, bedeninde sıcak bir rüzgâr vardı, zincirinden kurtulmuş bir rüzgâr.

“Umarım bana yalan söylüyorsundur,” dedi sonunda. “Lütfen bana bir hayal olduğunu söyle. Söz veriyorum sana kızmayacağım.”

Zahra başını eğdi. “Keşke söyleyebilseydim.”

“Ben Kan Kraliçesinin kızıyım.” Sesi derinden ve boğuk çıkmıştı.

“Kral katilinin kızı.”

“Evet, Kraliçem.”

“Sana inanmıyorum.”

“Bu anlaşılabilir. Öte yandan, gerçeği değiştirmez.”

Eliana gözyaşlarıyla bulanıklaşan öfkeli bakışlarla yere baktı. “O halde, buraya nasıl geldim? O zaman doğduysam ve onun çocuğuydum, şimdi nasıl buradayım... Nasıl?”

“Korkarım bu benim anlatabileceğim bir hikâye değil.”

Eliana bitkin bir kahkaha attı. “Elbette.”

“Kraliçem, size naz yapmıyorum.”

Eliana onu eliyle susturdu. Gözyaşlarının kurummasını, ayağa kalkacak gücü toplamayı bekledi. Kendi kendine söylediği hikâyeye; yani bunun bir hayal olduğuna, Fidelia'nın onu bilinçsiz bırakmak için kullandığı bir kâbus olduğuna inanmayı bekledi.

Zahra usulca kapıya gitti. “Gitme vakti.”

Eliana kalktı, yüzünü koluna sildi ve Zahra'ya döndü.

“O halde beni hemen buradan çıkar. Yapacak işlerim var.”

- 39 -

RIELLE

"Tal için endişeleniyorum. Onun için her zaman isimlendiremediğim nedenlerden ötürü endişelerim olmuştu ve artık anlıyorum. Çünkü yıllardır bu kız için bir yalanı yaşadı ve şimdi de acısını çekiyor. Bunu ona asla söylemeyeceğim, ama buraya yazıyorum, aksi halde dilimden kaçıracağım. Rielle ona bunu yaptığı için o kızıdan nefret ediyorum. Evet, her şey başladığında o daha bir çocuktü. Peki ya sonra, büyüdüğünde ve öğrendiğinde? Ya sonra? Onu tutan ne oldu? Korku mu? Yoksa kötölük mü?"

*—Demir Ocağı'nın Yüce Büyücüsü Miren Ballastier'in günlüğü,
8 Haziran 998, İkinci Çağ*

Konsey salonunun kapıları açılınca, Rielle sandalyesinden fırladı ve dimdik durdu.

Babasının endişeyle içeri girip bembeyaz bir suratla koşarak ona gelmesini beklemiyordu.

Rielle'nin etrafını bir grup muhafız sardı.

"Özür dilerim, Komutanım," dedi Evyline, eli kılıcındaydı. "Geçmenize izin veremem."

"Bırakın geçsin," diye emretti Kral Bastien, Başyargıç ve Büyücü Konseyi hemen arkasından geliyordu.

Muhafızlar kenara çekilir çekilmez, babası kızını kucakladı.

"Ah, güzel kızım." Kulağına fısıldıyordu.

Rielle o kadar büyük bir şok geçiriyordu ki, soluksuz bir halde gözyaşları yanaklarından süzüldü. “Baba?”

“Çok üzgünüm. Çok üzgünüm.”

Rielle’nin düşünceleri babasının ellerinin dokunuşuyla dağıldı.

Ona böyle sarılmayalı ne kadar olmuştu? Yıllar mı?

Babasının ceketini kavradı, yüzünü kaşındıran, sert kumaşa sürdü. Ansızın yine dört yaşındaydı, annesi yaşıyordu, birkaç tuhaf olay dışında hiçbir şey olmamıştı. Bazen mumlar kendi kendilerine yanıp eriyebiliyor, lavabo taşabiliyor, Rielle’nin öfke nöbeti geçiren küçük bedeninin altındaki mutfak zemininde çatlaklar oluşabiliyordu. Ansızın dört yaşındaydı ve babası onu hâlâ seviyordu.

“Baba,” diye fısıldadı. “Çok korktum.”

“Biliyorum.” Adam nasırlı parmaklarıyla gözyaşlarını sildi. Celdaria ordusunun amansız komutanı gitmiş, onun yerine yaşlı bir baba gelmişti. “Sana bir daha zarar veremeyecek.”

Kral Bastien konsey masasının başındaydı, boğazını temizledi. “Leydi Rielle.”

Krala döndü, babası yanında kalmıştı. Kalbinin uzun zaman önce öldüğünü sandığı bir parçası neşeye doldu.

“Evet, kralım.” Eğildi. “Lord Dervin’e karşı olan davranışım için sizden özür dilemeliyim.”

“Hayır, özür dilememelisin.” Kralın yüzü taş kesilmişti. “Lord Dervin suikast girişiminden ötürü suçlu bulundu ve hayatının geri kalanını ev hapsinde geçirmek üzere Belbrion’a gönderildi. O ve suç ortakları bir daha asla bu saraya adım atmayacaklar.”

Rielle hemen kralın yanındaki Kraliçe Genoveve’ye baktı. Kadın sandalyesinde kaskatı oturuyordu, Ludivine ise kucağına bıraktığı ellerini sıkıyordu. Audric hemen yanındaydı, elini omzuna koymuştu.

Ludivine'nin kıpkırmızı gözleriyle buluştuğunda, Rielle başını çevirdi.

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum, kralım," dedi usulca. "Bunun için sevinmem mümkün değil, yine de size teşekkür etmeliyim."

Oysa seviniyorsun, diye mırıldandı Corien. Aslına bakarsan devam etmiş olmayı diliyorsun, öyle değil mi? Keşke yumruğunu sıkıp başını yerinden koparsaydın.

Dilemiyorum.

Sesi alçak ama kızgındı. *Bana yalan söyleme, Rielle.*

Rielle bu ses tonuyla irkildi, sert bir tokat gibi inmişti.

Kral Bastien elini kızın omzuna koydu, hafifçe ama içten gülümsedi. "İyi olmana sevindim, Leydi Rielle," diyerek yerine geçti. "Şimdi, Başyargıç'ın senin için bazı haberleri var."

Başyargıç ayağa kalktı. Rielle hemen Tale döndü, adam yüzündeki gülümsemeyi saklamayı beceremiyordu.

Yanında oturan Sloane söylendi ve dirseğiyle onu dürttü.

"Leydi Rielle," diye konuşmaya başladı Başyargıç. "Ben de dahil olmak üzere Yüce Konsey'in ortak kararı doğrultusunda, yaşanan olaylar göz önünde bulundurularak, son iki sınavdan vazgeçerek kilisenin sizi onaylama sürecini başlatacağız."

Rielle ona boşa gözlerle baktı. Uzun bir sessizlik sonrası, "Ama... Ama bu ne anlama geliyor?" demeyi başardı.

"Bunun anlamı, Leydi Rielle, şimdiye kadar olan sınavlarınızda muhteşem bir kontrol ve güç sergilediniz..."

"Bu arada," diye araya girdi Yüce Büyücü Duval, yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Bir uçurumdan aşağıya düştüğünüz halde hayatta kalıp, eve sadece canlı değil bir de uçan bir tanrısal yaratıkla dönerek, rüzgâr sınavının gerekliliklerini fazlasıyla tamamlamış oldunuz."

Başyargıç burnunu çekti. "Kısacası, Kilise'nin gözünde melek Aryava'nın söylediği Güneş Kraliçesi gerçekten ve

tartışmasız sizsiniz. Bu nedenle Kilise'nin bir sembolü ve Celdaria'nın koruyucu olarak tüm ayrıcalık ve korumaya sahip olacaksınız.”

Rielle onu dinlerken kalbi göğsünden çıkacakmış gibi hızla atıyordu.

Artık sınav yoktu.

Hazırlık olmayacaktı.

Artık karanlık odalarda saklanmak yoktu.

Buradakiler ve insanlarla dolu bir krallık; insanlarla dolu bir *dünya*, onu destekliyordu.

Peki ama yeterli olacak mıydı? Beş sınav, hatta gölge ve güneşi bir sayarsa, dört sınav ve uçurumdan düşmek tacını talep etmesi için yeterli miydi?

Bazıları bununla yetinebilirdi, ama herkes değil.

Bazıları geriye kalan, yüzleşmediği tek elementle karşı karşıya gelmesini isteyebilirdi.

Ateşle.

Tale baktı, onu dikkatle incelediğini gördü. Tenini eski, en derinindeki bir endişe kapladı.

Tal başını salladı, yüzü asılmıştı ama bakışları yumuşaktı.

“... Elbette,” diye anlatıyordu Başyargıç. “Yine de bu olanları dünyadaki diğer kiliselerle konuşmalıyım. Ama testlerinize dair hikâyeler çoktan hızla yayılmaya başladı, onları sizin kim olduğunuza ikna etmek için zorlanacağımı hiç sanmıyorum. Gerekirse kendinizi ispatlamak için onları ziyaret edeceksiniz. Ya da onlar buraya gelecek ve biz de onlara şüphelerinin yersiz olduğunu göstereceğiz.”

Rielle'nin yanında duran babası kıpırdandı. “Ödüllü bir at gibi sergilenmek zorunda mı?”

Ama Rielle onları güçlkle duyabiliyordu.

Aklında sadece annesinin sesi vardı:

Rielle, tatlım, lütfen ateşi söndürmesi için babana yardım et.

Rielle, uyku vakti.

Rielle, sana bir kez daha sormayacağım!

Gözlerini açtı. Nefes alırken küle dönen evlerinin dumanını soludu, babasının karısının bedenine sarılmış ağlarken çıkardığı o korkunç, boğuk sesleri duydu.

Corien'in sözleri nazikti. *Sen annen değilsin. Yüz yüze gelirsen alevler sana zarar vermeyecek.*

Nefesi, düşmelerine asla izin vermeyeceği gözyaşlarıyla boğuluyordu. *Korktuğum kendime zarar vermek değil.*

Başyargıç, babasına karşılık vermekle meşguldü. “Diğer kiliselerin ondan ne isteyeceğini bilemem. Ama istekleri her ne olursa olsun, kızınızın eteğine dahi dokunmadan önce benden onay almaları gerekeceğini bilmenizi isterim, komutan.”

“Bu aynı zamanda, Güneş Kraliçesi olduğunda sadece ayrıcalıkların değil, sorumluluklarının da olacağı anlamına geliyor. Bunun ne demek olduğunu anlıyorsun, değil mi?” diye araya girdi Kral Bastien.

Rielle başını salladı. “Hayır. Buna katılmıyorum.”

“Efendim?” dedi kral.

“Rüzgâr sınavıyla ilgili cömert teklifinizi kabul edeceğim, kralım,” dedi. “Öyle bir düşüşten kurtuldum. Rüzgârın gazabına karşın hayatta kaldım. Güzel. Ama...” Tal'e baktı, “Ateş testini tamamlamak zorundayım.”

Başyargıç kaşlarını çattı. “Ama Leydi Rielle, bunun gereksiz olduğuna karar verdik.”

“Beni bağışlayın, yüce efendimiz,” diye araya girdi Tal, “Ama Leydi Rielle haklı.” Kıza hafifçe gülümsedi, sonra krala döndü. “Bazıları dört sınav ve uçurumdan düşüş ile tatmin olabilir. Ama hepsi değil. Bazıları Rielle'nin henüz savaşmadığı tek elementle karşılaşmasını isteyecektir. Ve o da ateş.”

Rielle şaşkındı. *Ona ne diyeceğini sen mi söyledin?*

Ona biraz yol gösterdim, diye karşılık verdi Corien. Öğretmeninin son derece açık bir zihni var, oraya kaymak çok kolay oldu.

Lütfen, yapma. Rielle için kaplayan korkuyla yutkundtu. O olmaz. Onların hiçbirisi olmaz.

Corien sustu. Sesi yine nazlı ve yaramaz çıkmıştı. O sarışın kafasının içinde hangi sırlara rastladığını sana söyleyeyim mi?

“İstediğin bu mu, Rielle?”

Odadaki herkes ona bakıyordu. Konuşanın Audric olduğunu anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Dağınık zihnini topladı.

“Evet, bu,” dedi. “Dünyaya sadece tüm elementlere hâkim olabildiğimi göstermek için değil... Aynı zamanda annem o yangında öldüğü için. Benim yarattığım bir yangında.”

Solunda duran babası kaskatı kesildi. Kalbi boğazında atarken elini babasına uzattı.

Kısa bir süre sonra, babası kızın parmaklarını kavradı.

Rielle'nin babasının onu kucaklaması sonucu canlanan o parçası, artık kanatlanmış gökyüzüne yükseliyordu.

“Kendime ve babama, artık küllerin ve yıkıntıların kızı olmadığımı kanıtlamak isterim. Ben ondan daha güçlüyüm. Tüm alevlerden daha güçlüyüm.”

O gece Rielle akşam yemeği yemek yerine odayı adımlamayı tercih etti.

“Bir şeyler yemek istemediğinizden emin misiniz, leydim?” diye sordu başını kapıdan uzatan Evylıne.

“Oldukça eminim, Evylıne, teşekkür ederim.”

Evylıne göz ucuyla terasa baktı. “Acaba yaratık dostunuz bu gece de bizimle birlikte olacak mı, leydim?”

Rielle Griffon'un orada olduğunu görünce gülümsedi, alacakaranlıkla yıkanan terasın taşlarında mutlu bir kedi gibi kıvrılmış uyuyordu.

Oldukça büyük, bir attan farksız bir kedi gibi!

"Tanrısal yaratıkların tarzını pek bilmiyorum," dedi Evyline. "Ama umarım kalır."

"Leydim," Evyline huzursuzca yakasını çekti. "Acaba... Onu okşamama izin verir mi, dersiniz?"

"Vay canına, Evyline. Seni daha önce hiç bu kadar çekingen görmemiştim." Kapının çalınmasıyla irkildiler.

Dashiell koridordan, "Leydi Ludivine, Leydi Rielle'yi görmek için buradalar," diye seslendi.

Rielle'nin tüm neşesi ansızın kaçtı. "Lütfen gelmesine izin verin, Evyline."

Evyline sahibesine şüpheyile baksa da, sözünü dinledi, eli kılıcındaydı.

Ludivine içeri girdi, berbat görünüyordu, saçları karmakarışıktı. Yüzü ve gözleri ağlamaktan şişmişti. "İyi olup olmadığını görmek istedim."

"Hayattayım," diye kestirip attı Rielle, sonra irkildi. "Özür dilerim. İyiyim. Sadece dinleniyorum."

Ludivine yavaşça başını salladı, şöminenin yanındaki koltuklardan birine oturdu. "Anlıyorum." Odaya korkunç bir sessizlik hâkim oldu.

Sonunda Rielle derin bir iç geçirdi, Ludivine'nin karşısına oturdu. "Lu, ne dememi ya da yapmamı istediğini bilmiyorum, ama senden özür dilemeyeceğim çünkü..."

"Özür dilemeni istemiyorum," diye sözünü kesti Ludivine. Sonra yüzünü ovuşturdu, derin bir nefes aldı. "Babamı öldürmeye çalışmamış olmanı diler miydim? Evet. Eve gönderilmiş olmamasını diler miydim?" Durdu. "Hayır. Bu karara sevindim. Ona o kadar öfkeliyim ki, doğru düşünemiyorum."

Başını salladı, gözlerini ateşe dikti. Sonra Rielle'nin yanına gidip ellerini avucunun içine aldı.

"Hayatta olduğuna seviniyor muyum?" diye fısıldadı. "Ah, tatlım." Rielle'yi tuhaf bir şekilde kucakladı. "Seni o kadar çok seviyorum ki, parçalanıp dağılacakmış gibi hissediyorum. İyi olduğun için çok mutluyum."

Rielle onu güçlkle ayağa kaldırdı, hıçkırıklara boğulan kızı yatağına götürdü. Ludivine'i yatırıp üzerini örttü, sonra yanına girdi. Yanağını Ludivine'nin omzuna dayadı, kızın deliler gibi ağlamasına izin verdi. Ludivine'nin hıçkırıkları sonunda hafiflediğinde, Rielle ona bakıp gülümsedi.

"Burnunu saçlarıma silmesen iyi olur."

Ludivine titrek bir kahkaha attı. "Bu gece burada kalabilir miyim?"

"Kalman için ısrar ediyorum."

Kapı bir kez daha çalındı. "Prens Audric Leydi Rielle'yi görmek istiyor."

Ludivine ve Rielle aynı anda, "İçeri gelsin," diye karşılık verdi.

Audric içeri girip de Rielle ile Ludivine'i aynı yatakta görünce tereddüt etti. "İsterseniz daha sonra gelebilirim."

"Aklından bile geçirme," diyen Ludivine yastıkları kabarttı. "Buraya gel. Parti yapıyoruz!"

Audric onlara biraz temkinli yaklaştı. "Ağlıyor musun, Lu?"

"Evet, ağlıyor," dedi Rielle. "Acele edip buraya gelmezsen yeniden başlayacak ve bu konuda kendini suçlayacaksın."

Audric saçlarını karıştırdı. "Bu akıllıca bir hareket olur mu? Demek istediğim, olanları düşünürsek..."

"Audric, sakın ol, burada yanlış hiçbir şey yok. Bugün az kalsın ölüyordum. Sizi bir daha asla göremeyeceğim sandım ve dostlarımin bu gece yanımda olmasını istiyorum. O yüzden

lütfen çekinme ve yanımıza gel.” Doğruldu ve elini ona uzattı. “Çocukken olduğu gibi.”

Genç adamın yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı. “Artık çocuk değiliz.”

“Benim için öyleymiş gibi davransan. Eskiden ne çok oyun oynardık, hatırlasana?” Ludivine güldü. “Gece gündüz at olduğunu zanneden bir prensi çok iyi hatırlıyorum. Koridorları dört nala koşup dizlerini yere vurmaya çok severdi.”

Audric battaniyelerin üzerine, Rielle’nin yanına uzandı. Rielle’nin içini hayal kırıklığı kaplasa da onunla uğraşmamak için kendini zor tuttu. Audric’in yakınında olmasıyla, bedeninin sıcaklığıyla yetinecekti.

“Çok iyi bir at olduğumu düşünüyordum,” dedi Audric. “Ayrıca çok güzel kışnerdim!”

“Bir günü çok iyi hatırlıyorum,” diye araya girdi Rielle. “Annenin eşarplarından birini alıp pantolonunun arkasına sıkıştırmış ve kuyruğun olduğunu söylemiştin.”

Evyline kahkahasını bastırmak istercesine yalandan öksürdü.

“Devam et,” diyen Audric keyifli bir sesle yatağa iyice uzandı. “Beni utandırmaya devam et. Umurumda değil!”

Audric’in çarşafın altından Rielle’nin eline dokundu. Rielle genç adamın elini sımsıkı tuttu, bedenini tatlı bir sıcaklık kapladı. Elleri tehlikeli yerlere dokunmak istiyordu.

“Hemen bana gelmeliydin.”

Rielle suratını asmamaya çalıştı. Garver Randell ikisi için de yeterince çok özveride bulunmuştu. “Dün çok yorucu bir gün oldu,” dedi kuru bir sesle. “Beni öldürmeye çalışmaları ve diğer şeyler derken... Ayrıca, hemen kralın şifacısına gittim.”

“O adam aptalın teki. Audric onun yerine neden bana geliyor sanıyorsun?”

Garver bir kavanozun kapağını kapatıp masanın üzerinden kıza uzattı. “Bitene kadar her gün dört kaşık al. Puslu sarı arı çok güçlü bir zehirdir. Günlerce miden bulanacak, onun için bir şey yapamam, ama bu iksir işe yarayacaktır.”

“Borcum ne kadar?”

“Sadece şu: Bir dahaki sefere zehirlendiğinde ya da az kalsın öldürülecek, bıçaklanacak ya da boğulacak olduğunda...”

“Tamam, anladım.”

“Evet, bir dahaki sefere, beni görmeye gelmek için bir gece bekleme.”

Garver bitkinlikle söylenip sandalyesinden kalktı. “Gerçek şifacıların hızlı ve *doğru* tedavileri yaşamla ölüm arasında büyük bir fark yaratabilir. Güneş Kraliçeleri için bile!”

Garver arkasını dönerken, Rielle gözlerini devirdi. Garver sakınca, “Bunu gördüm,” demekle yetindi.

Rielle güldü, sonra avluya açılan kapıdan dışarıya baktı. Audric, Garver’in küçük oğlu Simon’a griffon’u nasıl seveceğini gösteriyordu. Avlunun gerisinde, Garver’in ön kapısında büyük bir kalabalık toplanmış, prene ve tanrısal yaratığa şaşkınlıkla bakıyordu. Büyük bir olasılıkla bu çocuğun yaratıkla nasıl böyle yakın olabildiğini merak ediyorlardı.

“Bu çok ilginç,” diye mırıldandı Rielle. Simon’ın gözlerini yummuş elini griffon’un boynuna uzatmasını endişeyle izledi.

Oysa griffon sadece gözlerini kapatıp çocuğun onu okşamasına izin verdi. Garver yerleri süpürmeye başlamıştı. “Hım? İlginç olan ne?”

“Atheria genellikle insanların ona dokunmasından hoşlanmaz.”

“Tanrı aşkına, Atheria da kim?”

“Griffon. Adını beğendin mi?”

“Adı her ne olursa olsun, çiçeklerime basmasa iyi eder.”

“Benim dışımda, Atheria sadece birinin ona dokunmasına izin verir. O da Audric. Oysa şimdi...” Simon yaratığın başını okşarken gülümsedi. Çocuk şaşkınlıktan donup kalmıştı, Audric ise onun bu haline kahkahalarla gülüyordu. “Anlaşılan ikincisi oğlun oldu.”

ELIANA

"Narin, kayıp kuzular kollarımıza düşecek, dilleri tutulmuş ve görmeyen gözlerle O'nun çağrısına karşılık verecekler. Onları toplayın. O'nun sözlerini öğretin. O'nun emrettiği şekilde onları yeniden yaratın. O'na karşı koyanları cezalandırın, çünkü onlar zaten kayıp ruhlardır."

—Fidelia'nın İlk Kitabı

Kapı açılır açılmaz Eliana kendini aydınlık koridora attı. Erkek bir nöbetçi yan tarafta dikiliyor, boş gözlerle duvara bakıyordu. Belinde bir sürü anahtar vardı.

Eliana Zahra'nın ona tarif ettiği iki anahtarı buldu. Biri sıradan ve pis bir pirinç, diğeri de ince ve gümüş olacaktı. Anahtarlıktan çıkardı. Aynı Zahra'nın söylediği gibi adam ne hareket ediyor ne de gözlerini kırpmıyordu.

Geriye çekilip yüzüne baktı. Adamın ağzının kenarı seğirdi.

Zahra'ya bakılırsa, gerçek bir melek, bir insanın zihnini istediği kadar uzun bir süre etkileyebilirdi. Ama bedensiz bir tayf olan Zahra onları sadece her seferinde birkaç saniye etkileyebiliyordu. Eliana'ya acı bir ses tonuyla o zaman bile yeteneğinin öngörülemmez olduğunu, kolaylıkla tükenebildiğini söylemişti.

Adamın eli uykudaymışçasına hareket etti. Gözlerini kırpı. Bedeni hafifçe kıpırdadı.

“Git.” Ağzı hareket etse de, çıkan Zahra’nın sesiydi. “Acele et!”

Adam çok geçmeden uyanacaktı.

Anahtarları eline alan Eliana çıplak ayaklarıyla boş koridorda koşmaya başladı. Gri taş duvarın her iki yanında metal kapılar vardı.

Zahra’nın sözünü ettiği girintiyi buldu, burası küçük bir depo dolabının girişi. Bedenini duvara bastırdı. O kadar uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra ışıktan gözleri sulanmıştı, tavandaki cızırtılı sarı ışıklara gözlerini kısarak baktı ve bekledi.

Bir dakika geçti. Zahra girintide belirdi.

“Hemen, buraya,” diye fısıldadı ve deponun kapısını gösterdi. “Üzgünüm, Eliana. Keşke koruma gücüm hak ettiğin kadar kuvvetli olsaydı. Ama Düşüş tayfların zihni de dahil olmak üzere pek çok şeye zarar verdi.”

“Özür dileme. İyi gidiyorsun.” Eliana deponun kapısını pirinç anahtarla açtı, kendini içeri açtı. Burası dar ve uzun bir alandı, raflarla doluydu. Raflarda ise bağlı bohçalar, yiyecek paketleri, üzerinde yabancı kelimelerin yazılı olduğu kutular vardı.

Eliana eğildi, alttaki raflara bakmaya başladı. “Ne yazdığını anlamıyorum.”

“Eski melek dillerinden biri,” diye açıkladı Zahra. “Fidelia üyesi olabilmen için beşini birden bilmen gerek.”

“Peki ya şu koridordaki lambalar? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

“Amber enerjisi. İmparatorun sayısız deneylerinden biri. Onları buldun mu?”

“Henüz değil.” Eliana metal menteşeleri olan ahşap sandığı açtı. İçinde kendi silahları da dahil olmak üzere sayısız silah

vardı. Whistler, Nox, Tuora, Tempest. En sevdiği hançerleri buradaydı. Bir tek Arabeth eksikti. Onu Sığınak'ın pisliğinde sonsuza dek kaybetmiş olmalıyım, diye düşündü. Tabanca kılıflarını kollarına, bacaklarına ve beline taktı, hançerlerini yerlerine yerleştirdi ve derin bir nefes aldı.

Zahra onu izliyordu, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Daha iyi misin?"

"Çok daha iyi."

"Gitmeden önce," diyen Zahra başka bir rafı işaret etti. "Sanırım, bu senin."

Kolyesi. Kararmış pirinç yüzü gören Eliana'nın kalbi sıkıştı. Annesi hep aile yadigârı olduğunu söylerdi. Peki ama hangi ailenin? Eliana elinde olmadan merak etti. Annesi ne biliyordu? Eliana'nın kendisi Zahra'nın hikâyesine ne kadar inanmıştı? Tüm bu olanlardan sonra Rozen'a anne diyebilecek miydi? Ya Remy kardeşi, Ioseph babası sayılacak mıydı?

Kalbini derin bir keder kaplasa da, zihnindeki soru işaretlerini güçlkle uzaklaştırdı. Bu yerden kaçmayı başaramazsa bunların hiçbir önemi kalmayacaktı.

Kolyesini boynuna taktı, Zahra'ya döndü, "Yolu göster," dedi.

Koridora dönüp gölgelerin arasından ilerlemeye başladılar.

Zahra sonunda "Burası," diyerek metal kapılardan birinde durdu. Siyah rakamlarla kapının üzerine 36 yazılmıştı.

Eliana uzun gümüş anahtarı kilide sokarken nabızı hızlanmıştı, usulca içeri girdi.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra "Navi?" diye fısıldadı. "Sakın korkma."

Navi'nin hücreesine ağır ve pis bir hava hakimdi. Pislik, ter ve Eliana'nın dilini adeta uyuşturan acı ve ilacımsı bir koku birbirine karışıyordu. Köşedeki duvarın dibinde küçük

bir karaltı gördü, hemen oraya koştu. Bir an tereddüt etse de Navi'yi yavaşça omuzlarından kaldırıp kendine çevirdi.

Hemen arkasında havada süzülen Zahra üzüntüyle inledi. "Ah, Navi," diyen Eliana yaşadığı şoku saklayamamıştı.

Navi'nin başını kazımışlardı, cildindeki yaralar adeta bir mozaik halini almıştı. Korkunç morluklar, kıpkırmızı yaralar, yanlarında siyah işaretler olan figürlerle Navi'nin derisi kötü bir terzi tarafından adeta yeniden dikilmiş gibiydi. Eliana dokununca inledi, şiş yüzü acıyla kasıldı.

Eliana, "Ona ne yaptılar?" diye fısıldadı.

Zahra, alçak ve öfkeli bir sesle, "Yaptıkları şeyler şeytani," diye fısıldadı. "Onları elimden geldiğince durdurmaya çalıştım, ama Radox'a varlığımı belli etmeksizin elimden çok şey gelmedi."

Eliana'nın dilinin ucuna öfkeli sorular gelse de kendine hâkim oldu. Onları daha sonra soracaktı. Navi'nin bedenini yerden kaldırdı, kızın güçsüz kolunu omzuna attı. "Bize buradan çıkış yolunu göster."

"Sizi bir kez daha saklayamam," diye fısıldayan Zahra çaresizce dumanlı kollarını kavuşturdu. "En son gücümü koridordaki o askerde kullandım."

Eliana'nın omzuna yaslanan Navi acıyla bir şeyler mırıldandı.

"Gücünün geri gelmesi ne kadar zaman alır?" diye sordu bu kez Eliana.

Zahra utanmışçasına başını çevirdi. "Bir şey söylememe. Kraliçem, size yemin ederim her zaman bu kadar zayıf olmadım."

"O halde sıradan insanlar gibi kaçmak zorundayız. Hadi, gidelim."

Navi'nin hücrelerinden çıkıp bir labirentten farksız koridorlarda aceleyle ilerlediler, tepelerindeki tuhaf amber

ışıkları yanıp sönüyordu. Zahra bir an ileri gidip geri döndü, Eliana'yı yaklaşan Fidelia askerleri için uyardı.

Eliana Navi ile birlikte duvardaki küçük bir girintiye sığınıp eliyle nazikçe kızın ağzını kapattı. Branda bir sedyede ölü bir kadını taşıyan askerler yanlarından geçip gitti. Kadının her yerinde karanlık yumrular vardı.

Eliana'nın midesi alt üst oldu.

"Temiz," diye fısıldayan Zahra bir kez daha önlerinden süzüldü.

Zahra'nın yakında olmasıyla midesi yeterince berbat olan Eliana dişlerini sıkıp tayfın peşine düştü. Koridordan uzun taş duvarları olan düz, pislik içinde bir avluya çıkınca, üst üste yığılmış sandıklarla berbat kokulu bir yığının arkasına saklandılar. Eliana bunların cesetler olduğunu düşündü. Gece, ufuktaki soluk mavi rengiyle alanı kaplamıştı.

Eliana, "Bir dağda mıyız?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi Zahra. "Ventera'nın kuzey sınırından uzakta değiliz."

Bu soğuğu ve rüzgârı açıklıyordu. "Rinthos'tan ne kadar uzak?"

"At ile dört gün."

Eliana hızla başını tayfa çevirdi. "Dört gün mü? Ne kadar zamandır buradayız?"

"Bir hafta."

Eliana gözlerini yumdu, içinde git gide yükselen paniği bastırmaya çalıştı. Yakalanmalarının üzerinden on bir gün geçmişti. On bir gündür Remy'den uzaktı ve çocuğun nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Navi'nin omzundaki başı acıyla hareket etti. "Eliana?"

Eliana usulca, "Birazdan koşmak zorunda kalacağız," dedi. "Benim için kendini toplayabilir misin, Navi?"

Tam o sırada Zahra küfrü bastı.

Eliana gerilmişti. “Ne oldu?”

“Radox burada.” Zahra alanı çevreleyen duvara doğru döndü. “Bu gece av için dışarıda olması gerekiyordu. Kaçtığınızı ya da varlığımı fark etmiş olmalı.”

Eliana gözlerini kısarak avluya baksa da hiçbir şey göremedi. Ama sonra havada rahatsız edici bir değişiklik oldu. Bir hareket, karanlık bir şeklin titrek hareketi gibiydi. Bir erkek, ama insandan çok daha uzun ve endamlı.

Dehşetle ağzı kurudu. “Şimdi ne yapacağız?”

“Ben Radox’la ilgilenirim,” diyen Zahra’nın sesi sert çıkmıştı. Eliana onun bu durumdan keyif bile aldığını düşündü. “Ona vurduğumda çok büyük bir gürültü duyacaksınız, havada da bir hareketlilik olacak. Doğu duvarındaki geçide doğru koşun. Gücünüzün yettiği yere kadar koşun ve sonra ormana saklanın. Ben sizi bulurum, tabi önce Radox beni kapana kısıtırmazsa.”

“Kapana kısıtırmak mı?”

“Sonra açıklarım.”

“Ya nöbetçiler?” Eliana eliyle avluyu dolaşan Fidelia askerlerini işaret etti. “Hepsiyle savaşmam, hele ki Navi bu haldeyken.”

Tam o sırada batı duvarı havaya uçtu.

Taş ve ahşap parçaları üzerlerine yağarken Eliana Navi’nin üzerine kapandı. Başını kaldırıp toz bulutunun içine bakınca duvarın on metrelik bir kısmının yerle bir olduğunu gördü.

Zahra en uzun haliyle dikildi. “Peki,” dedi neşeyle, “İşte bu işimize yarayabilir.”

Sonra kendini kaosun içine atıp gözden kayboldu.

Eliana bekledi, alnındaki teri sildi.

Avlu daha hafif bir gümbürtüyle sallanırken diğer iki kanat da çöktü. Kırk beş metre ötede ve yerden üç metre yüksekte girdabın ağzını andıran bir ışık parçası eğilip büküldü.

Zahra Radox'u bulmuştu.

Eliana Navi'yi ayağa kaldırdı ve yüzüne sert bir tokat attı. Kızın uyuşturulmuş gözleri hemen açıldı. Eliana o gözlerde gördüğü öfke kıvılcımlarına sevinmişti.

"Koşmamız gerek, hemen şimdi!" dedi. "Yoksa öleceğiz."

Navi başını sallayıp dişlerini sıktı.

"Bana tutun," diye Eliana, kızın kolunu bir kez daha omzuna atıp avluya koştu. Navi koşarken güçlükle nefes alıyordu. Toz ve bağıran askerlerin yarattığı kargaşa sayesinde onları bir süre kimse fark etmedi. Ta ki, terk edilmiş doğu kapısına varana dek!

Geçidin gözetleme kulesinden bir Fidelia askeri elinde tabancası ve gövdesine sarılmış cephanesiyle önlerine atladı.

Eliana donup kaldı.

Fidelia askeri kibarca onlara gülümsedi.

"Sevgili kuzular," dedikten sonra tabancasıyla arkayı işaret edip, "Demek bu kargaşayı siz çıkardınız," dedi.

Eliana askerin onlara yaklaşmasına izin verdi, adamın gözleri kızın bedenine sarılı hançerlere kaymıştı. Bakışları sertleşse de gülümsemesi kaybolmadı.

"Zavallı kuzular." Tabancasını Eliana'nın göğsüne doğrultmuştu, kızın gözlerine düşen bir tutam saç kenara itti, dudaklarını yaladı. "Ne kadar kayıp, ne kadar gençsiniz."

Arkasında, karanlıktaki bir hareket Eliana'ya beklediği işareti vermişti. Gözlerini yere indirdi.

"Size bir kötülük yapmak istemedik, efendim," diye fısıldadı. Hemen ardından Arabeth'in birinin kalbine girerken çıkardığı o tanıdık sesi duydu.

Başını kaldırdığında Fidelia askeri hırıltılı bir ses çıkardı ve Arabeth'in göğsündeki çıkıntısına baktı, kan kustı.

Kurt arkasında dikiliyordu.

Eliana'nın yorgun bedeni neredeyse rahatlamıştı. Her şeye karşın, "Teşekkür ederim," dedi.

Simon Arabeth'i pelerinine silip kıza uzattı. "İstersen değiştirebiliriz."

Eliana Navi'yi Simon'ın kollarına bıraktı. Gecenin karanlığında avludan çıkıp kendilerini ayaklarının altında dağılan düz, beyaz taşların olduğu kayalık bir bayıra attılar.

"Remy?" diye sordu kız.

"Güvende ve gizleniyor." Simon'ın maskesi ay ışığında parlıyordu. "Şimdi onun yanına gidiyoruz."

Oraya gider gitmez, diye düşünen Eliana koşarken Arabeth'i sımsıkı kavramıştı, seninle baş başa konuşacağız, hem de hançerim gırtlığına dayalıyken.

~ 41 ~

RIELLE

“Kimse Işıketiren Audric’in son sözlerinin ne olduğunu tam olarak bilmiyor. Ama Düşüş’ten önceki günlerde, fısıltılar çok hızlı yayılırdı. Söylentilere göre katiline sarf ettiği son sözleri şöyle olmuştu: ‘Seni seviyorum, Rielle.’”

—Altın Kralın Son Günleri, yazarı bilinmiyor

Üç gün. Rielle güneş battıktan sonra bile odadan odaya dolaşmaya devam ediyordu. Ateş sınavından önceki son üç gün.

Peki ya sonra... Sonra ne olacaktı?

Evylıne kapının diğır tarafından, “Leydim, uyumaya çalışmalısınız. En azından sınavlar bitene dek,” diye seslendi.

“Haklısın, Evylıne,” diye karşılık verdi Rielle. “Sadece insan alevlerin içine atılmak üzere olunca elinden geldiğince dualarına çalışmak istiyor.”

“Dualar faydalı ve iyidir, leydim, ama uyku çok daha iyidir. Bitkin düşerseniz ne ateşle savaşabilir ne de dua edebilirsiniz.”

Esneyen Rielle, örgüsünü açıp saçlarını savurdu. “Ben sana sonuna kadar hak veriyorum. Ama ne yazık ki, babam öyle düşünmüyor.”

Atheria’nın terasta her zamanki yerini aldığından emin olunca, Rielle sendeleyerek banyoya doğru yürüdü.

Ansızın donup kaldı, birden ayılmıştı.

Audric pencerenin önündeki bir kanepeye oturmuştu. Kıvırcık saçları, saatlerdir onları karıştırmışçasına birbirine girmişti. Ellerini iki yanında sımsıkı yumruk yapmıştı, ayağa kalktı ve kıza baktı.

Gergin bir şekilde gülümsedi. Usulca, “Merhaba,” dedi.

Rielle kendi odasına geri döndü. Omzunun üzerinden “Evylıne!” diye seslendi. “Rica etsem beni bu gece biraz yalnız bırakabilir misin?”

“Leydim, bu hiç güvenli değil...”

“Atheria terasındayken yeterince güvendedim.”

Sanki bunu duymuşçasına griffon perdelerin arasından homurdandı. “Lütfen bu ricamı yerine getirir misin?”

Kısa bir süre sonra Evylıne sertçe, “Sadece bu gecelik,” dedi. “Yaşadığınız onca şeyden sonra sanırım en azından bunu yapabilirim.”

“Bu doğru,” diyen Rielle onu olabildiğince kibar bir şekilde dışarı çıkardı.

“İyi geceler, Evylıne. Nezaketin için ayrıca teşekkür ederim.”

“Elbette, leydim.”

Rielle kapıyı kilitledi, derin bir nefes alıp kendini topladı. Arkasını döndüğünde Audric odanın ortasında utangaç bir halde dikiliyordu.

“Gizlice içeri girdiğim için özür dilerim,” dedi. “Ama seni görmek istedim. Bunu bir alışkanlık haline getirmeyeceğime söz veriyorum.”

“Belki de getirmelisin,” diye alaycı davranmaya çalışan Rielle’nin sesi titremişti. Audric’in karanlık bakışları kızın gözlerini aradı, sonra başını eğdi.

Sinirleri gerilmişti, göğüs kafesini sıkıştırıyordu. “Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var?”

“Evet, var...” Şimdi titrek çıkan Audric’in sesiydi. Boğazını temizledi. “Yine de korkarım, konuşmamalıyım. Bu gece buraya gelmem bile büyük bir aptallık.”

“Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“O halde anlat bana.” Audric’in yanına gidip koluna dokundu. “Sorun ne?”

Genç adam kızın elini dudaklarına götürdü. Parmaklarına, “Rielle,” diye fısıldadı. “Rielle, Rielle...”

“Beni korkutuyorsun. Adımdan başka bir şey söyle. Gerçek bir şey söyle.”

“Gerçek bir şey!” Audric bir kahkaha atıp kızdan uzaklaştı. “Bu sadece...”

Sonra yine sustu, Rielle çılgılık atmak istiyordu. “Audric, eğer hemen konuşmaya başlamazsan...”

“Tüm bunların ne anlama geldiğini anlıyorsun, öyle değil mi?” Elleriyle kalenin tamamını işaret etmişti. “Bir gün kral olacağım ve sen de Güneş Kraliçesi olacaksın.”

“Tabi eğer ateş sınavını...”

“Ah, Rielle. Bu sınavı da diğerleri gibi geçeceksin. Muhteşem olacaksın ve sonra...” Saçlarını sıvazladı, kıza sırtını döndü, sonra tekrar yüzüne baktı. “İşte o zaman bana hizmet edeceksin ve eğer krallığı kurtarmak için seni savaşa göndermem gerekirse, bunu yapacağım. Güneş Kraliçesinin amacı budur. Korumak ve savunmak. Sırf seni seviyorum diye bunu göz ardı edemem.”

Son sözleri ile sesi boğuklaştı.

Rielle yavaşça ona yaklaştı, kalbi deli gibi atıyordu. Koluna dokundu, Audric ona sıkıntılı bir şekilde bakınca, yanağını okşadı.

Audric kendini kızın dokunuşuna bıraktı, elini avucuna alıp öptü.

“Sana dokunmamam gerektiğini biliyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Böyle karar vermiştik. Geçerli sebeplerimiz vardı. Ama, Tanrı yardımcım olsun, bahçedeki o günden beri senden başka bir şey düşünemez oldum.”

Rielle ona biraz daha yaklaştı, elini beline koydu. “Unutma, Ludivine umursamıyor. O bizim birlikte olmamızı istiyor.”

“Sorun Lu ya da ailesi değil. Artık bunun bir önemi yok. Ben artık...” Başını kızın alnına dayadı, gözlerini yumdu. “Keşke seni sevmekten vazgeçebilseydim.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Güneş Kraliçesi olarak sen insanlarımız için kutsal bir varlık olacaksın, Rielle. Çağımızın başlangıcından bu yana beklenen bir sembolsün.”

“Tam anlamıyla kesinlik kazanmadan böyle söylemesek. Zaten yeterince endişeliyim.”

“Başyargıç seni tüm şehrin önünde kutsayacak. Buna engel olamam. Bunu kirletemem.”

Rielle ondan bir adım uzaklaştı. “Beni yatağına alırsan kirleteceğini mi söylüyorsun?”

Audric ona umutsuzca baktı. “Seni hem sevip hem de kendi ellerimle savaşa nasıl gönderebilirim, bilmiyorum.”

Rielle kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bunun olabileceğini yeni mi fark ediyorsun? O sınavlar ne için yapılıyor sanıyordun?”

Audric arkasını döndü, gözleri alev alevdi.

Rielle peşinden geldi. “Audric, bunu çok iyi dinlemeni istiyorum, çünkü bir daha tekrar etmeyeceğim.”

Kızın sesindeki değişikle genç adam başını kaldırdı.

“Eğer beni savaşa gönderirsen, seve seve giderim ve düşmanlarımızı küle çeviririm. Ama bunu ne senin için ne de

kehanet için yapmam. Bunu, burası benim de vatanım olduğu için yaparım. Eğer beni sırf sevginden ötürü yanında tutmaya çalışırsan, başarısızlığa uğrarsın.”

Audric kıza bir süre baktı, aralarında görünmez kıvılcımlar uçuşuyordu.

Rielle çenesini kaldırdı, sessizce karşı çıkmasını bekledi.

Ama Audric itiraz etmedi. Aksine hızla kızın yanına gelip ağızla dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Rielle kendini ona bırakmış, gücüyle sendelemişti. Audric kızı tuttu, elleri kalçasındaydı. Rielle bedeni ile duvar arasında sıkışana dek geri gittiler. Kız ona ağzını açıyor, parmakları Audric'in saçlarında dolaşıyordu.

Audric'in elleri ise her yerdeydi. Önce yüzünü okşadı, sonra kalçalarını kavrayıp onu kendine çekti. Dudakları Rielle'nin boynundan aşağıya kayarken, kız bedenini ona bastırdı.

Şömine ateşi patlayıp tısladı.

Audric'in gömleğini kaldırıp çıplak tenine dokunan Rielle, “Evet,” diye fısıldadı. “Evet.”

Audric hafifçe inledi. “Evet, sevgilim? Nereye dokunmamı istiyorsun?”

“Daha önce dokunduğun yere. Ah, Audric, lütfen.”

Kızın eteğini kaldırırken yeniden dudaklarına döndü, sonra avucuyla kalçalarını kavradı. Önce karnına dokundu, Rielle ani bir soluk aldı.

“Bacaklarını benim için aç, Rielle,” diye fısıldadı, sesi kızın kulağında titriyordu. “Seni tutuyorum.”

Kız onu dinlediğinde, sonunda eli bacaklarının arasına ulaştı, Rielle yumuşak dokunuşuyla inleyip gömleğini sımsıkı kavradı.

Arkasındaki duvar sarsıldı.

Audric parmağını kızın içine sokup başparmağıyla onu yavaşça okşadı. Kulağına, "O günden beri her gece bunu hayal ettim. Dudaklarımda senin adınla uyandım..." diye fısıldadı.

Rielle nasıl hareket ederse etsin, sanki açlığını bastıramıyordu. Tırnaklarını genç adamın sırtına geçirip onu daha çok kendine çekti. "Daha hızlı, Audric. Daha sert, *lütfe*."

Genç adam onu dinledi. "Bu hoşuna gitti mi?"

"Evet. *Evet*." Parmakları daha sertleşmiş, hızlanmıştı. "Böyle... Ah, Tanrım..." Daha önce hiç bilmediği bir sesle inledi, parmak uçlarına kadar titremişti.

"İşte böyle." Audric kızın alnını, saçlarını öptü. Sesi sevgi doluydu. "İşte böyle, Rielle."

Audric'e sınırsız sarıldı, içini saran o tatlı zevk dalgası omurgasından bedenine dağılıp hafifleyene dek kalçalarının ağırlığını genç adamın eline bıraktı. Sarsıldı, keskin bir çığlık attı ve paramparça oldu.

Oda yeniden sarsıldı.

Mumlar parladı, alevleri yükseldi. Şömine alevlendi ve halıya kıvılcımlar sıçradı. Duvarlar, küçük bir deprem yaşarcasına birkaç saniye daha sarsıldı ve durdu.

"Bu neydi?" diye fısıldadı Audric.

"Bendim." Rielle gözlerini kapadı, yanakları alev alev yanıyordu. "Çok üzgünüm."

"Sen mi?"

"Bunu yapmamalıydık. Bırak beni, *lütfe*."

Audric kızı bıraktı, Rielle sendeleyerek ayakta durup geceliğini düzeltti. Aklında sadece babasının yıllar önce söyledikleri vardı.

Bir gün kontrolünü kaybedip ona zarar verebilirsin.

Audric'in en son ihtiyacı olan şey senin gibi biri.

"Gitmelisin," diyen Rielle, kollarını göğsünde kavuşturdu.

Audric kısa bir süre sessiz kaldı. “Eğer istediğin buysa, giderim. Ama önce bana ne olduğunu söyler misin?”

“Dört sınavda gayet iyiydim. Hepsinin üstesinden geldim. Kendimi hiç olmadığı kadar güçlü hissettim. Ya şimdi? Seninle birkaç dakika geçirdim ve oda neredeyse yıkılacaktı.”

“Hiçbir şey yıkılmadı, Rielle. Bu sadece küçük bir sarsıntıydı.”

Rielle hızla ona döndü. “Küçük bir sarsıntı mı? Ya devam etseydik? Ya kontrolümü kaybetseydim? Ya ayaklarımızın altındaki zemin paramparça olup çökseydi? Babam haklıydı. O, gerçekleri benden çok önce görmüştü.”

“Neyi görmüştü?”

Rielle göz yaşlarıyla, “Seni sevdiğimi!” diye haykırdı. “Onca yıllık çabamın, yalnız geçirdiğim her gecenin, her duanın... Seninle birlikteyken yok olacağını. Bana dokunduğun an yanıyorum ve sen dahil her şeyi alevlerimle yakıp yok edebilirim!”

“Rielle, bana bak.” Audric kızın ellerini o kadar nazik tutmuştu ki, kız usulca ağlamaya devam etti.

“Sana zarar vereceğim,” diye fısıldadı Rielle.

Audric’in kararlı bakışları kızın yüzünde gezindi. “Vermeyeceksin.”

“Eğer benim yüzümden sana bir şey olursa, buna dayanamam, Audric. Buna dayanamam. Gerekirse sonsuza dek yalnız kalırım, daha iyi.”

“Hayır, hayır, olmaz.” Genç adam kızın başını hafifçe kaldırdı, yanaklarını tüy kadar hafif öpücüklere boğdu. “Mutlu olmayı hak ediyorsun. Soğuk bir yatak ve boş bir odayı değil.”

Rielle onun dokunuşuyla gözlerini yumdu. “Ben çok tehlikeliyim.”

“Sen tam bana göre bir tehlikesin.”

“Bu bir şaka değil, Audric. Bu senin ve benim hayatım.”

“Benim hayatım sen olmadan çok renksiz.” Elleri kızın yüzünü kavradı.

“Senden korkmuyorum, Rielle. Sana güveniyorum... Seni istiyorum.”

Rielle genç adamın göğsüne yaslandı, güneşle ısınmış teninin, tuniğinin pamuğunun kokusunu içine çekti.

Sonunda, “Senden...” dedi. “Beni bir kez daha öpmeni istesem?”

“Seni bütün gece öpebilirim ve asla yorulmam.”

Rielle ona bakabilmek için geri çekildi. “Peki, beni yatağa götürmeni istesem?”

“O zaman seni yatağa götürürüm,” dedi Audric. “Ve bana doyana dek seni rahat bırakmam.”

“Başka bir şey istemiyorum ki.” Yakasının üzerinden boynunu öptü. “Sana doymak istiyorum.”

Parmak uçlarında uzanıp Audric bir cevap vermeden onu öptü. Genç adamın kolları ateşli bir şekilde ona sarıldığında, küçük, tatlı bir kahkaha attı.

Onu deli gibi kendine çekip “Yatağa,” diye fısıldadı.

Audric kızın dudaklarını bırakmadan onu yatağa yatırdı. Sanki kızın içindeki havaya ihtiyacı varmışçasına öpüyordu. Rielle ellerini adamın sırtına koyup onu sımsıkı kucakladı, bedenini onunkine bastırdı.

Audric nefes nefese “Evet,” diye fısıldadı. Bir yandan da geceliğinin düğmelerini açmaya çalışıyordu. Korsesini aşağıya sıyrınca göğüsleri serbest kaldı. Audric inlerken onları tek tek öptü.

Rielle bacaklarının arasındaki sızıya elinden geldiğince dayanırken, Audric'in bedeninin altında kıvranıyordu. “Sana ihtiyacım var,” diyerek omuzlarını kavradı. “Lütfen, Audric.”

Audric aceleyle tuniğini, kemerini çözüp tekmeleyerek çizmelerini çıkardı.

Alt dudağını ısıtırken bir yandan da kızın geceliğinden kurtulması için çabaladılar.

Audric kesik kesik soluk alıyordu. "Tanrım, Rielle, o kadar güzelsin ki..." Kız battaniyelerin üzerine uzandı. Audric'in elleri göğüslerinde, belinde, kalçalarında geziniyordu. Gölge sınavından kalan her morluğu öptü, kızın adını bir dua gibi sevgiyle sayıkladı.

Sonunda Audric'in kalçalarının ağırlığını bedeninde hissettiğinde, Rielle çığlığını güçlkle bastırdı. Audric kızın ellerini kavrayıp yastığın üzerine zarifçe kaldırdı. Kalçasının her hareketinde bedenini yeni bir zevk dalgası kaplıyordu.

Audric'in sert, sıcak bedeniyle titrerken, umutsuzca, "Audric, lütfen," diye yalvardı.

"Bekle." Audric kızın çenesini öptü, biraz uzaklaştı. "Biraz bekle."

"Hayır, şimdi."

"Bunu yapmadan önce..."

Rielle genç adamın sesindeki tedirginliği fark edince neler olduğunu anladı. "Bir tonik içiyorum." Zarifçe adamın yüzüne dokundu. "Lütfen endişelenme."

Audric başını salladı, "Seni seviyorum," diye fısıldadı ve tek bir hareketle kızın içine girdi.

Kızın bedeni kasılırken küçük bir çığlık attı. Gözleri dolmuştu, bu o kadar yoğun bir duyguydu ki, Audric bir kez daha hareket ederse dağılıp yok olacaktı gibi hissetti.

Audric, "İyi misin?" diye fısıldadı.

"İyiyim," diyen Rielle nefes nefeseydi. "Gitme."

"Asla. Çok üzgünüm..."

"Hayır." Parmakları dudaklarına dokundu, titrek bir kahkaha attı. "Üzülme."

Audric gözünün altındaki yumuşak yeri hafifçe öptü ve içinde hareket etmeye devam etti.

Rielle keskin bir acıyla irkildi.

Audric, “Bana bak,” dedi, göz göze geldiğinde genç adamın yüzündeki teslimiyet ile kalbi adeta eridi. “Buradayım ve seni çok seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.”

Rielle titrek bir sesle, “Öp beni,” diye fısıldadı.

Audric onu dinledi, dudaklarıyla dudaklarını kapadı.

Çenesini öperken, “Durmamı ister misin?” diye sordu. En ufak bir dokunuşu bile bedenini titretiyordu. Rielle gözlerini yumup onunla birlikte hareket etmeye başlamıştı. Bedenindeki acının yerini başka bir zevk alıyordu.

“Sakin durma,” diye mırıldandı. “Asla.”

“Rielle. *Rielle*.” Artık biraz daha sert hareket ediyordu, sesi boğuklaşmıştı. “Bana ne istediğini söyle, bırak yapayım.”

Rielle derin bir iç geçirerek altında kıvrandı. “Senin ne istediğini duymak istiyorum. Tek dileğim bu.”

“Kollarımda kendini kaybetmeni istiyorum. Korkularını, endişelerini, peşini bırakmayan karanlık düşüncelerini unutmanı istiyorum.” Elini bedenlerinin arasına kaydırıp bacaklarının arasını okşadı.

Rielle inledi, avucunu yatağa bastırdı, bir yere tutunmaya çalıştı. Audric’in eli onunkini buldu.

Genç adama bakıp, “Başka ne istiyorsun?” diye mırıldandı. Kalçalarını onunla aynı ritimle hareket ettiriyordu.

“Ben...” Audric’in sesi kesildi. Başını salladı, elini yukarı götürürken titredi. Rielle elini yakalayıp avucunun içini öptü.

“Benim zevk çılgınlıkları atmamı istiyorsun.”

Audric boğuk bir ses çıkardı. Kalçaları kasıldı. “Tanrım, evet,” diye inledi.

“O zaman daha hızlı.” Başparmağıyla dudaklarına dokundu. Audric parmağını ağzına alınca gözlerini yumdu. Rielle titredi, gülümsedi ve bacaklarını genç adamın beline doladı. Audric’in içinde böylesine kaybolmasını sonsuza dek seyredebilirdi. “Lütfen, Audric.”

Audric onu dinlese de, yumuşaklığı kızı büyülüyordu. Kızın elini bırakıp yüzünü okşadı, sonra eli göğüslerine kaydı. İçindeyken verdiği o tatlı acı Rielle’yi dalga dalga dağıtıyordu. Dokunuşuyla bedeni büküldü, battaniyeyi kavradı.

Ümitsizce inledi. “Audric, *lütfe*n...”

Audric elleri titreyerek kızın boynunda, “Evet, Rielle, evet, işte böyle,” diye mırıldandı. Sesindeki boğuk açlık Rielle’yi ateşe verdi. Genç adamın saçlarını kavrayıp buklelerini sertçe çektiğinde Audric inledi, çıkardığı erkeksi, umutsuz ses Rielle’yi mahvediyordu. Tüm bedeni, nabızı deli gibi atana dek altında kıvrandı. Güçsüzce ona tutundu, gözleri bulanıklaştı, kalçaları hafifçe hareket ederken adamın saçlarını okşadı.

Audric’in bedeninin ağırlığı, saçlarında gezinen dudakları ve sevgi dolu boğuk sesiyle bedeni kemiksiz bir varlığa dönüşüyordu. Rielle odayı aydınlatan parlak alevlere kalbinde ufacık bir korku olmadan bakarken, zihni Corien’den çok uzaktaydı.

- 42 -

ELIANA

“Hiç Kurt'u gördünüz mü? Onunla konuştunuz mu hiç? Adamın gözlerinde kötü bir ışık vardır. Yüzüne bir dakikadan kısa bile baksanız bir insanın olabileceğinden çok daha fazla parçalara ayrılıp yeniden bir araya getirildiğini görürsünüz.”

—Taraf değiştiren isimsiz bir Kızıl Taç isyancısının idamdan önceki son sözleri

Simon onları Kızıl Taç'ın güvenli evlerinden birine getirmişti. Küçük bir kulübeydi. Uçurumun dibindeki bir çam ormanının derinliklerine gizlenmişti. Yosun kaplıydı, ağaçların birbirine girmiş çalılıkları arasında kalıyordu.

Eliana içeri girer girmez bir çığlık koptu. Küçük bir ocağın yanında oturan Remy kızın kollarına atılmıştı. Eliana onu son anda yakalamasa ikisi birden yere devrilecekti.

Remy, “Beni geride bırakmaya bir son ver,” diye fısıldadı. “El, uyandım ve sen gitmiştin.”

Eliana gözlerini yumdu, avuçlarını çocuğun narin sırtına bastırdı. Orlin'dan ayrıldıkları günden bu yana çok zayıflamıştı.

Sonra, çocuk yanaklarını kızın gömleğine bastırırken Zahra'nın sözlerini hatırladı.

O kadın aslında anneniz değil.

Kardeşi sandığı bu çocuk aslında...

Remy ondan uzaklaştı, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüyle ona bakıp cesurca gülümsedi. "Hob bana ocağı kullanmayı öğretti. Sana akşam yemeği hazırlayayım."

İşte o an, Eliana tayf doğruyu söylüyor olsa dahi, Zahra'nın yanıldığına karar verdi. Ioseph, Rozen ve Remy Ferracora ile aynı kandan olmasa bile, onlar kalbinde Eliana'nın ailesiydi. Eğer biri aksini söylemeye kalkışırsa, Eliana onları paramparça edecekti.

Baş parmağıyla Remy'nin yanaklarını kuruladı. "Kendine de yaparsan, olur."

Remy ocağa koşarken, Eliana Hob'un Navi'yi küçük bir yatağa yatırdığını gördü.

"Camille güvende mi?" diye sordu.

"Onu bıraktığımızda o ve adamları hayattaydı ve iyiydi," diye karşılık verdi Hob. "Simon, Invictus'un adamlarını kaçırdı."

Eliana'nın midesi kasıldı. "Valentine. Simon onu öldürmedi mi?"

"Ne yazık ki, hayır."

Kız gözlerini kapadı. "Beni bulana dek vazgeçmeyecek."

"Şey, en azından şimdi burada değil. Bunun için Simon'a teşekkür edebilirsin."

Eliana bunu ya da söz konusu adamı düşünmek istemiyordu. "Neden buradasın? Patrike ne oldu?"

"Simon dövüşten ağır yaralar aldı. Çocuğu güvenli bir şekilde buraya getirmesi için ona yardım etmek istedim." Hob, Remy'ye gülümsedi. "Kardeşin çok iyi bir refakatçi." Navi yattığı yerde acıyla kıpırdandı. Hob bir kova suya batırdığı bez parçasını Navi'nin alınına koydu.

"Daha önce böyle bir şey görmüş müydün?" diye sordu Eliana. "Ona ne yaptılar?"

Hob'un yüzü öfkeyle kasıldı. "Hayır. Bunun ne olduğunu bilmiyorum, ne yapabileceğimden de emin değilim." Yorganı kızın çenesine kadar çekip sıkıştırdı. "Camille Laenys'i sormamı istedi. Kayıp olan kızı. Onu da Fidelia kaçırmıştı, öyle değil mi?"

Laenys. Kızı aramayı tamamen unutmuştu.

Eliana başını iki yana salladı, Hob kızın yüzünden gerçekleri okuyabiliyordu. "Onu arayacak zamanım olmadı. Çok üzgünüm."

"Orada ne yaptıklarını biliyor musun? Yani Fidelia'nın? Bir şey gördün mü? Kızları neden kaçırıyorlar?"

"Bilmiyorum, ama hücremdeyken duyduğum sesler..."

"Sorun değil. Bana anlatman gerekmiyor, Kâbus." Sözlerinde kin yoktu, sadece ağır bir keder yüklüydü. "Dinlenmelisin. Simon döner dönmez yola çıkacaksınız."

Simon.

Eliana arkasını dönüp ona bakındı. Ama Simon gitmişti.

Arabeth'i öfkeyle duvara fırlatmamak için kendini zor tuttu.

"Nereye gitti?"

"Dar Deniz'den Astavar'a geçmenize yardımcı olması için sınırdaki bir bağlantıyla buluşmaya gitti," dedi Hob.

Eliana üzerindeki hançerleri çıkarmaya başladı. "Bana verebileceğin giysi var mı? Şu hapishane giysilerinden başka bir şey."

"Yine mi gidiyorsun?" diye atıldı Remy.

Eliana ona gülümsedi. "Gitmiyorum. Sadece dışarıda oturacağım. Bir hafta hücrede kaldıktan sonra biraz nefes almak istiyorum."

Böylece Simon'ı diğerlerinden önce görebilir, hak ettiği cevapları almadan içeri girmesine izin vermezdi.

Zahra iki saat sonra ansızın Eliana'nın yanında belirdi.

Eliana bir küfür savurup oturduğu ağaç kütüğünden fırladı.

Tayfın karanlık gülümsemesi ormanın siyahlığında güçlükle fark ediliyordu. "Merhaba, Kraliçem... Eliana demek istedim."

Eliana, oturduğu yere dönüp "Bir dahaki sefere, havada bir anda belirmeden önce beni uyar," diye tısladı.

"Ben de sizi gördüğüme sevindim, özellikle de öyle uğursuz bir şekilde ayrıldıktan sonra."

Eliana derin bir iç geçirdi. "Evet. Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Tüm sinirine karşın, Eliana sııttı. "İlle bana söyleteceksin, değil mi?"

"Radox ile karşılaşarak kendimi büyük bir riske attım," diye açıkladı tayf. "Ama gerekirse, size hizmet etmek için seve seve bir daha yaparım."

"Teşekkür ederim, Zahra," dedi Eliana. "Navi ile kaçabilmemiz için Radox'la savaştığın için teşekkür ederim. Sadakatin ve cesaretin övgüye değer."

Zahra'nın formu sevinçle ışıldadı. "Tam da Kraliçelere layık bir konuşma oldu. Ne de olsa kan çeker, derler."

Eliana, "Kan bağlarım hakkında konuşmak istemiyorum," diye kestirip attı.

"Nasıl isterseniz." Durdu. "Öte yandan bu er geç konuşulmak zorunda."

Eliana ormana bakarken alçak bir sesle konuştu. "Peki ya iddialarına inanmıyorsam?"

“Hücrendeyken zihnine girdiğimi unutuyorsun,” diye karşılık verdi Zahra nazıkçe. “Bence uzun zamandır geçmişinde bir terslik olduğunu biliyordun. Etrafındakiler gibi olmadığını... Öncelikle bedeninin kendini iyileştirebilme yeteneği var.”

Eliana ona döndü. “Şimdi beni çok iyi dinle, tayf. Zihnime girme gücüne sahip olabilirsin, ama bunu bir daha yapmayacaksın. Ta ki gelecekte bir gün bunu yapmanı isteyene dek! O zamana kadar, Kan Kraliçesinden, Işıkgetiren’den ya da her kim olduğumu düşünüyorsan, ondan söz etmeyeceksin. Beni iyi anladın mı?”

Zahra onu selamladı. “Elbette, Eliana. Bu arzuna saygı göstereceğim.”

“Teşekkürler.”

Bir süre sessizce oturdular, ormanın sakinliği ve karanlığı etraflarını sarıyordu.

Sonunda Eliana, “Navi’ye ne yaptıklarını biliyor musun?” diye sordu.

“Keşke bilmeseydim,” diye karşılık verdi Zahra. “Kan Kraliçesinin düşüşünden beri geçen uzun yıllar boyunca İmparator yeniden canlandırmayı başarabilmek için pek çok deney yaptı. İlaçlar, cerrahi prosedürler, manipülasyon, genetik adını verdiği şeyler.”

“O da ne?”

Zahra kaşlarını çatı. “Ben de tam olarak anlamıyorum ama basitçe açıklamak gerekirse, herhangi bir canlının temel yaşam yapısı diyebiliriz. Ne empirium ne de İmparator böyle bir şeye dokunamaz. Öte yandan ne yazık ki etkili oluyor.”

Eliana başını salladı. “Bunu kullanıyor... Peki, ama ne için?”

“Yeni varlıklar yaratıyor,” diye mırıldandı Zahra. “Ailelerin güvenliği karşılığında yeteneklerini ona sunan

şifacılarından yardım alıyor. Ne insan ne de hayvan olmayan şeyler yaratıyor. Adları sürünenler. Onlar canavar, Eliana. İmparatorun hekimlerinin *mutasyon* kelimesini kullandığını duydum. Bir ordu yaratık Astavar'a gitmek üzere."

Eliana boş gözlerle Zahra'ya baktı, ağzı kurumuştur. "Anlamıyorum. Bir ordu dolusu adatrox var ve bu dünyayı yok etmiş bir ordu. Bu yaratıklara neden ihtiyaç duyuyor?"

Zahra, "Fethettiğiniz kalplere korku salmanın pek çok yolu vardır," diye ağır ağır konuştu. "Kızıl Taç'ın varlığı Astavar'ın direnişiyle birlikte İmparatoru yavaş yavaş yaralıyor. İçinizdeki savaşıma gücünü yok edene dek, her gün sizler için yeni bir korku kaynağı yaratacaktır."

"Neden sadece kadınlar ve kızlar?" Eliana'nın midesi alt üst olmuştu. "Neden? Madem istediği bir ordu, neden bir avuç hantal herifi kaçırmıyor?"

"İşte o kısmını bilmiyorum."

"Navi'ye olan da bu mu? O da bir..." Cümlesini bitiremedi.

"Durumuna bakılırsa, daha başlangıç aşamasında olmalı. Bir değişim yok, ama bunu yakında öğreneceğiz..."

Zahra birden sessizleşti, sonra fısıltıyla, "Simon yakınlarda," dedi.

Eliana gerilmişti. "Yalnız mı?"

"Evet." Zahra'nın çevresini saran hava donup kaldı. "Başı meleklerle belada."

Eliana'nın eli Arabeth'e gitti, ayağa fırladı. "Yalnız olduğunu söylemiştin."

"Öyle. Ama..." Zahra gözlerini yumdu, titredi ve hafifçe inledi. "Buna nasıl dayanıyor? Hiç bilmiyordum..."

"Neye nasıl dayanıyor?" Eliana ormana bakındı.

Hâlâ gözleri kapalı olan Zahra, "Zihninde pek çok yara var," diye fısıldadı. "Derin yaralar. Ona çok zarar vermiş olmalılar."

“Ne tür yaralar? Bana düzgün kelimelerle açıkla.”

“Biri onu çok kötü yaralamış. Çok kötü. Hem de tekrar tekrar. Yaklaştıkça daha çok hissediyorum. Zihnine girmeye çalışmıyorum, Eliana. Ama birinin zihni böylesine zarar gördüğünde, bir tayf elinde olmaksızın hissedebilir.”

Zahra Eliana'nın arkasına saklandı.

“Ondan uzak dur,” diye fısıldadı. “Neredeyse gelmek üzere. İstersen seni saklayabilirim. Birkaç saniyelik gücüm var.”

“Ondan *neden* saklanayım?”

“Böyle yaraları olan bir adama tam anlamıyla güvenemezsin. Çünkü o yaralar gerçekleri saklayacaktır, benim gibi bir yaratıktan bile saklayacaktır.”

Eliana gözlerini kıstı. “Demek istediğin, düşüncelerini *okuyamıyor* musun?” Zahra başını salladı. “Yakınlarda olduğunu biliyorum, kimseyle paylaşmadığı bir acı çekiyor. Ama bundan fazlasını göremiyorum, Eliana. Simon'un böyle bir adam olduğunu bilmiyordum. Aksi halde sözlerine asla güvenmezdim... Ah, lütfen, Kraliçem, sizi saklamama izin verin.”

“Hayır.” Eliana ağaçların arasında bir hareket fark etti. Kalbi hızla atmaya başladı. “Onunla konuşacağım.”

“Beni göremez,” diye fısıldadı Zahra. “Beni görebilen tek canlı sizsiniz.”

Eliana'yı şaşırmıştı. “Neden?”

“Kimsenin buna yetecek gücü yok. Düşüş'ten beri tüm gözler empirium'a kapandı...”

“Orada ne yapıyorsun?” Simon ağaçların arasından çıktı, başlığını ve maskesini çıkardı. “Dinleniyor olmalıydın.”

Zahra'nın korkusunu üzerinden atmaya çalışan Eliana ona doğru yürüdü. “Seni bekliyordum.”

Simon durdu, kızın yaklaşmasını izledi. “Ah? Orlne’nın Kâbusu ile özel olarak görüşme şerefini neye borçluyum?”

Eliana yanından geçip ağaçlara devam etti. Omzu Simon’ın koluna değdiğinde bu dokunuş onu kızgın bir ok gibi yaktı. “Benimle gel.”

“Karanlık ormanın içinde yasak bir dövüş,” diye mırıldanan Simon kızı takip etti. “En gizli düşlerim gerçek oluyor.”

Evden yüz metre kadar uzaklaşana dek Eliana sessiz kaldı. Sonra arkasını dönüp onunla yüz yüze geldi, kolları bedeninin yanında kaskatı duruyordu. “Fidelia tarafından esir tutulduğum bina,” derken sesi gergindi. “Orası neydi?”

Simon beklemeden, “Laboratuvarlar,” diye karşılık verdi.

Eliana kendini tutmaya çalıştı. “Kaçırılan kadınlar üzerinde deneyler yapıyorlar.”

“Evet.”

“İmparatorun genetik çalışmaları sayesinde sürünenlere dönüştürülüyorlar.”

Simon’ın yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. “Biriyle konuşmuşsun. Kimle konuştun?”

Eliana’nın arkasında dikilen Zahra, “Onu ne pahasına olursa olsun koruyacak biri.”

Simon belindeki kılıcı çekip çıkardı. “Kim var orada? Eliana’dan uzaklaş yoksa içini dışına çıkarırım.”

Demek Zahra haklıydı. Tayfı göremiyor ama onu duyabiliyordu. “Biriyle konuştum,” diye karşılık verdi Eliana. “Bana senin Fidelia’yı en başından beri bildiğini söyleyen biriyle. Kim olduklarını, ne yaptıklarını biliyordun. Annemi onların kaçırdığını ve nereye gitmemiz gerektiğini de biliyordun. Beni hapsettikleri laboratuvarlarda değildi ama oralarda bir yerde. Ve senin bunu bildiğine eminim. Ne de olsa sen kudretli Kurt’sun! Fidelia’nın nerede olabileceğini

biliyorsun. Bana bunu söylemek yerine bu çılgınlığın içine sürükledin, ona neler olduğunu bildiğin halde beni karanlıkta bıraktın.”

Simon kılıcı havada donup kalmıştı.

Eliana, göğsünde git gide kabaran bir öfkeyle, “Sessizliğin benim için yeterli bir cevap,” dedi.

“Bana ne emredildiyse onu yaptım,” sesi bir kaya kadar sertti. Eliana alaycı bir ses çıkardı. “Yüce Kâhin’in emirleri olmalı!”

“Kâhin pek çok şeyi bilir ve bana her adımında rehberlik eder.”

Eliana arkasını döndü, konuşmayacak kadar öfkeliydi.

“Onu parçalamak istersen,” dedi Zahra usulca, “Seni durdurmaya çalışmayacağım. Ayrıca diğerlerinin sesini duymamasını da sağlayabilirim.”

“Ona zarar vermek istemiyorum,” diye inledi Eliana. “Henüz değil.”

Simon’ın sesi hayal kırıklığıyla gergindi. “Kiminle konuşuyorsun?” Zahra arada bir olduğu uzun kadına dönüştürerek Simon’ın etrafında döndü. “Kraliçemi üzmeye devam edersen,” diye bağırdı öfkeyle. “Seni olduğun yere gömerim.”

“Kimsin sen?” diye atıldı Simon. “Göster kendini”.

“Gözlerin beni görecektir kadar değerli değil, Kurt.”

Simon durdu, ifadesi yumuşadı. “Zahra. Bizim için casusluk yapan tayf.”

Zahra acı bir kahkaha attı. “Senin için değil, Kraliçem için casusluk yaparım.”

“Bana Kraliçem deyip duruyor,” diye fısıldadı Eliana. “Benim...”

Titrek bir kahkaha attı.

Arkasında duran Simon kılıcını kınına soktu. Eliana onun ağır adımlarla yanına geldiğini hissetti.

“Senin Güneş Kraliçesi olduğunu söylüyor,” sesi çok yumuşaktı.

Eliana ona döndü. Gölgele yüzündeki yeni yaraları daha da derinleştiriyordu, ama bakışları keskin ve kendinden emindi. Loş ışıktaki Eliana o gözlerdeki kıvılcımı görebiliyordu. Merhamet, diye düşündü Eliana ve yakıcı bir inanç. “Senin yükselen olduğunu söylüyor,” diye devam etti. “Küllerden doğan prenses. Senin Işıkgetiren’in kızı olduğunu ve seni korumak için her şeyi yapacağını da söylüyor.” Durdu, tereddüt etti, tüm kasları gerilmişti. “Bunu söyleyen bir tek o değil.”

“Madem beni bu kadar önemsiyorsun, o halde bana gerçeği söyle.” Eliana’nın sesi çaresizce çıkmıştı. “Bana daha fazla yalan söyleme.”

“Birkaç ay önce,” diye söze başlayan Simon ağaçlara doğru yürüdü. “Online’nın Kâbusu adında bir ödül avcısı olduğunu duydum. Dedikodulara göre çok sayıda ölümden bu kız sorumluydu. Hatta İmparatorun gözdelelerinden biriydi.” Durdu, Eliana’ya döndü. “Yenilmez bir kız.”

Eliana onu izliyor, bekliyordu. O kadar gerilmişti ki, bedeni ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordu.

“Çok saçma bir dedikodu olduğundan başlarda önemsemedim,” diye devam etti Simon. “Ama daha çok duymaya başladım. Kâhine söyler söylemez araştırmam emredildi. Online’a gidecek, şu Kâbusu bulacak ve onu takip edecektim. Söylentiler yalan olsa bile, en azından gerçek görevimi yerine getirip Prenses Navi’yi kuzeye götürmem gerekiyordu. Oysa söylentiler doğrudu. Yüzünü görür görmez seni tanıdım, Eliana.”

Sesi o kadar tuhaf bir hâl almıştı ki, Eliana'nın içini bir korku kapladı. Anlattıkları...Çılgınca olsun ya da olmasın, Simon kendi sözlerine inanıyordu.

"Beni nasıl tanıyabilirsin ki?" diye sordu Eliana. "Orline'daki o geceden önce hiç karşılaşmadık." İşte o zaman gerçek bir tokat gibi indi. "Tüm bu olanlar asla Navi'yi Astavar'a götürmene yardım etmem için değildi," dedi usulca. "Bana bunun için ihtiyacın yoktu."

"Hayır. Seni bulduğumda, Navi'yi evine geri götürmek ikinci plana atıldı, asıl görevim seni korumak oldu. Her şey," derken kıza doğru bir adım attı. "Seni koruyabilmemin yanında her şey ikinci planda kalıyor. Navi'nin hayatı. Benim hayatım. Kızıl Taç bile."

Eliana adama korkuyla baktı. Zahra ona yaklaşıp kulağına, "Bu konuda haksız sayılmaz, Eliana. Ona tam anlamıyla güvenmesek de en azından bu konuda gerçeği söylüyor."

Simon, Zahra'nın olduğu tarafa öfkeli bir bakış attı.

"İnsan gözlerinin beni görebilecek kadar güçlü olmaması benim suçum değil," diye terslendi Zahra. "Söylenmen gerekmiyor."

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Eliana. "Bu çok saçma."

Simon ona dokunmak üzereyken durdu. "Bedenin neden bu yeteneklere sahip sanıyorsun? Yıllardır kendine yalan söyledin, bunu anlıyorum ama artık gerçeklerle yüzleşmenin zamanı geldi."

Eliana konuşmaya çalıştı, panikliyordu. "Ben, sadece şanslıydım, hepsi bu."

"Buna kendin bile inanmıyorsun." Simon ona uzandı, yanağındaki dokunuşu bir fısıltı kadar sıcaktı. "Bu güç senin, Eliana. Annenden aldığın bir güç. Sonunda uyanmak için savaş veriyor. Ve uyandığında..."

Geceyi korkunç bir çığlık böldü, arkasından Remy'nin sesi geldi. "El! O burada!"

Bir taş camları indirdi.

Parlak, turuncu bir alev korkunç gerçeği kanıtlamak istercesine ağaçların arasından yükseldi.

Ev yanıyordu.

Elindeki meşale ile ormana bakan ise tanıdık bir figürdü.

Simon küfrü bastı.

Valentine, "Tik, tak, tik, tak!" diye tiz bir ses çıkardı. "Hepimiz seni bekliyoruz, Kâbus! Hadi dışarı çık ve bizimle oyna!"

- 43 -

RIELLE

"Marzana bir teselli bulmak için buz gibi Kirvaya tundrasında çaresizce dolaştı. Onları yakmaktan korktuğu için hiçbir şeye dokunmuyordu. Buzlu bir kanyonun içine gizlenmiş bir ağaçlık bulana dek tek başına aylarca yol aldı. Buzların ortasında bir ateş yaktı. Marzana ayaklarını ısıtırken, alevlerin içinden kırmızı gözlü bir ateş kuşu doğdu ve Marzana ondan hiç korkmadı."

—Azizler Kitabı

Tal'in yardımcılarında biri Rielle'nin göz bağını çözünce, Rielle çadırından taş bir platforma adım attı. Omuzlarında tüylü bir pelerin vardı.

Rielle'yi büyük bir uğultu karşıladı. İnsanlar çığlıklar atıyor, adını haykırıyor, ellerindeki zilleri sallıyorlardı. Rielle'nin son kostümü için Ludivine Aziz Marzana'nın ateş kuşundan ilham almıştı. Kırmızı tulumuna işlenen altın sarısı, hatlarını ön plana çıkarıyordu. Omuzlarından üç metre kadar sarkan pelerin, onu takip eden uzun kanatlardan farksızdı. Parlak mor, yakut, nar çiçeği ve amber renklerindeki parlak tüyler pelerini tokasından uçlarına kadar sarıyordu. Ludivine kızın saçlarını yüksek, tüylü bir topuz yapmış, saçlarına altın tozu, yanaklarına ise kırmızı tonlar sürmüştü.

Rielle derin bir nefes aldı, etrafına bakındı.

Onu şehrin doğusunda kalan Sorenne Dağı'nın kuzeyine, çimenli bayırların olduğu dar bir vadiye getirmişlerdi. Yamaçlardaki kayalık sırtlara seyirciler için stantlar yerleştirilmişti ama kalabalığın çoğu ayaktaydı, Rielle'yi daha iyi görebilmek için korkulukların gerisinde duruyorlardı. Küçük çocuklar sevinç çığlıkları atarak Güneş Kraliçesi pankartlarını ve güneş desenli bayraklarını sallıyorlardı.

Platformun sonundaki merdivenler ahşap ve taştan yapılmış dev, yuvarlak bir labirente iniyordu. Başyargıç merdivenlerin başındaydı. Sloane da yanında dikiliyordu, gözleri kıpkırmızıydı ve titriyordu.

Elinde ise Tal'in bronz kalkanı vardı.

Rielle'nin kalbini adeta fiziksel bir korku sardı. "Sloane? Tal'in kalkanı neden sende?"

Sloane boğuk bir sesle, "O labirente," diye karşılık verdi. "Bağlı bir halde seni bekliyor."

"Beni herhangi bir şeyle suçlamadan önce, bunun Yüce Büyücü Belounnon'un fikri olduğunu söylememe izin ver," diye atıldı Başyargıç.

Rielle ansızın ağır pelerinin altında kendini küçücük hissetti. "Anlamıyorum."

"Bunun sana yardımcı olacağını düşündü," dedi Sloane. "Yani ateşle bir kez daha ölüme karşı yüzleşmenin... Annenin öldüğü gün yaptığın gibi. Anneni kurtaramamış olsan da onu kurtarabilirsin." Sloane'un gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldü. "Sana korkmanın bir sakıncası olmadığını ama bu kez korkunun seni yenemeyeceğini söylememi istedi. Senin tüm alevlerden daha güçlü olduğunu da..."

Merdivenlerin altındaki kapılar açılınca ileride dar, pis bir patika olduğunu gördü.

Rielle, kulaklarında kalabalığın çığlıkları çınlarken, yola korkuyla baktı.

“Yüce Büyücü Belounnon’u labirentin kalbinde bulacaksınız,” diye açıklayan Başyargıç, labirentin ortasındaki bir yapıyı işaret etti. “Karşılaştığın her çıkmaz yol, yardımcılarının Tal’i çevreleyen labirentten bir bölümü ateşe vermesiyle sonuçlanacak.”

Dünya paramparça olmuştu, Rielle akıntıya kapılmış gibiydi. Öfkeyle Başyargıç’a baktı. “Buna nasıl izin verebildiniz?”

Başyargıç’ın yüzü ifadesizdi. “Yüce Büyücü Belounnon böyle olması için ısrar etti.”

“O halde ona engel olsaydınız!”

Tam o sırada ilk boru öttü.

Rielle az kalsın adamın üzerine atlayacaktı. “En azından kalkanını götürmeme izin verin!”

“Kalkanının kız kardeşinde kalmasını istedi,” diye kestirip attı Başyargıç.

Boru ikinci kez öttü. Labirentin duvarlarında tıslayan yılanları andıran alevler yükseldi.

Rielle pelerinini fırlatıp yere attı. Tüyler havaya uçuştı, Başyargıç’ın üzerine doğru yürürken, avuçlarının içi yanıyordu.

“Eğer ölürse,” diye dişlerini sıktı, “Derini kendi ellerimle yüzeceğim!”

Başyargıç kıpırdamadı bile. “Eğer ölürse, tek suçlu siz olacaksınız, Leydi Rielle. Labirent çabuk alev alacaktır. Koşmanızı öneriyorum.”

Üçüncü boru öttü. Rielle, Sloane’a çaresiz bir bakış atıp merdivenlerden labirente koştu.

→ 44 ←

ELIANA

“Ona Kâbus diyorlar ama maskesi, pelerini ve sahte gülümsemesinin altında gizleneni kimse bilmiyor. O aslında sıradan bir kız. Kalbi kanla alev alev yanan bir kız.”

—Ölümcül Kara Kâbusun Korkunç Hikâyeleri, yazar Remy Ferracora

Eliana Arabeth ve Whistler’ı çekti, tam ileri doğru atılacakken bir kol onu tuttu.

Hızla Simon’a döndü. “Bırak beni!”

“Hayır.”

“Onları bırak.”

“Sen aklını mı kaçırdın? O benim kardeşim!”

“Senin hayatınla karşılaştırıldığında hiçbir değeri yok,” diyen Simon güvenli eve baktı. Eliana adamın gözlerinden bir pişmanlık geçtiğini gördü. “Gidelim.”

Eliana elinden kurtulmaya çalıştı. “Seni öldüreceğim.”

Simon onu sımsıkı yakalamıştı. “Seni öldüreceğim!”

“Hiç sanmıyorum.” Kızı kendine çekti. “Söylediklerim ilgini çekti. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsun.”

Eliana adamın suratına tükürdü. Simon güldü. “Aynı onun gibisin,” dedi karanlık bir sesle.

“Ben sadece kendim gibiyim,” diye tısladı, “Başka kimseye benzemiyorum.”

Dizine sert bir tekme indirdi, Whistler’ı midesine doğru savurdu ama Simon hızlı davranıp darbesinden kaçınmayı başardı. Eliana elinden kurtulup koşmaya başladı ama Simon onu bir kez daha yakaladı. Panik onu sersemletmişti. Evden korkunç çığlıklar ve öfkeli küfürler yükseliyordu.

“İşte böyle!” Simon onu güçlükle tuttu, soluk soluğa kalmıştı.

“Bana kız, Eliana. Benimle savaş. Erkek kardeşine gitmeni engelliyorum. Acı çekmesine neden oluyorum.”

“Bırak beni!”

“Kaderinden sonsuza dek kaçamazsın. İçinde yükselmesine, öfkenin ortaya çıkmasına izin ver. Bırak, uyansın!”

Eliana hırlayarak, “Seni uyarmıştım!” dedi ve acımasızca adamın kasıklarına bir tekme indirdi.

Simon sarsılarak yere çöktü.

Eliana arkasını döndü ve koşmaya başladı.

“Zahra!” diye bağırdı.

“Buradayım,” diyen Zahra onunla birlikte ağaçların arasından süzülüyordu. Dalgalı bir formu vardı. “Seni elimde geldiğince ondan saklayacağım.”

Birlikte ağaçların arasından koştular, vahşi gözlerle ormana bakan Valentine’nın yanından geçtiler. Eliana evin kapısında donup kaldı. Alevler çatıyı sarmıştı, her iki yandaki ağaçlar da alevler içindeydi. Ceketini çıkardı, başının üzerine sardı ve tam kapıya uzandığı sırada kirişler düştü. Eliana hemen geri çekildi, öksürmeye başlamıştı.

“Buradalar!” diyen Zahra birkaç metre ilerideydi. Yerde üzeri yosunlar ve taşlarla kapatılmış ahşap bir kapı vardı.

Remy ve diğerlerinin dışarı çıkmaması için kapatılmış bir bodrum kapısı...

Eliana oraya koştu, deliler gibi kayaları atmaya başladı. “Bana neler olduğunu anlat!”

Zahra evin diğer tarafına baktı. “Simon saldırganıyla karşılaşmış. Kim bu adam?”

“Valentine.” Eliana kapının menteşelerindeki yosunları sökmüştü. Zahra “O bir Invictus,” diye mırıldandı.

“Evet.” Kapı sıkışmıştı. Ayağını çerçeveye dayayıp sertçe çekti. “Açamıyorum.”

“El?” Kapının diğer tarafından bir ses duyuldu. “Sen misin?”

“Buradayım. Kapı sıkışmış!” Eliana daha sert çekti, bedenindeki tüm kaslar gerilmişti. “Size söylediğimde Hob ile birlikte içeriden itin. Hazır mısınız?”

Hob’un sesi güçlükle duyuldu. “Hazırsınız!”

“Bir... İki... Üç!”

Eliana kapıya tüm gücüyle asıldı ve sonunda kapı açıldı. İçeri atılıp hemen Remy’ye uzandı. Hob onu ve sonra Navi’yi yukarı itti. Üçü de öksürüyordu, yüzleri dumandan simsiyah olmuştu. Remy Eliana’ya sarıldı. Hob, Navi’yi omzuna aldı, yüzünde amansız bir ifade vardı.

Eliana’ya baktı. “Şimdi ne yapacağız?”

“Bir an önce buradan gitmeliyiz,” diye uyardı titreyen Zahra. “Simon yenilmek üzere. Valentine bizi bulacaktır. Benim gücüm de her an tükenebilir.”

Hob’un gözleri irileşti. “Kim konuştu?”

Eliana dumanların içinden arkasını dönüp ormana baktı. Zahra haklıydı. Simon yan tarafını tutuyordu, kötü yaralanmış gibiydi. Valentine kılıcını düşürmüştü, yarasına bir tekme savurdu. Simon acıyla bağırdı, dizlerinin üzerine

düştü. Valentine başında dikilip ona bakarken yüzüne delice bir gülümseme yayıldı.

Eliana başını çevirdi. “O halde kuzeye, Dar Denize doğru gideceğiz.”

“Ama bunu yapamayız!” Remy kolunu çekiştiriyordu. “O Simon’ı öldürür!”

“Ama bizi öldüremez!” Eliana Hob’a bakınca o da başını salladı.

“Hadi gidelim,” diyerek ormana doğru koştu. Remy’nin elini sımsıkı tutuyordu. Çocuğun yaşlı gözlerle son bir kez arkasına baktığını gördü. Ama kendisi bunu yapmayacaktı.

~ 45 ~

RIELLE

“Sevgili öğrencilerim, lütfen şunu unutmayın. Kalkanımdan vazgeçip kendimi labirentin ortasına atmayı ben seçtim. Bunu iki basit nedenden ötürü yaptım. Rielle Dardenne'ye güveniyorum ve onu seviyorum.”

—Yüce Büyücü Taliesin Belounnon tarafından Ateşin Evi'ndeki yardımcılara yazılan mektup, 19 Haziran 998, İkinci Çağ

Rielle'nin labirente adım atmasıyla kalabalık çığlıklara boğuldu.

Kapılar arkasından kapandı.

Yoldan koşmaya devam etti, kuru çimenler ayaklarının altında eziliyordu.

Labirent çabuk yanacaktır.

Rielle şimdiden duman kokusunu alabiliyordu. Peki, ama nereden geliyordu?

En yakındaki duvara tırmandı, tam çıktığı sırada stantlardan bir alev topu geldi. Ağaçlara çarpan alev topunun gücüyle Rielle de yere savruldu. Başı döndü, alevlerin duvarlara yayılmasını izledi.

O halde duvarlara tırmanamayacaktı.

Ayağa kalkıp koşmaya başladı. Tal'in olduğu yer labirentin çıkmaz bir noktasındaydı. Patikada bir üç yol ağzına geldi.

Hızlı düşündü. Labirentin haritasını doğru bir biçimde çıkarıyorsa, sağındaki yol onu labirentin en dış duvarına ve çıkmaz bir yola götürmeliydi. Merkez ise labirentin içinde dönüp durmasına neden olabilirdi.

Sola döndü, uzaktaki kalabalıktan bir tezahürat yükseldi.

Rielle rahatlayarak gülümsedi. Doğru seçim yapmıştı.

Git gide yükselen alevlerin sardığı duvar koridorlarının arasından koştu. Ağaçlar devriliyor, yoluna közler saçılıyordu. Boğazından yükselen öfke, içindeki dumanlı siyah tatla karışıp midesini alt üst ediyordu. Annesinin ölümünden haftalar sonra bile ağzındaki o kül tadı gitmemişti.

Karşısındaki duvarda, solunda bir kapı vardı, labirentin merkezine gidiyor olmalıydı.

Kapıdan geçti, sağa döndü, koştu, sonra sola döndü ve donup kaldı.

Taş bir duvar yolunu kapatıyordu.

Labirentin dışından bir kez daha boru sesi duyuldu.

Rielle üç alev topunun gökyüzüne yükselişini izledi.

Labirentin üzerine bardağa inen bir yumruk kadar sert indiler.

Kalabalık hayranlıkla bağırdı.

Tal.

Rielle arkasını dönüp gözlerinde biriken yaşlarla geldiği yolu geri gitti. Köşeyi döndüğünde karşısına çıkan yolu alevler sarmıştı.

Çığlık atıp kendini korumak için kolunu kaldırdı, arkasındaki duvara doğru sendeledi.

Annen nerede, Rielle? Sen ne yaptın, Rielle?

Ellerini başına bastırıp kendini yere bıraktı, babasının çılgın sesi zihninden gidene dek derin nefesler aldı.

Corien? Dikkatli bir şekilde zihnine uzandı. Corien, kız Audric'i yatağına aldığından bu yana tek kelime etmemişti,

Rielle de onunla konuşacak cesareti bulamamıştı. Ama yolunu saran öfkeli alevler onu biraz sarsmıştı. Biraz daha sıcak olursa kendini parçalara ayrılacakmış gibi hissediyordu.

Gözlerini sımsıkı yumdu. Tal ile uzun yıllar çalışmış, meşaleleri, mumları, şömineleri manipüle etmişti. Ama bu farklıydı. Vahşi ve intikamcı. Rielle güçlükle nefes alabiliyor, alevler havasını tüketiyordu.

Orada mısın? Corien, lütfen bana yardım et.

Bir boru sesi daha duyuldu.

Başını kaldırdığında gökyüzünden geçen üç alev topu daha gördü.

“Hayır!” diye bağırdı. Kalabalığın sesi onunkini bastırmıştı.

Arkasını döndüğünde alevler artık yolunu kapatmıştı. Korku bir hıçkırık gibi boğazını tıkadı. Hiç düşünmeden kollarını iki yana açtı.

İşte o an alevler ikiye bölündü, önünde yaklaşık altı metrelik bir yol açıldı ve sonra kapandı. Alevler eski yerini almıştı.

Rielle'nin elleri titriyordu. Gözlerindeki teri sildi. Düşünemiyor, empirium'u bulamıyordu. Alevler etrafını bu kadar sararken, Tal bir yerlerde sıkışıp kalmışken bu mümkün değildi.

Ama yapmak zorundaydı. Bir şekilde bunu başarmalıydı...

Dizlerinin üzerine çöktü, buğulu gözlerle alevlere baktı. Duman ve ateşyakanların büyüünün birbirine karışan kokusu boğazını yakıyordu.

Rielle, bunu durdurabilirsin!

Rielle, o hâlâ içinde!

Gözlerini kapadı, koşacakmış gibi çömeldi. Tal ona hep ne öğretmişti? Dualar zihni sakinleştirirdi.

Ömürsüz alev, diye dua etmeye başladı, *ne öfkeyle ne de coşkuyla parla.*

Yaklaşmakta olan alevlere öfkeyle baktı. Gözleri bulanıklaştıkça, her kelimeyi adeta içine çekti.

Dünya altın sarısı bir renkle ışıldadı.

Ben sana emretmediğim sürece, diye bitirdi.

Yerden kalkıp koşmaya başladı. Tüm öfkesini, acısını bir dalga gibi savuruyordu. Alevler ikiye ayrıldı, geçmesi için duvarlara doğru çekildi. Geçtiği yerlerdeki alev duvarının yeniden kapandığını duyabiliyor, topuklarına sıçrayan kıvılcımları hissedebiliyordu. Köşeyi döndü, sonra başka bir köşe daha dönüp bir kapıdan geçerek yuvarlak bir alana geldi.

Etrafını yedi birbirinin aynı kapı çevreliyordu, bunlardan biri de biraz önce içeri girdiği kapıydı. İçini büyük bir çaresizlik kapladı. Hangi yöne gidecekti?

Gökyüzü dumanla kararıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp gözlerini yumdu, sağından ve solundan ona yaklaşan alevlerin çıkardığı sesi duyabiliyordu. Yere kıvılcımlar sıçırıyordu.

Ellerini toprağa geçirdi, bedeninden kayan her bir ter damlasının toprağa karışmasını, bir işaret fişeği gibi hızla kayaların damarlarında yol almasını hayal etti.

Zihninde bunu görebiliyordu. Altın parçaları, derinlerdeki karanlıklarda ışık kadar hızlı ilerliyor, alevleri arıyordu. Tal'i arıyorlardı...

İçini bir sıcaklık kapladı. Ama bu yangın yüzünden değildi. Bunun sebebi empirium idi.

Onu yerden kaldırdığını, umutsuzca adını sayıkladığını hissedebiliyordu. Kollarını, bacaklarını bir sıcaklık kapladı, karnına, oradan omurgasına ve kafatasına kadar hızla yayıldı.

Rielle gözlerini açtığında, tüm dünya altın sarısı bir renkle parılıyordu. Sağdan ikinci olan kapı diğerlerinden

daha parlaktı. Arkasında uzanan altın patikadaki bir adam kızın adını haykırıyordu.

Rielle gözlerini bir kez açıp kapayınca altın kayboldu ve dünya eski haline geri döndü.

Hemen yerden kalktı, kapıya koşup sağdaki yolu takip etti. Önce sağa ve sonra da sola döndü. Her yanını alevler sarmıştı. Yangının kükremeden farksız sesleri ve yıkılan labirentin gürültüsünün arasından kalabalığın tezahüratlarını duyabiliyordu. Biraz daha hızlandı. Göçük bir duvarı saran alevler peşini bırakmıyordu. Alevlerin üzerinden atladı, yuvarlandı ve kalkıp koşmaya devam etti.

Bir yol ayrımına daha gelmişti. Soldaki yolu tercih etti, kırk beş metre kadar sonra taş bir duvara çarptı.

Başka bir boru sesi daha duyuldu, başının üzerinden alev topları geçti.

Ve üç çarpma sesi geldi. Çok yakındı. Rielle'nin hemen yanındaki duvar gürültüyle sarsıldı.

Rielle sesi takip etmek için yol ayrımına geri döndü ve bu kez sağdaki yoldan gitti. Hızla bir dakika kadar koştu, artık bacaklarına kramplar giriyordu. Yoldaki bir duvarın adeta patlamasıyla yüzünü kıvılcımlardan son anda korudu. Artık onu daha iyi duyabiliyordu. Daha büyük, öfkeli yangın, bir zamanlar duvar olan taş yığınlarını yakıp geçmişti.

Taşların üzerine tırmandı, kömürleşmiş odun parçalarını bir kenara fırlatıp kapkara bir kraterden farksız olan yuvarlak bir alana çıktı. Yangının izlerini taşıyan alanın ortasında enkaza dönüşmek üzere olan alevler içinde tanıdık bir yapı duruyordu.

Dar, üç katlı bir evdi, kraliyet ordusunun değerli bir komutanı için fazla sıradan sayılabilirdi. Demirdöven köklerinden ötürü griye, hizmet ettiği ailenin onuruna da orman yeşiline boyanmıştı.

Babası ona böyle söylemişti. Oysa Rielle'nin annesi ona gerçeği anlatmıştı. Acımasız Armand Dardenne evinin yeşil renge boyanmasını emretmişti. Çünkü kızının gözleri o renkti.

Tüm sakinlik yerini bir korku dalgasına bıraktı.

Bu ailesinin eviydi, labirentin ortasında yeniden yaratılmıştı. Alev alev yanıyordu.

Sen ne yaptın, Rielle?

O öldü! Ah, Tanrım! Bize yardım et! Biri bize yardım etsin!

Ama çok geçmeden Armand Dardenne kendini toparlamıştı. Karısının harap olmuş kıpkırmızı bedeni üzerinden Rielle'ye bakmış, kızın boğuk hıçkırıklarını dinlemişti. Sonra, babasının yüzünden Rielle'nin o güne dek bildiği her şey kayboldu ve yerini adi, çirkin bir ifade aldı. Kendini kızına kapamıştı ve bir daha asla açmadı. Marise Dardenne'nin bedenini yere bıraktı, kanlar içindeki kızını kucağına aldı. Kalenin altındaki tünellerden Ateşin Evi'ne ve Tal'in odasına koştu.

Henüz on dokuz yaşında olan Tal kapıyı uykulu gözlerle açtı. Rielle'nin yüzüne bir kez bakması yeterli olmuştu, çocuğu hemen kollarına aldı.

Bize yardım et, demişti babası, sesi boğuktu. Ona yardım et. Onu benden almalarına izin verme.

“Rielle!”

Tal'in uzaktan gelen haykırışıyla kendine geldi. İleri doğru birkaç tereddütlü adım atıp yanmakta olan eve baktı.

“Yapamam,” diye fısıldadı. Panik tüm bedenini ele geçiriyordu. “Hayır, hayır, hayır!”

Tam o sırada evin ön tarafı büyük bir gürültüyle çöktü. Boğuk bir haykırışla kendi adını duydu ve ses hemen kesildi.

Rielle eve koştu, dumanların arasından ön kapıyı aradı. İşte oradaydı, tam hatırladığı yerdeydi. Kapkara olmuş odunu tekmeleyince kapı hemen açıldı. Eşikten içeri girince kendini

simsiyah bir dumanın ve turuncu alevlerin içinde buldu. Odaları aynı eskiden olduğu gibi görmek ne kadar tuhaftı, tek farkları şimdi boş olmalarıydı. Ne bir mobilya, ne de duvarlarda bir tablo... Sadece alevler ve her nefesinde onu karanlığa çeken zehirli bir koku.

Yüzünü örttü. "Tal? Neredesin?"

"Buradayım!" Sesi zayıftı. "Oturma odasındayım!"

Koridoru ve annesinin odasını sendeleyerek geçip oturma odasına vardı. Tavan çökmek üzereydi, kirişler çatırdayıp adeta inliyordu.

Ağırlığını kapıya verdi. Kapı yerinden kıpırdamadı. Tekrar tekrar vurdu, nabızıyla bir atan dehşet boğazına yükseliyordu.

Dışarıda, üç alev topu daha yere çarptı. Ev ve pencereler sarsıldı. Yardımcıların alev topları mıydı?

Çaresizce haykırdı, sonra bir çatırdama sesi duydu, geriye çekilmesiyle hemen üzerindeki tavan çöktü.

Kapının menteşeleri gevşedi ve yerinden çıkıp devrildi.

"Tal?" Emekleyerek kapının üzerinden geçerken zemin avuçlarının içini yakıyordu. Yüzündeki tozları eliyle temizleyip alevlerin dalga dalga yayıldığı oturma odasına baktı.

Tal.

Oradaydı, el ve ayak bilekleri bağlanmıştı, pencereye yakın bir yerdeydi. Yere cam kırıkları saçılmıştı. Tavandan çöken kalaslar ve molozlar kadar bir şerit gibi uzanan yangın da onları birbirinden ayırıyordu.

Kapının çerçevesine tutundu. "Cevap ver! Hadi, ayağa kalk! Gitmemiz gerek!"

Tal, "Hareket edemiyorum," diye seslendi. Sesi bitkindi. "Tavan bacaklarımın üstüne düştü."

Rielle kendini yere bıraktı.

"Alevleri söndür, Rielle!" Deli gibi öksürdü. "Aynı çalıştığımız gibi!"

Sanki o kadar basitmiş gibi. Sadece bir dua, sadece bir dersmiş gibi!

Aralarındaki alevlerin git gide artan kükremesi midelerini alt üst ediyordu. Bırakın empirium'u bulması, onları zihninden uzaklaştırıp dualarını bile hatırlayamıyordu.

Rielle, kurtar onu!

Rielle, lütfen! Hemen şimdi! Ah, Tanrım...

Ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi, midesi bulanıyordu.

Baba, çok özür dilerim! Durduramıyorum! Anne! Anne, kaç!"

"Ben... Yapamam," diye soludu. "Yapamam... Durduramam."

"Yapabilirsin, Rielle," diye bağırdı Tal. "Sesime odaklan! Sana güveniyorum!"

Evin bir yerinden korkunç bir gürültü geldi. Yer sarsıldı. Rielle arkasına bakınca dumanların arasından ikinci katın da çökmeye başladığını gördü. Kendi odası, babasının çalışma odası, annesinin müzik odası... Artık duvarları yeni alevler sarıyordu. Çatıdaki büyük bir delik dumanlı gökyüzüne açılıyordu.

"Rielle, beni dinle..." Tal'in sesi bir öksürük nöbetiyle kayboldu. "Tal?"

Cevap vermedi.

"Tal!" Titreyen bacaklarla ayağa kalktı, cehennemin içinde adama ulaşabileceği bir yol aradı. Neyse ki küçük ve git gide daha da daralan bir yol buldu.

O yöne koştu, alevlerin içine dalıp kendini diğer tarafa attı. Tal, birkaç metre ilerisinde bir tavan kirişinin altında yatıyordu. Yüzü bembeyazdı, ter içindeydi.

Adamın yanına emekledi, başı hâlâ çılgın atlayışının etkisiyle zonkluyordu. Alevlerin sıcaklığı onu gömmeye kararlı bir el gibi sırtına bastırıyordu.

“Tal, buradayım. Tal?” Adamın doğrulmasına yardım etti, kan çanağı gözlerini açana dek yüzünü tokatladı.

Tal ona gülümsedi. “İşte buradasın.” Elleri güçlkle kızın ellerini buldu. “Beni bulacağını biliyordum.”

“Burada sıkışıp kaldık, ben yapamam... Seni taşıyamam. Lütfen ayağa kalk.”

Tal güçlkle soluk aldı, başını salladı. “Yangını söndürebilirsin.”

“Tal, ben...”

Yaşlar yanaklarından adamın boynuna süzüldü.

Baba, onu durduramıyorum.

“Eğer bunu denersem, her şey daha kötü olur. Bunu sen de biliyorsun.”

“Tek bildiğim senin o zamanlar bir çocuk olduğun. Oysa şimdi...” Kızın yanağını okşadı. “Sen bir Kraliçesin.”

Gözlerini kapadı.

“Tal! Hayır! Tal!” Rielle ümitsizce yaklaşan alevlere baktı, zayıf bir çabayla empirium'a ulaşmayı denedi. “Gidin! Bizi rahat bırakın, *lütfen*?”

Onlardan bir buçuk metre kadar uzakta başka bir kiriş daha çöktü. Rielle bedeniyle Tal'i korumaya çalıştı, artık nefes alamıyordu.

Sonra kulağına, Tal'in güçsüz sesi geldi: “Saf ve doğru yan. Duru ve parlak yan.”

Ateş Ritüeli... Rielle gözlerini yumdu.

Sesi titrerken, “Saf ve doğru yan,” diye tekrarladı. “Duru ve...”

Tal kızın elini sımsıkı tuttu. “Parlak yan. Bir kez daha, Rielle.”

“Saf ve doğru yan.”

“Düşün,” diye fısıldadı adam. “Sevdiklerini düşün.”

“Duru ve parlak yan.”

Sevdiklerim.

Ludivine. Tal. *Audric.*

El ve ayak parmaklarına taze bir sıcaklık yayıldı.

Başının üzerinden yarı at yarı kartal olan Atheria'nın çığlıklarını duydu. Rielle'nin dağınık zihni bir an yere attığı ateş kuşu pelerine gitti. Gözlerinin önünde binlerce yaz güneşi vardı.

“Saf ve...” diye fısıldadı.

Tal, son gücüyle “Doğru yan,” diye duayı tamamladı.

“Duru...” Gözlerini açtığı anda oda yumuşak bir altın rengindeydi. Altından bir yangın, altından küller ve altınların içinde ışıldayan Tal'i gördü. “Ve parlak yan.”

Gözlerini kapadı. Derin bir nefes aldı.

Altın tanecikleri bir araya gelip bekledi.

Rielle nefesini bıraktı. Parmak uçlarından çıkan enerji dalgaları, derisine küçük iğneler gibi batmıştı. Odayı dolduran altın tanecikler bir ışık halkasına doğru uçtu.

Ansızın içini kavuran alevler son buldu.

Gözlerini açtı, su yüzüne çıkmışçasına nefes aldı. Dünya sıradan ve eski haline döndü.

Tek fark, biraz önce alevlerin yaladığı kırılganlar ve duvarlardan şimdi tüylerin uçuşuyor olmasıydı, molozların döküldüğü zemini binlerce tüy kaplamıştı. Daha önce alevlerin olduğu her yerde şimdi dağılmakta olan dumanın arasından bir oya işi gibi kırmızı, altın sarısı, mor ve nar çiçeği tüyler uçuşuyordu. Ateş kuşunun renkleri.

“Rielle...” Tal kolunu yere bıraktı. Dokunuşuyla tüyler uçuşup tekrar parıldayarak eski yerlerine kondular.

Kıza baktı, merak yüz hatlarını yumuşatmıştı. “Bunu nasıl yaptın?”

Rielle özellikle parmak kırmızı bir tüy aldı, büyük bir zevkle tüyün dokunuşuyla uçuşmasını izledi.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı. Bitkinlik ve sonsuz mutluluk arasında bir yerdeydi. “Sanırım...”

Ama kelimeler dudaklarında yarım kaldı. Omurgasında tanıdık bir dokunuş hissetmişti.

Corien? Evin ötesine bakarken, Tal'i daha sıkı kavradı.

Orada mısın?

Meleğin cevabı sessizlik olmuştu, ama Rielle buna kanmayacaktı. Varlığını karanlıktaki tanıdık bir figür gibi hissedebiliyordu.

Uzaklardan bir boru sesi geldi, kesik kesik, çalgınca... Uyarı borusu! Alevler söndüğü için Rielle bu kez insanların çığlıklarını duydu.

Aman Tanrım.

“Ne oldu?” Tal kızın yüzünü çözmeye çalıştı. “Rielle, bir şey söyle.”

Ve böylece, diye mırıldandı Corien, *başlıyoruz...*

Rielle'nin eli dudaklarına gitti, Corien'in hafif dokunuşunu hissetmişti.

Hafif bir gülümsemeyle, “O burada,” diye fısıldadı.

ELIANA

"Sevgili kız ve erkek kardeşlerim, lütfen yokluğumda yas tutmayın. Kızıl Taç için casusluk yapmak üzere Ventera'ya giderken akli başında olduğumu bilin. Sizin parlak ışığınızda kendimi çoğu zaman sönük hissettim. Şimdi benim parlama zamanım geldi. Canavarın yatağında adalet ve özgürlük için hizmet edecek ve sizin hayranlığınızı kazanmayı umacağım. Kraliçenin ışığı hepimizin yolunu aydınlatsın."

—Astavar Prensesi Navana Amaruk'un kardeşlerine yazdığı mektup, 13Aralık 1014, Üçüncü Çağ

Soğuk ormanda saatlerce yol aldılar, gece ve ertesi gün de hiç durmadılar.

Kuzeye ilerledikçe kayalıklar artıyor, yumuşak toprağın yerini donuk bir kum alıyordu. Buradaki ağaçlar da tuhaftı. Kısa ve inceydi, rüzgârla düşmanca ısıklık çalan kırılğan dalları vardı. Uzun, dağınık tepecikler ormana damarlar gibi yayılan ufak taşlarla örtülüydü.

"Bu ağaçlar ölüm yayıyor," diye fısıldadı Hob, birinin yanından geçerken. "Onları geride bıraktığım için mutluyum."

Eliana da onunla aynı fikirdeydi, ama buradan sonra nereye gideceklerdi? Simon'ın bağlantısı, Dar Deniz'den geçişlerini sağlayacak olan kişi artık sonsuza dek kaybolmuştu.

Dinlenmek için küçük bir tepenin altındaki yosun kaplı çıkıntıda durdular. Hob'un kollarındaki Navi'nin yüzü kireç

gibiydi. Onu yavaşça yere yatırıp titreyen bedenini yapraklarla örttüler.

Kız, çelimsiz elini kaldırdı. “Eliana?”

Eliana kızın eline tutup yanına oturdu. “Buradayım. İyi olacaksın. Hepimiz iyi olacağız.”

Navi güçsüzce gülümsedi. “Bana yalan söyleme.”

“Tamam. Hapı yuttuk!”

“Bu daha iyi!”

Remy Eliana’nın diğer tarafındaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Simon’ı geride bıraktıklarından bu yana tek kelime etmemişti. Eliana Hob’a baktı. “Simon’ın kimle konuştuğuna dair bir fikrin var mı? Buluşmaya gittiği şu bağlantısıyla?”

Hob cebinden birkaç parça kâğıda sarılmış yiyecek çıkardı. Kuru et, küçük ekmekler... Yangından kaçmadan önce ne alabildiyse... Sonra onları dağıttı. “Hayır. Simon’ın dediğine göre böyle bir bilgiye ulaşabilecek kadar yüksek rütbeli değilmişim.”

“Dar Denizi geçmemizi sağlayacak kaçakçılar olmalı.”

“Birkaç tane var. Ama bunun için paramız yok.” Hob yakınlardaki çalılardan bir böğürtlen kopardı, çığnedi ve hemen tükürdü. “Çürük böğürtlenler. Bu orman hiçbir işe yaramaz.”

“Rinthos’a geri gidemez miyiz? Camille’den yardım istesek?”

“Navi’nin bu yolculuğu kaldırabileceğini sanmıyorum. Skoszia limanına kimseye görünmeden ve öldürülmeden ulaşmayı başarırsak, Camille’e oradan bir mesaj gönderebilirim. Ama bu da zaman alacaktır.”

“Bizim hiç zamanımız yok ki.”

“Onu arkada bıraktık.” Remy başını kaldırıp ablasına baktı. “Onu Valentine ile ölüme terk ettik.”

“Evet, öyle yaptık.” Eliana onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu.

“O da böyle yapmamızı isterdi.”

“Bu yaptığımızı doğru kılmıyor.”

“Hey, biliyor musun?” diye kolunu Remy’nin omzuna attı. “Sana anlatmak istediğim bir şey var. Keşke sana gösterebilseydim ama yapamam. Sana da, Hob.”

Hob tek kaşını kaldırdı. “Benimle çocukmuşum gibi konuşma.”

“Biriyle tanıştım,” diye anlatmaya başladı Eliana. “Beni ve Navi’yi tuttukları yerde bir arkadaş edindim. Onun adı Zahra ve... O, şu an burada bizimle birlikte.”

Remy’nin yüzündeki keder biraz dağılmıştı. “Gerçekten mi? Nasıl? Nerede?”

Hob kıza şaşkınlıkla bakıyordu. “Sen aklını mı kaçırdın?”

“Bu bir şaka değil, Hob,” dedi Zahra.

Hob, Eliana ve Remy’yi korumak için atıldı. “Kim var orada? Kim konuştu?”

“Sen kimsin?” Remy etrafına merakla bakındı. “Bana nasıl görüldüğünü gösterebilir misin?”

“Benim adım Zahra, ufaklık.” Zahra Remy’nin göz seviyesine indi, çenesini avuçladı. “Sen ne tatlı bir çocuksun. Zihnin gökyüzü kadar açık.”

Remy dikkatlice elini salladı. “Çok yakınımıdasın, değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Eliana,” diye mırıldandı Hob, “Bu da nesi?”

Remy dizlerini göğsüne çekti. “Sen bir tayf mısın?”

Zahra şaşkınlıkla irkildi. "Bu çocuk dünya hakkında ne kadar çok şey biliyor." Yüzündeki ifade yumuşadı. "Ah, tatlım, sen bir düşçüsün, bir hikâye anlatıcısı. Şimdi anlıyorum. Büyüyü ve geçmişin o altın zamanlarını arıyorsun."

Remy keyifle kızardı. Heyecanla, "İstiladan önce insanlar yok edilmemeleri için tapınaklardan kitaplar çalardı. Fırsat buldukça onları satın alıp hepsini okuyorum."

"Dur biraz." Eliana ona dik dik baktı. "Yeraltı pazarından kitap satın almak için eskiden gizlice Orlina'a kaçtığını mı söylüyorsun?"

"Sence tüm bu bildiklerimi fırında hamur yoğurarak mı öğrendim?"

"Şey, ben..." Eliana başını iki yana salladı, hayretler içindeydi.

"Ah, seni çok sevdim." Zahra gülümseyerek kolunu Remy'nin omzuna attı. "Meraklı bir zihin ve saf bir kalp aynı bedende."

Hob eldivenlerini öfkeyle yere fırlattı. "Biri bana tayfın ne olduğunu söyleyecek mi?"

Tam o sırada gölgelerin içinden bir erkek sesi duyuldu. "Sakın kıpırdamayın! Yoksa adamlarıma oklarını bırakmalarını söylerim."

Eliana çalılıkların arasındaki hareket artarken donup kalmıştı. Beş, on adam ellerinde oklarıyla etraflarını sardı.

Zahra upuzun formuna geçti, koyu gözleri yanıp söndü. "Eliana, beni affet. Dikkatim dağılmıştı. Geldiklerini duymadım!"

Okçulardan biri başını yana eğip Zahra'yı görmeye çalıştı ve elbette hiçbir şey bulamadı.

"Beş kişi misiniz?" diye sordu ilk adam. Eliana'ya yaklaştı, oku olmasa da belinde uzun, kıvrımlı bir kılıcı vardı. Başlığı yüzünü gizliyordu.

“Burada beş kişi görüyor musunuz?” diye dik dik baktı Eliana.

“Korkarım gözleriniz size ihanet ediyor.”

“Ama kulaklarım etmez.” Adam durdu, Navi’nin kazıtılmış başına baktı. “Siz Fideliadan kaçtınız.”

Eliana gerildi. “Belki.”

“Malik?” Navi inledi, güçlkle doğrulmaya çalıştı. “Sen misin?”

“Navi?”

Adam başlığını indirip dizlerinin üzerine kızın yanına çöktü. “Yüce azizler aşkına!” Eliana onu durduramadan, kızın alnını öptü. “Simon hayatta olduğunu söylemişti ama ben ona inanmadım. Ona inanamadım.”

Navi adama sımsıkı sarıldı, laboratuvarlardan kaçtıklarından bu yana yüzünden ilk kez acının izleri silinmişti. “Eliana,” diye mırıldandı. “Lütfen korkma. Artık güvendeyiz.”

“Buna ben karar vereceğim.” Eliana Remy’nin yanına geçip ceketinin altındaki Arabeth’i kavradı. “Kimsin sen?”

Malik ona döndü, yanaklarında yaşlar vardı. Gözleri iri ve koyu renkti, çenesi ise sivri. Benzerlik gün gibi ortadaydı.

“Ben Malik Amaruk,” dedi yüzünü silerek. “Navi’nin kardeşi ve Astavar’ın da prensiyim.”

Malik ve adamları onlarla yemeklerini paylaştıktan sonra, öğle üzeri Eliana Malik ile Dar Denize bakan bir uçurumun kenarında durdu. Siyah kanalın ötesinde bembeyaz dağlar vardı. Astavar ve özgürlük.

Her ne kadar bu kalbindeki eski yaraları deşse de Eliana kendini zorlayarak sınırın ötesindeki taze yeşil ülkeyi hayal etmeye çalıştı.

Harkan, diye düşündü, *burada olmalıydın*.

“Yani gemilerde canavarlar var,” diye mırıldandı Malik. Ufukta siyah noktalar yavaşça kararmakta olan gökyüzüne doğru hareket ediyordu. Bu, İmparatorun filosuydu.

“Onların adı sürünenler,” dedi Eliana.

Kıyıda, hemen aşağıda İmparatorun savaş gemilerine ait küçük bir filo Skoszia limanında bekliyordu. Karanlık adatrox figürleri rıhtımda ileri geri dolaşıyor, eşya ve mühimmat taşıyordu. Savaş gemilerinin direklerinde İmparatorun siyah, kırmızı ve altın renkleri dalgalanıyordu.

İmparator. *Corien*.

Eliana'nın ağzı gerildi. Bu, henüz düşünmeye hazır olmadığı bir şeydi. “Yani karşıya o gemidekiler bizi görmeden geçmek zorundayız.”

“Evet.” Malik arkayı, kıyının batı ucunu işaret etti. “İki mil ötede, İmparator tarafından terk edilmiş bir koyda küçük bir kaçakçı gemisi var. Gemi gece olunca karşıya geçecek ve mürettebatı bizi de götürecek. Simon ile önceden ayarlamıştık...” Malik bir kez daha kıza baktı. “Şey...”

“Ben onu ölüme terk edip kendi kırımı kurtarmadan önce!”

“Öyle demeyecektim.”

“Benim yanımdayken kendini tutmana gerek yok, prens.”

Eliana denize baktı. “Ben ne yaptığımı çok iyi biliyorum.”

“Ben de olsam aynısını yapardım, biliyorsun.”

“Beni rahatlatmana da gerek yok.”

Malik başını salladı. “Denizi geçer geçmez başkente götürüleceksiniz. Sarayımın altında tüneller var. Babam sizi orada saklayacak ve ben de kumsaldaki orduya katılacağım.”

“Savaşmak için mi?” Eliana sesindeki küçümsemeyi gizleyememişti.

Malik usulca, “Kazanabileceğimizi düşünmüyorsun,” dedi.

“Kazanamayacağınızı biliyorum.”

“Peki, ne yapmalıyız? Hiçbir şey yapmadan oturup İmparatorun bizi tek bir kılıç çekmeden katletmesine izin mi vermeliyiz?”

“İnsanlarınız hiçbir şey yapmadan oturup tek bir kılıç çekmemek konusunda çok iyi.”

Malik, Eliana’ya saygıyla baktı. “Ventera düştüğünde Astavar halkının tamamı yas tuttu.”

“Eminim öyle yapmışsınızdır!”

“Kendi kıcımızı kurtardık. Söylemeye çalıştığın şey bu mu? O halde birbirimizden farkımız ne?”

“Simon bir katil. Bir asker. Kızıl Taç’a katıldığında başına neler gelebileceğini biliyordu. Oysa, bir ülke masum insanlarla doludur.” Eliana yeniden denize baktı, öfkeden gözleri dolmuştu.

“Sakin kendini benimle ya da ülkeni benim ülkemle karşılaştırma. Buna gücün yetmez!”

“Lordum!” Bir asker uçuşumun yanındaki patikadan koşarak yanlarına geldi ve Malik’in kulağına bir şeyler fısıldadı.

Malik kaşları havada Eliana’ya döndü. “Anlaşılan Simon hayattaymış.”

Dünya Eliana’nın ayaklarının altından kayıp gitti. “Ne? Ama Valentine...”

“Onu esir almış. Astavar’a doğru yola çıkacak savaş gemilerinden birindelermiş.”

“Hangisi?”

Kimse cevap vermeyince, Eliana askerin koluna yapıştı. “*Hangisi dedim!*”

“Bilemiyorum,” diye karşılık verdi asker. “Kaçakçı gemisindeki bağlantımız onları binerken görmüş ama hangi

gemi olduğunu hatırlamıyor. Hepsinin birbirine benzediğini söyledi”.

Eliana homurdandı. “Biz de kalkmış bu insanlara hayatlarımızı teslim ediyoruz, öyle mi?”

“Çok az kaçakçı Dar Deniz’i geçmeye cesaret eder,” diye itiraz etti Malik. “Onları bulabildiğimiz için şanslıyız.”

Zahra, Eliana’nın kulağına, “Ne düşünüyorsunuz, Kraliçem?” diye fısıldadı. Eliana gözlerini kıyıdaki gemilere dikmişti.

“Düşünüyorum da...” dedi yavaşça. “Korkarım diğerleriyle birlikte gitmeyeceğiz.”

Zahra başını salladı. “Onu kurtarmamız gerektiğini düşünüyorsun.”

Eliana’nın içini sersemletici bir rahatlama kaplamıştı. “Evet.”

“Çünkü onu ölüme terk ettiğin için kendini suçlu hissediyorsun, öyle mi?”

Evet.

“Çünkü istediğim cevaplar onda.”

Zahra ona dik dik baktı, sonra hayali alınına vurdu.

“Unutma... Ben eski bir meleğim.”

“Ama artık değilsin,” diyen Eliana Malik’e döndü. “Kardeşimi ve Hob’u Astavar’a götüreceksin.” Sonra Hob’a döndü. “Tabi eğer Patrik’e dönmek istemiyorsan.”

“Navi’yi ya da çocuğu yalnız bırakmayacağım,” dedi Hob usulca, gözleri dolsa da çenesini sıktı. “Patrik’i daha sonra bulurum. Bazen isyan için yaptıklarımız bizi ayrı düşürebiliyor. O bunu anlayacaktır.”

Eliana’nın kaburgalarından derin bir sızı geçti.

Bazen, demişti Rozen Ferracora, ilk eğitimlerine başladıklarında; işin seni evinden günlerce uzak tutabilir. Sakın

şunu unutma: Döndüğünde seni her zaman seviyor olacağım. Hem de ne yapmış olursan ol...

Malike baktı. “Anlaştık mı?”

“Kız kardeşimi kurtarıp ona bu kadar iyi davranan kız için mi?” Malik başını eğip onu selamladı. “Onun için her şeyi yaparım.”

“Remy ona veda etmeden gittiğim için beni asla affetmeyecek.”

“Evet, etmeyeceğim.”

Eliana arkasını dönünce Remy ile burun buruna geldi. “Eğer onu kurtarabileceksen, El,” dedi usulca, “Bunu denemek zorundasın.”

Kıydan bir boru sesi yükseldi, uzaktaki savaş gemilerinin meşaleleri yandı.

“Gece oluyor,” diye mırıldandı Zahra. “Gitmeliyiz.”

“Biz de.” Malik dönüp hafifçe ıslık çaldı. Askerleri hemen bir araya gelip kamp alanını sessizce topladı.

Eliana Remy’yi kendine çekti, Hob da Navi’nin ayağa kalkmasına yardım ediyordu. “Ona göz kulak olur musun?”

“Onu yanımdan ayırmayacağım,” dedi Hob. “İkisini de.”

Kıza uzanan Navi, “Eliana,” diye fısıldadı. “Onu kurtaracağını biliyorum.”

Eliana, Remy ile birlikte kızın yanına gidip alnını öptü. “Deneyeceğim.”

“Ne olduğunu biliyorum. Tayf bunu bilmemin beni rahatlatacağını düşündü.”

“Ne?” Eliana dik dik Zahra’ya baktı.

“Sakın ona kızma. Bunu iyiliğinden yaptı.” Navi, Eliana’nın elini öpüp yanağına bastırdı. “Onu kurtarabilecek biri varsa, o da sensin.”

Remy boş gözlerle ikisine bakıyordu. “O neden söz ediyor?”

Eliana hemen “Navi,” diye atıldı. “Tüm bunlar saçmalık, insanların kendilerini rahatlatmak için inandıkları bir yalan.”

“Buna inanmıyor musun?”

Eliana ansızın boynundaki kolyenin ağırlaştığını hissetti. “Neye inanacağımı bilmiyorum.”

Zahra gülümsedi. “Bence doğru yoldasın.”

Eliana Remy’nin yanağına bir öpücük kondurdu, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı, çocuğun yüzünü avuçlarının arasına alıp her bir çizgiyi hafızasına kazımaya çalıştı.

Sesi titrerken Remy ablasına, “Kurtar onu,” diyebildi. Ardından Eliana fikrini değiştirmeden önce arkasını dönüp kararmakta olan denize doğru bayırı inmeye başladı.

~ 47 ~
RIELLE

“Son zamanlardaki düşlerim çok tuhaf. Korkuyorum... Sevgili kızım, lütfen beni affet. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm.”

*—Lord Dervin Sauvillier'den kızı Leydi Ludivine Sauvillier'e
yazılmış bir mektup, 19 Haziran 998, İkinci Çağ*

Rielle Tal'e sadece bir kez baktı.

“Burada kal,” diye emredip dışarıya koştu, adamın haykırıışlarını görmezden gelmişti. Onu bir girişin altında bıraktığı için suçluluk duysa da geri dönüşü olmayan bir yara almamış olmasını diledi. En azından orada güvendedeydi.

Ayrıca dışarıda olanlara karışamayacaktı.

Labirenti koşarak geçti, en yakın tepeye ve izleyicilerin stantlarının olduğu yere tırmanmaya çalıştı. Yardımcıların alevleri labirentin büyük bir kısmını yok etmişti. İlerisi, biraz dumanla kaplı olsa da açıktı.

Sonunda dağın eteğine vardığında kaosla karşı karşıya geldi.

Stantların yarısı harap olmuştu, Courverie Hanedanlığının kirlenmiş renkleri doğal olmayan bir rüzgârla dalgalanıyordu. Rüzgâruçuranlar yakınlarda olmalıydı. Rüzgâra özgü keskin kokuları Rielle'nin burnunu karıncalandırdı.

Her yerde cesetler vardı. Bugünkü sınavı izlemeye binlerce insan gelmişti ve şimdi karıncalar gibi vadiye saçılmışlardı. Çığlıklar, acı dolu haykırırlar ve elemental büyünün çarpışması havaya karışmıştı.

Deli gibi atan kalbiyle seyircilerin olduğu başka bir tepeye baktı. Gördüklerini anlayamıyordu. İnsanlar çocuklarını kollarının altına almış kaçıyor, elementaller düello ediyordu. Peki, düşman kimdi? Borsvall mı?

Her bir hücresiyle ona dair bir iz aradı. Corien'in *burada* oluşu artık bir düş değildi. Bu fikrin kendisi son derece olası görünüyordu.

Hal böyle iken...

Doğruldu, teni karıncalandı. Kaburgalarında kendine ait olmadığını bildiği bir tatmin duygusu gezindi.

Gel ve beni bul, Rielle.

"Kralı koruyun!" diye bağırdı tanıdık bir ses. Rielle hızla arkasını döndüğünde, babasının ve ona eşlik eden bir grup askerin Kral Bastien'in etrafını sardığını gördü. Babasının teğmeninin emrindeki diğer askerler de Kraliçe Genoveve'yi aksi yöne götürmeye çalışıyordu.

Audric. Ludivine. Ama onlara dair bir iz yoktu.

Babasına katılmak üzere yanına gittiği sırada öfkeli bir bağırlı duydu.

Babasının birliğinden olmayan üniformalı bir asker, tepeden aşağıya koşup okunu fırlattı ve Kraliçenin atını karnından vurdu. Hayvan acıyla bağırlı düşerken etrafındakiler irileşen gözlerle panik halde birbirine baktı.

"Kraliçeyi güvenli bir yere götürün!" diye bağıran teğmen, Kraliçeyi askerlerinden birinin arkasına bindirdi.

Üniformalı okçu bir kez daha nişan almadan önce, Sloane uzun siyah peleriniyle devrilmiş stantlardan birinin üzerine atladı. İki obsidyen hançeriyle yayı adamın elinden alıp fırlattı

ve hançerlerini okçuya sapladı. Hançerlerinden iki çift gölge kurt çıkıp adamı ele geçirdi. Biri gırtlığını, diğeri ise karnını parçaladı.

Rielle koşarak onun yanına gitti, Sloane'un yanına tam zamanında ulaşmış, adamın bulutlu gözlerindeki o gölgenin yok olup gidişini görmüştü. İki kurt havada kayboldu. Okçunun bedeni bir kez kasıldı, boynu yana düştü. Gri gözleri sıradan kahverengine dönüştü.

"O da neydi?" diye mırıldanan Sloane, yüzündeki teri sildi. "Bunu gördün mü?"

"Gördüm," diyen Rielle'nin zihni yavaş yavaş her şeyi anlıyordu. *Corien?*

Hım? Sesi son derece halinden memnun çıkmıştı. *Sorun ne, tatlım?*

"Bunlar Sauvillier renkleri." Adamın yakasına dokundu. "Lord Dervin'in adamları neden bize saldırıyor?"

Yere o kadar sert bir şey indi ki, tepeler bile sarsıldı.

"Anlamıyorum". Sloane'un sesinde büyük bir umutsuzluk vardı. "Biz onlardanız!"

Ne büyük bir trajedi, diye eğlendi Corien. *Keşke bunu durdurmanın bir yolu olsaydı.*

"O yapıyor," diye fısıldadı Rielle. "Onları kontrol ediyor." Sloane boş gözlerle kıza baktı. "Ne? Kim?"

Bunu durdurmak istiyorsan, hemen bana gel. Şimdi.

İçini bir korku kapladı. *Neredesin?*

Gel ve beni bul müthiş kız. Yoksa hepsini öldürürüm.

Büyülerin cızırdayan sesleri ve askerlerin acı dolu haykırıışlarından başka bir şey duyulmaz olmuştu. Rielle koşmaya başladı.

Sloane ona yetişip kolundan yakaladı. "Hayır, bekle! Bana neler olduğunu anlat!"

Rielle avucunu açıp Sloane'un göğsüne bastırıldığı an kadın yirmi metre gerideki ot yığınının içine uçtu.

Arkasını dönüp koştu, yaşlar yanaklarından süzülüyordu ama suçluluk duymak için vakti yoktu. Nefes nefese tepeyi ve ardından hâlâ yanmakta olan labirente bakan birkaç tepeyi daha tırmandı.

Ayaklarının altındaki toprak öyle bir sarsıldı ki, Rielle havaya savruldu. Sert bir şekilde yere düşer düşmez arkasını döndü. Zırlı Sauvillier bir kadın baltasını yerden çekip aldı. Bir yersarsan.

Kadın taş gibi ifadesiz bir yüzle Rielle'ye baktı. Gözleri griydi. Ağzı seğirdi, Rielle bu gülüşü hatırlıyordu.

"Gel ve beni bul, Rielle!" diye bağırان kadın, baltasını bir kez daha kaldırdı.

Rielle bileğini hafifçe büktü. Toprak bir dalga gibi yükseldi, yarıldı ve kadını yuttu. Dehşet dolu bir çığlğın arkasından geriye sessizlik kaldı.

Yaklaşıyorsun, diye fısıldadı Corien.

Rielle arkasını dönüp Corien'in sesini takip etti. Düello eden askerlerin yanından geçerken ellerini açıp rüzgâr akımları yaratarak hepsini yere devirdi. Tam o sırada bir ok yanından sıyrıp geçti.

Sonra tanıdık bir ses duydu, "Leydi Rielle!"

O tarafa dönünce, bir grup insanın kayalıkta bir uzantıya sığındığını gördü. Aralarında genç Simon Randell ve babası da vardı. Yirmi metre kadar ilerideki bir düzine Sauvillier demirdöven büyücüsü onlara doğru ilerliyordu. Ellerini uzatmış, insanların üzerine bir kılıç tufanı yağdırmak üzereydiler.

Audric ise halkıyla büyücüler arasındaydı. Illumenor parlak ışııyla onları aydınlatıyordu.

Ama demirdövenler hızlıydı, silahları ise daha hızlı. Bıçaklar hızla uçarken küçük parçalara ayrıldı. Şimdi büyücülerin elleri ile Audric'in ışığı arasında dönüp duruyorlardı, gökyüzünde adeta kıvılcımlardan ve çelikten bir tayfun vardı. Bıçaklar tekrar tekrar Audric'in parlak kalkanına indi.

Audric'in topukları bıçakların baskısıyla yere gömüldü. Başını hafifçe eğdi ve öfkeyle haykırdı. Toprağa gökyüzünden düşen yıldızlar gibi ışık saçıldı.

Rielle'nin arkasından korkunç bir çığlık geldi. "Kurtar onu!"

Ludivine.

Güç tüm bedenini dolaşıp avuçlarında toplanırken Rielle, Atheria'yı çağırdı. Atheria gökyüzünden düşercesine inip tepeye doğru kanat çırpı.

Arkasını dönen Rielle kollarıyla bir daire yapınca demirdövenler geriye uçtu. Silahları da yere düşmüştü.

Audric'e döndü, elini ona doğru uzattı. Güçlü bir esinti onu havaya, tam Atheria'nın geçmekte olduğu uçuşunun kenarına savurdu. Griffon zamanında bir manevra yaparak onu yakaladı ve hızla gökyüzüne yükseldi.

Atheria, Audric'i sırtında güvenli bir yere götürürken "Rielle, hayır!" diye haykırıyordu. "Rielle!"

Ne tatlı bir gelişme, diye alay etti Corien. Bunun ne kadar asil bir davranış olduğunu söylemek isterdim, Rielle. Ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, öyle değil mi?"

Rielle, Audric'in korumaya çalıştığı insanların yanından geçti ve demirdövenlerin üzerine atıldı. Büyücüler kendilerine gelmiş, silahlarını yeniden kuşanmıştı. Gözleri gri ve bulutluydu, onlar da saldırdı. Hançerler havada uçuştı. Rielle kendi etrafında dönüp onları atlattı. Ayaklarına dolanan öfkeli, metal tadında bir büyü ile yere yuvarlandı. Avuçlarını öyle bir yere vurdu ki, toprak sarsılarak açıldı. Demirdövenler

sendeledi, Rielle ayağa fırladı, bir zincirin kızgın kamçısından son anda kurtuldu. Dirseğini gruba doğru savurmasıyla hepsi dört bir yana uçtu. Bazıları uçurumun kenarından kayıp düştü. Arkasını döndü, deliler gibi Ludivine'i arıyordu. Kızı Garver Randell ile birlikte kurtulanları uçurumun kenarındaki bir patikadan indirmeye çalışırken buldu. "Lu! Buraya gel!"

Ludivine başını kaldırdı, saçları birbirine girmişti, yanakları kana bulanmıştı. Göz göze geldiler. Ludivine nefes nefese ona gülümsedi.

Tam o sırada dev, metal uçlu bir çekiç aralarından hızla geçip Ludivine'nin midesine indi, kız çığlıklar atarak uçurumdan aşağıya yuvarlandı.

Rielle'nin gözü döndü. Havaya öyle sert vurdu ki, çekici savuran demirdöven yüz metre geriye uçtu. Savrulan bedeni dağın tepesinde adeta bir çukur açtı.

Rielle uçurumun kenarına koştu, aşağıdaki labirentin enkazında Ludivine'nin bedenine dair bir iz arasa da hiçbir şey göremedi. Duman o kadar yoğun ve mesafe o kadar çoktu ki. Şok dalga dalga bedenine yayılıyordu. Kayaları kavradı, görüşü bulanıklaştı.

"Leydi Rielle," diyen Garver Randell ona dikkatle yaklaştı. Elini uzattı, hemen arkasında duran Simon irileşmiş gözlerle onları izliyordu. "Lütfen, leydim. Bizimle gelin."

Ah, zavallı kızcağız, Corien'in sesi hiç olmadığı kadar nazikti.

İzin ver seni rahatlatayım.

Rielle ayağa kalkıp Garver'in elini itti. Sendeledi, gözlerinden akan yaşlarla tepelere baktı.

Nerede? Düşünceleri miskinleşmişti. Yapamıyorum... Corien, o benim...

Sesimi takip et.

Onu dinleyen Rielle önceleri yavaş, sonra deli gibi koşmaya başladı. İçini dayanılmaz bir acı kaplıyor, yutkunmasına engel oluyordu. Ama tüm bunların altında yatan başka bir *ihtiyaç* daha vardı... Corien'i görme, gerçek olduğunu bilme ihtiyacı.

Daha ileri gitmemesi için onu durdurma ihtiyacı...

Corien'in izleri kızı büyük bir tepenin mağara ağzına götürdü. Taşlı geçitlerden koşarken duvarlar geride kalan savaşıla titremeye devam etti.

Sonunda köşeyi döndü ve mağaranın geniş bir alanına geldi. Üç ağaç kökü duvarı sarmıştı.

Mağaranın ortasındaki küçük bir açıklıktan gökyüzü görünüyordu.

Kral Bastien duvarın yanındaki iri bir kaya parçasının üzerindeydi. Lord Dervin yerde oturuyordu. İki adamın da gözlerinde gri bir bulut vardı.

Bir ses duyan Rielle, o tarafa dönünce babasının gölgelerin içinden çıkıp kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

İçini bir rahatlık kapladı. Hemen babasına koştu. "Baba, sen iyisin!"

"Beni buldun." Babasının ağzı küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bravo!"

Rielle donup kaldı. Babası kollarını iki yana açtı, hiç kırpmadığı gri gözleriyle kızına baktı. Rielle babasından uzaklaşıp gölgelerin içine daldı.

"Babamın zihnini yöneterek kalbimi kazanamazsın!" diye bağırdı.

"O halde onu serbest bırakayım," diye mırıldandı bir ses.

Sesin geldiği yere döndü. Siyah bir karaltı köşeden onu izliyordu. Rielle'nin ağzı kurudu, yüreği ağzına geldi.

"Hepsini bırak," diye emretti.

"Nasıl istersen."

Mağara hafifçe dalgalandı. Gözleri eski halini alan Lord Dervin şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Kral Bastien ayağa fırladı. “Tüm bunlar ne demek oluyor? Neden buradayız?” Hiddetle Rielle’nin babasına baktı. “Armand?”

“Bilmiyorum, kralım.”

Babasının eline dokunmasıyla Rielle ona döndü. “Çok üzgünüm, baba.”

“Yaralandın mı?” Adam kızının saçlarını düzeltti. “Burada neler oluyor?”

“Korkarım Rielle sizi terk ediyor.”

Rielle hızla döndü. İşte oradaydı.

Corien.

Parlak mavi gözleri kıza kilitlenmiş bir şekilde yavaşça mağaranın ortasına yürüdü. Uzun ve inceydi, elleri arkasındaydı. Şık koyu renk ceketinin omuzlarında düğmeler vardı ve yerlere kadar uzanıyordu. Solgun yüzü, çıkık elmacık kemikleri, kızı gördüğü için memnuniyetle kıvrılan dolgun dudakları vardı.

Rielle’nin nefesi kesildi. Ne kadar canlı olursa olsunlar düşleri onu tarif etmeye yetersiz kalmıştı.

“Tanrım, Rielle,” diye mırıldandı Corien, kızın bedenini açlıkla süzdü. “Bunun mümkün olabileceğini sanmıyordum, ama şimdi zihnimdeki halinden daha enfessin.”

Babası hiddetle kızın önüne geçti. “Rielle, bu adamı tanıyor musun?”

“Kimsin sen?” Kral Bastien de yüzü ifadesiz bir halde karanlıkların içinden çıkmıştı. “Bizi neden buraya getirdin?”

Corien Rielle’ye doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Gözleri kızın yüzünden asla ayrılmadı. “Rielle’nin benden kaçmayacağından emin olmak istedim. Kaçmayacaksın, öyle

değil mi? Hele ki bu önemli adamlar benim gibi bir tehlikeye bu kadar yakinken...”

“Onlara zarar vermeyeceksin.” Sesi boğuk çıkmıştı. “Seni men ediyorum.”

“Kalbimin Kraliçesi,” diye mırıldanan Corien, eldivenli elini göğsüne bastırdı. “Benim en büyük dileğim sizi mutlu etmek. Ama buradan benimle ayrılacağınıza söz vermelisiniz, hem de bu gece. Aksi halde beni istemediğim şeyler yapmak zorunda bırakacaksınız.”

Panik ve açlık duygusu göğsünü aynı anda doldurdu. “Yapamam, biraz daha zamana ihtiyacım var.”

“Zaman mı? Ne için? Dürtülüp kışkırtılmak, şehvet düşkününü yüce büyücüler tarafından incelenmek ve gerçeklerle yüzleşemeyecek kadar korkak, aptal bir kraldan emirler almak için mi?”

Lord Dervin ellerini iki yana açtı. “Böyle bir şeyin olmasını asla istemedim.” Corien güldü. “Sanki durdurabilecekmişsin gibi!”

“Rielle, kim bu adam?” diye sordu babası bir kez daha. “Ve neden seninle bu şekilde konuşuyor?”

“O bir melek,” diye itiraf etti Rielle.

Corien’in gözleri hoşnutsuzlukla yanıp sönse de gülümsemesi yüzüne yayıldı.

Kral Bastien kılıcını çekti. Rielle’nin babası da aynı şeyi yapıp kızını arkasına aldı.

“Bu mümkün olamaz.” Kral Bastien biri karnına sert bir tekme atmış gibi bakıyordu. “Geçit güçlüdür. Geçit uzun...”

“Uzun yıllar dayanmalıydı,” diye kestirip attı Corien. “Ama sonsuza dek değil. Rielle. Gitme vakti. Tabi eğer neler yapabildiğimi ilk elden görmek istemiyorsan?”

Rielle yutkundu, ona doğru bir adım attı. Zihni ondan uzak durması için çığlıklar atarken, gücü ona dokunmak için çıldırıyordu. Ama babası kolunu atıp kızını durdurdu.

“Ne olursan ol, kızımдан uzak duracaksın,” diye bağırdı. “Yoksa seni...”

“Ne yapacaksın? Öldürecek misin?” diye güldü Corien. “Sevgili dostum, bunu denediğini görmek isterim.”

Rielle'nin babası bir an olsun tereddüt etmedi. Kılıcını kaldırıp Coriene doğru atıldı. Bedeni kasılıp gözleri bulutlanınca kılıcı yere düştü.

“Hayır!” diye bağırarak Rielle babasına koştu.

Babasına baktı, adamın başı tuhaf bir şekilde yana döndü ve kızın suratına sert bir tokat indirdi.

Rielle sendeleyerek mağara duvarına yaslandı. Dudaklarına dokunduğunda parmaklarında kan vardı.

Corien sakın bir ses tonuyla, “Çok ilginç,” dedi. “Ona sadece seni durdurmasını söylemişim. Sana tokat atmaya seçen ise onun zihni oldu.” Kıza döndü, Rielle aralarındaki tuhaf bağda gerçek bir keder olduğunu hissedebiliyordu. “Baban herhangi bir konuda sana öfkeli olabilir mi? İkinizin sorunları çözüp geçmişi geride bıraktığınızı sanıyordum.”

Rielle ona dik dik baktı. “Onu bırak, yoksa seni yok ederim.”

“Bunu denersen göz açıp kapayıncaya dek onları öldürürüm.”

Rielle başını salladı, gözlerinde yaşlar birikmişti. “Ben senin...”

“Seni sevdiğimi mi?” Corien'in yüzü yumuşadı.

“Ah, küçük çocuk seni her şeyden çok seviyorum. Bunu senin için yapıyorum. Onları terk etmezsen seni etrafına örmeye çalıştıkları duvarları yıktığın için engelleyecek, seni ayıplayacak ve cezalandıracaklar.”

Rielle ona yavaşça yaklaşmaya devam etti. “Onlarla paylaştığın tüm anıları kullanacaklar. Her tatlı duyguyu, her hoş anı...Ve senin o muhteşem bedeninden elde

edebilecekleri tüm gücü çekip alacaklar. Asla durmayacaklar! Seni korumayı bile düşünmeyecekler. Çünkü yüzleşecek cesaretleri olmayacak. Eğer tereddüt edersen, sana olan sözde sevgilerinden konuşup, seni boyun eğip onları dinleyene dek zincirleyecekler.”

Artık o kadar yakındı ki, Rielle teninin soğukluğunu, giysilerindeki baharat kokusunu alabiliyordu. Eldivenli eliyle kızın yanağını avuçladı. Rielle'nin bedenine bir sıcaklık yayılırken, gücü bu dokunuşla öyle alevlendi ki, kız ateşinin çıktığını düşündü.

Umutsuzca yanağını eline yasladı.

“Evet.” Corien başını eğip kızın kulağına fısıldadı. “O bile bunu yapacak.”

Audric.

“Yanılıyorsun.” Çaresizlik içinde yanılıyor olmasını diledi. “O beni seviyor, her zaman da sevecek.”

Zihninden Corien'in ona acıdığını hissetti. “Bunu sana kim söyledi? O fare mi?”

Bunu söyler söylemez kızın gözlerinin önünde bir görü canlandı, düşüncelerini adeta bir kenara savurdu.

Audric Atherianın sırtında acıyla haykırıyordu. Griffon Audric yere düşmeden birkaç saniye önce çimeli bir platoya indi. Illumenor'u bir kenara fırlattı, ellerini başının arasına aldı. Gözlerinin parlak renginin yerini gri, kahverengi ve sonra tekrar gri bir renk aldı.

Görü ansızın kayboldu, Rielle bu gerçek mi yoksa hayal mi, ayırt edememişti ama yeterliydi. Kalbini bir hiddet kapladı. “Ona dokunmayacaksın,” diye haykırdı.

Corien geri adım attı. “Rielle, dur biraz...”

Rielle kendini çekti, avucunu açıp “Benden uzak dur!” diye bağırdı ve gücün akmasına izin verdi.

Mağaranın içini dolduran büyü sadece rüzgâra, toprağa ya da gölgelere ait değildi.

Bu hepsinden fazlaydı, hepsi ve hiç biriydi.

En basit haliyle saf ve gözleri kör eden empirium'dan başkası değildi.

Rielle'nin ayaklarının altında dünyanın gözle görülmeyen bir katmanı yarılarak açıldı ve patladı. İçinden bir ışık dalgası, vahşi bir sarsıntı taşıtı.

Uzak değildi, ama yeterli olmuştu.

Sarsıntılar dindiğinde Rielle kendini yerde buldu. Başı dönüyordu.

Ellerine baktı, kan içindeydi.

Kendi kanı mıydı? Gözlerini yumdu.

Evet. Keskin bir acı hissetti, sivri uçlar gibi bedenine batıyordu.

Corien?

Etrafına bakındı, başı dönerken, korkunç, bir ağittan farksız inlemesini duydu. Emekleyerek kızıdan uzaklaşıyordu, giysileri kül olmuştu ve *bedeni...*

Patlama onu yakmıştı.

Artık bozulmakta olan bir yaratıktı, kıpkırmızıydı, bedeni dağılırken parlıyordu. Acıyla inledi, sürünerek güçlkle kendini mağaranın kapısına, tepeye açılan kapıya çekti.

“Bana bakma!” diye haykırdı, yaraları geride pis bir iz bırakıyordu. “Beni böyle görmemelisin! Böyle olmaz...”

Rielle meleğin yüzünde tek bir tanıdık iz bulamadı. Ama acısı, utancı ve öfkesi kızın zihninde yankılandı.

Yeniden uyandığında, Corien gitmişti.

Mağaranın diğer ucundan hafif bir inleme geldi. Babası nefes almaya çalışıyordu. Hemen arkasında Kral Bastien ve Lord Dervin vardı...

İkisi de kıpırdamıyordu, hareketsizdi, *donup kalmıştı*. Corien gibi yanmamış ama kaskatı kesilmişlerdi. Donuk gözlerindeki ışık uçup gitmiş, yüzleri şaşkınlıkla taş kesilmişti.

Rielle ayağa kalkmaya çalıştı, dizlerinin üzerine yığıldı. “Baba?” Ona doğru emekleyip adamı kendine çevirdi.

Adam güçlükle soluk aldı, gözleri yavaş yavaş kapanıyordu.

“Buradayım.” Adamın buz gibi yüzüne dokundu. Neden bu kadar soğuktu? “Hepsi geçti. O gitti, ben buradayım. Bizim sadece... Ah, Tanrım!” Mağaranın girişine döndü ve en kaba sesiyle haykırdı. “Şifacıya ihtiyacım var. Lütfen, biri bize yardım etsin! Garver!”

“Ben... Hatırlıyorum.”

“Baba? Neyi?” Babasının elini alıp yanağına koydu. “Neyi hatırlıyorsun, babacığım?”

“Ayın... Yanında...” Nefes almaya çalıştı. “Ayın... Yanında...”

“Annemin ninnisi mi?”

Adam hafifçe gülümsedi. “Ayın...”

Rielle cümlesini titrek bir sesle, “Yanında,” diye tamamladı. “İşte beni bulacaksın orada.”

Adam başını salladı, gözlerini kapadı. Yanaklarından düzgün sakalına yaşlar süzüldü. Dudaklarına son bir gülümseme yayıldı.

Rielle fısıltıyla, “Dua edeceğiz yıldızlara,” diye devam etti, “Bizi özgür bırakmaları için. Ayın yanında...”

Adam son bir kez titredi, kolları iki yana düştü.

Rielle gözlerini yumdu, adamın parmaklarını yüzüne bastırdı. Eğer ninniye bitirebilirse, eğer ona bakmazsa, belki tüm bunlar gerçek olmazdı.

“Aydın yanında,” diye fısıldadı. “Aydın yanında, işte beni orada bulacaksın. El ele tutuşacağız. Sadece sen ve ben...”

Daha fazla konuşamadı. Babasının yanına kıvrıldı, yüzünü adamın gövdesine bastırdı. Bir yandan titrerken tek başına öylece kaldı.

Mağaranın dışından gelen tanıdık bir çığlık Rielle’yi ıstırabından uyandırdı.

Arkasından esen rüzgâr ve toynakların sesi Atheria’nın gelişinin habercisiydi, Corien’in biraz önce sürünerek kaçtığı kapıdaydı.

Rielle doğruldu. Kalbi korkuyla hızlı atmaya başladı. *Audric*. Ona ne diyecekti?

Çok geçmeden Audric mağaradan içeri girdi, rüzgârdan dağılmış, çılgına dönmüş bir haldeydi. “Rielle?”

“Buradayım,” derken sesi çatladı. Ona gitmeye çalışsa da bacakları hareket etmedi. Aksine Audric’in korku ve endişeyle ona atılmasını izledi ve arkasından genç adamın tüm gücünü çekip alan o çığlığıyla içi parçalandı.

Babasının donmuş yüzüne bakan Audric dehşete kapılmıştı. Rielle sonunda ayağa kalkacak gücü kendinde buldu.

“Onu durdurmaya çalıştım,” diye fısıldadı. Yavaşça Audric’e yaklaştı. “Çok üzgünüm, ben... Ben onu yaktım. Ağır yaralandı ama...” Yeri işaret etti, Corien’in kanlı bedeninin izleri kapıya doğru uzanıyordu. “Yeterli olmadı. Audric, çok üzgünüm.”

“Kim? Kimi yaktın?”

Rielle, “Adı Corien,” diyebildi. “O bir melek, Audric. Sauvillier’in adamlarını bize düşman eden o... Ve Ludivine...”

Çaresizlik onu adeta yakıp kavurdu, gözyaşlarından nefes alamaz oldu. Bu iyiydi, bu gerçek ve içtendi. Çünkü Audric ona döndüğünde kızın parmaklarından damlayan kanı,

babasının kızın yüzünde bıraktığı izi gördü. Yüzü kasıldı, kızı sımsıkı kollarına aldı.

“Tanrıya şükürler olsun iyisin,” diye fısıldadı, sesi boğuktu. “Rielle, seni kaybettim sandım.”

Rielle de kollarını ona doladı, göğsüne gömdüğü başını hafifçe salladı.

“Asla. Asla.”

Yalan söylüyorsun, diye fısıldadı Corien, derin bir acıyla. Şimdi bile ona yalan söylüyorsun.

Audric’in omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu, genç adam yere yığılırken onu tuttu.

O boynunda ağlarken “Tamam, geçti,” diye fısıldadı. En azından bu küçük bilginin yalan olmadığını bilmek onu rahatlattı. Bu ölüm mağarasındaki tek gerçek belki de buydu... “Buradayım, Audric ve seni seviyorum.”

- 48 -
ELIANA

“Bu karanlık zamanlarda Güneş Kraliçesinin ışığı bile kalplerimizin derinlerinde bekleyen ışık kadar aydınlık değil, keşke onun peşine düşecek cesaretimiz olsa.”

—Kâhinin Sözü

Acele et,” diye fısıldadı Eliana, üzerinde İmparatorun kanatlı armasının olduğu kasaların arkasına saklanmıştı. Ayaklarının altındaki rıhtım kaygandı, buz gibi hava ise tuzlu. “Karaya çıkmak üzereler.”

Zahra sinirle iç geçirdi. “Deniyorum. Burada çok şey olup bitiyor, sen de biliyorsun. Bekle...”

Eliana’nın kalbi göğüs kafesinden çıkacakmış gibi atıyordu. “Onu buldun mu?”

“Olabilir. Burada kal.” Zahra gecenin içinde kayboldu.

Eliana iki üniformalı adatrox’un sağındaki geminin güvertesinde devriye gezmesini izledi. Uzaklardan bir gümbürtü geldi. Kasaların arasından başını uzatıp dar iskeleye, oradan da denize baktı. Gök gürültüsünü andıran bir başka gürültü, bir tane daha! Her birine gökyüzünü aydınlatan alevler eşlik ediyordu.

Ana filo istikrarlı bir biçimde Astavar’a doğru yol alıyordu ve silahlarını ateşlemeye başlamıştı.

“Hadi, *hadi*,” diye mırıldandı Eliana.

“En sondaki gemi,” diyen Zahra o kadar ani ortaya çıkmıştı ki, Eliana yerinden sıçradı. “Gösterişli, siyah olan. Diğerlerinden daha küçük. İşte oradalar.”

Eliana derin bir nefes aldı. “Bu generalin teknesi olabilir. Hazır mısın?”

Zahra karanlık elini Eliana’nın bileğine koydu. “Sana Düşüş’ten beri gücümle ilgili söylediklerimi unutma. Seni yeniden dinlenip gücümü toplamadan önce sadece birkaç dakika gizleyebilirim.”

Eliana huzursuzca başını salladı. “Onu da gerçekten gemiye girene kadar sakla. Oraya görülmeden kendim de girebilirim.”

Gözlerini yumdu, Remy ve kaçakçı teknesindeki diğer dostlarını gizlemesi için hızlıca Aziz Tameryne dua etti. Filodan önce Astavar’a ulaşmalarını diledi.

“Kraliçenin ışığı eve dönüş yollarını aydınlatsın,” diye mırıldandı Zahra. Eliana ona ters ters baktı.

“Ne var? Dost olduğumuza göre artık sana dua edemez miyim?”

Eliana gözlerini devirdi. Sonra kasaların arasından çıkıp rıhtımın en ucuna kadar gölgelerin içinden ilerledi.

Zahra ansızın “Ah, hayır!” diye inledi.

“Ne var?” Eliana hemen ağların dolandığı korkuluğun yanına çöktü, alnını sildi. “Bekle, gemi nerede?”

“İşte orada.” Zahra suda süzülen siyah gemiyi işaret ediyordu.

Eliana dişlerinin arasından “Ah, yüce *azizler*,” diye tısladı. “Bu dünyada hiçbir şey kolay olmayacak mı?”

Hançerlerinin sağlam olup olmadığını kontrol ettikten sonra buz gibi suya atladı.

Zahra dalgalı suların üzerinden “Acele et!” diye bağıırıyordu. “Hızlanıyorlar!”

Eliana çaresizce kulaç atarken dişleri soğuktan birbirine vuruyordu. Sonunda gemiye yetişti, güverteden sarkan siyah bir ipe tutundu. Kızın asılmasıyla birlikte ipin düğümü çözüldü, hızla boşalınca Eliana kendini yeniden suda buldu. Ama ipi bırakmamıştı, kendini bir kez daha yukarı çekti ve gemiye tekrar yaklaştı. Deliler gibi yüzdüğü için kasları acıyla yanıyordu, yine de tırmanmayı başardı.

“Seni gizlememiz konusunda ısrarlıyım,” diye fısıldayan Zahra endişeyle etrafında uçuşuyordu.

Eliana güverteye baktı. “Henüz değil.”

Bir adatrox çelik güverte korkuluklarına yaslanmış, gerilmiş ipe bakıyordu. Silahını çıkaramadan Eliana korkuluğa doğru atıldı. Çizmesindeki Nox’u çekip karnına sapladı. Eliyle ağzını kapatıp adatrox’u korkuluktan diğer tarafa attı.

Güverteden ayak sesleri geliyordu, hızla yaklaşıyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Zahra.

Eliana Zahra’nın ona verebileceği o değerli dakikaları harcamak istemiyordu. Ama yakalanmak gibi bir seçeneği yoktu. “Şimdi.”

“Beni yakından takip et.” Zahra güvertenin iskele tarafında hızla ilerlerken dünya bambaşka bir hale büründü. Eliana onun güvenli alanında kaldığı sürece kimse onu göremezdi. Kapalı kapıların önünde boş gözlerle dikilen ve devriye gezen adatrox’ların önünden geçtiler.

Zahra eliyle ileride sağdaki bir kapıyı işaret etti. Kapının yanında elinde tabancası olan bir adatrox dikiliyordu.

Eliana duvara yaslandı, gölgelerin onu saklamasını umdu. Zahra önden gidip ansızın kayboldu. İki saniye sonra adatrox kasıldı, zaten donuk olan gözleri daha da camsı bir hal aldı.

Eliana aceleyle fırladı, koşarken de arkasına bakıyordu. Zahra yanında değilken kendini çok savunmasız hissetmişti.

Zahra adatrox'un ağzından "İri, gümüş olan," diye fısıldadı, sesi yarı tayf yarı adatrox'tu.

Eliana iri, gümüş anahtarı belindeki anahtarlıktan aldı, kapıyı açtı ve içeri girdi. Zahra'nın duvarın içinden geçip ona katılmasını bekledi.

Zahra ürperdi. "Mümkünse asla bir adatrox'un zihnine girme, Eliana. Çok sevimsiz bir yer."

"Bunu aklımda tutmaya çalışacağım." Önlerinde terk edilmiş bir koridor iki yana uzanıyordu. Duvardaki lombardan içeri süzülen ay ışığıyla aydınlanmıştı. "Nereye gideceğiz?"

Zahra uzun koluyla önlerindeki karanlık merdiven boşluğunu işaret etti. "Onu orada tutuyor."

Valentine. Eliana merdivenlere koştu.

Merdivenin altında Zahra'nın soluğu kesildi.

Eliana duvara gizlendi, hemen yukarıya baktı.

"Ne oldu?"

"Simon çok acı çekiyor," diye mırıldandı. "Acele et."

Kalbi deli gibi atan Eliana, Zahra'nın fısıltı halindeki talimatlarıyla karanlık bir labirentten, dar koridorlardan geçti. Kabinlerin önündeki adatrox'lardan korunmak için Zahra'nın alanının içinde kalıyordu. Alt güverte duvarlara yerleştirilmiş titrek gaz lambalarına karşın son derece karanlık ve boğuktu.

Zahra sonunda onu gölgelerin içinde kalan metal bir kapının önüne getirdi. "Burada," diye fısıldadı.

Eliana kapının koluna baktı, kalbi göğüs kafesinden çıkacakmış gibi korkuyla çırpınıyordu. Bir elinde Arabeth ile nefesini tuttu ve kolu çevirdi.

Kapı kolaylıkla açıldı.

"Bu fazla kolay oldu," diye fısıldadı Zahra.

Eliana içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Burası küçük, karanlık bir odaydı, tıslayan sıcak boruların sesinden başka bir şey yoktu.

Ortada tek bir gaz lambası asılıydı ve Simon işte oradaydı.

Eliana onu görünce sersemledi. Siyah bir iple yerden tavana kadar uzanan bir direğe bağlanmıştı. Bilekleri de zalimce arkadan düğümlenmişti. Gövdesi çıplaktı, kan içindeydi, yeni yaraların taze izleri vardı. Derisi adeta oyulmuştu.

“Simon,” diye fısıldayan kız yavaşça gidip önünde durdu. Simon’ın başı öndeydi, gözleri kapalıydı. “Lütfen ölmüş olma.”

Kızın sesiyle Simon başını kaldırdı. “Eliana?”

Simon’ın gözlerini gören Eliana irkildi. Kan kırmızısı ve sapsarı gözlerin parlak mavi irisleri donuk ve bulutluydu. Kız kanla kaplı olmayan birkaç ize hafifçe dokundu.

“Tüm bunlar bittiğinde bana çok borçlu olacaksın.” Sesi titrek çıkmıştı. “O suyun ne kadar soğuk olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Hayır. Hayır!” Simon iplerinden kurtulmaya çalıştı, çaresizce bağırıyordu. “Git buradan, kaç!”

Eliana’nın arkasında duran Zahra şaşkınlıkla hareket etti. “Dikkat et!”

Eliana geriye döndüğünde Valentine’nın iki elindeki ince kılıçlarla gölgelerin içinden çıktığını gördü. “Merhaba, Eliana,” diye neşeyle mırıldandı. “Hikâyenin sonuna hoş geldin.”

“Onu neden hissedemedim?” diye fısıldayan Zahra’nın öfkeli sesini tıslayan borular bastırdı. Sonra formu sertleşti. “İmparatorun gücü üzerinde! Hemen gitmeliyiz, Kraliçem, sizi bulmadan gitmeliyiz!”

“Eliana, bırak beni!” diye haykırdı Simon, hâlâ iplerinden kurtulmaya çalışıyordu. “Hiçbir yere gitmiyorum.” Eliana, Valentine’nın ona yaklaşmasını izledi, yüzündeki kan damlalarını, koyu renk üniformasının kanla parladığını fark

etmişti. Elbette onun kanı değildi, en azından büyük bir kısmı ona ait değildi.

“Ne kadar da haklısın,” dedi Valentine. “Beni öldürmeye çalışırsan başaramayacaksın, biliyorsun, değil mi? Bana doğru tek bir hareket yaparsan, *tek lanet hareketinde* bile onu öldürür ve sana zorla izletirim.” Kılıcıyla Simon’ı işaret edip sırttı. “Öyle ya da böyle, küçük kurtarma görevin işe yaramayacak.”

“Eliana, lütfen kaç!” diye bağırdı Simon.

Valentine gözlerini kırptırıp onu alaya aldı. “Bırak beni! Ah, sevgilim, sevgili Eliana’m, kaç ve kendini kurtar!”

Gergin bir şekilde havada uçan Zahra, “Eliana,” diye fısıldadı.

“Kapa çeneni!” diyen Eliana, Valentine’nin kıvrak hareketlerini takip ediyor, kılıcının ağırlığını, odanın büyüklüğünü hesaplıyordu.

“Hayır, çenemi kapatacağımı sanmıyorum, teşekkür ederim.” Valentine Simon’ın çevresinde dolaştı. “Aslına bakarsan sana bir hikâye anlatmak istiyorum. Kendini yenilmez sanan bir ödül avcısıyla ilgili. Oysa o her seferinde çok şanslı olan aptal bir kaltağın tekiydi.”

“Tanrım, seni dinlemek midemi bulandırıyor,” yerinden kıpırdamadı ama bedeni atılmak için kıvranıyordu.

Sonra aklına bir fikir geldi.

Zahra’ya baktı, tek kaşını kaldırdı.

“Kraliçem,” diye mırıldandı Zahra, “Eğer bunu yaparsam başka bir şeye gücüm kalmayabilir.”

“Hemen, şimdi, yap.”

Tayf Valentine’a uçtu ve doğruca gülümseyen dudaklarından içeri girdi.

Valentine sendeledi, boğulurcasına öksürdü. Kılıcını düşürdü ve elleriyle yüzünü kavradı, borulara doğru geri gitti.

“Bu ne?” Tuhaf sesinde Zahra’nın öfkesinin ağırlığı hissediliyordu. Giysilerini, saçlarını deli gibi çekiştirdi. “Bu ne böyle, Kâbus? Bana ne yaptın? İçimde ne var? Bir *tayf* mı?”

Eliana adama atıldı, onu gömleğinden yakalayıp yere yapıştırdı.

“Korkarım, Valentine,” diye karşılık verirken göğsünü açıp Arabeth’i gırtlığına bastırdı, “Bu asıl senin hikâyenin sonu.”

Sonra adamın gırtlığını baştan sona kesti, sakince ayağa kalktı ve onu kanlar içinde boğulurken bıraktı. Zahra adamın bedeninden çıktığında kendini temizlemek istercesine ellerini birbirine vuruyordu. Birkaç saniye sessizlikten sonra dünyaları iki patlamayla sarsıldı.

Gemi sarsıldı, inledi. Dışarıdan adatrox’ların sesleri geliyordu, güvertede çılğınlar gibi koşturuyorlardı.

Eliana donup kaldı. “Bu neydi?”

Zahra başını uzatıp dinlemeye çalıştı. Yüzü karardı.

“Başladı,” diye fısıldadı. “Filo Astavar’a ulaştı.” Eliana, Simon’a koştu, iplerini kesti.

Eliana çabalarken o “Sana gitmeni söylemiştim,” diye söylendi. “Beni dinlemedin.”

“Bu seni şaşırttı mı?” Son kalan iki ipi kesmek için öne geçti. Simon serbest kaldığında onu tutup kaldırmaya, bedeninin ağırlığını taşımaya çalışsa da Eliana da tükenmişti. Düzgün bir yemek yemeyeli uzun zaman olmuştu. Dizlerinin bağı çözüldü, Simon ile birlikte yere yığılırken bir küfür savurdu.

“Tamam,” diyerek Simon’ın ağırlığından kurtulmayı denedi ama başaramadı, onu adeta yere yapıştırmıştı. “Hadi, ayağa kalk. Bir an önce bu gemiden inmeli ve herkes birbirine ateş ederken kıyıya çıkmalıyız. Bu yeterince eğlenceli görünüyor mu?”

Simon cevap vermedi. Kızın kucağından ona bakıyor ve gülüyordu.

“Ah, Eliana.” Gözleri yaşlarla doldu. “Keşke bilebilseydin. Sana anlatmam gereken o kadar çok hikâye var ki.”

“Öyle olduğuna eminim, ama bunu daha sonra yapabilir miyiz?” Simon’ı tekrar kaldırmayı denedi, oysa adam kahkahalara boğulmuştu ve yerinden kıpırdamıyordu.

“Bunu daha önce de görmüştüm,” diyen Zahra gözlerini işaret etti. “İstila sırasında. Zehirli gaz.”

“Kör olduğunu mu söylüyorsun?”

“Sadece şimdilik. Bir süre sonra gözleri kendi kendini iyileştirecektir. Aksi halde...”

“Harika. Bu her şeyi daha da kolaylaştırıyor. Simon?” Hafifçe adamın yanağına vurdu. “Eğer kıpırdamazsan öfkeleneneceğim.”

“Hemen yap,” diye fısıldadı Simon. “Bana öfkelen. Tatlı, tatlı Eliana.”

Titrek elini kızın yüzüne uzattı, yanağına dokundu. “İstedğim tam da bu.”

“Hiç de tatlı sayılmam,” diyen Eliana sinirli bir kahkaha attı. Acele etmeleri gerekiyordu, oysa Eliana kendini Simon’dan kurtaramıyordu.

“Seni çok iyi göremiyorum,” dedi Simon. “Bulanık renkler, gölgeler, ama yüzünü iyi biliyorum. Onu her yerde tanırım.”

“Saçmalıyorsun. Biliyorsun, değil mi?”

“Ona hiçbir şey anlatmadım,” diye atıldı Simon. “Asla anlatmazdım. Asla. Senin hakkında hiçbir şey söylemezdim. Beni sonsuza dek kesip biçebilirdi. İçimi dışıma çıkartana dek kulağıma fısıldayabilirdi.”

Yine güldü, bu kez kederli bir kahkaha atmıştı. “Bir önemi olmazdı. Ona asla senden bahsetmezdim.”

Adamın dizlerinin üzerinde doğrulmak için savaş verişini izledi, Simon cebinden bir şey çıkarmaya çalışıyordu.

“Nerede bu?” diye fısıldadı.

Gemi bir kez daha sarsıldı. Yukarıdan durmaksızın silah sesleri geliyordu, gemi korkunç bir gürültüyle gıcırdadı.

“Simon, gitmemiz gerek.”

“Nerede?” Simon’ın sesi hıçkırıklarıyla boğulmuştu.

“Onu kaybettim, seni *kaybettim!*”

Sonra küçük bir çığlıkla cebinden pis, simsiyah bir kumaş parçası çıkarıp Eliana’ya uzattı.

“Bu,” diye mırıldandı, “Sana ait.”

Eliana anlamsızca kumaşa baktı, boğazı kurumuştı. Simon sonunda aklını yitiriyor muydu?

Eliana’nın yanına eğilen Zahra başını iki yana salladı. “İçini göremiyorum. Düşünceleri fırtınalarla birbirine girmiş.”

“Seni tutmaya çalıştım.” Simon kumaş parçasıyla oynamaya başladı. Eliana’nın elini tutup eklemlerini öptü. “Ama yapamadım. İplik benim için fazla güçlüydü, ben çok küçüktüm. Sonra annen...”

“Annem.” *Kan Kraliçesi*. Tabi eğer buna inanıyorsa... Peki, inanıyor muydu? Gözleri doldu. Bunun için zaman yoktu ama eğer şimdi hareket ederse bu anın büyüsü bozulacaktı. Bir daha yaşanmayabilirdi. “Simon, ne diyorsun?”

“Sadece ikimiz kalmıştık, Eliana. Sen ve ben. Orada yaşayan sadece ikimiz kalmıştık.”

Yüzüne bakmak için yaklaştı. “Nerede yaşıyorduk? Söyle bana.”

“Celdaria.” Titrek bir soluk aldı. “Seni tutmaya çalıştım, ama zaman seni benden kopardı. Bizim Borsvall’a gitmemiz gerekiyordu. Orada bizi ondan saklayacaklardı.”

Eliana’nın ciğerlerindeki tüm hava tükenmişti. Zihni hızla çalışıyordu. “Kimden? Corien’den mi?”

“Sana asla dokunmayacak. Seni bir kez kaybettim ama bir daha asla kaybetmeyeceğim.”

İkisinin elinde duran küçük kumaş parçasını bırakamadı. Her şeyi bir kenara, tek bir soruya cevap bulamıyordu. “Peki, ama bu ne?”

Simon ikisinin avucunun içindeki kumaş parçasına baktı ve gülümsedi.

“Senin battaniyen.” Sesindeki keder yüzüne yansımıştı. “Annen seni bu battaniyeye sardı ve ip dağılıp seni kollarımdan kopardığında, battaniyen yırtıldı. Bana seni...Evimizi... Her şeyi hatırlattığı için bu parçayı hiç yanımdan ayırmadım. Çok küçüktük, Eliana. Sonra bizi buraya getirdim ve her şeyi mahvettim. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım!”

Bir patlama daha oldu, gemi sallandı, ikisi birden yana kaydı.

“Eliana,” diye bağırdı Zahra.

“Biliyorum.” Simon’ın yüzünü kavradı, acı çeken gözlerine baktı.

“Koşmamız gerek ve ben seni taşıyamam. Bana yardım etmek zorundasın. Aynı daha önce yaptığın gibi...” Konuşamadı. Boynundaki kolye tenine buz gibi dokunuyordu. “Celdaria’da olduğu gibi. Tamam mı?”

Simon başını sallayıp güçlükle ayağa kalktı. Eliana ona yandan destek verip adamın kolunu omzuna attı. Zahra öne geçmişti, koridoru ve dar merdivenleri zar zor geçtiler. Başka bir patlamayla duvara savruldular. Eliana Simon’ın ağırlığına küfürler savurdu.

Simon’ın yüzü acıyla kasıldı, “Bana birkaç dakika daha ver,” dedi. “Sonra kendi başıma yürüyeceğim.”

“Özür dilerim, canının yandığını biliyorum.”

“Özür dileme, Eliana. Asla.”

Ana güverteye çıktıklarında Eliana aniden durdu. Önlerinde uzanan geniş bir koy vardı, uzun, sivri kayalar ve küçük buzdağlarıyla dolu bir koy... İki gemi, yanan enkazla dolu karanlık sularda karşı karşıya gelmişti. Suyun ötesindeki askerlerle dolup taşan kumsalı, gecenin örttüğü tepeler çevreliyordu.

Astavar.

Eliana, kendi başına durabileceğinden emin olunca Simon'ın kolunun altından çıktı.

“Zahra?” Bizi gizleyebilir misin?”

Zahra başını iki yana salladı, ağzı hayal kırıklığıyla gerildi. Formu dalgalandı, sonra yeniden belirdi. “Hiç sanmıyorum, Kraliçem.”

Eliana iç geçirdi. “Mükemmel.”

“Yakınımda durun, uçtuğum yerlere basmaya çalışın. Size elimden geldiğince sağlam bir yol bulacağım.”

“Biz dünyanın sonundan kurtulduk, sen ve ben...” diye mırıldanan Simon kızın parmaklarını sıktı. Nefesinden buharlar çıkıyordu. “Bundan da kurtuluruz.”

Simon'ın bu sözleriyle Eliana'nın içini bir ürperti kapladı. Simon'ın elini sımsıkı tuttu ve koşmaya başladılar.

- 49 -

RIELLE

*"Bu kasvetli ve bilinmeyen
Kayıplardan ve öfkeden doğan yolda
Kalbini özgür bırak ve aydınlat yolunu
En karanlık geceden en parlak güne"*

— "Aziz Katell'in Şarkısı" Bilinmeyen besteci

Rielle Azizler Salonu'na adım attı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.
Bu yanıltı.

Bastien'in cenazesi henüz yeraltı mezarlığına indirilmemişken, ülke onun ölümü ve krallarını kaybetmenin yasını tutarken bu odada olmak, bu göz alıcı elbiseyi giymek yanıltı. Düşüncesizce, hatta acımasızca yapılmış bir hareket gibi geliyordu. Bugün, Başyargıç Güneş Kraliçesine taç giydirecekti.

Onun yüzünden ölmüş olmasalar bile yeterince zalimlikti.

Ama Başyargıç bu törenin yapılması için ısrar etmişti.

Ateş sınavında yaşanan katliamdan sonraki gün Başyargıç, "Aziz Katell'in yazıları Güneş Kraliçesi geldiğinde gün dönümünde taç giymesi gerektiğini söyler," demişti. Oysa Rielle'nin kulakları hâlâ ölümle çınlıyordu. "Sınavlarınızı belirli bir zamanlaması vardı. Bunu iyi biliyorsunuz, Leyce Rielle."

Gözlerini kapadı. Bu bir hataydı. Gözlerini her kapadığında Ludivine'nin ölüme düşüşünü görüyordu. Labirentin dumanlı enkazlarını günlerce aramalarına karşın cesedini bulamamışlardı.

"Evet, biliyorum," diye güçlkle konuşabilmişti Rielle. "Ama belki, söz konusu şartlar altında, Kilise..."

"Hayır." Başyargıç'ın gözleri kızın yüzünde dolaştı. Adamın orada ne bulduğunu merak ediyordu. Acaba Rielle'nin gözlerine baktığında babasının orada her zaman gördüklerini yakalayabiliyor muydu? Bir katilin ruhunu?

"İnsanlarımızın, Leydi Rielle..." demişti Başyargıç, "Şimdi her zamankinden daha çok umuda ihtiyacı var. Taç giyme töreniniz için kış dönümüne kadar bekleyemeyiz. Celdaria halkının bu günleri atlatabilmek için Güneş Kraliçesine ihtiyacı var."

Peki benim gibi bir katilde, diye düşündü, nasıl bir umut bulabilirler ki?

Azizler Salonu'nda dikilen Rielle yaşları bastırmak için gözlerini sımsıkı yumdu. O olmasaydı, Corien ateş sınavını istila etmezdi. Ele geçirdiği Sauvillier askerleri şimdi kuzeyde evlerinde, tepelerdeki çarpışmada ölen masumlar ise hayatta olurdu.

Ludivine. Babam. Kral Bastien. Lord Dervin.

İsimleri sürekli zihninde dönüp duruyor, kalbinin dağılmakta olan parçalarına yeni çentikler atıyorlardı.

Ludivine.

Lord Letters'ın raporundaki en son rakamlara göre elli sekiz ölü vardı. Kanları Rielle'nin ellerine bulaşmıştı ve bunun nedenini asla itiraf edemezdi. Henüz olmazdı. Asla olmazdı. Belki, eğer Ludivine hayatta olsaydı, Rielle ona itiraf edecek cesareti bulabilirdi.

Ludivine, diye düşündü çaresizce. Çok üzgünüm.

Gözlerinin açıp onu beklemekte olan kalabalığa baktı, hafifçe gülümsemeyi başardı. Kral Bastien'in sarayının ileri gelenleri ve şehrin seçkin sınıfı salonun içinde toplanmıştı. Baingarde'nin dışında, kalenin girişindeki taş avluda da halktan oluşan çok büyük bir kabalalık vardı. Öğle olunca, Başyargıç'ın kutsamasından sonra gün dönümü çanı çalacaktı.

Rielle binlerce mumun altında ışıldayan altın kaplama sunağa baktı. Başyargıç resmi cüppesiyle onu bekliyordu. Hemen arkasında kilise yardımcıları korosu, "Aziz Katell'in Şarkısını" söylüyordu.

Derin bir nefes aldı ve muhafızlarını kapıda bırakıp ona doğru yürümeye başladı.

Haftalar önce aynı yolculuğu, azizlerin sert bakışları altında korku ve şüpheyi yapmıştı. O gün salon neredeyse bomboştu, yürüyüşüne ise onu öldürmeye hazır muhafızlar eşlik etmişti.

Oysa bugün, kalabalık salondaki herkes ilerleyişini parlayan gözlerle izliyordu. Yanlarından geçtiği insanlar ondan saygıyla söz ederek fısıldaşıyordu.

Anlaşılan Ludivine bu elbiseyi Rielle'nin haberi olmadan sipariş vermişti. Hizmetçileri kıpkırmızı gözlerle üç gün önce son provaları için Rielle'ye getirmişlerdi. Elbiseye bir kez bakmış, kendini tamamen kaybetmeden önce hizmetçileri son anda göndermeyi başarabilmişti.

Elbise soluk Astavar dantelinden yapılmıştı. Geniş yakası omuzlarını açık bırakıyordu. Uzun, bol kolları elbisesinin eteğine kadar uzanıyordu. Parıltılı, yanar döner bir kumaş bedenini kaplıyor, dantelin narin işlemesinin arasından ışıldıyordu. Yarattığı etkiyle Rielle güneşe batırılmış gibiydi. Ludivine'nin hizmetçileri koyu renk saçlarının arasına altın kurdeleler takmak ve gözlerinin etrafına parlak amberle boyamak için ısrarla izin istemişlerdi.

“Leydi Ludivine sizinle ilgilenmemizi isterdi,” demişti en yaşlı olanı, dudakları titreyerek. “Sizi güneş kadar göz kamaştırıcı yapmamızı isterdi, leydim. Biz de öyle yapacağız.”

Ama bu salonda yürürken, Rielle ne elbiseyi ne de yanından geçtiği insanların övgü dolu fısıltılarını umursuyordu. Parmakları boynundaki kolyeyi çıkarıp atmak için adeta karıncalanıyordu.

Audric’i babasının boş tahtının yanında otururken gördü, sıcak bakışları ona biraz huzur verdi.

Kolyeyi kıza o sabah vermişti. Uykusuz bir gecenin daha sonrasında henüz şiş gözlerle odasında gezinirken kapı çaldı.

“Senin için,” demiş ve kolyeyi eline bırakmıştı. Sonra eklemlerini, bileğinin içini öptü, gözlerini kapadı ve dudakları kızın teninde gezindi.

Bakışlarını azimle duvardan ayırmayan birkaç adım ötelerindeki Evyline sonunda boğazını temizlemek zorunda kaldı.

Rielle, dağılmış bir halde, “Audric, bunu yapmak zorunda mıyım?” dedi. “Babalarımız henüz doğru şekilde...”

“Bugün uzun bir gün ve güneş tüm gün ışıldayacak.” Kızın yüzüne dokundu, kendi yüzü de kederden yorgundu. “Ama senin kadar parlak olamaz. Lütfen, Rielle. İnsanlarımızın seni görmeye ihtiyacı var.”

Şimdi, köprücük kemiğinde beyaz altından bir güneş vardı. Işınları kelebek kanatları kadar ince yapraklar şeklinde yayılıyordu. Rielle Başyargıç’ın önünde diz çökünce, kolyesine vuran ışıkla tavana rengarenk yansıdı.

Başyargıç yüzüklerle dolu ağır elini kızın başına koydu. Aryava’nın kehanetinin tanıdık sözlerine başlamasıyla salona sessizlik hâkim oldu. “Geçit düşecek... Kilise korosunun sesi

yumuşadı. “Melekler dönecek ve dünyaya yıkım getirecekler. Zamanın geldiğini biri kan, diğeri ışık olan iki insan Kraliçenin doğumuyla anlayacaksınız. Biri dünyayı kurtaracak güce sahip olacak. Diğeri dünyayı yok edecek. İki Kraliçe yükselecek. Yedinin gücünü taşıyacaklar. Kaderinizi ellerinde tutacaklar. İki Kraliçe yükselecek”

Biri kan.

Biri güneş.

Rielle birbirine sımsıkı kenetlediği ellerine baktı, onları temizlemek için ovuşturmayı o kadar çok istiyordu ki. Nemli ve soğuk teni kaşınıyordu. Altında yatan acı gerçekleri göstermek için kendi derisini yüzdüğünü hayal etti.

Başyargıç ondan bir adım uzaklaştı. “Leydi Rielle Dardenne, Kilise'nin sizin için hazırladığı sınavları geçtiniz ve büyük tehlikelere göğüs gerdiniz. Bu krallık sizi son haftalarda dikkatle izledi, gücünüz bugüne dek karşılaştığımız hiçbir şeye benzemiyor. O halde, söyleyin bize Leydi Rielle, siz hangi Kraliçesiniz?”

Biri kan.

Kan.

Rielle ayağa kalktı, Başyargıç ile göz göze geldi. “Ben Işık Kraliçesiyim, yüce efendimiz. Celdaria'ya son günlerime dek gururla hizmet edeceğim.”

Başyargıç gülümsedi, elini uzattı. “O halde kalkın, Leydi Rielle ve...”

Arkalardan gelen bir çığlık sözünü kesti, sonra başka bir çığlık, bir tane daha! Bunlar korku ve şaşkınlık çığlıklarıydı.

Başyargıç'ın yüzü sarardı, gözleri Rielle'nin arkasındaki bir şeye kilitlendi.

Adam geri adım atıp koltuğuna tutunmaya çalıştı.

Audric ayağa fırlamıştı, bir yandan da annesinin elini tutuyordu. Kraliçe Genoveve de küçük bir çığlık attı.

Rielle arkasını dönerken ciğerlerindeki tüm hava adeta çekilmişti. Yoksa gelen Corien miydi? Sonunda herkesin duymasını istediği gerçeği haykırmaya mı geliyordu?

Gelen Corien değildi.

Çıplak ayakları, karmakarışık saçlarıyla Ludivine kalabalığın arasından çıktı. Üzerinde paramparça bir pelerin vardı, altında başka bir şey yoktu. Teni solgundu ama sağlamdı. Yaşıyordu... Ludivine *yaşıyordu*.

Rielle boğulurcasına bir ses çıkardı ve olduğu yerde sallandı.

Ludivine sunağın basamaklarını tırmandı, uzanıp kızın elini tuttu. Bu sıcak, tanıdık bir dokunuştı. Sonra salona döndü.

Ludivine'nin titrek sesi kalabalığinkini hemen bastırmıştı. "Bunun çok şaşırtıcı hatta korkutucu görüldüğünü biliyorum. Lütfen beni bağışlayın."

Ludivine aynı anda, Rielle'nin zihnine fısıldadı, *böyle öğrenmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Lütfen, bana güven. Çok dikkatli olmalıyız.*

Rielle sırtından bıçaklanmışçasına büyük bir şokla sarsıldı. Ludivine elini sımsıkı tutmasa yere yığılırdı.

"Bunu size nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," diye devam etti Ludivine. "Hatırladığım son şeyler bulanık. Leydi Rielle bir grup demirdövenle savaşıyordu. Sauvillier Hanedanlığının adamlarıydı. Babamın evinin..." Kederli sesi kısıldı.

Onları ikna etmek zorundayız, hem de hepsini.

"Lu?" diye fısıldadı, Rielle, titriyordu.

Her şey yolunda. Lütfen canım, benden korkma.

"Bir silahın beni karnımdan vurduğunu hatırlıyorum," diye devam etti Ludivine. "Sonra düştüğümü... Düştüğümü hatırlıyorum."

Ansızın Audric yanlarında belirdi. Uzun pelerinini çıkarıp Ludivine'nin omuzlarına koydu. Rielle onun sıcak bedeninin yakınında olmasına sevinmişti. O halde bu bir rüya değildi.

Bir rüya değil. Ludivine nazikçe cevap vermişti. Sonuçta, gerçek bu.

Ama onlar bilmemeli. Hiçbiri.

"Hepiniz öldüğümü düşündünüz," diyen Ludivine, Audric'in eline uzandı. Genç adam temkinli bir şekilde kızın elini tuttu. "Ben de öyle sanmışım. Ama sonra topraktan gelen bir gücün içimde yükseldiğini ve bana can verdiğini hissettim. Bu tanıdık bir dokunuştı, Leydi Rielle'yi aradım ama onu göremedim. Oysa gücü... Beni sarıp sarmaladı. Bana bedenimi ve yaşamımı geri verdi."

Güven bana.

Rielle hızlı düşünmeye çalışıyordu. Ona güvenmek mi? Kime güvenecekti? Bu yaratık neydi? Ludivine olmadığına göre bir sahtekâr olmalıydı.

Yanılıyorsun. Benim, tatlım. Lütfen. Eğer beni bir parça olsun sevdiysen, güven bana. Sadece kısa bir süreliğine. Sonra sana her şeyi açıklayacağım.

Rielle güçlkle nefes alıyordu. Gözleri doldu. *Seni ben hayata döndürmedim. Anlamıyorum.*

Ama anlayacaksın. Yakında. Söz veriyorum.

"Güneş Kraliçesi geldiğinde krallığı bize zarar vermek isteyenlere karşı koruyacağını her zaman biliyorduk," Ludivine'nin sesi titriyordu. "Ama şimdi o burada, gücü bugüne dek inandığımızdan çok daha fazla. Sadece kehanetin öngördüğü gibi Yedinin gücünü taşımakla kalmıyor..."

Ludivine Rielle'nin parlak eteklerinin önünde diz çöktü. "Aynı zamanda ölüyü canlandırabilme gücünü de taşıyor."

Bana güven. Hemen. Rielle'nin zihnindeki Ludivine kendinden son derece emindi. Bana inanmaları gerek. Bunu şimdi kabul etmek zorundalar, aksi halde her şey mahvolacak.

"Rielle, bu doğru mu?" Yüzünde şaşkınlık ve bir o kadar da korkunun izleri olan Audric, "Bunu... Bunu sen mi yaptın?" diye mırıldandı.

Kusmamak için kendini zor tutan Rielle elini Ludivine'nin başına koydu. "Böyle öğrenmek zorunda kaldığınız için çok üzgünüm," diyerek Ludivine'nin sözlerini tekrarlardı. Başını kaldırıp kalabalığa baktı, yüzüne hiç hissetmediği bir dinginlik vermeye çalıştı. Zihni hızla anlamlı kelimeler ya da herhangi bir kelime arıyordu. "Sınavlar gücümü tahmin bile edemeyeceğim bir ölçüde derinleştirdi, ama işe yaradığından emin olmadan önce kimseye umut vermek istemedim. Leydi Ludivine'i aramıza geri döndürebileceğimden emin olmadan önce..."

Güzel. Ludivine rahatlamıştı. Çok güzel.

"Keşke..." Rielle'nin sesi onu yarı yolda bırakıyordu. "Keşke o gün kaybettiğimiz herkesi kurtarabilecek gücüm olsaydı."

Audric'in sırtındaki hafif dokunuşu sayesinde ayakta durmayı başardı, ama ona bakamıyordu. Yüzünün onu ele vermesinden korkmuştu.

Ludivine kıza gülümsedi. "Beni kurtardın, Rielle, buradaki herkesi kurtardığın gibi beni de kurtardın. Burada, sevgili şehrimizin tam ortasında büyük bir şeytanla savaştın ve onu yenilgiye uğrattın. Gücün olağanüstü ve hayatlarımızı sana borçluyuz."

Bu sözlerin üzerinde Rielle'nin elini öptü, Rielle hayranlıkla onları izleyen bir grup kalabalığın diz çöktüğünü gördü. Diğerleri de onları takip etti, sonunda salonun tamamı, yüzlerce insan diz çökmüştü.

“Çok yaşa Güneş Kraliçesi!” diye bağırdı Ludivine coşkuyla, diğerleri de ona uydu. Yüksek pencerelerden içeri giren öğlen güneşi gözü yaşlı yüzlerine altın renkleri sürdü Şehirde Işık Evi'nin gün dönümü çanları çalmaya başlamıştı.

Kalabalığa bakan Rielle, odadaki bir avuç insanın Ludivine'nin sözlerini tekrar etmediklerini fark etti.

Endişeyle ürperdi, ama önce düşünmesi gereken başka konular vardı.

Ludivine'nin elini sıktı. Canını yakmayı umut etmişti.

Sen bir meleksin, diye düşündü, ansızın sesi hiddetli ve tehlikeli çıkmıştı. *Bana yalan söyledin.*

Sen de babasının ölümü hakkında Audrice yalan söyledin, diye cevap verdi Ludivine, sesi kederliydi. *Biz tam birbirimize göreyiz. Şimdi, gülümsemeye devam et!*

~ 50 ~

ELIANA

“Yarın her ne getirirse getirsin, dünya bugünü Astavar’ın büyük bir şeytana karşı ayakta kaldığı, kanının son damlasına kadar düşen kardeş krallıkları için savaştığı bir gün olarak hatırlayacak.”

—Astavar Kralları Tavik ve Eri Amuk’un askerlerine yaptığı konuşma, 16 Ağustos 1018, Üçüncü Çağ

Eliana gemiden filikaya atladı, dizlerinin üzerine düştü. Tuora ve Tempest ile filikanın iplerini kesti.

Gemiden kurtulur kurtulmaz küreklere asıldı. İki taraftan suya ateş ediliyordu. Adatrox’lar geminin güvertesinde toplanmış ateşe karşılık veriyordu.

Kulağının yanından geçen bir kurşunla Eliana başını eğdi ve Simon’ı yakasından çekti. Hemen yakınlarına inen bir topla bot sallandı ve buz gibi suyla ıslandılar.

Simon lanetler okurken Eliana adamın kanlı bedenine bakma fırsatı buldu. Gemiden çıkarken katlettiği adatrox’lardan birinden bir ceket ve kılıç almıştı. Ama ona en kısa zamanda bir şifacı bulamazsa ne ceket ne de kılıç işe yarayacaktı.

Adatrox’ların menzilinden çıkınca Eliana kürekleri Simon’a verdi. “Kürek çekebilir misin? Sadece birkaç dakika.”

“Ne kadar istersen çekerim,” diye karşılık verdi Simon.

Eliana botun önüne koşup çömeldi ve denizin ötesini araştırdı.

“Belki beş yüz metre kadar daha,” dedi, “Şu buz dağlarını geçtikten sonra sanırım kıyıya giden bir yol görüyorum.”

“Tam olarak *nasıl* bir yol görüyorsun?”

“Buzlu. Kayalıklar da var.”

“Ah. Hiç dert değil! Yakın zamanda kör olmuş bir adamın öyle bir yolda kayıp suya düşmesi neden sorun olsun ki!”

Eliana gülümsemesine hâkim olamadı. “Sana yardım edeceğim. Zahra da edecek.”

“Eliana?” Zahra’nın sesindeki gerginlikle Eliana ona döndü. “Bir şey oluyor.”

“Ne?” diyen Eliana gözlerini kısarak karanlık sulara baktı. İmparator filosu otuz gemi kopardı, çoğu dev savaş gemileriydi. İncelen buza doğru uzun bir sıra halinde ilerliyorlardı. “Ne yapıyorlar?”

Simon “Anlat bana,” diye araya girdi.

“Buzun gerisinde arka arkaya toplanıyorlar, burunları kuzeye bakıyor.” Eliana bu manevradan bir anlam çıkaramamıştı. “Sanki buzla açık deniz arasında bir bariyer kuruyorlar. Kuşatma mı?”

“Ateş etmeyi de bıraktılar,” diye ekledi Zahra.

Tam o sırada bot gürültüyle alçak, buzlu bir kayalığa çarptı. Eliana hemen buza tırmanıp botu dengede tuttu, Zahra da yanında süzülüyordu.

“Bottan çıkıp buraya tırman,” dedi.

Simon çalıntı kılıcını da alıp Eliana’nın sözünü dinledi. Önce buza atladı, karanlık suların olduğu geniş bir çukuru atlayıp başka bir buz parçasına geçti.

“Ateşi kestiler.” Simon kıpkırmızı gözlerle filoya baktı. “Neden?”

“Bilmiyorum ama bu fırsatı değerlendirip acele etmeliyiz.”

İşte o zaman, Zahra'nın ürkütücü çığlığıyla aynı anda alçak bir boru sesi geldi. Savaş gemilerinin gövdesindeki koca kapaklar açılıp buza indi. Dışarı karanlık bir dalga aktı ve çığınca dört nala kıyıya koşmaya başladı. Gökyüzünü uyumsuz, tiz çığlıklar, ulumalar, yarı anlamsız kelimeler ve öfkeli bağırışlar dolduruyordu.

Eliana'nın kanı dondu, tüm bedeni ayağının altında titreyen buzdan bile daha soğuk kesildi.

Fidelia laboratuvarlarında geçirdiği zamandan bu seslerin ne olduğunu iyi biliyordu.

Simon gerilmişti. “Neler oluyor? Eliana, bana neler olduğunu söyle!”

“Sürünenler!” Zahra Eliana'nın omzunun üzerinden süzüldü. “Hemen gitmeliyiz, Kraliçem!”

Ama Eliana donup kalmıştı. Yaratıkların buzun üzerinde hızla ilerlemesini seyrediyordu. Yarı koşup yarı sürünen bu yaratıklar o kadar hızlı ilerliyorlardı ki, bedenleri anormal bir şekilde her yana dönüyordu.

“Fidelia,” diye fısıldayan kız geriye doğru birkaç dengesiz adım attı. “Onları Fidelia yaptı.”

Zahra en uzun halini aldı, kapkaraydı, “Kaçın!” diye haykırdı.

Eliana arkasını dönmesiyle kayıp yere düştü ve çenesini buza çarptı. Güçlkle ayağa kalktı, Simon'ın elin kavradı.

“Hiç görebiliyor musun?” diye bağırdı. Astavar gemilerinin alarm çanları çalmaya başlamıştı. Top atışları durdu, sürünenler dalgasıyla karşılaşmadan önce buzda son birkaç delik daha açtılar.

“Sadece koş!” diye bağırdı Simon. “Sakın arkana bakma!”

Kızın elinden kurtulmaya çalışsa da, Eliana onu sımsıkı tutmuştu. “Seni burada bırakmayacağım!”

“Sana yetişirim, acele et!”

Eliana arkasını dönüp koşmaya başladı, Simon da hemen arkasındaydı. Zahra buzların üzerinde uçuyor, onlara güvenli bir yol bulmaya çabalıyordu.

“Sola,” diye bağırarak onlara ince buzlu bir yolu işaret etti. “Atlayın!”

Eliana kendini buzlu bir tepeden aşağıya bırakıp birkaç metre ötedeki başka bir buz parçasına atladı.

Omzunun üzerinden, “Simon, buraya!” diye bağırdı. “Sesimi takip et!”

Adam buza, hemen yanına atladı. Buz şiddetle sallanınca ikisi de kaydı. Eliana son anda Arabeth'i buza saplayarak diğer eliyle Simon'ı gömleğinden yakaladı. Adamın ağırlığı kaslarını yakıyordu. Acıyla bağırdı, tüm gücüyle hançerine asıldı.

Simon güçlükle çıkıp buzı biraz dengeledi. Başlarının üzerinden karanlık bir şey uçup birkaç adım ötelere indi.

Zahra değildi. Bu bir sürünendi.

Bir grup sürünen daha onlara doğru koşarken Eliana dehşetle kasıldı. Başları insan gibi olsa da bedenleri şekilsizdi, kırık çenelerinden sivri dişler uzanıyordu. Eski giysileri parçalar halinde bedenlerine yapışmıştı. Eliana'nın görebildiği kadarıyla derilerinde kırmızı yaralar, farklı yerlerden çıkmış tüyler vardı. Av köpekleri gibi havayı kokladılar. Kalın, sivri tırnaklarını buza geçirdiler.

Hepsi de kadındı, hepsi de gecenin bir yarısı yataklarından, evlerinden, sevdiklerinin yanından kaçırılıp *bu hale* getirilmişti.

İki sürünen buza fırladı, sonra dönüp Eliana'ya doğru atıldı.

Zahra haykırırken görüntüsü bir an için kayboldu. “Bu taraftan!”

Eliana dönüp koşmaya başladı. Bir sürünen denizi uluyarak buzların üzerinden kıyıya koşuyordu. Buza bir top düştü. Topun etkisiyle peşlerindeki sürünenler parçalara ayrıldı.

Kulakları çınlayan Eliana arkasını döndü. Simon? Hâlâ yanındaydı, kılıcını çıkarmış, buzlanmış saçlarıyla savaşmaya hazırdı. Eliana Zahra'nın gösterdiği yolu takip etti, buz parçalarının arasındaki sulardan atladi, buzlu kayaları aşır geniş, bembeyaz bir alana çıktılar.

Zahra birden titredi ve yok oldu.

Eliana panikle etrafına bakındı. "Koşmaya devam et!" diye bağırdı Simon.

"Zahra?" diye haykırdı Eliana. "Neredesin?"

Tayf hemen yanında göründü, iyice silikleşmişti. "Üzgünüm, Kraliçem. Artık güçlkle bir arada kalabiliyorum!"

"Filoya git, burada olduğumuzu söyle!" İleride başka bir top patladı. Eliana kendini yere atarken Simon'ı da yere çekti. Buz parçaları hemen üzerlerinden geçti. Başlarına ateşler yağıyordu. "Tanrı aşkına, bize ateş etmeye bir son vermelerini söyle!"

Zahra uçtu.

Eliana Simon'a doğru bakınca dört sürünenin buzlu tepeden onlara doğru geldiğini gördü.

İçlerinden birinin koyu renk, birbirine girmiş ve matlaşmış saçları vardı, şişliklerle dolu bir pençeye dönüşmüş eliyle sürünerek ilerliyordu.

"Simon," diye mırıldandı Eliana. "Yavaşça ayağa kalk." Simon onu dinledi. Birlikte usulca birkaç adım geri gittiler.

Sonra en öndeki sürünen acı acı uludu. Dördü birden suyun ötesine atladi, dişlerini göstererek hırslıyorlardı. Böcekler kadar hızlı ve kararsız hareket ediyorlardı. Simon

kılıcıyla birinin başını kesti, yaratığın kafası suya uçtu. Bir diğeri ona saldırıp Simon'ı sert bir biçimde yere devirdi.

Üçüncüsü tırnaklarını çıkararak şahlandı. Eliana kendini yere atıp yaratığı karnından bıçakladı. Yaratık düşerken Arabeth'i içinden çekti, hançeri Simon'ın göğsüne saldıran yaratığın sırtına fırlattı. Yaratık acıyla bağırıp yere devrildi.

Eliana bu kez Whistler'a uzandı ama saçları karışık olan sürünen ortalıkta yoktu.

Eliana Simon'ın yanına koştu, Arabeth'i sürünenin seğiren bedeninden çekip aldı ve koşmaya devam ettiler.

"Bu taraftan!" diye bağırdı, Simon arkasından geliyordu. Zor nefes alıyordu. "İyi misin?"

"Muhteşemim!"

Sürünenler buzu dört bir yandan sarıyordu. Yüzlerce, diye düşündü Eliana. Belki de binlerce.

Silah seslerinin arkasından insan çığlıkları duyuldu. Eliana batıya doğru bakınca bazı yaratıkların kıyıya ulaştığını gördü. Sudan deniz canavarları gibi sürünerek çıkıyorlardı. Astavar ordusu silahları ve kılıçlarıyla onları karşıladı. Ama sürünenler durmaksızın kıyıya akıyordu.

Koşarken üzerlerine bir gölge düştü. Eliana başını kaldırdı. Astavar filosuna ulaşmışlardı. Küçük, zarif gemilerin direği otuz metre kadardı. Sürününler en yakındakine yüzdü, direktteki yelkenleri yırttı ve güvertedeki Astavar askerlerine saldırdı.

Eliana ölüm ve silah sesleri, ulumalar ve parçalanan odun gürültülerinin arasından "Neredeyse oradayız!" diye bağırdı. "Yanımdan ayrılma, Simon!"

Buzla kaplı bir bayırdan aşağıya kayıp uzun, dümdüz bir buz parçasına indiler. Astavar filosunu geçmişlerdi, kıyıya sadece birkaç yüz metre vardı. Simon'ın dizlerinde derman kalmamıştı. Acıyla bağırdı.

Arkadan gelen vahşi bir şey tepelerine inip ikisini birden yere savurdu.

Eliana'nın gözleri karardı, sonra kendine geldi. Sersemlemişti, etrafına bakındı.

Bir sürünen Simon'ı buza yapıştırmıştı. Bu, koyu saçları birbirine girmiş olan biraz önceki sürünendi. Dişleri, *kadının dişleri* Simon'un gırtlığına geçmek üzereydi. Simon ondan kurtulmaya çabaladı, çenesine sert bir yumruk indirdi. Yaratık acıyla bağırdı ve yarım yamalak da olsa, Eliana'nın Ventera dilinden hatırladığı bir küfür savurdu.

Eliana sürünenin üzerine atladı, tek bir hamlede onu diğer tarafa devirdi. Simon yana dönüp kılıcıyla sürüneni yaralarken Eliana da ayağa fırlamıştı.

Sürünen acıyla kıvranarak yarasını tuttu. Elinde şişkinlikler vardı, şekli bozulmuştu, irin sızan yaralarla kaplıydı. Eliana aynı izleri Navi'nin bedeninde görmüştü, yaratığa acıdı.

O tereddüt ettiği sırada sürünen başını kaldırdı. Eliana sonunda yaralı yüzünü tüm hatlarıyla görebilmişti.

Birkaç saniye içinde zihninde sayısız anı canlandı.

Evde, kucığında Remy'yi tutan Rozen'in yanında oturuyordu... Rozen, bebek erkek kardeşine okuyabilmesi için elinde bir çocuk kitabı tutmuştu. Kitap yedi aziz ve onları meleklerle karşı savaşmak için taşıyan hayvanlar hakkındaydı.

Rozen, bir gece yarısı Eliana'yı yatağında hıçkırıklarla ağlarken bulmuştu. Krallıkları istila edilmiş, babası eve geri dönmemişti.

Rozen, Eliana'ya nasıl dövüşeceğini, nasıl yalan söyleyeceğini, nasıl öldüreceğini öğretiyordu...

Şimdi, buzun üzerinde yarı canlı dikilen Rozen Ferracora, bir sürünenin biçimi bozulmuş yüzüyle kızına bakıyordu.

“Anne?” Arabeth'i göğsünde tutan eli gevşedi. Gözleri doldu, kalbi deli gibi atıyordu. “Benim. Benim... Eliana.”

Sürünen gözünü kırptı, anlaşılmaz, boğuk bir ses çıkardı. Sonra hırlayarak Eliana'nın üzerine saldırdı.

Simon tam zamanında araya girip yaratığı devirdi, yere yatırdı ve kılıcını kaldırdı.

“Dur!” diye bağırdı Eliana. “Ona zarar verme!”

Ama sürünen Simon'ın elinden kurtulup yüzüne sert bir darbe indirdi.

Simon yere devrilmiş, kılıcı buzun üzerinde kayıp suya düşmüştü. Sürünen sivri dişleriyle adamın üzerine atladı. İltihapların aktığı yumruğu metal kıvılcımlar çıkartarak Simon'ın yüzünün biraz gerisine, yere indi.

Yaratıktan kurtulmaya çalışan “Eliana!” diye kükredi. “Git buradan!”

Oysa Eliana çoktan harekete geçmişti.

Gözyaşlarından önünü göremez bir halde koştu ve tam sürünen Simon'a ölümcül bir darbe indirmek üzereyken Arabeth'i yaratığın karnına sapladı.

Elleri kan içinde kalmıştı. Sürünen sarsıldı, öksürdü, Simon'ın üzerinden kayıp buza düştü.

Eliana sürünenin yanına diz çöktü, son nefesini verirken ona baktı. Her zor nefeste, karanlık gözleri biraz daha kendine dönüyordu.

“Bu hançeri biliyorum,” dedi kırık dökük, güçlkle anlaşılır kelimelerle. Oysa Eliana yaratığın içindeki o tanıdık sesi duymuştu, artık korkmuyordu. “Bu yüzü... Biliyorum.”

Rozen titreyen elini Eliana'nın yanağına uzattı, derisinde pul pul dökülen yaralar vardı.

“Bitir,” diye yalvardı, sonra bir öksürük krizine girdi. “Lütfen... Tatlı kızım.”

Eliana kadının şiş, ateşli alnına bir öpücük kondurdu. Gözyaşları içinde “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Sonra Arabeth'i Rozen'in gırtlığına sapladı ve kanlı gözlerindeki ışığın yok oluşunu seyretti.

Başı zonkluyordu. Kesik kesik nefes aldı. Etrafındaki dünya dönüyor, bir deniz gibi yükseliyor ve içindeki tüm havayı çekiyordu.

İçinde köpüren muazzam bir öfke vardı, bugüne dek ona savaşıma gücü veren o canavarca arzudan çok daha ateşli ve karanlıktı.

Savaş alanı patlamalar, acılı haykırışlardan oluşan bir senfoni gibi çınılıyordu. Başının üzerinden geçen patlamaya hazır bombalar kumsala düşüyordu. Sudan çıkan sürünenler, Astavar askerlerini paramparça ediyordu.

Simon'ın sesi yakından geldi. “Eliana, gitmeliyiz.”

Sert ama bir o kadar da nazikti, işte bu Eliana'yı darmadağın etti. Korkunç bir çığlık attı.

Dünya da onunla birlikte haykırdı.

Bir an; vahşi ve anlaşılması güç bir an, Eliana her şeyi gördü.

Buz, gökyüzü, deniz can buldu ve Eliana sonunda hepsinin ne olduğunu gördü. Sadece bir örtü, başka hiçbir şey değil. Olağanüstü ve kutsal bambaşka bir şeyi saklayan bir örtü.

Zaman yavaşladı.

Kanlar içinde titrerken kendini ve Simon'ı gördü. Canavarlar tarafından ele geçirilen kumsalı, İmparatorun

buzu kuşatan filosunu gördü. Astavar askerlerinin feryatlarını duydu. Hatta Prens Malik Amaruk'un kumsaldakiler için savaş emri verdiğini bile duyduğunu düşündü. Navi'nin sarayında saklanan Remy'nin "Eliana, lütfen iyi ol," diye fısıldadığını duyduğunu sandı.

Sanki okyanusun ötesinden gelen başka bir ses daha vardı, ona, *bunu hissettim, Eliana. Artık benden saklanamazsın*, diyordu.

Gören ve görmeyen gözlerle etrafında dağılan dünyaya duygusuzca baktı.

Keder buzlu pençelerini kızın boğazına geçiriyordu.

Seni ele geçirecek, diye yankılandı annesinin sesi. Artık bir anıdan başka bir şey değildi.

Dizlerinin üzerine çöktü. Simon'ın elini sessizce itti.

Beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim.

Sonra yumruklarını buza vurdu, iki büklüm bir halde nefes almaya çalıştı.

Savaşın sesi yavaşça kesildi. Artık bir kozanın içindeydi. Buza bastırıldığı avuçlarında annesinin kanı vardı. Buz yanmaya, su dalgalanmaya başladı.

Su hareketlendi, değişti. Buzlar kırılıp yarıldı. Rozen'in bedeni kayarak suyun içine düşüp karanlık denizde kayboldu. Havada tuhaf, hafif bir çarpma sesi vardı. Parlak ışıklar yanıp sönüyordu. Hiddetli ve çok fazla.

Boğuk bir bağırış onu gittiği yerden geri getirdi. Gözlerini açıp kapadı. Bir kez daha.

Simon onu ayağa kaldırdı. "Yanıyorsun. Gidelim buradan. Tanrım, Eliana, sen ne yaptın?"

Cevap vermedi, çünkü cevabı *bilmiyordu*. Ellerini saran tuhaf his, tenini de sarıyordu.

Dizlerine kadar gelen buz gibi suya atladılar. Ayaklarının kalın buz parçalarıyla dolu karanlık bir okyanustan ağır ağır ve güçlükle ilerlemesini seyretti.  izmeleri  amur olmuŗtu.

“Eliana, dur!”

Durdu, kumda ayaklarına su vuruyordu. *Kıyı.*

“Bana bak!” Simon ona bağıırıyordu, oysa gözlerinin arkasındaki ışık tarlası çok parlaktı, çok korkunçtu. Eliana gözlerini kısıtı ve ona döndü. Bedeni artık onu taşıyamıyordu. Yere yığıldı, Simon da onunla birlikte d ŗtu, kızı kollarına aldı. İkisini saran rüzgâr, buzu ve kumu kızın yüzüne savuruyordu.

“Neler oluyor?” diye mırıldandı Eliana. Boğulurcasına  ks rmeye baŗladı. Bedenindeki tüm kemikler kırılırcasına acıyor, kasları yanıyordu.

Soğuk bir el alnındaki saçları geriye itti. “Ne yaptığına bir bak, Eliana. Benim için lütfen gözlerini a , hadi.”

Eliana zorla gözlerini açıp denize baktı.

ŗimŗekler parlıyor, her saniye    yeni řimŗek d ŗerken savaŗ alanını g m ŗi bir renge boyuyordu. Hâlâ kıyıya yüzmeye çalışan sürünenler řimŗeklerle parçalara ayrıldı, buzdağları alevler püskürterek patlıyordu. Git gide büyüyen karanlık dalgalar İmparatorun filosunu vurdu. Acımasız bir rüzgâr gemilerin direklerini yerlerinden s kt , denizde savaŗ gemilerini içine çeken girdaplar açtı ve onları ikiye böldü.

Simon rüzgârın içinden “Buna bir son vermek zorundasın!” diye bağıırıyordu.

“Bunu ben mi yapıyorum?” diye mırıldanan Eliana nefes almadığını fark etti. Fırtına ciğ rlerindeki tüm havayı da çekip almıŗtı. Soluksuz kalmak canını yaktı, göğsünü sanki ortadan ikiye ayırdı.

Simon’ın elleri kızın yüzünü kavradı. “Lütfen, Eliana, bana bak. Gözlerimin içine bak.”

Eliana onu dinledi, gırtlğından özgür bırakmak istemediğı hıçkırıklar yükseliyordu. "Onu öldürdüm. Onu kurtaramadım!"

"Biliyorum." Kızın yüzündeki kum tanelerini temizledi. "Çok üzgünüm. Ama buna bir son vermek zorundasın. Yoksa hepimizi öldüreceksin."

Eliana başını salladı, ruhunu ele geçiren bu kederin içinde bir şekilde bunları kendisinin yaptığını anlamaya başlamıştı. Dünya öfkesiyle yankılanıyordu. Zahra haklıydı, Simon da öyle. İçinde olanaksız bir şey yaşıyordu. Eliana, onun her zaman kendi yarattığı bir canavar olduğunu sanmıştı, hayatta kalma içgüdüleriyle beslenen bir canavar.

Oysa gerçek bu değildi. Bu canavarı ona annesi vermişti.

Kan Kraliçesi. Kralın katili. Bir hain ve yalancı.

Eliana o dakika ondan nefret etmeye karar verdi.

"Nasıl durduracağımı bilmiyorum," diye inledi. Parmakları rüzgârla birlikte alev alev yanıyor, içini isyan kaplıyordu. Gemilerin parçalara ayrılmasını, askerlerin hayatlarını kurtarmak için kıyıya yüzmelerini seyretti. Kabaran simsiyah dalgalar kıyıya vuruyordu.

"Sadece bana sarıl," diye fısıldayan Simon onu göğsünde hafifçe ileri geri sallamaya başladı. "Bana tutun ve Remy'yi düşün. Navi'yi düşün." Buz gibi yanağını kızın alnına bastırdı. "Evi düşün."

Ev. Peki artık evi neresiydi? Orlane? Celdaria? Fırtına öfkeyle kükrerken ikisini de hatırlayamadı.

Sadece Simon'ın kalp atışlarını dinledi, Remy'nin uyumadan önce ona hikâyeler okuyan sesini hayal etti ve nefes aldı.

~ 51 ~

RIELLE

*"Rüzgâr ve su
Ateş ve gölge
Metal ve toprak, gökteki ışık
Bu ölüm gününde dualarımızı duy
Düşen dostumuzu elinden tut
Seninle yeniden doğmasına izin ver
Yedinin gözünde, dualarımız seninle"*

—Geleneksel Celdaria cenaze ritüeli

Başyargıç'ın kutsamasından saatler sonra, gece yarısı olmak üzereyken Rielle Audric'i Ludivine'nin odasına götürdü.

Ludivine ihtiyatlı bir gülümsemeyle şöminenin yanındaki kanepesinden kalktı. "Güzel, gelmişsin."

Audric kapıyı sertçe kapattı. "Rielle bana senin ne olduğunu anlattı."

Ludivine'nin yüzü düştü. Rielle'ye baktı. "Sana başka ne söyledi?"

"Bu yeterli değil mi?"

Gözleri doldu. "Lütfen benden korkmayın. Sadece size yardım etmek istiyorum. Asla bundan başka bir şey istemedim."

Audric'in yüzü yumuşadı. "Pekâlâ, o zaman bana yardım et. Anlamama yardım et."

Ludivine gözlerini sevgiyle Rielle'ye dikti. "Rielle'yi korumak için geldim. O doğar doğmaz onu hissettim. Hepimiz hissettik."

"Hepiniz mi?"

"Diğer melekler de mi?" diye sordu Rielle usulca.

Ludivine başını salladı. "Yıllardır seni elimden geldiğince korumaya çalıştım."

Audric iki eliyle saçlarını sıvazladı. "Anlamıyorum. Sen Ludivine'sin. Sen benim kuzenimsin. Seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Tanrı aşkına, sen doğduğunda ben oradaydım. Sen her zaman... Sen oldun."

"Evet," diye kederle gülümsedi Ludivine. "Ve hayır. Benim... Ludivine'nin birkaç yıl önce çok kötü bir humma geçirdiğini hatırlıyor musun?"

Rielle, "On altı yaşındaydın," diye hatırladı. Kendini ateşin yanındaki koltuklardan birine bıraktı. "Bütün gece Kraliçe Genoveve ve babanla kapının dışında beklemiş, bunu atlatman için dua etmiştik."

"Evet. Şey..." Ludivine derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi. "Atlatamadım. Yani, o atlatamadı. Ludivine Sauvillier o gece öldü. Ben de onun yerine geçtim."

Audric odanın içinde hızla hareket ediyordu. "Bu bir tür numara olmalı."

Ludivine'nin sesi Rielle'nin zihninde, *bu bir numara değil*, diye yankılandı. *Söyle ona!*

"Bu bir numara değil," diye fısıldadı Rielle, söylediklerine kendi de inanmıştı.

"Lu, neden bana bunları hiç anlatmadın?"

"Anlatmak istedim. Her gün anlatmayı istedim. Ama sonra aksine karar verdim. Bunu seni korumak için yaptım."

Audric bitkin bir sesle, “Onu neden korumak için?” diye atıldı. “Sen neden söz ediyorsun?”

Ludivine yavaş ve derin bir nefes aldı. “Geçit düşüyor.”

Odaya ölüm sessizliği çöktü.

“Geçit zayıfladıkça,” diye tane tane anlatmaya başladı. “Daha büyük etkiler yaşayacağız. Dev dalgalar, korkunç depremler ve size tarif bile edemeyeceğim daha pek çok felaket. Sonunda, Geçit tamamen düştüğünde, Aryava’nın söylediği gibi melekler geri dönecek. Kapının bir tarafının asla pes etmeyen ellerle durmaksızın yumruklandığını hayal edin. İşte Geçit bu halde, o eller de Dip Dünya’ya hapsedilmiş, benim türüme ait eller.”

Audric ikisinden de uzaklaşıp duvar kenarındaki bir sandalyeye çöktü. “Ne kadar melek var?”

“Dip Dünya’da mı? Milyonlarca.”

“Burada demek istedim. Bu dünyada. Sen gelebildiğine göre, başkaları da gelebilmiş olmalı.”

Rielle gerildi. Hiç düşünmeden zihnine ulaştı.

Corien? Orada mısın?

Cevap vermedi. Rielle onu yaktığı günden bu yana sessizdi. Ludivine hızla Rielle’ye baktı. “Evet, ben ilk değildim. Son da olmayacağım. Her gün yeni çatlaklar açılıyor. Hepimiz kaçabilecek kadar güçlü değiliz, yine de kaçabilenler var ve bu çok yakında sizin için büyük bir sorun olacak. Şimdilik birkaç düzine kadar melek var. Yakında? Yüzlerce olacak.”

“Sen ilk değildin.” Rielle başını kaldırıp yavaşça Ludivine’e baktı. “İlk kimdi?”

Ludivine usulca, “O çok güçlü. Melek Savaşları’ndan bu yana hayatta kalan en güçlü melek. Kaçması yüzyıllar aldı ama yine de başardı. Ben de diğer birkaç melekle birlikte, Geçit yeniden mühürlenmeden önce kaçmıştım. On üç yıldır Rielle’yi izliyorum, o da öyle. Onun adı Corien.”

On üç yıl. *Beş yaşından beri*, diye düşündü Rielle. Gözlerinin önünde alevler canlandı. Yıkılan bir ev... Dizlerinin üzerine çöken babası...

Bu konuşmadan sonra onu görmeye gidecekti. Onu uyandıracak, bir fincan sıcak kakao götürüp güneş doğana dek onunla konuşup tüm korkularını yenecekti.

Sonra zihni ansızın gerçeği hatırladı. Babasının yatağı bomboştu.

“Annen öldüğü gün gücünün patlamasını hissettik, Rielle.” Ludivine’nin sesinde merhamet vardı. “Corien çok geçmeden benim gibi senin peşine düştü.” Yüzü kasıldı. “Yeterince güçlü bir dost olamadığım için üzgünüm. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Seninle her konuşmasını hissettim.”

“Corien mi? Saldırıdaki melek mi?” Audric önce Ludivine’e sonra da Rielle’ye baktı. “O ne demek istiyor?”

Rielle paniklemek üzereydi. Öğrenirse çok öfkelenecek.

Ludivine sertçe, *hayır, öfkelenmeyecek*, dedi. *O seni seviyor.*

Peki ama ne zamana dek?

Sonsuza. Seni sonsuza dek sevecek.

Rielle titrek bir sesle, “Aylar önce, Büyük Yarış’ta zihnimde bir ses duydum,” diye söze başladı.

Ona her şeyi anlatma, diye önerdi Ludivine. *En kötülerini kendine sakla.*

En kötüler... O sonsuz karanlık, kemiklerden yapılma taht... Corien’in adını sayıklayarak uyandığı yalnız geceler ve meleğin teninde dolaşan elinin hayaleti...

Rielle yutkundu, gözleri utanç yaşlarıyla yanıyordu. “Beni rüyalarımda ziyaret etti, bazen de uyanıkken. Sınavlarda benimle konuştu. Bana...”

Devam et, diye destekledi Ludivine.

Rielle şakaklarına bastırdı, zar zor yutkundu.

Audric kızın önüne diz çökmüştü. "Sana ne dedi? Sana nasıl yardım edebilirim?"

Gözyaşlarının arasından Audric'in kararlı koyu renk gözleriyle buluştu. "Beni istiyor," diye fısıldadı. "Neden olduğunu bilmiyorum. Onunla gitmemi istiyor. Her zaman bu kadar sabırlı olmayacağını söylüyor. O gün, ateş sınavında beni onunla gitmem için zorladı. Gitmedim. Onu yaktım ama... Bu onu durduracak mı, bilmiyorum."

"Durdurmayacak," dedi Ludivine. "Ama uzun bir süre iyileşemez."

"Sen öyle diyorsan, sanırım sana inanmalıyım."

Ludivine tokat yemiş gibi irkildi. "Yani bana artık güvenmiyor musun?"

"Sana yalan söylememin bir anlamı yok, öyle değil mi?"

"Anlıyorum. Güvenini geri kazanacağım," derken dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunu yapabilirim. Bunu yapacağım."

"Tanrım." Audric'in yüzündeki endişeli ifade Rielle'nin kalbini paramparça ediyordu.

"Rielle... Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Korkmuştum. Benim hakkımda ne düşüneceğini bilemedim."

Audric kızın yüzünü avuçlarına aldı, başparmaklarıyla süzülen yaşları yakaladı. "Sana yardım edebilirdim."

Rielle, "Ondan nefret ediyorum," diye fısıldadı, bu gerçektir. Ama gerçeğin tamamı sayılmazdı. Rielle bunu dile getirmiş olmasına karşın kendine lanet etti. "Ondan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum."

"Bir yolunu bulacağız," diyen Ludivine kızın yanına oturdu.

Audric sertçe, “Sen de Corien gibi onun zihnine girdin mi?” diye sordu.

Ludivine onunla göz göze geldi. “Evet, her ne kadar daha uzun zamandır yanında olsam da, son üç yıldır girdiğim zamanlar oldu.”

“Yıllardır Rielle ile ilgilendiğini söyledin. Sonra... Sonra Ludivine’nin hastalığından söz ettin. Sen dedin ki...” Audric artık berbat görünüyordu. “Onun yerini aldığını söyledin.”

“Ah. Evet.” Ludivine ayağa kalktı. “Dip Dünya’ya sürgün edildiğimizde bedenlerimizi kaybettik ve sadece düşüncelerimizle var olduk.” Bunu sıradan bir şeymişçesine söylemişti, bedeninin elinden alınması normalmiş gibi. “Corien ile o yerden kaçtığımızda yakın zamanda... Yakın zamanda terk edilmiş insan bedenlerini ele geçirebildik.”

Rielle’nin midesi bulandı.

Audric de “Yüce azizler adına,” diye fısıldadı. “Yani bedenleri ele geçirdiğinizi, onların içinde yaşayıp onları kontrol edebildiğinizi mi söylüyorsun?”

Ludivine başını salladı. “Esas olarak böyle.”

“Bunu... Bunu sonsuza dek yapabilir misiniz?”

“Bu bedeni ele geçirdiğimde büyümesi durdu ve ben içinde olduğum sürece böyle görünecek.”

Audric yüzünde acı bir gülümsemeyle, “Bir uçurumdan aşağıya düşsen bile,” dedi.

“Bir uçurumdan aşağıya düşsem bile.”

Başını salladı. “Sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Hangi duygunun ağır bastığını da bilmiyorum. Öfke? Korku? Yoksa hayranlık mı, bilemiyorum.”

Ludivine ikisinin de elini tuttu. “Lütfen şunu bilin ki, paylaştıklarımız, son birkaç yıl... Hepsi gerçektir ve benim için çok değerliydi. Küçüklüğünüzden beri sizin yanınızdayım, büyümenizi izledim. Ludivine öldüğünde çok derin bir acı

yaşadım. Onu bir şekilde size geri getirebilmiş olmak benim için çok önemliydi. Ve canlarım,” diye fısıldadı. “Size olan sevgimden şüphe etmeyin. Uzun yaşamım boyunca hiçbir şeyi ya da hiçbir canlıyı siz ikiniz kadar çok sevmedim.”

“Senin için aynı şeyleri söyleyemeyeceğim, Lu,” diye umutsuzca güldü Audric. “Sana ne diye sesleneceğimi bile bilmiyorum.”

“Ludivine. Bana Ludivine demeniz için size yalvarıyorum. Bunu istemeyi hak etmediğimi biliyorum ama ben buyum, ben ona dönüş...”

Audric’in “Lütfen!” diyen boğuk sesi kızın sözünü kesti. “Daha fazla dinlemek istemiyorum, şimdi değil. Benim... Benim bunu biraz düşünmem gerek.”

Ludivine başını salladı, cesurca gülümsedi. “Elbette. Anlıyorum.”

Lütfen kendini bana kapama, diye Rielle’ye seslendi. Dünyanın kaderi buna bağlı, ama daha da önemlisi buna dayanamam...

Korkma. Rielle ne kadar az olursa olsun, Ludivine’nin sevgisini hissetmesine çabalamıştı. Bizi o kadar kolay kaybetmeyeceksin.

Yine de onunla eskisi gibi göz göze gelemiyordu. Uzun kirpikleriyle o Sauvillier bakışının ne kadarı gerçek ne kadar yalan olduğundan artık emin değildi.

“Şunun bilmeniz gerek,” dedi Ludivine usulca. “Sizin zaman kavramınızla bir çocuktan farksız görünebilirim ve Corien kadar da güçlü değilim; öte yandan türümüzün pek çok örneğinden daha iyiyim. Çoğumuz bir insan bedenini bu şekilde ele geçiremez, en azından bu kadar... Etkili biçimde.”

Bunun için, diye düşündü Rielle, yardıma ihtiyaçları olacaktır.

Gözlerini kıza dikti, gerçek yavaş yavaş ruhuna işliyordu. Bana *ihtiyaçları olacak*.

Bir hafta sonra Rielle odasındaki boy aynasının karşısında dikilmiş siyah elbisesinin ağır katlarını düzeltiyordu.

Dışarıda, yıldızların belirmeye başladığı eflatun bir gökyüzü yerini bulutsuz bir geceye bırakıyordu. Atheria terasta öylece dikilmiş şehre bakmaktaydı. Çok geçmeden tapınakların çanları çalmaya başlayacak, Kral Bastien'in Âme de la Terre sokaklarından geçecek olan cenaze alayı başlayacaktı.

Ludivine banyodan çıktı, altın sarısı saçlarını örgü halinde toplamıştı. Onun yas elbisesi de Rielle'inki gibi boğazına dek kapalıydı.

Eldivenlerini takıp, "Hazır mısın?" diye sordu.

Rielle aynadaki yansımasına baktı. Gözlerinin altında morluklar vardı. Ateş sınavının üzerinden iki hafta geçmişti ve o gecedan bu yana üç ya da dört saatten fazla uyumamıştı. Lord Dervin'in cenazesi Belbrion'daki oğlu Merovec Sauvillier'e gönderilmişti. Sadece birkaç saat önce Rielle kendi öz babasının cesedinin dağdaki bir ateşte kül oluşunu izlemişti. Babası hep bunu isterdi, bedeninin aynı karısı gibi empirium'a geri dönmesini...

Rielle Ludivine'nin odada dolaşmasını, saç tokalarını ve kremleri toplayışını izliyordu. Bu o kadar tanıdık bir sahneydi ki, gözleri bir kez daha doldu.

"Yeterince ağladığımı sanıyordum," diye boğuk bir kahkaha attı. "Sanırım öyle değilmiş".

Ludivine cam kenarında durdu, ince bedeninin hatları alacakaranlıkta belirginleşti. On altısında donup kalmak... Ne tuhaf, ne korkunç olmalıydı.

Ve sonsuza dek saklayamayacakları bir sır.

“Keşke yardım edebilseydim,” dedi. Rielle zihninde onun doğru söylediğini hissedebiliyordu. “O kadar çok dileğim var ki.”

“Sana şu an güvenmiyor olmam, seni sevmediğim anlamına gelmiyor.” Rielle, Ludivine’nin yüzündeki umut ışığına hemen sırtını döndü.

“Al işte. Bunu günlerdir söylemek istiyordum ve şimdi söyledim.”

Kapı hafifçe vuruldu. Evyline nazikçe öksürüp başını içeri uzattı. “Leydim? Prens Audric sizi görmeye geldi.”

Rielle’nin kalbi hızlandı. Ateş sınavından bu yana Audric toplantılar, cenazeler ve annesiyle ilgilendiği için onu zar zor görebilmişti. Ne zaman karşılaşırsalar içini yeni bir korku sarıyordu. Audric’in kalbindeki yalanları hissedeceği ve ona sonsuza dek sırtını döneceği korkusu...

Ama Audric’in simsiyah yas takımı içinde odaya girmesiyle tüm bunlar aklından uçup gitti. Eğer Rielle yorgun görünüyorsa, Audric ondan beter haldeydi. Beti benzi atmıştı, gözleri kıpkırmızıydı, tükenmişti. Kederi yüzüne gölgeler halinde yayılıyordu.

Rielle ona koştu, Audric tek kelime etmeden ona kollarını açtı.

“Seni özledim,” diye fısıldayan sesi kızın saçlarında kayboldu.

“Bu gece yatağıma gelmeni istesem kötü biri mi olurum?”

Rielle bir an için Audric’in bedenini saran kollarını hayal etti. Gülümsedi. “Ben de senden aynı şeyi isteyecektim.”

“Işığım, ömrüm.” Audric uzanıp kızı yavaşça öptü.

“Aşağıda her şey hazır mı?” diye sordu Ludivine.

“Muhafızlarımız bizi bekliyor.” Audric tereddütle Rielle’yi bıraktı ve elini Ludivine’e uzattı. “Ama gitmeden önce sizinle konuşmalıyım. İkinizle de.”

Rielle gerildi.

Endişelenme. Ludivine Audric'in elini tuttu. *Hiçbir şey bilmiyor. Asla da bilmeyecek. Böyle kalmasını sağlayacağım.*

"Konu... Konu tüm bu olanlar. Corien. Geçit, melekler. Ve sensin, Lu."

Audric kızın elini sıktı. "Zihnimde toparlamam gereken çok şey var. Artık babam yok..." Sesi çatladı. "Zamanı geldiğinde savaşta annem bize öncülük edecek ve biz ona yardım etmek zorundayız, Rielle. Sen ve ben. Ve sen, Lu, elbette senin ne olduğunu kimseye söylemeyeceğiz. Öte yandan bu ayları ve yılları atlatırken sen bizim açımızdan çok etkili olacaksın. Türün hakkında sahip olduğun bilgi paha biçilemez."

Ludivine heyecanla başını salladı. "Elbette."

"Annemin rehberlere ihtiyacı olacak, bizler yakınında olmalıyız. Sınırlarımızı güçlendirmeli, kıtaların tamamına ulaşmalıyız. Onların ne bildiğini ya da bilmediğini öğrenmeliyiz."

Rielle genç adamın yüzündeki bakışı okumak için Ludivine'nin gücüne ihtiyaç duymadı. "Geçite gidip zararı kendi gözlerimizle görmeliyiz."

Audric başını salladı. "Tal ve Sloane bize eşlik edecek. Tal özellikle ısrar etti. Tabii Tal geliyorsa..."

"Sloane da gelir." Ludivine ellerini çırpı. "Ne de olsa tüm eğlenceyi Tal'e bırakmak istemez."

Sesindeki zoraki neşe üçünü de sarsmıştı.

Audric gözlerini yere indirdi. "Bir şey daha var. Bunu birlikte yapacaksak, aramızda daha fazla sır olmamalı. Diğer meleklerin seslerini duyarsan bilmek istiyorum, Lu. Corien geldiğinde..." Audric Rielle'nin elini tuttu. "Bu olursa bana söylemelisin, canım. Eğer seni bir kez daha zorlarsa, bunu bilmek zorundayım. Ne söylediğini, ne yaptığını bilmeliyim. Nerede, kiminle olduğuna, planlarına dair en ufak bir ipucu..."

Hepsi işimize yarayabilir. Bize karşı tekrar harekete geçtiğinde hazır olmak istiyorum. Ne yazık ki onunla sahip olduğumuz en yakın bağlantı sensin.”

Rielle başını salladı, konuşamıyordu. Yalanlarından şüphelenmiyor olması ona dayanılmaz bir acı veriyordu. Kızın elini dudaklarına götürüp kavradığı parmaklarını öptü.

Sesi öfkeyle gerilmişti, “Üzgünüm, “dedi. “Keşke senden bunu istemek zorunda kalmasaydım.”

“Üzülme.” Güçlkle gülümsedi. “Ben Güneş Kraliçesiyim, öyle değil mi? Bu benim görevim.”

“Yarı yarıya haklısın, sevgilim. Sen beni ve krallığı korursun ama biz de seni.”

Aşağıda, şehirde, tapınak çanları dokuzu gösterdi. Cenaze alayı yarım saat içinde başlayacaktı.

“Aşağı inelim mi?” Ludivine onlardan biraz uzaklaştı, yüzünde temkinli bir gülümseme vardı. “Geç kalmak istemeyiz.”

“Önce bana söz verin.” Audric elini iki kıza uzattı. “Eğer bunu yapacaksak, birlikte yapmak zorundayız. Üçümüz birlikte.”

Ludivine tereddüt etse de elini tuttu.

Rielle de onlara katıldı, boğazını yakan suçluluk duygusunu yutmaya çalışıyordu. “Söz veriyorum,” dedi ve genç adamın yanağını öptü. “Başka sır yok.”

“Başka yalan yok,” diye ekledi Ludivine.

“O halde beraberiz,” diyen Audric onlara eşlik etti.

Başları örtülü halk Âme de la Terre sokaklarına sıralanmış, küçük pirinç kapların içinde mumlar taşıyordu. Her kapıda ve pencerede asılı olan yas lambaları sokakları yumuşak bir ışıkla aydınlattı.

Alay şehrin içinde yavaşça ilerliyordu. Önce gölün üzerindeki köprüyü geçtiler, alt mahallelerdeki sokaklardan tapınak bölgesindeki düzgün taşların döşeli olduğu yola çıktılar. Her tapınağın en geç yardımcısı önden gidiyor, yollarına beyaz çiçek yaprakları saçıyordu. Yedi rüzgâruçuran Kral Bastien'in ipek örtülü cenazesini küçük bir bulutun üzerinde taşıdı. Kralın elleri karnında birlemişti, yüzü huzurluydu. Hemen arkasından Audric'in koluna girdiği Kraliçe Genoveve geliyordu. Onların gerisinde, Ludivine'nin yanında yürüyen Rielle, Kraliçenin oğluna ne kadar çok yaslandığını fark etti.

Kale kapılarına geldiklerinde, sadece kraliyet üyeleri yola devam etti. Yas tutan halk sessizce muhafızların kapattığı yolun gerisinde toplandı. Rielle geriye baktığında başı önde insanlardan ve titrek mumlardan oluşan simsiyah bir nehrin şehrin dış duvarlarına ve Flats'e kadar uzandığını gördü. Her sokağı, her tapınak bahçesini doldurmuşlardı.

Rielle bazılarının kraldan çok ona baktıklarını fark etti. Korkusuz Güneş Kraliçesinin onları savunması gerekirken, neden bu kadar çok kayıp verdiklerini sorguluyorlar mıydı?

Gelecek günler için korkuyorlar mıydı?

Rielle başını taş kesilmiş yüzlerden başka yöne çevirdi. Kalbi endişeyle kasıldı.

Ne düşünüyorlar? Ludivine'nin eline yapıştı. *Bana bakanlar.*

Pek çok şeyi merak ediyorlar, diye karşılık verdi Ludivine.

Ateş sınavında ölen sevdikleri yerine neden seni kurtardığımı merak ediyorlar. Ya da neden kralı kurtaramadığımı.

Ludivine bir süre sessiz kaldı, sonra Rielle'nin parmaklarını sıktı. *Bunu şimdi düşünme. Burada benimle ol, Audric ile ol. Hepimiz Bastiene bunu borçluyuz.*

Cenaze alayı Baingarde'nin arkasındaki bahçelere girdi. Keder ağaçları gölgeli yeşilliklerin arasında pembe renkleriyle parıldadı. Görü havuzları durgun ve simsiyahtı.

Yeraltı mezarlıklarının girişine geldiklerinde, Kraliçe Genoveve Audric'ten uzaklaştı, büyük taş kapının önündeki yerini aldı. Diz çöktü, parmakları önce kalbini buldu, sonra sırayla şakaklarına ve boğazına, dudaklarına, avucuna ve alınına gitti ve son olarak gözkapaklarına dokundu. Ayağa kalkmasıyla rahip yardımcıları ona kapıları açtı. Kraliçe Genoveve şarkısını söylemeye başladı.

Aziz Katell de aynı eski ağıtı Aryavanın cenazesinin başında okumuştı, kelimeler Kraliçenin titreyen sesiyle dağılıyordu. Yine de kocasının bedeni yanından geçip gölgelerin içinde kaybolurken dimdik durdu. Tam Bastien'in bedeni gölgelerin içinde kaybolduğu sırada Rielle rüzgârın tenine kondurduğu öpücüğü hissetti.

Gücü bedeninde usulca gezindi, kabaran bir denizin haşın dalgası gibiydi.

Ürperdi, doğudaki ağaçlara, dağların şehri karanlık bir sınırla çevrelediği uzaklara baktı. Ludivine elini birden daha sıkı kavradı, ama Rielle bunu fark etmedi bile.

Belki de duyduğu sadece rüzgârın sesiydi. Belki de adını sayıklayan bir fısıltı...

ELIANA

“Gökyüzünden yeryüzüne indirdiği fırtınayı gördüm, İmparatorun canavarlarını nasıl yakıp yok ettiğini, gemilerini nasıl parçaladığını gördüm. Gözlerim onun tufanına değdi ve ben dizlerimin üzerine çöküp ağladım. Çünkü bedenimdeki tüm hücrelerimle artık biliyordum: Güneş Kraliçesi sonunda gelmişti.”

—Özgür Astavar krallığındaki askerler tarafından anlatılan hikâyeler koleksiyonu, düzenleyen Hob Cavaserra

Eliana derin bir uykudan uyandı.

Üzerinde kubbeli, eflatun renkte bir tavan vardı, gümüş yıldızlar parlıyordu.

Altında ise konforlu bir yatak. Kabarık yastıklar ve serin çarşaf.

Yanında...

“Simon,” diye fısıldadı. Yatağın yanındaki basit ahşap bir sandalyedeydi, ellerini başının arkasına koymuştu. Kızın sesiyle fırladı, hırpalanmış yüzünde kızın daha önce hiç görmediği bir sevecenlik vardı.

“Merhaba.” Elinin tersini kızın alnına bastırdı. “Ateşin biraz daha düşmüş. Bu iyi.”

Eliana o zaman hatırladı.

Köpüren denizdeki simsiyah ve bir o kadar da parlak fırtınayı.

Kumsalda ona sarılan Simon ve adamın bitkin, titreyen bedenini.

Yanıyorsun. Bana bak, Eliana.

Buna bir son vermek zorundasın. Yoksa hepimizi öldüreceksin.

“Hayır,” diye fısıldayarak yüzünü buruşturdu. “Hayır, hayır, hayır.”

“Dinle beni.” Simon ellerini yakaladı. “Bizi sen kurtardın. Sen *herkesi* kurtardın. Astavar hâlâ özgür. İmparatorun filosu yok edildi. Bunu sen yaptın, Eliana, kendinle gurur duymalısın.”

Eliana gözyaşlarını bastırdı, güçlükle nefes aldı. “Ne kadar zamandır?”

“Üç gündür. Seni elimizden geldiğince beslemeye çalıştık.”

“Remy?”

“Uyuyor.” Omzunun gerisine baktı.

Eliana onun baktığı tarafta Remy’nin şöminenin yanındaki battaniye yığının üzerinde huzurla uyuduğunu gördü. Ağzı açıktı ve horluyordu.

Eliana titrek, küçük bir kahkaha attı. “Navi?”

“Dinleniyor, daha iyi. Kralın şifacıları Fidelia’nın henüz deneylerine başlamamış olduğunu söyledi, sadece hazırlık yapmışlar.”

“Ya sen?” Adamın gövdesindeki dikişlere, yüzünde solan morluklara, gözlerini çevreleyen kırmızı halkalara baktı. “Ah, Simon, gözlerin...”

“Üzülme. Onlar da iyileşiyor. Her neyse, daha kötülerini de atlattım.”

Buna şüphesiz inanıyordu, adamın tüm itirazlarına karşın doğruldu. Biri ona basit, koyu renk bir gecelik giydirmişti. Bedeni sızlıyordu ama onun dışında iyiydi, sağlıklıydı; bundan nefret etti. Bir canavar tek bir yara almadan yürüyüp giderken diğerleri onun uğruna yaralar mı taşıyordu?

Çıplak bacaklarını yatağın yanından sarkıttı, Simon’a yaklaştı, dizleri birbirine değiyordu. Adamın yüzüne uzandı, bir an tereddüt etti.

Simon onu o kadar dikkatle izliyordu ki, az kalsın cesaretini kaybedecekti.

Az kalsın...

Saçlarına, yanağına, çenesine yavaşça dokundu. En kötü yaralarından kaçınsa da fazla ileri gidip gitmediğini merak etti. Yaptığı bencilce bir hareket miydi?

Ama ona dokunma arzusuna engel olamıyordu. Yorgun yüzünde Zahra'nın ona gösterdiği o küçük, korkmuş çocuğun izlerini aradı. Başparmağı adamın dudaklarına değdiğinde ikisi birden titredi.

"Canını yakıyor muyum?" diye fısıldadı Eliana.

Simon gözlerini yumdu, kendini kızın dokunuşlarına bıraktı. Boğuk bir sesle, "Hayır," dedi. "Öyle olsa bile, seve seve katlanırım."

"Orada birlikte çok iyi savaştık."

"Savaştık."

"Yaralandığın için çok üzgünüm." Adamın yüzündeki saf hasretle kalbi sızladı, ona en son birinin böyle sevgiyle ne zaman dokunduğunu merak etti. "Keşke onları senden alabilsem."

"Eliana... Lütfen." Simon nazikçe kızın elini tuttu, gözlerini açtı. "Bana acıma. Gücüm olduğu sürece, senin yerine ben yaralanırım." Yatağın yanındaki masadan bir şey alıp kızın ellerine bıraktı. "Sen benim Kraliçemsin ve hayatım senin. Bu, sen doğduğun günden beri böyle."

Eliana avucunun içindeki kolyeye baktı. "Bu onundu, değil mi? Kan Kraliçesinin. Annem bir aile yadigârı olduğunu söylemişti, ama... O biliyor muydu?"

"Rozen Ferracora senin kim olduğunu biliyor muydu? Pek sanmıyorum."

Kolyeyi bir kez daha boynuna taktı ve ağırlığıyla daha rahat bir nefes aldı.

"Yani artık inanıyor musun?"

Eliana gözlerini kaçırdı.

“Neye?”

“Söylediğim kişi olduğuna.”

“Doğru olsa bile bunun ne anlamı var ki?”

“Bu, Kan Kraliçesinin gücünü miras aldın demek. Bu, İmparatoru yok edebilecek yegâne kişi sensin, demek. Çok geçmeden tüm dünya Rielle’nin kızının yaşadığını öğrenecek ve herkes seni kendi tarafına çekmek isteyecek.”

“Ah, hepsi bu mu?” Sesi elinde olmadan titremiştir.

“Bunu yalnız yapmak zorunda değilsin,” diye atıldı Simon. “Ben seni asla yalnız bırakmayacağım, Eliana. Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Çünkü ben... Senin Kraliçenim.” Kelimeler kızın kulağına sahte ve saçma geliyordu.

“Evet. Ve...” Durdu. “Çünkü sen bizim tek şansımızsın.”

Ayağa kalktı, adamın yanından geçip küçük mumlarla aydınlanan ve yatağı çevreleyen alanı sarsak adımlarla dolaşmaya başladı.

“Sanırım bunu artık inkâr edemem, öyle değil mi? Şeyden sonra...” Elini havada salladı.

“Fırtınan?”

Onun fırtınası. Gözlerini yumdu, şimşeklerin vahşiliğini, parmaklarının ucundaki ateşle kavrulan okyanusu düşündüğünde midesi alt üst oldu. Kendisi olmaktan çıkmıştı, kendi bedenini kontrol edememiştir.

Bir daha asla böyle hissetmek istemiyordu.

Remy’nin göğsünün inip kalmasını seyretti. “Bana gördüğüm o geceyi anlat.”

“Hangi geceyi?”

“Bana sen söyledin, sanırım Valentine’nın gemisinde.” Arkasını döndü, Simon’ın yüzündeki o sarsılmaz yoğunluğa bir dakika bakmış ve nefesi hızlanmıştı. “Zahra zihnime girdi ve bana bir görü gösterdi. Kucağında bir bebek tutan küçük bir çocuk vardı. Bana battaniyemin bir parçasını göstermiştin.”

“O doğduğun geceydi,” dedi Simon. “Annen, Rielle bizi göndermeye karar verdi, seni Corien’den uzak tutacaktı. Bunu bir tek ben yapabilirdim. Seni bir battaniyeye sardı, kollarıma bıraktı ve kuzeye, Borsvall’a götürmemi söyledi. Oraya sığınacaktık.”

Eliana elini kolyeye götürdü. “Ya bu?”

“Borsvall’ın Kralı Ilmaire’den bir hediye idi. Onu battaniyenin içine sıkıştırdı. Sanırım krala bir mesaj vermek istemişti.”

Eliana yavaşça başını salladı. Kan Kraliçesinin düşüşüyle ilgili uzun yıllar Remy’den farklı hikâyeler dinlemişti. İçlerinde bundan daha etkileyicileri de vardı. Bu onu hem üzdü hem de öfkeliyordu. Kötü kanı damarlarında dolaşan o kadına acımak istemiyordu.

“Sonra öldü.”

“Sonra öldü. Bu dünyadaki son işi seni kurtarmak oldu.”

Usluca küfreden Eliana tavana baktı. “Bu konuda iyi bir iş çıkardığından pek emin değilim. Ayrıca hâlâ buraya, yüzlerce yıl sonrasına nasıl gelebildiğimizi anlamıyorum.”

Annen, Rielle bizi göndermeye karar verdi. Bunu bir tek ben yapabilirdim.

Tekrar Simon’ın yanına döndü. “Bizi sen gönderdin. Bir ipten... Çok güçlü olduğu için onu tutamadığından söz etmişsin.” Kalbi hızla atıyor, düşünceler zihninde dönüp duruyordu. Yatağın ucuna oturdu. “Sen bir melezsın.”

Simon’ın kızı seyreden gözleri parladı. “Öyleydim, uzun zaman önce.”

“Ama Remy melezlerin sırtlarında doğuştan kanatları olduğunu söylemişti, adeta bir damga gibi. Ben senin sırtını gördüm...”

“Rielle’nin ölümünün gücü tüm dünyanın dengesini bozdu. Pek çok şey eskisi gibi görünmüyor. Tenimde hangi izler kalmış olursa olsun, hepsi Kâhin tarafından yok edildi.”

Sesindeki karanlık ton Eliana'nın tüylerini diken diken etti. "Bu lanet adam kim? Şu Kâhin! Sana ne yaptı?"

Simon kızın yanağına dokundu. "Kraliçem benim için endişeleniyor. Sakin ol, kötü kara kalbim!"

Eliana biraz tedirgin bir sesle, "Kraliçen olarak," diye sözünü kesti. "Benim arzum dışında bana dokunduğun için seni astırabilirim. Bu doğru, değil mi?"

Simon hemen elini indirdi, ama Eliana onu tekrar alıp avucunu kendi yanağına bastırdı. "Aynı zamanda bana yakın durmanı da isteyebilirim." Simon gözlerini kızın gözlerinden ayırmıyordu, ayaklarının dibine diz çöktü. "Kraliçem böyle istiyorsa, onu dinlerim."

"Hayatın benim," diye fısıldayan Eliana adamın elini yüzünden boynuna kaydırdı, kolyenin üzerinde durdu. Simon'un geceliğinin ince kumaşı üzerinden dokunduğu yerler alev alıyordu.

"Sen nasıl istersen, öyle, Eliana," dedi usulca. "Şimdi ve sonsuza dek."

Eliana diğer eliyle ona uzandı. "Buraya gel," diyerek onu kendine çekti. Simon o kadar yakındı ki, Eliana başka bir şey düşünemez oldu. Annesi, savaştaki bu dünya, kapkara gözlü melekler ya da tenini karıncalandıran fırtına.... Hepsiz uzaktaydı. Simon kolunu kavradı, Eliana gözlerini kapadı, keder ve arzu bedeninde hızlıca birbirine karışıyordu.

"Lütfen, Simon." Nefesi yavaşladı. Gözleri yanıyordu, gözyaşları düşmek üzereydi; kırılıyordu. "Eğer canını çok yakmayacaksa..."

"Umurumda değil." Simon saçlarını okşayınca kız ürperdi. "Senden başka hiçbir şeyi umursamıyorum."

Ona uzandı, elleri gömleğini kavradı. Adamın, avuçlarının altındaki sıcaklığı ile bedenini ona, çıplak ayaklarının altındaki soğuk zemine yaklaştırdı. "Yakınlarda başka bir oda var mı?"

Simon saygılı ve bir tüy kadar yumuşak bir şekilde yanaklarına dokundu. Ama gözleri alev alev yanıyordu. “Odam koridorun hemen...”

“Ah! Demek buradasınız!”

Zahra’nın başının üzerindeki kırıktan içeri dalmasıyla Eliana yerinden fırladı.

Simon lanet okuyup dik dik tavana baktı. “Sen de diğer herkes gibi odalara kapıdan girip çıkamaz mısın tayf?”

“Öyle yapsam bile beni görmeyeceğine göre, bunun ne önemi var?” Zahra Eliana’nın yanına süzüldü. “Hem böylesi daha *eğlenceli*.”

Simon öfkeyle ayağa kalkıp eliyle saçını sıvazladı.

Eliana gözlerini ondan güçlkle alabilmişti, yanakları alev alev yanıyordu. “Zahra. Seni gördüğüme sevindim.”

Zahra tek kaşını kaldırdı, belli belirsiz ağzını büktü. “Öyle mi, Kraliçem?”

“Elbette öyle.” Eliana Zahra’nın görünmez bileğine uzandı.

“Oradaki yardımların için sana minnettarım.”

“Öyle olduğunu biliyorum,” diyen Zahra sevinçliydi. “Sana Prens Malik’ten bir mesaj getirdim. Birazdan babasıyla birlikte buraya gelecek. Sana yaptıkların için teşekkür etmek istiyor ve elbette konuşmak için... Ne yapacağınızı...”

Zahra gözlerini bu kez Simon’a dikti.

“Neymiş o?” Eliana, tayfın bakışlarını takip etti, Simon yarı gölgede dikilmiş, ateşe bakıyordu. “Ne yapacağız?”

Remy doğruldu, omuzlarında bir battaniye vardı, yanakları uykudan kızarmıştı. “Onunla savaşaacağız,” diye kestirip attı. “İmparatorla savaşaacağız.” Simon’a döndü. “Öyle değil mi?”

Simon’ın ağzı çarpıldı. “Onun gibi bir şey.”

Eliana çocuğun gülümsemesine kalbi sızlayarak baktı. Rozen’a o kadar benziyordu ki. Aynı küçük burun, aynı parlak gözler. Er ya da geç ona söylemek zorunda kalacaktı.

Annemiz öldü, onu ben öldürdüm.

Kelimeler dudaklarından döküldüğü an Remy'yi sonsuza dek kaybedecekti.

Remy o gizleyemedi Eliana'nın yüzündeki perişanlığı fark etti. Battaniyeleri üzerinden fırlatıp kızın yanına koştu.

"Merak etme, El," diyerek elini tuttu. "Ne olursa olsun, onlar ne derse desin, sen hâlâ benimsin."

Eliana dik dik Simon'a baktı. "Ona ne anlattın?"

Remy, "Navi bana senin kim olduğunu söyledi," diye araya girdi. "Bunu kaldıracabileceğimi de söyledi."

Eliana çocuğun koyu kâküllerini düzeltti. "Remy, onların bu hikâyesinin... Hiçbir anlamı olmayabilir. Hatta doğru bile olmayabilir."

"Bir düşünsene," dedi çocuk. "Bedenin kendini iyileştirebiliyor, nedenini asla bilemedik. Oysa bunun nedeni tüm o gücün içinde uyuyor olmasıydı. Yapacak hiçbir şeyi olmadığı için her seferinde seni iyileştirmekle yetindi. Bu son derece mantıklı."

Simon kıkırdadı. "İlginç bir açıklama."

Remy zafer kazanmışçasına kıza sıırttı. "Senin özel olduğunu biliyordum, El. Bunu her zaman biliyordum."

"Tanrım, Remy." Eliana yüzünü ovuşturdu. "Lütfen dur..."

"Bırak konuşsun," diye itiraz etti Simon. "Buna hakkı var."

"Ya haklıysa, o halde ben tam olarak neyim?" Ellerini iki yana açtı. "Bir general mi? Bir ucube mi?"

"Bir kurtarıcı," diye karşılık verdi Simon. "Bir sembol. Bir Kraliçe."

"Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Sesi git gide daha çaresiz çıkıyordu. Güzel. Kendini gerçekten de çaresiz *hissediyordu*. "İmparatorla savaşmak mı? Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Ya da bunu isteyip istemediğimi.

Dostlarını ve müttefiklerini kurtarmak için dövüşmek başka, dünya için dövüşmek bambaşkaydı. Bu, kucağına bırakılmasını istediği bir görev değildi.

Zahra ona merakla bakıyordu. Tayfın düşüncelerini hissedebildiğini biliyordu, umursamadı.

Alevlere bakmaya devam eden Simon, "Sana yardım edeceğim," dedi. "Bu işte yalnız olmayacaksın. Hem de bir an bile."

Eliana gerildi. "Ya beni yüzüstü bırakırsan?"

"Bırakmayacağım."

"Ya *ben* sizi yüzüstü bırakırsam?"

"O halde şu anki halimizden daha da berbat bir duruma düşeriz. Ama en azından denemiş oluruz, ne dersin?"

"O halde bana cevap ver," dedi Eliana. "Madem kendinden bu kadar eminsin, onun gibi olacak mıyım, söyle?"

Ateş Simon'ın delici mavi bakışlarına titrek sarı tonlar ekliyordu. "Annen gibi mi?"

Yanında oturan Remy ürktü.

"Kan Kraliçesi gibi," diye bastırdı Eliana.

"Onun gibi olacak mısın? Bu cevap veremeyeceğim bir soru. Bunu sadece zaman gösterebilir. Ve sen."

"Bunu söylemenden korkuyordum."

Simon acı ses tonuyla kıza döndü, uzun bir süre ona baktı. Yeniden konuşmaya başladığında sesi çok nazikti. "Malike krallarla buluşmadan önce birkaç saat beklemelerini söyleyeceğim. Dinlenebilir, Remy ile konuşabilirsin. Sana yemek getirmelerini de isteyeceğim."

Eliana başını sallayıp sözünü kesti. Remy ile konuşamazdı, henüz değil. Saatlerce beklemek ise o kaçınılmaz duyguyu daha berbat bir hale getirecekti.

"Yemek olabilir," dedi. "Hem de çok. Ama ondan sonra... Krallar gelsin." Ayağa kalktı ve yeni hayatının ilk yalanını söyledi.

"Ben hazırım."

EMPIRIUM ÜÇLEMESİNDEKİ ELEMENTLER

Rielle'nin krallığı Celdaria'da resmi dini zümre Kilise'dir. Halk her Celdaria şehrinde bulunan yedi elemental tapınakta ibadet eder. Tapınaklar basit sunakların olduğu küçük odalardan başkent Âme de la Terre'deki gösterişli tapınaklara kadar farklılık gösterir. Avitas dünyasındaki uluslarda benzer dini kurumlar vardır. Eliana'nın zamanında elemental tapınakların çoğu Ölümsüz İmparator tarafından yok edilmiştir. Artık çok az insan büyü, Azizler ve Geçit hakkındaki Eski Dünya hikâyelerine inanmaktadır.

ELEMENT	ELEMENT ADI	MÜHÜR	TAPINAK	RENKLERİ
<i>güneş</i>	<i>güneşegiren</i>		<i>Işığın Evi</i>	<i>altın sarısı ve beyaz</i>
<i>hava</i>	<i>rüzgaruçuran</i>		<i>Gökkubbe</i>	<i>gök mavisi ve koyu gri</i>
<i>ateş</i>	<i>ateşyakan</i>		<i>Ateşin Evi</i>	<i>lal ve altın sarısı</i>
<i>gölge</i>	<i>gölgedöken</i>		<i>Gecenin Evi</i>	<i>koyu mavi ve siyah</i>
<i>sui</i>	<i>suişleyen</i>		<i>Kaplıcalar</i>	<i>barut mavisi ve deniz köpüğü</i>
<i>metal</i>	<i>demirdöven</i>		<i>Demir Ocağı</i>	<i>kömür karası ve ateşli turuncu</i>
<i>toprak</i>	<i>yersarsan</i>		<i>Toprağın Evi</i>	<i>kızıl kahve ve açık yeşil</i>

KORUDUĞU ÜLKE	KORUYUCU AZIZI	GÜÇ ELEMENTİ	KUTSAL HAYVANI
<i>Celdaria</i>	<i>Görkemli Aziz Katell</i>	<i>kılıç</i>	<i>beyaz kısrak</i>
<i>Ventera</i>	<i>Korkusuz Aziz Ghovan</i>	<i>ok</i>	<i>şah kartal</i>
<i>Kırvaya</i>	<i>Parlak Aziz Marzana</i>	<i>kalkan</i>	<i>ateş kuşu</i>
<i>Astavar</i>	<i>Kurnaz Aziz Tameryn</i>	<i>hançer</i>	<i>siyah leopar</i>
<i>Meridian</i>	<i>Işıltılı Aziz Nerida</i>	<i>üç uçlu mızrak</i>	<i>deniz canavarı</i>
<i>Borsvall</i>	<i>Kudretli Aziz Grimvald</i>	<i>çekiç</i>	<i>buz ejderhası</i>
<i>Mazabat</i>	<i>Sadık Aziz Tokazi</i>	<i>asa</i>	<i>dev geyik</i>

YAZAR HAKKINDA BİLGİ

Claire Legrand, kafasındaki hikâyeleri düşünmeyi bırakamayacağını anlayana dek bir müzisyendi. Şimdi kütüphaneci ve Edgar Ödülü'ne aday gösterilmiş *Some Kind of Happiness* ve *The Cavendish Home for Boys* kitapları da dahil olmak üzere birçok çocuk ve genç romanının yazarıdır. Teksas doğumlu Claire, New Jersey'de partneri, köpeği ve iki kedisiyle birlikte yaşıyor.

GEÇİT DÜŞECEK.

**ZAMANIN GELDİĞİNİ BİRİ KAN, DİĞERİ IŞIK
OLAN İKİ İNSAN KRALİÇE'NİN DOĞUMUYLA
ANLAYACAKSINIZ.**

İKİ KRALİÇE YÜKSELECEK.

**YEDİNİN GÜCÜNÜ TAŞIYACAKLAR. KADERİNİZİ
ELLERİNDE TUTACAKLAR.**

"BÜYÜLEYİCİ, HAYAL GÜCÜYLE BAĞIMLILIK YAPIYOR."

—Kendare Blake, Three Dark Crowns serisinin yazarı

"GÜZEL, ACIMASIZ, YÜREKLERİ DURDURAN DESTANSI BİR HİKÂYE."

—Laini Taylor, Strange the Dreamer, Duman ve Kemiğin Kızı üçlemesinin yazarı

"BAŞTAN ÇIKARICI, ENFES BİR KİTAP."

—Sara Raasch, Kül Gibi Kar üçlemesinin yazarı

"LEGRAND'IN EPİK, FEMİNİST FANTASTİK KİTABI ÜRKÜTÜCÜ VE ÇARPICI."

—Melissa Albert, The Hazel Wood kitabının yazarı

"İZLEMEK İSTEYEBİLECEĞİNİZ BİR SERİ."

—Paste Magazine

SALON

Salon Yayınları
Salon Yayınları
/salonyayinlari

www.salonyayinlari.com
İnternet satış: www.kitapmatik.com.tr

9 786059 530743